

v
i
r

e
l
k
e

d
a
g

'n Bybelse Dagboek
ten dienste van
die daaglikse gebruik
deur gelowiges,
by die huisgodsdien
en by huisbesoek
deur kerklike
ampsdraers.

'N WOORD VOORAF

Die voortgang met hierdie dagboekstukkies was in die weegskaal toe besluit is om voortaan in Die Hervormer ook vir elke dag 'n stukkies Bybeluitleg te publiseer. Na ernstige oorweging is egter besluit om hierdie dagboekstukkies te laat voortgaan omdat die van Die Hervormer hoofsaaklik op die kategeese toegespits is en die van die Almanak 'n ander karakter dra en doel voor oë het. Die vertrouwe is dat die toenemende gebruik deur lidmate by die huisgodsdienste en ampsdraers by huisbesoek bewys dat hierdie die regte besluit is.

Dit is egter 'n bewys daarvan dat die dagboekstukkies in die Kerk as baie noodsaaklik beskou word — nie 'n noodsaaklike versiering aan die Almanak nie maar noodsaaklike voedsel vir ons geestelike lewe. Gebruik dit daarom!!

Hartlike dank aan die skrywers vir hulle medewerking.

P. M. Smit
J. H. Koekemoer
M. J. Naudé

1 Januarie

Lees: Matt. 2:1-12

Teks: Matt. 2:1

AANNEMING EN VERWERPING

Die sinkretisme (vermenging van die godsdienste) het tot gevolg gehad dat ook die heidense volke iets geweet het van die Messiaanse verwagting. Die vervulling van hierdie verwagting (Miga 5:1) bring die hele wêreld in beweging. 'n Hele omwenteling vind plaas. Die wyse manne kom uit die Ooste om hulde te bring. Die Joodse volk kom in opdrag van keiser Augustus in beweging. (Luk. 2:1-7.)

„Hy het na sy eiendom gekom en sy eie mense het Hom nie aangeneem nie” (Joh. 1:11). Ook Jesaja het dit voorspel (Jes. 53). Die wyse manne uit die Ooste het dit bevestig. Hulle betoon baie groter eer aan die gebore Heiland as sy eie mense. Dit is 'n profesie van wat sal volg. Israel word verwerp, die evangelie gaan na die heiden.

Christus sal tot seën wees vir alle volke.

Dit is die heidene, die wyse manne, wat die geboorte van Christus in Jerusalem aankondig as hulle in Jerusalem navraag doen na waar die koning van die Jode gebore is. So is die geboorte van Christus nie 'n geslote gebeurte net vir die Jood nie. Sy geboorte is tot voordeel en seën van die hele wêreld. Hieraan het die hele wêreld ook dan deel (sien geslagsregister Matt. 1).

Aan die ander kant is hier ook die eerste tekens van die vyandigheid teen Christus. Herodes wat met Romeinse steun koning van die Jode geword het, beskou Christus as 'n bedreiging vir homself. Herodes, saam met die Sanhedrin, soek hulle eie eer en mag, daarom word daar op slinkse wyse beplan om Christus om die lewe te bring.

Dit is in hierdie tekens wat die lewe van Christus staan. Vir sommige tot redding, vir ander tot struikeling.

2 Januarie

Lees: Matt. 2:13-17 Teks: Matt. 2:13-17

SLAWEHUIS VAN DIE SONDE

Israel is daar om Christus voort te bring. Die volk is daar ter wille van Christus.

In hierdie geskiedenis het Egipte 'n besondere rol gespeel, want Egipte moet die volk van God (Israel) sowel as Christus aan die lewe hou. Christus kan en mag nie sterf voor die tyd wat God daarvoor bepaal het nie (vgl. Joh. 13:1). God self bewaar Hom in Egipte, maar Egipte het ook nog 'n ander betekenis. Dit simboliseer die slawehuis van die sonde.

„Ek is die Here jou God wat jou uit Egipteland uit die slawehuis uitgelei het.” Christus is sonder sonde, maar ook hierin word Hy sy volk gelyk. Daarom het sy verblyf in Egipte eintlik 'n simboliese betekenis want so neem Hy die sonde van sy volk op Hom. Hiermee kom dan ook die profesie van Jes. 19:18-20 in vervulling.

Die geboorte van Christus bring egter ook nuwe eise, nuwe opofferings vir die mensdom mee. In die voorgelese gedeelte vind ons reeds die eerste martelare vir die Christelike kerk. Die kinders van Betlehem sterf vir die saak van Christus, maar omdat Hy dié Christus is, is dit die moeite werd om vir Hom te sterf. So gebeur dit dwarsdeur die geskiedenis dat die mense vir die kerk van Christus al baie gely en dikwels ook gesterf het. Dit gebeur sodat die kerk van Christus behoue kan bly, ook nog vir ons. Herodes wil hê dat Christus sal sterf, maar God behou die lewe uit die dood. In die rouklaag en geweën van die moeders in Betlehem lê daar ook die hoop van die nuwe verbond opgesluit en die hoop op die terugkeer van die kinders uit die ballingskap van die sonde. (Jer. 31:17.)

3 Januarie

Lees: Matt. 2:19-23

Teks: Matt. 2:23

VERNEDERING EN VERAGTING

Deur 'n droom ontvang Josef andermaal 'n opdrag om na die land Israel terug te keer. So was dit ook deur 'n droom dat hy opdrag ontvang het om na Egipte te vlug. God sorg op dié wyse vir sy Kind — sorg dat die profesie in vervulling gaan. Herodes is aan een of ander siekte dood. Daarmee saam het ook die vrees dat Jesus doodgemaak sal word, verdwyn.

Waar hulle hul sal vestig, het Josef en sy familie nog nie besluit nie. Die mees logiese plek sal Judea wees, ter wille van die seun Jesus, maar hy word opnuut bevrees, want Archelaus, seun van Herodes, is deur die Romeine aangestel om Judea te regeer. Archelaus het deur 'n reeks moorde bewys dat hy in wreedheid nie by sy vader agterstaan nie. Dit is genoeg rede vir Josef om vir die lewe van Jesus te vrees.

Andermaal word Josef in 'n droom voorgesê wat hy moet doen. So gebeur dit dan dat hy na Galilea gaan en in Nasaret gaan woon. Dit alles gebeur sodat vervul sou word wat deur die profete gespreek is, naamlik dat hy 'n Nasarener genoem sou word. Maar nêrens in die Ou Testament word die naam Nasaret of Nasarener genoem nie. Mattéüs haal hier egter nie woorde van 'n spesifieke profeet aan nie, maar hy vat hier saam wat meer as één profeet gesê het, naamlik dat Hy deur sy mense verag en verstoot sal word. Die benaming „van Nasaret“ het 'n veragtelike betekenis. Hiermee toon Mattéüs dan ook aan dat hierdie Messias anders sal wees as wat verwag is, naamlik nederig en verag. Dit alles is deel van die vernedering wat Jesus Christus moes deurgaen sodat die sondaarmens verhoog kan word.

4 Januarie

Lees: Matt. 3:1-12

Teks: Matt. 3:2

BEKERING BEREI DIE WEG

Johannes die Doper berei die weg vir die openbare optrede van Jesus Christus. Die tyd van sy prediking was na alle waarskynlikheid die tyd wat Jesus in Nasaret gewoon het. Sy openbare optrede vind in die woestyn van Judea plaas.

Hiermee kom die profesie van Jes. 40:3 in vervulling . . . „Berei in die woestyn die weg van die Here, . . .” Hierin is egter ook ’n dieper betekenis opgesluit as net die feit dat Johannes in die woestyn optree. Johannes se hele prediking is op bekering gerig, want as die mense hulle bekeer sal daarmee die weg vir die koms van die Here berei word. Net so min as wat die woestyn geskik is as pad waarlangs ’n koning se manskappe moet gaan, net so min was Israel reg vir die koms van die Here. Maar daar is ook nog ’n groter simboliek hierin opgesluit. Die Here het sy volk nie vergeet nie al verkeer hulle — geestelik gesproke — ook in ’n wildernis. Hy wil hulle met sy heil besoek, maar dan moet hulle vir Hom die weg berei. Daarom die oproep tot bekering deur Johannes.

Maar hy vermaan ook dat hierdie bekering met die vrug van die bekering gepaard moet gaan. Maar dan moet hierdie vrug van die bekering nie wees soos die van die Fariseërs en Sadduseërs nie, wie se bekering skynheilig is nie en wat die vrugte dra om daardeur die saligheid te verdien nie. Dit lê nie in die hoeveelheid vrug wat gedra word nie, maar in die gesindheid waarmee die vrug gedra word. Bekering is in die eerste plek die innerlike, die verandering van gesindheid. Maar dan moet in die tweede plek hierdie innerlike omkeer ook in die uiterlike lewe gestalte kry. Daarin lê dan ook opgesluit dat die doop van Johannes nie die gevolg van die werke is nie, maar slegs deur die genade moontlik is. So kan die doop dan gesien word as ’n tot Christus gaan om deur Hom besit te word.

5 Januarie

Lees: Matt. 3:13-17

Teks: Matt. 3:15

SOLIDARITEIT

Die Bybel leer ons dat Jesus Christus in sy liggaamlike gestalte die mens in alle opsigte gelyk is, uitgesonderd die sonde (vgl. Heidelbergse Kategismus vraag en antwoord 35). Die doop wat Johannes gedoop het, was die doop van bekering van die sonde. ’n Belydenis van die sonde het dus daarmee gepaard gegaan.

Waarom sou Jesus Hom dan wou laat doop as Hy sonder sonde is? Jesus self is sonder sonde, maar Hy het in die menslike geslag ingekom om daardeur die sonde van sy volk vrywillig op Hom te neem en daarom is Hy dus belas met die sonde van andere (Jes. 53:11). Daarom moet ook Hy met die doop van Johannes gedoop word net soos wat Hy besny is en gesterf het vir die sonde. Die doop waarmee Johannes Jesus gedoop het, dui ook nog aan dat Jesus Hom gelyk gestel het met die sondige mens.

Die doop het ook tot gevolg dat die Heilige Gees in die gedaante van ’n duif op Christus neergedaal het. Die uitstorting van die Gees sou Christus dwarsdeur sy openbare optrede versterk en ondersteun — ’n ondersteuning wat eers aan die kruis nie meer daar sou wees nie. So was ook die stert uit die

hemel 'n ondersteuning vir Christus sowel as vir Johannes, want deur hierdie sterm verklaar God in die openbaar dat Jesus die Middelaar tussen God en die mense sal wees.

„Die hemele gaan oop” is iets wat eenmaal in die Ou Testament ook gebeur (Gen. 28:12) en wat die teken van die herstel van die gemeenskap tussen God en die mens is. In Jesus word hierdie gebroke verhouding weer herstel, want nou is daar 'n Middelaar tussen God en ons waardeur dit vir ons moontlik is om tot God te kan bid. So het die doop van Jesus dan ook vir ons heilsbetekenis gekry.

6 Januarie

Lees: Matt. 4:1-11

Teks: Matt. 4:1

GEHOORSAAMHEID

Uit hierdie versoeking van Jesus in die woestyn kom dit duidelik na vore dat Jesus waarlik mens is, en onderwerp Hy Hom ook aan die Skrif waaraan die volk hulle onderwerp (vers 4). Omdat Jesus mens was kon Hy versoek word (Heb. 2:18).

Die eerste Adam kon die versoeking in die paradys nie weerstaan nie. Die tweede Adam (Jesus) se versoeking vind plaas in die woestyn, die teendeel van die paradys. Die versoeking van Jesus in die woestyn kom ooreen met baie ander gebeure van die Ou Testament. Moses was veertig dae op die berg Sinai, voordat hy die openbaring van God kry (vgl. Eks. 34:28). Elia vertoef op weg na Horeb veertig dae in die woestyn (vgl. 1 Kon. 19:8). Die getal veertig herinner ook aan Israel se veertig jaar in die woestyn op weg na die beloofde land. Daarom moet ook Jesus die Messias in die woestyn getoets word.

Die dinge waarmee Satan Jesus versoek, is nie een buite sy vermoë nie. Vir God is alles immers moontlik. Maar die belangrike is nie dat Jesus die klippe in brood moet kan verander nie of dat die engele van die hemele Hom op die hande sal kan dra nie, maar dit is veel belangriker dat Jesus aan sy hemelse Vader gehoorsaam sal wees. Dat Hy sal toon dat Hy waarlik die Messias is wat tot in die dood sy hemelse Vader gehoorsaam sal wees. God handhaaf sy geregtigheid want Christus toon aan die mens dat Hy in versoekinge staande kan bly.

7 Januarie

Lees: Matt. 4:12-25

Teks: Matt. 4:12-25

VISSERS VAN MENSE

Nou begin Jesus se openbare optrede. Nadat Johannes in die tronk gesit is, gaan Jesus voort om dieselfde evangelie te verkondig (vers 17). Jesus gaan woon in Galilea, land van die heidene. Tussen sondaarmense begin Hy leer, verkondig en genees.

Maar voordat Hy hiermee begin, versamel Hy eers vir Hom dissipels. Mense wat al sy groot dae met die oog kan waarneem, sodat alles wat Hy doen deur getuies bevestig kan word.

Maar ook sodat hulle alles wat hulle geleer het aan die wêreld kan gaan verkondig. So staan die roeping van die dissipels dus aan die begin van Jesus se openbare optrede. Hy tree nie op sonder dat hulle in die nabyheid is nie.

Met die roeping van die dissipels tree die sendingwerk nou op die voorgrond. Eenvoudige sondaarmense word geroep om die evangelie van Christus in 'n sondige en verskeurde wêreld te verkondig. Dit is nie sonder rede dat die eerste dissipels vissermanne is nie. Die vissersberoep verg geharde, taai manne. Moed en geduld is 'n vereiste in hierdie beroep. As vissers van mense is hierdie twee eienskappe 'n vereiste, iets waarin die vissermanne geskool is.

As Christus in Galilea rondgaan en leer dan praat Hy met gesag. Hy leer van die koninkryk van God. Hy leer nie soos die rabbyne dat die wet van God 'n mens stap vir stap leer om die wil van God te doen nie. Hy leer die volle waarheid van die koms van die Seun van God. Hy verkondig dit aan die hele wêreld. Ook genees Jesus baie siekes. Siekte is die gevolg van sonde. Jesus kan die siekes genees omdat Hy die sonde wegneem. So word die profetiese woorde van Jesaja dan bewaarheid: „Hy het ons krankhede op Hom geneem en ons siektes gedra.” (Matt. 8:17.)

8 Januarie

Lees: Matt. 5:1-12

Teks: Matt. 5:3

DIE „GELUKKIGHEID” IN DIE KONINKRYK

In die bergpredikasie gaan dit oor die koninkryk van God en meer bepaald oor die lewe van diegene wat tot die koninkryk behoort, dit wil sê oor die lewe van die kinders van die koninkryk. In 'n reeks van agt saligsprekinge verklaar die Here hoedanige mense die kinders van die koninkryk is — wat dus die kwaliteite is waardeur hul lewens gekenmerk word.

In hierdie boodskap van die Here gaan dit duidelik om 'n innerlike gesteldheid wat vir die Here welgevallig is en op grond waarvan 'n mens „salig” (of „gelukkig” — nuwe vertaling) genoem word. Die woord salig of gelukkig, soos Jesus dit hier gebruik, het 'n diepe betekenis. Dit het te doen met blydskap en vreugde, maar behels nog veel meer omdat dit te doen het met die verhouding waarin 'n mens tot God staan. Die beste toeligting vir wat hierdie gelukkigheid beteken, vind ons in die Bybel self. Veral Ps. 32 verklaar dit vir ons baie treffend. Daar vertel Dawid van 'n swaar las van sonde wat hy in sy hart geheim gehou het, maar wat sy gees en selfs sy liggaam van binne verteer het. Deur sy nood gedryf, besluit hy om sy sondes voor God te bely. Wanneer hy dit doen, ondervind hy tot sy groot vreugde dat God die sondes vergewe. En nou dat hy van sy sondes bevry is, bemerk hy dat God hom ook innerlik vernuwe het sodat daar voortaan in sy gees bedrog is nie. Daarom

sing Dawid: „Welgeluksalig is hy wie se oortreding vergewe, wie se sonde bedek is.” So iemand, sê Dawid, is bly in die Here (Ps. 32:11), maar nie net vir ’n tydjie nie — vir ewig. Hy het in die Here ’n nuwe lewe gevind en het ’n blydskap wat hom nooit weer ontnem kan word nie. Daarom is hy „salig”. Hy het ’n kind van die koninkryk geword.

9 Januarie

Lees: Matt. 5:13-16

Teks: Matt. 5:16

GEROEPE TOT DIENS IN DIE KONINKRYK

Teen die einde van die saligsprekinge gee Jesus ’n aanduiding van die roeping van die kinders van die koninkryk. Die voorreg om die hemelse geluksaligheid reeds hier op aarde te smaak, is van so ’n aard dat dit ’n mens opeis om in diens van die uitbreiding van die koninkryk te staan. Dit is dus eintlik so dat hierdie vreugde wat vanuit die regte verhouding tot God gebore is, nie verborge gehou kan word nie. Om dit te illustreer, gebruik Jesus drie beelde of kort gelykenisse: die van die sout, van die lig en van die stad op die berg.

Van die sout gaan daar ’n onsigbare, stil werking uit waardeur die bederf geweer en die voedsel smaaklik gemaak word. Die lig skyn in die duisternis en bring sigbaarheid en lewensmoontlikheid. Daarom word die lig nie onder ’n emmer weggesteek nie. Dit sou tog ’n miskenning wees van die wesenlike waarde van die lamp wat opgesteek is. Dit is duidelik die bedoeling met die lamp dat die lig vir almal ten goede gebruik moet word. Die stad op die berg is van ver af sigbaar. Dit is dus ook eie aan sy aard dat dit gesien sal word.

So is dit en so moet dit wees met die kinders van die koninkryk. Hulle leef en werk op die plek in die samelewing waar God hulle geplaas het. Daar dra hulle die koninkryk onder die mense uit, soms deur ’n stil invloed soos die sout maar soms openlik soos die lig in die duisternis deur hul woord en hul daad.

Wat baie duidelik moet wees is dat die nuwe lewe van die kinders van die koninkryk nie bedek of verborge kan bly nie. Dit bring daardie vrugte voort vir almal om te sien, maar die werke wys nooit na hulself om die eie beuel te blaas nie. Hierdie werke wys op God heen en dien tot sy verheerliking.

10 Januarie

Lees: Matt. 5:17-20

Teks: Matt. 5:18

DIE NUWE FUNKSIE VAN DIE WET

Jesus handhaaf die bindende gesag van die wet van God. Daarom verwag Hy ook van sy volgelinge goeie werke, dit is werke wat in gehoorsaamheid aan die wet gedoen is. Die Fariseërs doen dit ook, en tog is daar ’n radikale verskil tussen hulle opvatting en dié van Jesus oor hierdie saak. Hulle skryf die goeie werke voor as ’n voorwaarde en noodsaaklikheid om salig te word; Jesus verlang die goeie werke van diegene wat Hy reeds salig genoem het. Hier sien ons dus reeds die deur-

braak van die genade wat Paulus later uitdruklik onder woorde gebring het. Die saligheid word nie van die verdienstelikheid van die goeie werke afhanklik gestel nie, inteeftel. Deur die genade van die Here word die mense wat hulle moede voor God besef, salig genoem. Daarna ontvang so 'n mens, wat nou in die regte verhouding tot God staan, die opdrag om goeie werke te doen sodat die Vader in die hemel veeerlik kan word. Met groot nadruk verklaar die Here dat die hemel en die aarde eerder sal verbygaan as dat een jota of titteltjie van die wet ooit sal verbygaan. Die jota is die kleinste lettertjie in die Hebreeuse alfabet en die titteltjie is die klein hakie of strepie waardeur die een letter van die ander onderskei word.

Dus, die wet word deur die koms van die koninkryk in Jesus nie ontbind nie, maar dit kry 'n nuwe funksie in die lewe van die kinders van die koninkryk. Dit leer hulle hoekom hul dankbare lewens in te rig dat dit inderdaad tot verheerliking van die Vader mag strek.

11 Januarie

Lees: Matt. 5:20-48

Teks: Matt. 5:17

DIE NUWE VERTOLKING VAN DIE WET

Dit kan 'n tweeledige betekenis hê wanneer Jesus sê hy het gekom om die wet te vervul. Enersyds beteken dit dat Jesus uitvoering aan al die eise en voorskrifte van die wet gegee het. Hy het dit ook in plaasvervangende hoedanigheid gedoen, dit wil sê in ons plek, sodat hulle wat in Hom glo uit genade gered kan word. Andersyds beteken dit egter ook dat Hy aan die wet sy volle betekenis kom gee het. Die onmiddellike teksverband dui veral op laasgenoemde betekenis. Teenoor die Jode wat 'n uiterlike en dus dikwels 'n oppervlakkige betekenis aan die wet gegee het, kom maak Jesus die diepe betekenis daarvan duidelik. Hy wys daarop dat dit nie gaan om 'n slaafse gehoorsaming van die letter van die gebod nie, maar om die opneem van die wet in die hart. Dit word die wet gehoorsaam met die dankbare vryheid van 'n kind en nie onder dwang soos 'n slaaf nie. So kom die gees en bedoeling van die wet tot uitvoering.

Volgens die leer van die Skrifgeleerdes was iemand skuldig aan oortreding van die wet slegs indien hy op die daad betrap is. Daarteenoor stel Jesus dat die oortreding van die wet van God nie plaasvind wanneer 'n mens dit sien nie, maar wanneer God dit sien. Daarom kan iemand 'n oortreder van die wet in die oog van God wees nog voordat die daad gepleeg is. Die oortreding vind in die wese van die saak in die hart plaas, daar waar die sondige gedagte gebore word.

12 Januarie

Lees: Matt. 6:1-18

Teks: Matt. 6:1

WAAR DIT OP AANKOM

Die een aak wat in die prediking van Jesus baie groot klem gekry het, is dat dit in die uitvoering van godsdienstige pligte nie moet gaan om uiterlike vertoon en om gesien te word nie. Waarop dit werklik aankom, is die gesindheid, dit wil sê die innerlike gesteldheid van die mens wanneer hy uitvoering gee aan sy godsdienstpligte.

Om di suiwere motief toe te lig, bring die Here die drie sake ter sake wat die Jode as grondpilare van hul geregtigheid of vroomheid beskou het naamlik: die liefdadigheid, die gebed en die vas. Wanneer die Fariseërs hul liefdadigheid doen, het dit met groot gebaar geskied om die aandag te trek. In die sinagoge of tempel het hulle nie onopgemerk hul gawe in die skatkis eplaas nie, maar dit aan die priester oorhandig om deur hom geprys te word. In die strate waar daar baie armes was, het hulle soos groot weldoeners rondgegaan om aalmoese uit te del. Maar die Here lê di innerlike gesteldheid bloot as die beoefene om deur die mense gesien en geprys te word.

Darteenoor is die ware motief van egte vroomheid om uit innerlike ontferming aan die lydende medemens 'n daad van hulpverlening te verrig. Hierin hoef die linkerhand nie te weet wat die regterhand doen nie, omdat die ware liefde geen aardse lof soek of die aandag op die weldoener wil vestig nie.

Met die gebed en die vas is dit net so gesteld. Wanneer di geskied as uiterlike vroomdoenery is dit niks meer as huigeltige toneelspeelry nie. God wat in die verborgene sien, soek by die aanbieder opregtheid van hart en verootmoediging.

13 Januarie

Lees: Matt. 6:19-34

Teks: Matt. 6:24

MAMMONDIENS

Nadat Jesus oor die godsdienstige pligte gepraat het, wend Hy Hom tot die mees konkrete saak in die lewe: die besit van aardse goedere. Hy wil sy hoorders laat verstaan dat die ware godsdienst nie beperk is tot slegs 'n deel van 'n mens se lewe of tot die een dag in die week of selfs tot die uitvoering van allerlei godsdienstige pligte nie. 'n Mens se geloof moet sy hele lewe deurvoer en hierin is dit besonder belangrik dat ook die besit van geld en goed en die aanwending daarvan in die diens van God moet staan.

Jesus waarsku dat die versamel van aardse goed groot gevaar inhou. In die eerste plek omdat die rykdom van hierdie wêreld stofflik en verganklik is — dit het geen blywende waarde nie. Die gevaar van rykdom bestaan verder daarin dat dit die mens kan verlei om sy vertroue daarop te stel. Dan kan hy probeer om twee here te dien: God en Mammon. Dit is baie waarskynlik dat die naam Mammon saamhang met die Hebreeuse woord „amen” wat vastheid en sekerheid aandui. Dit wil sê dit waarop jy kan vertrou. Met die naam Mammon

word die rykdom dus aangedu as 'n godop wie iemand vir sy hele bestaan vertrou en wat dan ook die hele leefwyse van so 'n mens bepaal.

Jesus laat daaroor geen twyfel nie — niemand kan twee gode dien nie omdat die God van die Bybel die volle diens en ook die volkome vertroue eis. Daar is geen ruimte vir verdeelde trou of gedeeltelike vertroue nie.

Hierdie woord van die Here is 'n dringende oproep om sake in die regte verhouding te sien om die beslissing te maak om God alleen te dien — ook te dien met die skatte wat Hy aan die mens skenk, maar waarvoor daar ook verantwoording gedoen moet word aan Hom.

14 Januarie

Lees: Matt. 7:13-29

Teks: Matt. 7:21

LUISTER ENDOEN

Aan die einde van die bergrede stel Jesus 'n saak aan die orde wat terugryp oor die hele ede wat Hy uitgespreek het, naamlik die vraag oor die regte houding teenoor sy woorde. Nadat Hy breedvoerig uitengeset het hoedanig die kinders van die koninkryk daar uitsien en wat alles van hulle verwag word, moet daar nou iets daartoe voortvloei. Wat maak mens met woorde van Jesus? Luister sêgs daarna en bewonder dit vir die skoonheid en die trefkrag!

Daar is net een korrekte antwoord op hierdie vraag. Wie geluister het na die woorde van Jesus, word opgeroep om dit ook te doen. Die woorde van Jesus eis 'n mens op, dit lê op jou beslag en maak jou diensbaar aan die koninkryk. Die enigste regte houding teenoor die woorde van Jesus is dié van „luister en doen“. Sy woorde is nie net daar om aangehoor te word nie. Hulle eis optrede. Die gehoorsaamheid word deur die daad bewys. Die man wat tothierdie insig gekom het en dit ook uitvoer, is werklik gelukkig. Sy fondament is op die rots en daarom bestand teen diestorms. Dit is dwaas om te dink dat Jesus se woorde beluister kan word, sonder om dit met gehoorsaamheid op te volg. So 'n gesindheid verkrummel tot puinhoop voor die die storms wat die geloof kan tref.

Hier het die mens te doen gekry met iemand wat met 'n gesag spreek soos hulle nog nie teëgekom het nie. Hy kon, omdat Hy deur sy woorde en optrede die koninkryk tot by die mense gebring het. Juist daarom eis die kennis aangaande Jesus en sy woorde, optrede van elke ernstige beluisteraar daarvan.

15 Januarie

Lees: Matt. 8:23-27 Teks: Matt. 8:25(b)

JESUS RED UIT VERDRUKKING

Toe Jesus en sy dissipels aan boord van die skuitjie gegaan het, was die see rustig en kalm. Daarom laat hulle Jesus toe om te slaap. Maar al gou kom daar 'n geweldige storm op. Dit lyk of die dissipels hul einde tegemoet gaan. Alhoewel hulle goed vertrou is met die see, raak hulle tog benoud en beangs. In hul benoudheid haas hulle hul dan na

Jesus en maak Hom wakker. Na wie anders moes hulle dan ook gaan? Op hul hulpgeroep is Hy alleen maar 'n woord spreek en die storm aan lê.

So dikwels sal die mens in voorspoed en seën die Here vergeet. Dreigende, tabare gevare dryf ons dan altyd weer uit na Hom want „Hy kan en wil en sal in nood, selfs as ons sidder vir die dood, volkome uitkoms geve.”

Nou mag dit soms lyk of Christus slaap terwyl sy kinders in nood, gevare en stoms verkeer. Maar selfs dan hoef ons nie te vrees nie. Hy sal hom nie verslaap nie, op die bepaalde tyd — geen oomblik te vroeg maar ook geen oomblik te laat nie — sal Hy ons uit die verdrukking uitred.

Die vrees ten tye van storm en nood kom uit die swakheid van ons geloof voort. Die geloof moes tog eintlik die anker van ons siel wees wat die rignoer van die gebed in beweging moes bring. As ons geloof onwankelbaar was, sou ons deur die storm na die veilige hawe heen kon sien en sou ons in die geloof en vertroue dat ons weldra veilig kan land vas kon staan. Laat ons dan bid om meer geloof.

16 Januarie

Lees: Matt. 9:9-13

Teks: Matt. 9:9(b)

MAAK GEREED OM JESUS TE VOLG

Jesus ontmoet Matteus waar hy in die tolhuis sit. Matteus dus 'n tollenaar. Soos so baie ander was hy besig in sy beroep wanneer Jesus hom ontmoet. Soos Satan met sy versoekinge na hulle kom wat ledig is en niks doen nie, so kom Jesus Christus tot hulle wat aktief in die arbeid staan. Dit was egter 'n beroep wat onder ernstige mense sleg aangeskryf gestaan het. Want dit het gepaard gegaan met so baie oneerlikheid en wanpraktyke dat daar alleen weiniges was wat die beroep eerlik beoefen het. Wat 'n wonderbaarlike genade! God het sy Seun ook vir tollenaars en sondaars in hierdie wêreld gestuur. Jesus roep Matteus: „Volg My!”

Dikwels redeneer ons mense dat hulle te sondig is dat Jesus met sy oproep om Hom te volg, ooit na hulle toe sal kom. Dit is 'n verkeerde opvatting. Die gesonde het tog ook nie hulp en raad van die geneesheer nodig nie, maar juis die siekes. So kom Jesus ook nie na die rewerdiges, die „heiliges”, die eiegeregtiges toe nie. Hy roep juis die sondaars tot bekering. Hy roep sulke mense op om Hom te volg. Mag ons dan sy roepstem hoor, opstaan en gereedmaak om Jesus in ons huise te ontvang. En weet dit: Hy sal inkom en saam met ons maaltyd hou en ons met Hom. Hy roep ons almal toe: „Volg My!” Wat gaan ons reaksie wees?

17 Januarie

Lees: Matt. 13:1-23

Teks: Matt. 13:3(b)

DIE SAAIER

Met die gelykenis van die saaiër wil Jesus iets in verband met die evangelieverkondiging by ons tuisbring. Die gesaaide saad is die Woord van God wat deur die Saaiër, Jesus Christus, oor die voorbereide land (die hart van die mensdom) gesaai

word. Hulle wat met die pad vergelyk word, is hulle wat die Woord hoor, maar dit nie verstaan nie — die bose ruk weg wat in hulle harte gesaai is. Sulke agtelosige hoorders is 'n gemaklike prooi vir die satan wat die saad by hulle wegraap net soos die voëls die saad op die harde pad oppik. As ons die braakland nie braak deur ons hart vir die Woord voor te berei nie en as ons daarna die saad nie bedek deur oorpeinsing en gebed nie, is ons soos die grond van die harde pad.

Hulle by wie dit op rotsagtige plekke val, is hulle wat die Woord hoor, nie die rug daarop keer en geen dowe oor daaraan leen nie. Maar tog laat hulle hul nie daardeur verander of beheers nie. Hulle het geen wortel in hulself, geen vaste beginsel in hul oordeel, geen vastheid van wil, niks bestendigs wat die krag van hul belydenis kan wees nie. In die geringste beproewing gaan hulle geheel-en-al ten gronde.

'n Ander deel val tussen die dorings en distels. Dit het wel wortels om te groei maar word deur die dorings verstik. Dit stel die toestand voor van hulle wat hul belydenis nie heeltemal laat vaar nie maar tog geen saligmakende nut daarvan het nie. Die goeie wat hulle deur die Woord verkry, word ongemerk oorskadu en vernietig deur die dinge van hierdie wêreld soos bekommernis en verontrusting, 'n gejaag na rykdom en eer, plesier, ens.

Gelukkig val 'n deel tog op goeie aarde waar dit kan ontkiem, opgroei en vrugte kan dra. Dit is mense wat die Woord hoor en dit verstaan. Hulle rig ook hul hele lewe in volgens die eise van die Woord. Ons moet almal strewe om volgens die hoogste eise van Gods Woord te lewe en dan sal ons vrugte dra: dertig-, sestig- en honderdvoudig.

18 Januarie Lees: Matt. 14:13-23 Teks: Matt. 14:23(b)
KYK TERUG IN DIE STILTE

Teen die einde van die dag daal die stilte van die aand-skemering. Dan kan ons in bepeinsing terugkyk op 'n dag wat verby is — miskien was daar seën en voorspoed, miskien teenspoed en smart; miskien het ons pligsgetrou ons taak verrig, miskien het ons versuim. Ons maak ons ook gereed om die onbekende nag in te gaan. Ook Jesus wou soms alleen wees en dan lees ons dat Hy dikwels in die aand alleen was. Hoe heilsaam is die aand nie — die aand waar jy alleen kan wees, alleen met jou gedagtes, alleen met jou God.

Soos elke dag sy aand het, so het die jaar ook sy aand en die hele lewe sy aand in die ouderdom.

In die aand daal daar stilte oor ons neer. En in die stilte kom herinneringe by ons op. Met die herinneringe besin ons oor alles waarvoor ons kan dank: die seëninge in ons persoonlike lewe, in ons gesin, in ons werk. Nou besef ons dat wat ons as vanselfsprekend aanvaar het, inderdaad genadegawes van die Heer is.

By die herinneringe kom daar natuurlik ook gedagtes op wat ons droewig stem, wat ons selfs laat treur. Daarom sal ons in hierdie stiltes ook bid. Die gebed moet van berusting in God se wil spreek, nuwe bereidwilligheid om ons in vertroue en gehoorsaamheid aan God oor te gee. Ons vra dan om vernude leiding en besieling, om daadkragtige geloof en vurige liefde. Ons vra dat ons verhouding met ons naaste verander, verdiep en verinnig sal word. Ons vra om van ons kleingeloof bevry te word, om met ons hele bestaan ons na Gods koninkryk te rig. Ons vra dan om vertroue in Hom wat sy werk deur die eeue heen volbring het en sal voleindig.

19 Januarie

Lees: Matt. 16:13-23 Teks: Matt. 16:13-16

KIES VIR JESUS CHRISTUS

Jesus wil dat die dissipels tot duidelikheid sal kom oor hul verhouding tot Hom. Daarvoor stel Hy twee vrae aan hulle: eers een met 'n algemene strekking en dan 'n persoonlik-gerigte vraag.

Die eerste vraag: „Wie sê die mense dat Ek, die Seun van die mens, is?” maak dit moontlik om 'n objektiewe antwoord te gee. Die menings blyk verskillend te wees maar stem tot sover ooreen dat die mense Jesus algemeen as 'n baie besondere mens beskou, 'n profeet met 'n goddelike opdrag.

Sonder om op die antwoorde in te gaan, stel Jesus die tweede vraag: „Maar julle, wie sê julle is Ek?” 'n Duidelike teenstelling word gemaak tussen „die mense” en „julle”. Onder die mense het hulle baie en verkeerde dinge gehoor. Maar hulle het tog self reeds gekies. Hulle het Jesus gevolg. En tog is Jesus blykbaar nog nie tevrede nie. Daar ontbreek nog die bewuste, selfstandige uitspraak.

So stel Jesus ons ook voor die vraag: „Maar julle, wat sê julle?” Ons sal nie alleen moet weet wat die mense oor die Bybel sê nie, maar wat die Bybel vir ons persoonlik werd is, wat die kerk vir ons beteken, wat Christus vir ons lewe beteken. Kan ons soos 'n Petrus antwoord: „U is die Christus, die Seun van die lewende God!” Kan ons onself onvoorwaardelik met liggaam en siel aan Christus oorgee, in die wete dat Hy dit vir ons vir tyd en ewigheid goed maak?

20 Januarie

Lees: Matt. 18:1-11

Teks: Matt. 18:7

GELOOFSVERTROUE

Wat beteken die woord „wee” eintlik? Dit is tegelyk 'n klag en 'n aanklag. Die profete het hierdie uitroep herhaalde kere gebruik. Voordat hulle daarvan bewus is, sien Jesus die gevolge van die mense se dade.

Maar daar is ook 'n aanklag, 'n bedreiging in. In die Bybel, veral in die mond van Jesus, is elke bedreiging ook 'n waarskuwing. Ons kan maar net dink aan Jona se aankondiging van

oordeel en straf oor Ninevé. Die inwoners word gewaarsku dat hul sonde die einde van hul stad en hul eie lewe sal beteken. So kondig Jesus ook oordeel aan oor hom wat 'n ander verhoor om tot geloof te kom.

Jesus stel dat die mens die koninkryk van God alleen kan ontvang soos 'n kind dit sou ontvang. Hy moenie klein soos 'n kind word nie maar hy moet dit in kinderlike geloof en vertroue aanvaar. As enigeen 'n ander in die weg sou staan om die koninkryk te beërwe, sou dit vir hom beter wees om met 'n meulsteen om die nek, in die see te verdrink. Tog word die mens in hierdie wêreld nie beklaag as 'n magtelose speelbal van meedoënlose kragte nie. Die wee-roep het nog 'n ander aksent: „wee die mens deur wie die struikelblok kom.” Die mens is 'n bewuste en verantwoordelike wese. Hy kan en moet iets doen; hy kan en moet „nee” sê; hy moet hom versit teen die bese en hy kan dit doen in die krag van God. Die mens moet ja sê as die saak van Christus bevorder sal word en nee as dit moontlik benadeel kan word. Omdat hy swak en 'n sonderling is, kan hy nie in eie krag staande bly nie maar moet hy altyd bid om die krag en genade van God. Omdat hy so maklik die bese ten prooi kan val, moet hy altyd weer bid: „Lei my nie in versoeking nie, maar verlos my van die bese.”

21 Januarie

Lees: Matt. 19:13-21 Teks: Matt. 19:13-15

BRING OOK DIE KINDERS NA JESUS

Dit was die gebruik om die kinders na leidinggewende persone in die sinagogs en tempel te bring. Die rabbi's, owerpriesters en Skrifgeleerdes moes dan die kinders die hande oplê en hulle seën. Die moeders waarvan ons hier lees, sien in Jesus 'n baie vernam persoon. Hulle sal baie graag wil hê dat Hy hulle kinders sal seën.

Die oplegging van die hande was 'n plegtige handeling, in sonderheid by die uitspraak van die vaderlike seën. Jakob het dit gedoen toe hy die seuns van Josef geseën en aangeneem het (Gen. 48:14). Dit spreek van liefde en gemeenskap gepaard met mag en gesag. So anders as die ouers in Jesus se dae is dit helaas so dat die teenswoordige ouers die kinders almeer verhoor om na Jesus toe te gaan. Ja verhoor, want tuis hoor hulle nie meer dat die ouers vir hulle uit die Bybel lees nie; die moeder leer hulle nie meer 'n gebed nie. Na die eredienste neem ons hulle dikwels nie saam nie; tydens nagmaalsvierings word hulle tuisgelaat. Hulle kom dus nooit onder die indruk van die werklike betekenis van die nagmaal nie. Ons sal hulle miskien na die kategese neem, self nie erediens bywoon nie en hulle net weer na die kategese gaan opklaai. Hoe moet ons verwag dat hulle eendag die eredienste gereeld sal bywoon as hulle van ons 'n ander voorbeeld ontvang het!

Die kinders moet na Jesus gebring word want Hy wil hulle graag seën. Hy verseker ons dat aan sulkes die koninkryk van God behoort. Ons kan die koninkryk van God alleen in 'n kinderlike geloof ontvang.

DIE WERKENDE WOORD

Jesus het hierdie gelykenis vertel toe 'n groot skare Hom toegesak het terwyl Hy die evangelie verkondig het. Die vraag wat by Hom ontstaan het, was seker of daar enige vrug op sy arbeid sou wees.

Die saaiër in die gelykenis is Christus self, maar ook die apostels en almal wat deur die eeue die Woord van God gespreek het. Die probleem waaroor dit in die gelykenis gaan, is die gesteldheid van die grond waarin die saad val. Dit gaan hier dus oor die verantwoordelikheid wat die hoorder het teenoor die Woord van God.

Nadat die saaiër gesaai en geploeg het, van sy kant af alles gedoen het om 'n goeie oes te verseker moes hy uitvind dat hy net van een kwart van die saad 'n oes kon verwag, want die res het op onvrugbare plekke geval.

Die saad is die Woord van God, die Woord wat sê: „Die tyd is vervul en die koninkryk van God het naby gekom; bekeer julle en glo die evangelie.” Dit is dus 'n wekroep waarop daar geantwoord moet word, maar ook die Woord wat nie net 'n gepraat is nie. Die Woord is die daad van God. Dit is die verlossingsdaad in Jesus Christus. Die Woord is die verlossingswoord, die blye boodskap en vra dus 'n antwoord.

Herhaaldelik ondervind die saaiër dat drie uit die vier dele van die saad onvrugbaar word, dat drie-kwart van die hoorders nie antwoord op die verlossingswoord nie. Hy ervaar misoes op misoes. Hy onderskat nie die misoes nie, want dan sou hy oormoedig raak, maar hy oorskat dit ook nie, want dan sou hy sorgeloos raak en verslap. Hy vertrou net op God wat die reën en die wasdom gee. Sulke saaiers het die Here Jesus nodig.

Die saaiër sal altyd te doen hê met die ongevoelige, verharde paaie, die tydelik oplewende rotse, die wêreld-liefhebende doringstreke, maar Goddank ook die vrugbare goeie grond. En daarom die wekroep: Predikante, gaan voort om te preek nieteenstaande die terugslae! Hoorders, luister en wees deur die genade van God 'n vrugbare saailand.

DIE AFBREKING VAN DIE WOORD

Jesus Christus gebruik hier 'n ondenkbare voorval, om 'n dringende oproep te maak. In ons alledaagse lewe is dit ondenkbaar dat een mens onkruid in die saailand van 'n ander sal saai. Wat in ons menslike lewe nooit sal gebeur nie, gebeur in die koninkryk van God, gebeur in die kerk van Christus. Die satan sal altyd die mees ondenkbare dinge doen om God se heerskappy te vernietig.

Hierdie stryd merk ons al in die Ou Testament op. Daar is 'n stryd tussen die saad van die vrou en die saad van die slang. Kaïn, Lot se vrou, die hele volk Israel het telkens in die hande van die satan geval wat sy saad op die akker van God saai.

Met hierdie gelykenis wil Jesus alle valse verwagtings, dat die stryd met sy koms opgehou het, die nek inslaan. Tot vandag toe saai satan ook waar God saai.

Die saad wat die vyand gesaai het was blykbaar die sogenoemde dolik, een van die skadelikste onkruidsoorte wat amper net soos koring gelyk het. Satan wil 'n na-aper van God wees. Saai God koring dan saai Satan iets wat net soos koring lyk. Maar daar is tog die verskil: God werk om aan die lewe te hou, maar Satan werk om dood te maak.

Die saad is in dié gelykenis daardie mens in wie se hart die Woord van God wortel geskiet het, en dit is op hierdie gebied waar Satan peuter juis wanneer die mense „slaap“, wanneer ons verflou in ons waaksaamheid, wanneer ons nie aan God die geleentheid gee om met ons te praat nie.

Die skeiding tussen hulle wat God gehoor het en hulle wat Satan gehoor het, sal eers aan die einde van die tyd plaasvind. Dit doen God in sy goedheid om diegene wat deur die afbrekingswerk van Satan geruïneer is, nog 'n kans te gee soos vir die moordenaar aan die kruis. Die kans is nou daar, nie môre of oormôre nie. Die Woord word nou, elke Sondag verkondig en daarom moet daar nou geluister word. Verflou ek in die verantwoordelikheid, dan kom Satan terwyl ek slaap en saai sy afbrekende woord tot my ondergang.

24 Januarie

Lees: Matt. 13:31-35 Teks: Matt. 13:31 (b)

DIE GROEIENDE WOORD

Toe Christus na die aarde gekom het, het die Jode, wat Hom geïdealiseer het as die magtige wêreldheerser, se lugkastele baie gou in duie gestort. Hulle het gedink dat met sy koms 'n koninkryk sou aanbreek waarin hulle van die Romeine bevry sou word. 'n Kind gebore in 'n krip, die Seun van 'n timmerman, die Vriend van eenvoudige vissermannel! Hy sou sekerlik nie die ideale Messias, die „opvolger“ van Dawid kon wees nie. Daarom het die meeste Jode wat aanvanklik volgelinge van Jesus was, baie gou koue voete gekry. Die handjievol wat oorgebly het, word met hierdie gelykenis moed ingespraak.

Wat die mense nie kon insien nie is dat die koninkryk van God wel met die werk en lewe van Jesus Christus aangebreek het. As Hy iemand genees het, het Hy baie maal gesê: jou sonde is jou vergewe. Hierdeur het Hy bewys dat Hy mag het oor die mens se vyand. Nie die Romein nie, maar ons grootste vyand naamlik Satan, die dood en die sonde. Hierdie koninkryk word nie opgerig deur groot magsvertoon of deur soldate wat teen mekaar optrek nie, maar juis in nederigheid deur Hom wat afgeklim het tot op ons vlak. Al lyk sy optrede klein en tingerig soos 'n mosterdsaadjie, tog het dit gegroei tot 'n groot boom; só gegroei dat niks dit kon stuit nie. Die Romeine probeer dit stuit, die Jode probeer dit doodsmoor, maar nogtans het dit gegroei en aangehou groei tot vandag toe. In hierdie groei-proses gebruik God mense, eenvoudige mense, om te saai en in te suur.

Paulus noem ons medewerkers van God, boumeesters wat moet oppas hoe ons op die fondament, Jesus Christus, bou. Nie met wêreldse wysheid nie, nie met eie vermoëns en prestasie nie, nie met hoogmoed nie, maar ook nie in moedeloosheid nie. Net as gewillige instrumente in die hand van God.

Het die koninkryk waarvan ons as gelowiges almal burgers is, nie ook vir ons te eenvoudig, selfs te agterlik geword nie? Soek ons nie dalk ook na 'n militêre genie, 'n magtige wêreldheerser om ons probleem op te los nie? Dit is nie nodig nie, want ons probleem is die sonde en om daarvan ontslae te raak, vra nie dat ons berge moet versit nie. Dit vra iets makliker, selfs te maklik vir die ontwikkelde presterende mens van vandag. Dit vra geloof. Glo in Jesus Christus, wat sy koninkryk soos 'n mosterdsaad begin het, maar wat deur die sogenaamde dwaasheid van die prediking sy ryk laat groei het en oor die ryk van Satan laat seëvier het.

25 Januarie Lees: Matt. 13:44-52 Teks: Matt. 13:44b, 46

DIE UITNEMENDE WAARDE VAN DIE KONINKRYK

Terwyl twee mense besig was met hulle alledaagse bedrywighede het hulle skatte van onbeskryflike waarde ontdek. Hulle verkoop alles wat hulle het om daardie skatte te bekom. Sô gaan dit ook in die verkryging van die koninkryk van God. Die koninkryk van God, soos ons in gister se oordenking gesien het, is die heerskappy van Christus oor Satan, die dood en die sonde. Om hierdie koninkryk ons deel te maak, om ook heerskappy te kry oor die mag van die sonde, sal ons ook 'n bepaalde werkswyse moet volg.

Dit is juis hierdie werkswyse wat 'n groot misverstand kan laat ontstaan. Uit die gelykenis blyk dit dat die skat, die koninkryk van God, die hoogste goed, die ideaal is en om dit te verkry, sal dit ook die hoogste inspanning van ons vra. Dit is juis nie sô nie. Die skat vra opofferings maar geen werksinspanning nie. Ons hoef niks te doen om die skat tot stand te bring nie want die skat is reeds daar. As ons te midde van die moeite en die probleme van die lewe eensklaps afkom op die vrye geskenk van God in Jesus Christus, vra dit van ons om „alles te verkoop wat ons het“. Daar moet dus 'n oomblik bestaan waarin ons niks sal besit nie. Dit wat ons nou het, sal ons moet verkoop. Die opoffering wat dus van ons gevra word, is om onself van al ons vermoëns te onttedig en van al ons sogenaamde goeie kwaliteite totdat onself niks besit nie en dan eers kan die skat wat Christus vir ons verwerf het ook ons deel word.

Eers wanneer ons die waardeloosheid van ons eie pêrels en ons eie skatte insien, eers wanneer ons die nutteloosheid raaksien van dit waarna ons in ons alledaagse lewe streef en

daarvan ontslae raak, sal die koninkryk van God vir ons die mees betekenisvolle skat word. Dan sal ons nie meer nodig hê om te swoeg en te sweet, om pêrel na pêrel te ondersoek, om deur inspanning en goeie werke ons saligheid te verkry nie. Dan sal ons juis, omdat die vergifnis van sondes reeds vir ons gegee is, uit dankbaarheid die grootste opofferings maak.

26 Januarie

Lees: Matt. 18:1-14 **Teks:** Matt. 18:12, 13

DIE VERLORE SKAAP

Die gelykenis van die verlore skaap is 'n gelykenis wat Jesus blykbaar by verskeie geleenthede vertel het. By die geleentheid van ons teksvers, toe sy dissipels geredeneer het oor wie die grootste is in die koninkryk van die hemel en by die geleentheid van Lukas 15 vers 3 tot 7, toe Hy verkwalik is omdat Hy saam met tollenaars verkeer het. By al die geleenthede gaan dit inderwaarheid oor dié saak dat die veragte en sogenaamde wet-onkundige mense nie deur die hoogmoedige en selfregverdigende Fariseërs die toegang tot die koninkryk verhinder mag word nie. Fariseërs het gewoonlik gedink dat hulle deur hulle skynbare uiterlike vroomdoenerigheid die enigstes is wat gered kan word, terwyl hulle die tollenaars uitgekryt het vir volksverraaiers en sondaars, en om in hulle geselskap te verkeer sou net so'n groot sonde gewees het.

Na aanleiding van hierdie gesindheid vertel Jesus die gelykenis van die goeie herder wat sy verlore skaap gaan soek en die groot blydskap as die skaap gevind word. In Esegïël 34 lees ons wat se ontroue herders daar in Israel was. In plaas daarvan dat hulle sorg vir die verwondes, die siekes en die afgedwaaldes, die ongelowiges en die kleingelowiges, sien hulle net om na hul eie belange. Maar God maak die belofte dat Hy self die Herder van sy skape sal wees.

In Jesus Christus gaan hierdie belofte in vervulling. Dit is Hy wat siekes genees, hongeriges versorg en afgedwaaldes terugbring. Deur Hom het sondaars soos die tollenaars, die moordenaar aan die kruis en elkeen van ons deel gekry aan die volk van God waaroor daar groot vreugde in die hemel is.

Ons mag dink dat ons deel van die nege en negentig is, want ons moor nie en steel nie, ons onderhou die gebooe van God. Inderwaarheid is ons almal van nature die afgedwaalde skaap. Maar danksy Christus se soekende liefde het ons van die nege en negentig deel geword. Ten spyte daarvan is die afgedwaalde ook nog in ons midde. Soos die Fariseërs mag ons die oorloop van onself nie, mag ons die afgedwaalde nie in die grond vertrap nie, maar moet ons wat geroep is om ander te roep altyd op die vraag kan antwoord: Waar is jou broer?

27 Januarie

Lees: Matt. 18:23-35 Teks: Matt. 18:28(b)

„'N OOG VIR 'N OOG . . .”

Hoeveel maal moet ek as gelowige iemand vergewe wat my verontreg? Die Jode in die tyd van Jesus Christus se omwandeling op aarde sou baie maklik sê: Neem eerder wraak as om te vergewe! Om hierdie saak reg te stel het Jesus hierdie gelykenis vertel.

Om die absolute mag van God en die plig wat die mens het om aan God gehoorsaam te wees, uit te beeld vergelyk Jesus die koninkryk van God met 'n koning wat sy diensknegte roep om met hulle af te reken. Een van die diensknegte het vyfmiljoen rand geskuld. Dit kon hy onmoontlik nie terugbetaal nie en moes dus as 'n slaaf verkoop word. Twee sake kom hier baie duidelik na vore: Net soos ons nie kan verstaan waarom die koning aan 'n kneg so'n groot rekening kon toelaat nie, net so min kan ons verstaan hoe God aan ons, wie se skuld so groot teenoor Hom is, nog 'n bestaansreg kan gee. En soos hierdie kneg as gevolg van sy skuld die slaaf van iemand anders moes word, so is ons ook besig om deur al ons sondes die eiendom van Satan te word.

In sy radelose en hopelose omstandigheid smee hierdie kneg om genade en bo alle menslike verwagtings word hy van al sy skuld kwytgeskeld. Dit het hom in 'n nuwe lewensmoontlikheid geplaas, maar 'n lewensmoontlikheid wat verantwoordelikheid meegebring het. Hierdie verantwoordelikheid ontglip hy en gryp sy mededienskneg wat hom slegs agt rand skuld aan die keel en gooi hom in die gevangenis. Die koning hoor dit en tree toe geweldig streng teenoor hom op.

As gelowige mens, wie se skuld deur God vergewe is, het ek ook die verantwoordelikheid om my medemens te vergewe. Doen ek dit nie, dan is dit 'n duidelike bewys dat my gesindheid teenoor God nie reg is nie en dat God se vergewing vir my waardeloos is.

Die rede waarom ek 'n gelowige kan wees, is nie om my naaste aan sy keel te gryp nie, nie om hom in die modder te vertrap nie, maar om hom ook 'n bestaansreg te gun in hierdie nuwe lewensmoontlikheid wat God vir ons almal gegee het.

28 Januarie

Lees: Matt. 20:1-16 Teks: Matt. 20:16

DIE EERSTES LAASTE, DIE LAASTES EERSTE

In hierdie gelykenis is daar twee baie belangrike gedagtes: Wat is die aard van die werk in die koninkryk van God en watter loon ontvang ek vir my arbeid? Die wingerd bestaan reeds. Deur my krag en inspanning kan ek dit nie tot stand bring nie. My taak is om deur woord, gedrag en daad die liefdesgebed binne in die wingerd uit te voer. Om daarmee te begin is nooit te laat nie — trouens vir almal wat ledig op die markplein staan is die roepstem altyd, nou ook, daar. Maar as

ons saam met die ander arbeiders ingeval het, word ons nooit beloon volgens die hoeveelheid werk wat ons verrig het nie, maar volgens die gesindheid van die hart.

Dit kon die arbeiders wat van die oggend af besig was nie verstaan nie. Hulle is soos die oudste seun wat tuisgebly het en sy vader gedien het, wat nooit oortree het nie maar wat ook vir die oortreder geen genade gehad het nie.

Is God nie onregverdig as Hy nie beloon volgens werk gelewer nie. Hoegenaamd nie, maar hierin bewys Hy juis sy goedheid. By God word daar nie betaal vir gedane arbeid nie, maar alles wat ons van God ontvang, is genade. Alle loon voor God is genadeloon en nie verdiende loon nie.

Vir die eersugtige Fariseërs, die loon-soekende Petrus (19:27) en die eie-geregtigde Christen is dit juis hierdie goedheid van God wat aanstoot gee. Maar is hulle aanstoot nie geregverdig nie, sal alle mense gelyk wees in die toekomstige wêreld omdat almal gelyke loon ontvang? Nee! Wat die sondes aanbetref is alle mense gelyk en die genade van Christus geld ook vir almal. Die boodskap hier is dus dat jy jou nooit oor iemand mag verhef nie en nooit ontevrede mag wees as God sy genade ook oor iemand anders uitstort nie.

Die roepstem van God word duidelik gehoor om arbeiders te soek vir sy wingerd. Ons kan dink dat dit te laat is om enige loon te verdien. Wees getroos want „wat reg is, sal julle ontvang”. Dit maak nie saak hoe groot ons sonde is nie, die genade van Jesus Christus is ook daarvoor genoeg.

29 Januarie

Lees: Joh. 3:1-21

Teks: Joh. 3:16

SO LIEF!

In die woord „wêreld” lê iets droewigs en ellendigs uitgedruk. Daarin word uitgedruk die eintlike wese van hierdie geliefde van God. Ja die wêreld was eenmaal God se „kosmos”, sy pronkjuweel, sy kosbare halssieraad. Maar deur moedswillige ongehoorsaamheid het die wêreld hom van God losgeruk. En nou lê die wêreld in sy sonde, besig om te sterwe. Nou het die wêreld inderdaad wêreld geword.

Aan hierdie wêreld skryf God dan in die kersnag sy liefdesbrief. Voorheen het hy reeds in baie briewe sy liefde verklaar. Maar die eintlike brief waarin die Here God sy groot hart ooplê, het in die kersnag in die wêreld se briewebus ingegly. Die stal van Betlehem was God se briewebus. Daar is die kindjie gebore. En die kindjie is God se brief, waarin u kan lees hoe lief Hy hierdie wêreld gehad het. Duideliker kon Hy dit nie sê nie. Hy het dit gesê met die allerdiërbaarste en die allerbeste wat Hy het: Sy eniggebore Seun.

Na kersnag kan niemand van ons meer twyfel aan die liefde van God nie. Nou moet ook ons glo. Want ook ons is nou by hierdie wêreld inbegrepe en so ook ons skuld en ons

skande. Maar met hierdie brief in die hand, kan ook ons verseker wees van die onmeetbare liefde van God. Hierdie liefde het inderdaad geen grense omdat die gawe van sy Seun geen grense het nie. Hierdie kind is die maatstaf van God se liefde. „So lief . . .” geweldig, goddelik lief. Geen moeder sal haar kind weggee nie, maar God die Heer het dit gedoen. Aan u, aan my.

30 Januarie

Lees: Joh. 4:1-8

Teks: Joh. 4:6

JESUS BY DIE FONTEIN

By Sigaar is daar 'n fontein. Dit is 'n koel skaduryke plekkie midde in die oop vlakte waarop die son dag na dag gebrand het. Hier het nie net een mens al verkwikking gevind nie. En nou sit hier weer so 'n moeë mens. Maar wanneer Jesus by die fontein gaan sit, word dit alles anders. Nee dit word nie 'n towerfontein gevul met water van bonatuurlike werking nie. Nee, hier word 'n geestelike fontein geopen in die teenwoordigheid van Christus.

Hierin lê die wesenlike van elke kerkdiens — al het ons ook die pragtigste kerkgebou en die mees begaafde kassier, 'n geweldige orrel en 'n asemlose luisterende skare, al het ons ook die fontein van Vader Jakob self — 'n kerk met 'n suiwere belydenis en suiwere verkondiging van die Woord. As Jesus nie by ons fontein gaan sit nie, het ons aan dit alles niks. Dan kry die mense wat vermoeid daar neerval van die lewensreis, en wie se siel dors na God, niks — miskien water, maar geen lewende water.

Maar wanneer Jesus wel daar is — al is die fontein dan ook maar 'n heel eenvoudige put, waaruit 'n aamborstige ouderling met 'n eenvoudige pompie probeer water put. 'n Eenvoudige dorpskerkie met 'n traporreltjie en weinig mense wat na 'n leesprek luister, sal dwars teen alle gebrekkigheid van ons fontein in, die wonder van Sigaar laat voltrek en die fontein van lewende water laat opspring.

En wanneer ons dan na die kerk weer tuis sou kom en die mense aan ons sou vra: „Hoe was dit”? kan ons antwoord: „Dit was heerlik, want Jesus het by die fontein gaan sit.”

31 Januarie

Lees: Joh. 4:9-30

Teks: Joh. 4:13

NOG DORS

Die Here Jesus het met groot sorg na hierdie puttende vrou gekyk en ook verby die vrou na u gekyk. Dit is die tragiese in hierdie vrou wat daar besig is met „hierdie water”, dit staan skerp op haar verlepte gesig te lees, dit spreek uit haar leë hongerige oë — met al haar water het sy nog dors. Haar kruik is vol en tog het sy dors.

Kyk dit is die groot vergissing wat ons met hierdie water begaan. Ons wil daarmee die dors van die lewe les. En dit kan nie. Hierdie water is goed vir ons liggaam. Meer mag ons nie daarvan verwag nie. Aan ons diepste dors raak dit nie. Die dors van die siel les dit nie.

Hoe oorvol ons ookal ons kruik met die dinge wat vergaan vul en hoe selfversekerd ons ookal mag beweer dat ons volkome gelukkig is, dat ons alles het wat ons hart begeer, vergis ons, ons. Die Here Jesus sê hier net die teendeel. Die laaste wat daar van hierdie water oorbly, is dors — altyd maar weer dors. Hy sê hier: „Elkeen wat van hierdie water drink, sal weer dors kry.” Hieraan bestaan geen twyfel nie. Ons hou miskien ’n tydlang uit. Maar die tyd kom, dikwels heel skielik dat ons ons glas stukkend gooi, diep onbevredigd stukkend gooi. ’n Onlesbare dors, altyd weer dors. Ons siel vra om ander water, lewende water.

Die Here het aan hierdie vrou gesê en Hy sê dit ook nog aan u. Laat u dit dan ook gesê word. Dit is tragies as ons hele lewe opgaan in ’n getob om „hierdie water”, as ons van die môre tot die aand net daarop uit is om ons kruike te vul met hierdie water en die einde van ons lewe is dors, ja, nog altyd dors.

1 Februarie

Lees: Joh. 4:31-42

Teks: Joh. 4:37-38

SPANWERK

Dit is die voorreg van die boer om van die voorbereiding van sy lande tot aan die insameling van die oes aan die hele onderneming deel te hê. Dit is nie vir die arbeiders beskore om deel te hê aan die hele ondervinding nie. Die een ploeg en saai, ’n ander help versorg en ’n derde samel die oes in.

Van die oesinsameling in die koninkryk van die hemele is hierdie woord in Johannes 4 ook waar. God stuur sy heilsboodskap. Hy skenk die wasdom in die hart en op sy magwoord word die oes ingesamel.

Sy geroepenes wissel mekaar af in hul onderskeie take as arbeiders op die saailand en die oesland. Mensekinders kom en gaan. Die heilswerk van die Almagtige gaan deur die eeue voort. Ons moet nie ontmoedig voel by die gedagte dat ander in ons arbeid sal ingaan om die oes in te samel nie. Ons hoef ook nie selfverwyt te koester of onself onwaardig te ag vir die insameling vanweë die feit dat ons nie self gesaai het nie.

Dit is die Here God wat ons stuur om die ryp oes in te samel en ons moet gehoorsaam wees. Die saaiër sowel as die oester ontvang sy opdrag van die Here van die oes. Onder die sorg van sy voorsienigheid vorm die arbeid van die saaiër en die oester ’n eenheid.

Die saaiër mag nie in selfsugtigheid die reg vir homself opeis om te oes nie. Die oester mag ook nie die eer van die arbeid vir homself toeëien omdat die eindarbeid hom beskore is nie. Maar albei die saaiër en die oester mag hulle verbly in die vrug van die arbeid.

DIE REGTER WAT VRYSPREEK

Soos wat hierdie vrou en die Fariseërs teenoor mekaar voor Jesus staan, so staan ook ons in hierdie lewe telkens teenoor mekaar voor Hom. Nou is ons die skuldige vrou en dan is ons weer die Fariseër. Soms staan ons soos hierdie vrou, bevrees en vol kommer oor ons skuld en om die gevolge daarvan. Dan weer staan ons soos aanklaers triomferend oor ander omdat ons dink dat ons soveel beter is.

Wat het die Here Jesus hier gedoen? Hy het nie toegegee aan die aanklaers nie. Hy het ook nie die skuld van hierdie vrou ontken nie. Intendeel hy het haar terdeë veroordeel. Toe sy weggaan, het sy soos 'n verslane, soos 'n veroordeelde gegaan, maar ook soos 'n mens vir wie daar deur God se genade nuwe hoop was. Haar gewete het haar aangespreek en tog kon sy heengaan, vry heengaan noudat alles nuut gemaak is deur sy guns.

Toe die Fariseërs gegaan het, het hulle met 'n onrustige gewete gegaan. Dit beteken dat die Here ook hulle gehelp het. Want die mens wie se gewete onrustig word, wat begin twyfel aan sy eie goedheid, vir hom is daar hoop.

Maar dit is sonde, wanneer ons voor die aangesig van God ons broeder of suster wil veroordeel en tegelyk ook vir onself 'n goeie beeld wil opbou.

Laat ons nie toegee aan hierdie neiging nie. Die Here Jesus sal wel eenmaal die oordeel oor ons sowel as die ander uitspreek. En wanneer ons voor Hom ons eie sonde opreg bely, ons medemens die son gun wat oor hom opgaan is hierdie regter dieselfde een wat gekom het om ons sonde te versoen. Dan bemerk ons tot ons groot verwondering dat Hy dan nie teenoor ons nie, maar naas ons gaan staan, dat Hy ons nie veroordeel nie, maar ons voete op 'n nuwe en beter weg rig.

DIE LIG VAN DIE WÊRELD

Ons lewe is soos 'n donker pad deur 'n donker land. Ons oorsien nie altyd waar ons is nie, ons sien nie eers waarheen die pad lei nie. Ons loop in die donkerheid van 'n deur die sonde gebroke wêreld. Maar op hierdie pad is ook Hy wat gesê het: „Ek is die lig, volg My.”

Waarin bestaan hierdie lig en is Hy wel die lig, hierdie man wie se goedheid soveel teëspraak verwek het, wat Hom een gemaak het, gekonsolideer het met ons sorg en ons skuld? Hierdie man wie se voete so vermoeid gegaan het deur die Joodse land en wat tenslotte aan die kruis gesterf het?

Dit is die lig, dat in Hom die liefde en trou van God, met ons lewe besig is. Dat Hy, die Seun van God, Hom naas ons kom stel op ons lewenspad, dat Hy ons verstaan en met ons

gaan, dat Hy ons skuld ons swakheid en ons sorge dra, dat Hy Hom inlaat met ons tot in die dieptes van die dood, die Godverlatenheid.

Dit is die lig, dat Hy die Seun van God, so met ons is, dat Hy ver van die troon van alle trone, as die son van die lewe hier onder ons wil woon en ons broer wil wees. Hy is by ons, ons sien Hom. Dit is vir ons voldoende lig op ons pad, van dag tot dag.

Ons oorsien nog nie ons weg deur die lewe nie, ons ontvang ook nie antwoorde op al ons lewensvrae nie. Maar ons weet dat Hy by ons en met ons is en die wete is vir ons genoeg. En ons weet dat ons met Hom na die huis van die ewige God mag gaan. Al skyn Hy soms verborge te wees tog is Hy ons Vader.

4 Februarie

Lees: Joh. 8:30-59

Teks: Joh. 8:32

DIE WAARHEID MAAK VRY

Vryheid is 'n woord wat 'n besondere klank vir elke gevangene het. Hy dink hom in hoe heerlik dit is om vry te wees en hy stel hom voor die gees wat hy alles sal gaan doen wanneer sy gevangeneskap verby is.

Die Bybel leer ons dat die mens sy oorspronklike vryheid verloor het. Hy lê soos die gesangvers dit uitdruk „magteloos gebonde” in sy sonde. Die mens sal derhalwe van die slawerny van die sonde vrygemaak moet word. Alleen die Seun van God, kan ons waarlik vrymaak. Deur Hom word ons verlos van selfhandhawing, eensaamheid en ang — ja, ook verlos van die dood. Hy het immers gesê: „As julle in my Woord bly, is julle waarlik my dissipels. En julle sal die waarheid ken en die waarheid sal julle vrymaak.”

Omring deur leuens en bedrog bring die mens sy jare deur. Die brutale leuens, die verfynde konvensie-leuens, ja, selfs die wit leuentjies om eie beswil, is oorvloedig in die samelewing. Ons sien die leuens rondom ons, maar word ons ook van die leuen binne in ons bewus. Ons is gevangenes in hierdie lewe, hoe kan ons ooit weer vry word?

Die waarheid en die waarheid alleen sal ons vrymaak — God se waarheid oor Homself en oor ons. God wat alle leuens haat, wil ons vrymaak.

Dit help nie dat ons onself probeer verlos nie. Dit is onmoontlik. En wanneer ons vasgevang is in ons eie omstandighede en in radeloosheid uitroep: „Wat is die waarheid”, dan sê Christus aan ons: „Ek is die waarheid.” En wanneer ons die weg van waarheid kies, is ons verlos van die slawerny.

Dan doen ons ons ook nie beter voor as ander nie, maar vra elke dag biddend: „Lei my in u waarheid en leer my, want U is God van my heil.” Psalm 25:5.

5 Februarie

Lees: Joh. 10:1-6

Teks: Joh. 10:4

DIE HERDER EN SY SKAPE

Daar is geen beter tekening van Jesus Christus as juis dié van die verhouding herder tot skape nie. Die herdersbeeld is deur die bladsye van die Ou- en Nuwe Testament geweef. Dit kan ook nie anders nie. Die sentrale deel van Judea is 'n plato. Die grond is grootliks rof, klipperig en ongeskik vir landbou. In hierdie streek is die herder met sy skape die mees gewone gesig. In Palestina egter wei geen trop skape ooit sonder 'n herder nie en hierdie herder is basies 24 uur per dag aan diens. Daar is geen omheining om die skape te keer nie en as gevolg van min grasbedekking wei die skape oor 'n groot gebied. Die herder moes sy kudde ook nog beskerm teen gevare van buite.

In die Ou Testament word God dikwels as die herder van sy skape geskilder. Dink maar aan Ps. 23:1 „Die Here is my herder . . .” Hierdie selfde beeld teken Jesus Christus in die Nuwe Testament as herder van sy skape. Volgens Matt. 18:12 is Hy dié een wat een verlore skaap sal soek.

Waar ons as kerk van nou af nader sal beweeg na die kruisgebeure, daar waar Jesus Christus die dood oorwin het om vir ons, sy skape te gaan plek berei, daar kan ons opnuut in ons harte versterk wees deur dié wete: As Herder hou Hy oor ons die wag en sal ons nie verlaat nie.

6 Februarie

Lees: Joh. 10:7-10

Teks: Joh. 10:7

JESUS DIE DEUR VAN DIE SKAPE

Die beeld van Jesus as die herder van die skape waarby ons gisteraand stilgestaan het, is nie deur die Jode verstaan nie. In verse 7-10 betrek Jesus nou die beeld openlik op Homself. Gedurende die wintermaande het alle skape na 'n gemeenskaplike kraal gekom waar hulle snags gebly het. Hierdie kraal het 'n sterk deur gehad waarvan die wagter die sleutel gedra het. In die somermaande het die skape snags in die veld oornag. Hier is dan 'n tydelike kraal gebou met 'n opening waar die skape kan in- en uitgaan. Snags het die skaapwagter self in die opening geslaap. Die skaapwagter was dus self die deur. Aan hierdie somerkraal in die veld dink Jesus dan as Hy sê: „Ek is die deur van die skape.” In Efesiërs 2:18 sê Paulus: Want deur Hom het ons almal die toegang deur een Gees tot die Vader. Jesus open die weg tot God. Jesus kom en stel God as't ware aan ons voor. Deur sy kruisdood het Jesus die deur vir sondaarmense tot die Vader geopen. Hy is die enigste deur tot God waardeur ons kan ingaan. Jesus sê ons sal ingaan en uitgaan en weiding vind. Hierdie is 'n ou Joodse gesegde en beteken dat as iemand in 'n dorp kan ingaan en weer daar uitgaan, dit daarbinne veilig is. Hierdie veiligheid en gemoedsrus kan slegs Jesus Christus en deur Hom sy kerk ons in hierdie wêreld bied.

7 Februarie

Lees: Joh. 10:11-15

Teks: Joh. 10:11

DIE WARE EN VALSE HERDER

Nadat Christus nou reeds gespreek het oor die herder en sy skape en ook dat Hyself die deur van die skaapkraal is, gaan Hy nou oor tot 'n derde beeld. Hier is nou sprake van 'n ware en valse herder. Christus is besig om hierdie hele herdersbeeld op te bou tot 'n klimaks. In Palestina was die herder ten volle aanspreeklik vir sy skape. Dit kan nie sondermeer aanvaar word dat 'n skaap verlore geraak het nie. Volgens Amos 3:12 is daar sprake van 'n herder wat 'n paar pote of 'n stukkie van 'n oor gered het. Ook die wet bepaal in Eksodus 22:13 „As dit verskeur is, moet hy dit as bewys bring.” Die ware herder sal selfs sy eie lewe in gevaar stel om sy skape te red. Hierteenoor is daar ook die valse of swak herders wat niks vir die skape omgee nie. Hy het die werk slegs gedoen om geld te verdien.

Die beeld van Christus as herder en die kerk as die skape is geen onbekende beeld nie. Christus begin al wys op sy naderende kruisdood. Sy kruisdood wat Hy slegs tegemoet gaan as die ware herder van sy kudde. Hy gaan sy eie lewe opoffer om die van sy skape te red. In die lydensweke wat van nou begin het, sal ons meer van hierdie groot liefde verneem om ons te red uit die mag van die sonde.

8 Februarie

Lees: Joh. 10:40 en 41

Teks: Joh. 10:40

STILTE VOOR DIE STORM

Jesus weet dat sy tyd hier op aarde voltooiing nader. Hy begeer stilte voor die finale aanslag wat teen Hom gemaak sou word. Hierdie hunkering na stilte is geen lafaardsdaad nie. Die plek waarheen Jesus gaan, is nogal belangrik. Hy gaan daarheen waar Johannes gewoonlik gedoop het en waar Hyself ook gedoop is. Was dit nie juis daar waar God se stem tot Hom gekom het nie? Wanneer dinge vir Jakob skeef loop, so lees ons in Gen. 35:1-5 gaan hy terug na Bet-el. Wanneer hy na God soek gaan hy terug na waar hy God gevind het. Jesus keer terug na daardie plek waar Hy met sy doop begin het.

Selfs daar waar Jesus is, kom baie mense na Hom toe en sê: „Johannes het geen teken gedoen nie, maar alles wat Johannes van Hom gesê het was waar.” Die Jode het Johannes gesien as 'n profeet. Nou sien hulle ook dat wat Johannes aangaande Jesus gesê het, die waarheid is. Op grond hiervan het baie geglo.

Dit gebeur dikwels dat iemand bestem is vir groot dinge in hierdie lewe en dan nêrens uitkom nie. In Jesus se geval was Hy selfs groter as wat Johannes gesê het. Jesus is die een persoon wat nie diegene sal teleurstel wat hulle hoop op Hom vestig nie. Hy is ons hoop en ons verwagting.

9 Februarie

Lees: Joh. 11:1-5

Teks: Joh. 11:3

OP PAD NA VERHEERLIKING

Jesus het geen vaste blyplek in hierdie wêreld gehad nie. Volgens Luk. 9:58 selfs nie eens 'n plek waar Hy sy hoof kon neerlê nie. Tog was daar mense soos Marta en Maria en ook Lazarus waar Hy tuis kon gaan.

Die naam Lazarus beteken: God is my hulp. Lazarus word nou siek en Marta en Maria stuur 'n boodskap na Jesus. Die boodskap van die susters bevat egter nie 'n versoek dat Jesus na Betanië moet kom nie.

Jesus sê egter dat Lazarus se siekte tot die heerlikheid van God is sodat die Seun van God daardeur verheerlik kan word. Eerstens moes die genesing van Lazarus deur Jesus die mense wys op die verheerliking van God deur hierdie daad. Maar tweedens bring Jesus ook telkens in hierdie vierde evangelie sy eie verheerliking in verband met die kruis. Johannes sê in hoofstuk 7:9 dat die Heilige Gees nog nie daar was nie omdat Jesus nog nie verheerlik was nie, dit wil sê omdat Jesus nog nie aan die kruis gesterf het nie. Volgens hierdie Johannes-evangelie beskou Jesus die kruisdood as sy eie verheerliking en ook die weg na die verheerliking. Wanneer Jesus dan sê deur Lazarus te genees, Hy verheerlik sal word, wys Hy daarop dat Hy presies weet dat deur na Betanië te gaan, Hy 'n daad gaan doen wat sal eindig by die kruis.

10 Februarie

Lees: Joh. 12:9-11

Teks: Joh. 12:11

PLAN OM GETUIENIS TE VERNIETIG

Dinge het onhoudbaar begin raak vir leiers van die Jode, veral wat die Sadduseërs betref. Die Sadduseërs was die mense wat hulle beperkte vryheid deur Rome ontvang, gebruik het. Hulle het ook geweet dat as daar 'n opstand onder die volk sou uitbreek, Rome met 'n ysterhand sal ingryp en weer die orde sal herstel. Die Sadduseërs het Jesus juis as die moontlike leier in 'n opstand genoem. Hy was besig om die harte van die mense te steel. Daar was net een uitweg. Daar moes 'n plan met Jesus gemaak word. Ook teologies was die Sadduseërs teen Jesus gekant. Anders as die Fariseërs het die Sadduseërs nie in die opstanding geglo nie. Lazarus se opstanding uit die dode kan veroorsaak dat hulle hele verkondiging sy krag verloor. Lazarus moet gedood word. Ter wille van hulle eie eer en hulle eie belange was die priesters en die Sadduseërs bereid om die bewyse van die bestaande waarheid te vernietig.

Christus wou dit anders in die wêreld gehad het. Ondanks al die aanslae van die vyande van die kerk, kon hulle nog nooit daarin slaag om die waarheid aangaande die opstanding dood te smoor nie. Die evangelie van Jesus se kruisdood en opstanding kan nie verhinder word nie. Die lewe na hierdie lewe is die erfenis van elke gelowige.

11 Februarie

Lees: Joh. 12:20-22

Teks: Joh. 12:20

DIE SOEKENDE GRIEKE

Nie een van die ander evangeliste vertel hierdie verhaal nie. Maar dit is goed dat dit juis in die vierde evangelie geskrywe staan. Die evangelie van Johannes was geskrywe sodat Grieke dit kon verstaan en dat ons juis hierin lees van die eerste Grieke wat na Jesus toe gekom het. Die Grieke met hulle reisgier (wanderlust) bevind hulle selfs in Jerusalem gedurende die paastyd.

Maar die Griek was meer as net 'n reisgierige. Hy was ook 'n soeker na die waarheid. Die Griek was die man met die soekende gees. Die Grieke kom met hulle versoek na Filippus toe. Hoekom kies hulle Filippus. Niemand weet met sekerheid nie, miskien was dit omdat Filippus 'n Griekse naam gehad het. Filippus weet egter nie wat om te doen nie en gaan na Andreas. Andreas neem hulle direk na Jesus toe. Hy weet dat mense te enige tyd by Jesus welkom sal wees. Hy weet dat Jesus nie een enkele soekende mens sal wegwys nie.

Miskien het ons opgehou soek. Miskien is ons te bang dat ons Jesus sal pla. Aan die einde van die eerste lydensweek kan ons dit onthou. Jesus Christus, die goeie herder, is die deur van die skape wat ook weldra sy lewe vir hulle sal aflê. Die vraag is net: Soek u en ek Hom nog. Laat ons by die Grieke van ons teksvers leer.

12 Februarie

Lees: Joh. 13:1-20

Teks: Joh. 13:6

DIE ROLLE OMGEKEER

Wat Jesus hier doen, is vir die mens ongehoord: Hy wat die Meester en Here is, wat van God af gekom het en wat van die Vader alle mag ontvang het, was sy dissipels se voete. Dit was iets wat normaalweg deur dissipels aan hulle rabbi gedoen is. Christus keer die rolle om. Deur hierdie handeling wil Hy sy dienaars voorberei vir die tyd ná sy hemelvaart. Petrus verstaan nie wat Christus bedoel nie. Eers ná die lyding, sterwe en opstanding van Christus sou hy werklik verstaan.

Met die voetwassing bedoel Jesus dit: Die voetwassing is simbolies van die Woord. Wie die Woord aanvaar, is gereinig, skoon. Wie die boodskap glo dat Christus deur sy sterwe aan die kruis sy sondes afgewas het, is skoon voor God.

Om net hierop ja te sê, is nie genoeg nie: Ook Judas se voete is gewas, maar tog is hy nog onrein. Omdat ons ontvang het, moet ons ook uitdeel. Teenoor mekaar moet ons in nederige liefde optree. Die Woord, die lyding en sterwe van Christus moet in ons lewe van elke dag neerslag vind.

Dat God mens geword het, dat in die dood verlossing is, dat in nederigheid die werk van God voltrek word, dat die rolle omgekeer word, is onverstaanbaar. Ons kan dit alleen verstaan as die Heilige Gees ons help. Daarom moet ons die Heilige Gees voortdurend bid om ons harte en verstand oop te maak, sodat ons God se Woord reg mag glo en ook daarvolgens mag lewe.

13 Februarie

Lees: Joh. 13:21-30

Teks: Joh. 13:30

VERRAAD IN EIE GELEDERE

Judas was uitverkies. In Joh. 6:70 staan daar immers: „Het Ek nie julle twaalf uitverkies nie?” Hy was een uit die geledere van Jesus, een wat Christus se maaltye gedeel het, soos ook in hierdie nag van die Pasga, een wat gewoon was om sy hand saam met Jesus in die skottel te steek.

Jesus voorspel dat een van sy uitverkorenes Hom sal verrai. Christus bring tweespalt met sy woorde: Dit skei die ontroue van die getroues. Die getroue Petrus knik vir die dissipel vir wie Jesus liefgehad het en wat aan sy regterkant vir die ete aangelê het, om Hom te vra wie dit is. Niemand anders hoor die vraag nie.

Jesus neem 'n stukkie en gee dit aan Judas. Die oomblik van beslissing breek vir Judas aan. Christus se vriendelike gebaar, om eerste aan Judas van die brood te gee nadat daaroor gedank is, is geleentheid tot nadenke. Christus pleit vir sy lojaliteit.

Judas verwerp Christus se oproep. Hy is verantwoordelik vir sy eie ondergang. Hy gaan uit, weg van die Lig af, in die nag van verraad.

Telkens word ons ook deur Christus geleentheid tot nadenke gebied. Deur sy Woord en sakramente wil die Heilige Gees ons telkens oortuig van ons sonde. As ons ons hierteen verset, pleeg ons verraad, soos Judas, is ons vir ons eie ondergang verantwoordelik. Al behoort ons tot die uitverkore kring, tot die kerk, gee dit geensins die deurslag nie. Ook vir 'n kerk-lidmaat, 'n ampsdraer is dit moontlik, om, soos Judas, 'n oordeel oor homself te eet en te drink.

14 Februarie

Lees: Joh. 13:31-38

Teks: Joh. 13:34

'N OPDRAG VIR DIE TOEKOMS

Die tyd het aangebreek dat die Seun van die Mens in heerlijkheid moet terugkeer na die Vader. Die dissipels sal Hom mis. Soos die Jode verstaan hulle nog nie dat juis in Christus se vertrek 'n nuwe bedeling vir die wêreld aanbreek nie. Christus toon sy liefde teenoor die wêreld deur vir die wêreld kennis te gee van God se liefde, dit is, deur sy lewe vir die wêreld af te lê.

In die toekoms, wanneer Christus by die Vader is, is dit sy volgelinge se taak om die wêreld te vertel van die liefde van God, soos dit in Christus bekend geword het. Sy volgelinge kan dit alleen doen deur mekaar lief te hê. Hierdie liefde is nie 'n wêreldse liefde nie. 'n Wêreldse liefde is selfsugtig, 'n prestasie waardeur die mens self op die voorgrond gestel word. Dit is 'n liefde soos wat Petrus gehad het: Hy wou deur 'n menslike, heldhaftige daad iets vir Christus doen. Dit is 'n selfverheffende liefde, waardeur mens jouself wil regverdig.

Op die harde manier moes Petrus leer dat hierdie liefde die verkeerde is. Hy sou Christus drie maal verloën.

Die liefde waarvan Christus praat, is iets wat Hy ons onverdiend deur sy Heilige Gees skenk. Dit is ons antwoord op dit wat Christus vir ons gedoen het: Só moet ons ook teenoor mekaar optree. Hierdie liefde van die Christengemeenskap teenoor mekaar is 'n aanstoot vir die wêreld. Maar omdat hierdie liefde onselfsugtig is, nooi dit ook die wêreld uit om alle selfvertroue te laat vaar en op Christus te hoop, en só deel te word van 'n nuwe gemeenskap, deel te kry aan die heerlikheid van Christus, dit is aan die nuwe wêreld wat kom.

15 Februarie

Lees: Joh. 14:1-14

Teks: Joh. 14:6

LEWENSBELANGRIKE VRAE

Die dissipels was ontsteld omdat Christus hulle alleen gaan laat. Daarom vra Tomas vir Jesus waarheen Hy gaan en langs watter weg 'n mens ook daar kan kom. Jesus antwoord Tomas dat Hy net tydelik van hulle weggaan. Deur sy lyding en dood maak Hy dit vir gelowiges moontlik om deel te kry aan sy opstanding, waarna Hy by die gelowiges en die gelowiges by Hom kan inwoon.

Nog steeds is die dissipels ontsteld: Filippus vra nou om die Vader te sien. Jesus antwoord dat mens die Vader alleen in Jesus Christus kan sien en op geen ander manier nie. Die dissipels se ontsteltenis kan alleen deur die geloof weggeneem word. Soos 'n refrein klink die oproep tot geloof, dat Jesus die weg na die Vader is, telkens deur hierdie gedeelte op. Al sal hulle Jesus na sy vertrek nie meer sien nie, moet hulle nogtans glo dat Hy by die Vader is, en dat sy werke die werke van die Vader was.

Die geloof moet egter in werke oorgaan. Die dissipels sal deur die geloof groter, meer uitgebreide werke as Jesus doen. Dit beteken dat Jesus nou mense sal gebruik om oor die hele wêreld en al die eeue die werk wat Hy begin het, te voltrek. Hierdie werk is die versameling van gelowiges. Die dissipels moet hierdie werk in die geloof aanpak en gedurig deur die gebed in 'n lewende verhouding tot Jesus staan. Wanneer ons hulp van Christus in hierdie werk vra, sal Hy dit sekerlik verskaf. Dit is die hoop en die geloof waarmee ons as kerk ook telkens tot 'n onherbergsame wêreld, sonder Christus, moet getuig van die Woord.

16 Februarie

Lees: Joh. 14:15-31

Teks: Joh. 14:18

DIE GELOWIGE IS NIE ALLEEN NIE

Ons leef in die tyd ná Christus se opstanding uit die dode en vóór sy wederkoms. Is dit moontlik dat ons wat Hom nooit gesien het nie, tog sy teenwoordigheid kan ervaar? Ongetwyfeld ja. Die Here self belowe dat Hy ons nie alleen sal laat nie, maar na ons sal terugkom, by ons sal woning maak.

Waar is Christus dan teenwoordig? Daar waar sy gebooie bewaar word, met ander woorde daar waar mense liefde teenoor Hom betoon. Die manier waarop Christus en sy Vader teenwoordig is, is deur die Heilige Gees. Die Heilige Gees is daarvoor verantwoordelik dat ons die Bybel lees en verstaan. Die Heilige Gees wil vir ons getuig aangaande Jesus en die Vader, Hulle aan ons openbaar, bekend maak. Die werk van die prediking en die sakramente is sy werk, omdat dit sódoende die geloof by ons wil wek en die geloof ook wil versterk — iets wat ons nie self kan doen nie.

Waar die Vader en die Seun teenwoordig is deur middel van die Heilige Gees, daar heers vrede. Selfs al is daar ellende, oorlog, hongersnood en haat in die wêreld, het die gelowige vrede, want die Heilige Gees bevry hom van hierdie wêreld. Die wêreld kan egter nie vir Christus aanskou nie, want die wêreld haat Christus en onderhou dus nie sy gebooie nie.

Tog wil die Heilige Gees deur die gelowiges aan die wêreld getuig, sodat die wêreld bevry kan word van hulle owerste, die satan, en die wêreld ook tot liefde vir Christus, vir die Vader kan kom, en aan sy woorde gehoorsaam mag word.

17 Februarie

Lees: Joh. 15:1-17

Teks: Joh. 15:8

OPREGTE GELOOF

Soms twyfel ons aan die opregtheid van ons geloof. Is ons lewende lidmate van die kerk van Christus? Al manier om dié probleme op te los, is om te kyk wat Christus self gesê het oor die vrugte wat die geloof behoort te dra.

Die vrugte van die geloof is nie wêreldse sukses, menslike prestasies of humanitêre idealisme nie. Hierdie is dinge van 'n verbygaande aard. Dit is eerder vrugte wat „bly”.

Sulke vrugte kan ons alleen dra, as ons beseft dat ons lote van die ware wynstok, Christus is. Ons het ons bestaan nie aan onself te danke nie, maar aan die landbouer, die Vader. Daarom moet ons dié vrugte dra, die werke doen, wat God vereis.

Vanuit onself is ons nie in staat om sulke goeie werke te doen nie, maar Christus het ons daartoe geroep, ons as lote gesnoei, skoongemaak, deur sy Woord. Om vrug te dra, is om aan hierdie Woord gehoorsaam te bly, dit is om mekaar lief te hê. Hierdie liefde wat ons teenoor mekaar moet betoon, is omdat Christus sy Vader gehoorsaam was, en sy lewe vir ons afgelê het. Só het Hy vir niks, ons met liefde oorlaai. Wanneer ons só lewe, wys ons heen na die heerlijkheid van die landbouer, die Vader, toon ons die wêreld waar ons wortels geleë is. 'n Deel van ons vrugdra is voortdurende gebed dat die Vader moet voortgaan met sy sending in die wêreld, sodat die wêreld

self ook deel mag word van die ware wynstok. Wanneer ons só met Christus verbind is, het ons blydschap en vreugde.

Wanneer ons nie vrug dra nie, word ons van Christus afgesny en het ons deel aan die vernietiging.

God is liefde. Ons kan slegs in God, in Christus bly, deur in die liefde te bly. Dit is die groot gebod.

18 Februarie

Lees: Joh. 15:18-27

Teks: Joh. 15:20

DIE GEMEENTE IN DIE WÊRELD

Vooraf waarsku Christus sy dissipels dat, indien hulle met Christus verenig bly, hulle ook dieselfde lot as Hy sal ervaar. Soos hulle Christus gehaat en vervolg het, só sal hulle sy gemeente ook haat en vervolg. Die haat van die wêreld is nie net 'n gevoel nie, maar dit kom in openlike teenstand tot uitdrukking. Die haat van die wêreld kom voort uit hulle ongeloof. Deur Christus se woord het Hy sy gemeente versamel, uit die wêreld uitverkies. Die wêreld glo egter nie dat Christus die openbaring van God is nie. Hoewel Christus deur sy woorde en werke van die Vader getuig het, het hulle tog nie geglo nie, haat hulle Hom en sy gemeente sonder rede en is hulle sonde des te groter. Sonde is nie 'n paar daadsondes nie, maar alles, (hoe prysenswaardig dit menslik gesproke ookal mag lyk), wat uit ongeloof gedoen word.

Maar die gemeente mag die nee van die wêreld nie met vyandigheid beantwoord nie. Al word hulle vervolg, moet hulle die Naam van Christus bely. Hulle moet die Woord, die openbaring van God, naamlik Christus, aan die wêreld verkondig. Dit is herhaling, herinnering, toepassing van Christus se woorde. In hierdie saak staan die gemeente nie alleen nie. Die Heilige Gees is die krag van die verkondiging. As antwoord op die verkondiging sal die gemeente soos Christus haat en ongeloof ondervind, maar deur die genade van die Heilige Gees ook liefde en geloof.

19 Februarie

Lees: Matt. 21:18-22

Teks: Matt. 21:19

VRUG VOLG OP DIE GEBED

Die vervloeking van 'n vrugtelose vyeboom deur Jesus vind 'n paar dae voor die kruisiging plaas. Nadat Jesus en sy dissipels in Betanië oornag het, is Hy vroeg die oggend op pad na Jerusalem.

'n Vyeboom langs die pad het geen vrugte aan nie. Dit is die oorsaak van die vervloeking, wat tot uiting kom in die woorde: „Laat daar uit jou tot in ewigheid nooit weer 'n vrug kom nie.”

Oor die verdorring van die boom vanaf sy wortels tot sy top was die dissipels verbaas. Maar nou was hierdie gebeurtenis vir elkeen van hulle, maar tog ook vir elke gelowige van ons tyd, 'n ernstige waarskuwing. Die Here verwag van elke gelowige om vrugte te dra, en by gebrek daaraan stel die mens teleur.

In die verdorrings van die vrugtelose vyeboom, sien ons wat die oordeel van God is oor 'n aanhoudende vrugtelooheid — 'n toestand van 'n boom wat alleen maar net vir 'n vuur goed is.

In die verdwaasde toestand van die dissipels, wat veroorsaak is deur die spoedige daad wat op die woorde van Jesus gevolg het, spreek die Here hulle aan en dan praat Hy oor die krag van die gebed. Hy sê: „As julle geloof het en nie twyfel nie, sal julle nie alleen doen wat met die vyeboom gebeur het nie; maar al sê julle ook vir hierdie berg: Hef jou op enwerp jou in die see — sal dit gebeur. En alles wat julle in die gebed vra, sal julle ontvang as julle glo.”

Hierdeur word aan die mens getoon hoe groot die krag van die gelowige gebed is. Elke gebed gaan gepaard met geloof, wat beteken om nie te twyfel nie, want deur die geloof in Jesus Christus ontvang ons alles uit genade.

Deur te twyfel in die geloof en deur tot God te bid onder so 'n toestand, kom daar niks in die lewe van die gelowige tereg nie. Die Here sê dan ook: „Alles wat julle in die gebed vra, glo dat julle dit sal ontvang, en julle sal dit verkry.”

Bid daarom voortdurend die gebed van die geloof, sonder om te twyfel.

20 Februarie

Lees: Matt. 22:15-22

Teks: Matt. 22:21

TWEELEDIGE VERPLIGTING

Versoeking en lyding gaan hand aan hand. Die Fariseërs span saam met die Herodiane, die voorstanders van die Romeinse oorheersing, omdat hulle weet dat Jesus by die volk gewild is.

Afgevaardigdes van hierdie twee partye nader Jesus nou met 'n strikvraag. Voor hulle die vraag stel, is hulle vol lof vir Jesus waardeur hulle Hom wil uitlok om 'n antwoord te gee wat hulle sal pas.

Dan volg die vraag: „Is dit geoorloof om aan die keiser belasting te betaal of nie?” Met hierdie vraag wil hulle vir Jesus in onguns bring by die Jode, omdat dit vir hulle bitter is om aan die Romeine onderdanig te wees. Die Herodiane het geen beswaar teen die betaling van die belasting nie, die Fariseërs wel.

Wat Jesus se antwoord ookal mag wees, sou een van die partye aanstoot neem. Indien Jesus sê dat belasting betaal moet word, haal Hy die onguns van die Jode en van die Fariseërs op die hals. Dan kan hulle sê dat Hy teen die koningskap van God in verset kom. Indien nie, kan Hy aangekla word as 'n opstoker.

Jesus se antwoord is aan ons bekend. Nadat Hy 'n muntstuk geneem en enkele vrae gestel het, sê Hy: „Betaal dan aan die keiser wat die keiser toekom, en aan God wat God toekom.”

Deur hierdie antwoord word God en staat betrek. Dit beteken dat 'n mens God kan dien maar tegelyk ook gehoorsaam wees aan die staatsgesag waaronder hy staan. Verpligtinge teenoor kerk en staat skakel mekaar dus nie uit nie, maar albei kan en moet gehoorsaam word.

Weereens 'n mislukte poging, maar tog kry hulle 'n helder riglyn waarvolgens daar gehandel moet word — nie net ten opsigte van die keiser nie, maar ook opsigte van God.

21 Februarie

Lees: Matt. 22:34-40

Teks: Matt. 22:36

GEHOORSAAMHEID

Die stel van vrae aan Jesus was een van die voorvalle op sy lydensweg. So word die vraag dan gestel: „Meester, wat is die groot gebod in die wet?”

Op hierdie vraag kom die antwoord dat die liefde teenoor die Here God voorop staan, en daarnaas die liefde teenoor jou naaste.

Met hierdie antwoord word die oogmerk van die Fariseërs omvergewerp, want hulle wou hê dat Hy een gebod bo die ander moet uitsonder — 'n daad waardeur Jesus die ander gebooie sou verontagsaam. Die teendeel gebeur egter, deurdadig al die gebooie saamvat in die liefde teenoor God en die naaste.

Omdat daar een ware God is, moet die liefde allesomvattend wees. „Jy moet die Here jou God liefhê met jou hele hart en met jou hele siel en met jou hele verstand.” Met hierdie selfde gesindheid moet sy Woord dan ook ondersoek word, en so alleen kan sy gebooie waarin die liefde teenoor God saamgevat word, met blydschap onderhou word.

Die tweede groot gebod wat hiermee gelyk staan is: „Jy moet jou naaste liefhê soos jouself,” kan alleen uit 'n ware liefde teenoor God voortkom. Dit staan nie los van die eerste gebod nie, omdat dit liefde is wat vrug van die geloof is.

Hierdie twee gebooie kan ook nie geskei word nie, want Jesus sluit af deur te sê: „Aan hierdie twee gebooie hang die hele wet en die profete.” Die gelowige weet nou, en so het die Fariseërs ook geweet, dat die wet van God nie slegs gedeeltelike onderhou kan word nie, maar dat dit in sy geheel en ook stiptelik gehoorsaam moet word. God eis van die mens die vervulling van die hele wet. Indien die mens slegs in een opsig ongehoorsaam is aan hierdie wet, dan is hy skuldig aan die oortreding van die hele wet van God.

22 Februarie

Lees: Matt. 23:1-12

Teks: Matt. 23:5-7

BESTRAFFING BRING REDDING

Die Joodse leraars en godsdienstige leiers waarvan hier sprake is, was die teenstanders van Jesus. Hulle het vir Judas betaal om vir Jesus te verrai; die skare aangemoedig om die vrylating van Barabbas bo Jesus te verkies; hulle het aan die mense bevele gegee, maar dit self nie gedoen nie. „Hulle praat

en doen nie," om deur die mense gesien te word dra hulle spoggerige klere hou van die voorste sitplekke by maaltye, ontvang eerbiedige begroetings en wil selfs rabbi genoem word.

So 'n vertoon kan nie 'n ware godsdienst wees nie, want volgens die Here is hulle buitekant skoon, maar binnekant (in die hart) is hulle vuil. Hulle is soos gewitte grafte wat buite goed lyk, maar van binne vol doodsbeëndere en allerhande onreinheid is.

Sulke mense word deur Jesus berispe, want Hy is die kenner van die mensehart. Daarom spreek Hy hulle aan en noem hulle geveinsdes, blindes, slange en 'n addergeslag.

Dit is nie skeltaal nie, maar die Here wil hulle slegs 'n insae gee in hulle persoonlikhede wat onopreg en huigelig is.

Omdat die godsdienst soos dit by hierdie mense voorkom, 'n godsdienst is wat nie enige redding kan verwag nie, het die Here gesê dat sulke mense in die hel sal beland. „Slange, addergeslag, hoe sal julle die oordeel van die hel ontvlug?”

Hierdie is woorde wat 'n mens tot nadenke stem. Dit is woorde waarmee Jesus afskeid neem van die Skrifgeleerdes en Fariseërs wat sy boodskap van genade verwerp het. Ook Nikodemus se lewe getuig van so 'n toestand, maar tog het hy die Here in die nag gaan opsoek omdat hy geluister het na die woorde van Jesus Christus.

Laat die bestraffing van Jesus dan ook deur ons ter harte geneem word; laat ons afsien van die weë van die Skrifgeleerdes en Fariseërs en veel eerder die voorbeeld van Nikodemus navorol.

23 Februarie

Lees: Matt. 24:1-14

Teks: Matt. 24:3

ONVERWAGSE KOMS: TOG GEEN VERSKRICKING NIE

Na die bestraffing van die Skrifgeleerdes en Fariseërs, het Jesus en sy dissipels na die Olyfberg gegaan. Daar het sy dissipels Hom uitgevra oor die weerkoms en die voleinding van die wêreld. In sy profetiese rede wat uitgespreek is kort voor Jesus se gevangenneming en kruisiging, handel Hy dan oor hierdie vrae. Sy weerkoms beteken dat die Here aan die kruis sal sterf; na drie dae weer opstaan; veertig dae daarna na die hemel teruggaan, maar Hy sal weer na die aarde met groot krag en heerlikheid terugkeer.

Die Here noem dan ook sekere tekens wat hierdie weerkoms vooraf sal gaan. Valse profete en christusse; oorloë en gerugte van oorloë; hongersnood; pestiektes en aardbewings; 'n toename van ongeregtigheid. Dit is sommige van die tekens wat die Here genoem het. „So weet julle ook, wanneer julle al hierdie dinge sien, dat dit naby is, voor die deur,” het die Here gesê.

En nou is hierdie uur ook nie vir die gelowige van vandag bekend nie. Daarom moet hy standvastig wees in die geloof; moet hy waak en bid, „omdat julle nie weet watter uur julle Here kom nie“. Die gelowige moet eg en opreg wees in sy godsdiens, anders sal sy lamp doodgaan soos die van die onverstandige meisies wat sonder olie was. Hy moet werk en nie lui wees soos die man wat net een talent ontvang het, en geoordeel is omdat hy nie met sy talent gewerk het nie.

Eers by die weerkoms sal die groot skeiding kom; dan sal die regverdiges weggaan in die ewige lewe, maar die onregverdiges sal die ewige straf ondergaan.

24 Februarie

Lees: Matt. 24:45-51

Teks: Matt. 24:46

WAAKSAAM IN AFWAGTING

Waaksaamheid is van wesenlike belang in die lewe van 'n gelowige. Om die deug van waaksaamheid aan te toon, vertel Jesus 'n aantal gelykenisse: die gelykenis van die twee diensknegte, die van die tien jong meisies en dié van die talente.

'n Huisheer gaan op reis, maar ten einde sy besittings te beskerm, soek hy 'n getroue en verstandige dienskneg uit om daarvoor toesig te hou. Dit kan gesien word as 'n proeftydperk, want hy kan oor al sy heer se besittings aangestel word indien hy sy opdrag getrou uitvoer.

Hierdie dienskneg in wie die vertroude gestel is, kan ook anders optree. Hy kan ontrou en onverstandig wees. Hy kan by die vertraging van die koms van sy heer, misbruik maak van sy gesagsposisie; hy kan sy eiendom ook vir eie gewin en plesier aanwend. So — 'n optrede het 'n ontsettende straf tot gevolg, omdat die huisheer onverwags kan opdaag wanneer dit duidelik sal word dat die dienskneg in beheer nie is wat hy voorgegee het om te wees nie.

Hieruit moet die dissipels en hulle opvolgers van 'n besondere opdrag bewus word. Die huishouding van Christus op die aarde moet versorg word totdat Hy weer sal kom. Daar moet voortdurend gewaak word, en wie in sy waaksaamheid verslap, vervel in versoeking. Daardie mens egter wat waaksaam bly, is getrou en verstandig en sal 'n ryke beloning ontvang. Daarenteen sal die slegte of ontroue mens op die dag van oordeel aan die verderf oorgelewer word — daar waar geween en gekners van tande sal wees.

25 Februarie

Lees: Matt. 25:14-30

Teks: Matt. 25:24 en 25

WERK ALTYD GETROU VOLGENS JOU VERMOË

In hierdie gelykenis wil Jesus die mens leer hoe om die tyd tot by die weerkoms aan te wend. 'n Man wat op reis gaan en wat sy besittings aan sy diensknegte toevertrou, word as voorbeeld genoem.

Daar word melding gemaak van drie diensknegte wat onderskeidelik vyf, twee en een talent ontvang. Hierdie toewegging geskied op grond van hulle onderskeie vermoëns en

aanleg. Nadat al sy sake gereël is, vertrek die man op reis en hy is 'n lang tyd van sy huis af weg.

Tydens sy afwesigheid werk die diensknegte met wat hulle ontvang het. Wanneer daar by sy terugkoms rekenskap gegee moet word, vind hy die volgende: vyf talente lewer vyf op; twee talente lewer twee op; een talent lewer niks op nie. Die eerste twee diensknegte ontvang die eer wat hulle vir hulle werk toekom. Die derde egter voer verskonings aan wat nie die waarheid is nie. Hy wil maar net deel in die huishouding, maar self wil hy niks bydra nie. So verloor hy ook die deel wat aan hom toevertrou was.

Jesus wil hierdeur aan die mens leer dat Hy nie onredelik is in dit wat Hy van ons verwag nie. Ook aan ons is talente toevertrou — elkeen het ontvang volgens sy vermoë en aanleg. Hierdie talente moet in belang van die koninkryk van God aangewend word, want die Huisheer kom ook terug wanneer daar rekenskap gegee moet word.

Wie dan getrou bevind word, ontvang die loon van die getroue. Wie egter ontrou was, word in die buitenste duisternis uitgewerp.

26 Februarie

Lees: Matt. 26:1-5

Teks: Matt. 26:3-4

VYANDSKAP VAN DIE MENS

Jesus Christus beweeg nou al nader aan die einde van sy lewe in 'n vyandige wêreld waar Satan soveel die oorhand gekry het dat die mens bekend staan as vyand van God. Daarom weet ons dat Jesus as Seun van God moes kom om deur hierdie duisternis van vyandskap te breek met die helder genadelig van God se volgehoue liefde vir die mens. Jesus het dit ook geweet, dat sy tyd nader kom want daarom lig Hy die dissipels in dat die Seun van die mens oorgelewer en gekruisig sou word.

Die owerpriesters en die Skrifgeleerdes en ouderlinge van die volk kom dan ook bymekaar om hulle planne te smee om Jesus om te bring en net uit hierdie enkele verse word hulle vreeslike haat en vyandskap teen Jesus Christus vir ons duidelik. So het hulle Jesus gehaat dat hulle Hom om die lewe wil bring en selfs die geskikste tyd daarvoor vasstel.

Uit hulle houding spreek so duidelik die nood en probleem waarin die wêreld na die sondeval vasgeklem is tot vandag toe. Dit is vyandskap teen God en teen sy Seun Jesus Christus. Dit is merkwaardig dat ons hier lees dat die owerpriesters en Skrifgeleerdes en ouderlinge, dus die godsdienstige en voor-aanstaande lede van die volk Jesus se dood beplan. Maar so groot was die wêreld se nood, so diepgewortel die vyandskap van die mens teen sy Skepper. In hierdie kort gedeelte lees ons in werklikheid die hele geskiedenis van God se voortdurende liefde vir die mens, en die mens se vyandige antwoord daarop. Nou kom God se finale en liefdevolle antwoord naamlik Jesus Christus.

Kan ons dan anders as om met al groter-wordende dankbaarheid vervul te word wanneer ons as gelowiges beseef dat ons deur Jesus se offer losgemaak is van hierdie vyandskap teen God, dat ons daarom nooit weer mag saamgaan met soveel mense wat nog steeds hierdie vyandskap teen God handhaaf nie.

27 Februarie

Lees: Matt. 26:6-13

Teks: Matt. 26:10

GOD SE WIL IS NIE MENSEWIL NIE

Hoe meer 'n mens die Woord bestudeer hoe duideliker word ons nood aan leiding in die geloof vanuit die Woord. Hoe verder 'n mens lees, hoe meer kom jy as gelowige onder die indruk daarvan dat God se wêreld nie mensewêreld is nie en dat dit voortdurende, volgehoue ondersoek van sy Woord vra om selfs maar net 'n klein deeltjie van sy weg met die mens te verstaan. Die gebeurtenis wat plaasvind by die maaltyd in Betanië wys ons as gelowiges maar net weer op die geweldige verskil wat daar altyd is tussen die wil en welbehag van God en die van die mens.

Een van die dissipels neem die vrou wat Jesus se voete self baie kwalik omdat die self eerder verkoop kon word en die geld na die armes toe kon gaan. 'n Mens sou oordeel dat dit tog goeie raad is en ook 'n pragtige uitdrukking van naasteliefde wat God ons tog beveel om die een teen die ander te betoon. En tog is die dissipel hier nie reg nie want hy het misgekyk wat hierdie vrou deur haar handeling wel betuig het naamlik dat Jesus Christus heel eerste sal kom, ook voor die armes. Hierdie vrou gee eintlik net uitdrukking aan die wet van God soos wat Jesus dit kom vervul het naamlik liefde tot God en liefde tot die naaste. Die dissipel wou hierdie naasteliefde betoon teenoor die armes maar het vergeet dat die grond vir naasteliefde heel eerste, liefde teenoor God is. Die enigste sin wat daar in naasteliefde kan wees is as dit voortkom uit ons liefde vir God.

So dikwels betoon ons wel guns of barmhartigheid aan ander tot eer van onself in plaas daarvan dat dit gegrond sal wees op ons liefde vir God, tot eer van God.

28 Februarie

Lees: Matt. 26:17-30

Teks: Matt. 26:24

VERRAAD VAN DIE MENS

In hierdie gedeelte vind daar eintlik twee belangrike gebeurtenisse plaas. Die eerste is natuurlik die aankondiging van Jesus waar hulle almal besig was om te eet, dat een van hulle Hom sou verrai. Dit het sekerlik by hulle groot vrees veroorsaak — daarom dat hulle elkeen aan Hom sê: „Is dit miskien ek, Here?” Te meer omdat Jesus dan ook daarby voeg dat dit vir daardie man beter sou gewees het as hy nie gebore was nie.

Dan die tweede gebeurtenis, wanneer Jesus Christus die brood neem en breek en vir hulle gee om te eet en so ook die beker om te drink, as sy liggaam en bloed, wat vir baie uitgestort word tot vergifnis van sondes.

Wanneer ons nou hierdie twee gebeurtenisse saamneem dan is daarin die hele geskiedenis van alle mense en God se handeling met hulle opgesluit. Vanaf die begin van die Bybel kry ons byna op elke bladsy die verraad van die mense teenoor God. Dit is 'n treurige geskiedenis van die mens se volgehoue vyandskap teen God. By Adam en Eva het dit reeds gebeur, die volk Israel het telkens daarin verval deur agter ander gode aan te loop, en die uiteinde van hierdie verraad kry ons hier in die dood van een man wat dit waag om die Seun van God te verrai. Dit is die toppunt van die mens se sonde, maar dit word beantwoord deur die hoogste van God se genade. Op daardie verraad antwoord Hy weer met die grootste liefde deur sy Seun wat as gevolg van, en ter wille van, daardie verraad aan die kruis sterf.

Waar staan u vandag? Aan die kant van diegene wat Christus ter wille van silwerstukke verrai of met 'n dankbare hart aan die kant van diegene wat die brood en beker geneem het tot verlossing van sondes?

1 Maart

Lees: Matt. 26:36-46

Teks: Matt. 26:39

BID SONDER OPHOU

Hierdie gedeelte in die Bybel verhaal aan ons die bittere nood en benoudheid wat Jesus in afwagting van die naderende onheil moes deurmaak.

Die merkwaardigste boodskap wat egter hier na vore kom, is dit wat Jesus daar in Getsemane gaan doen het. Hy het gaan bid.

Dikwels gebeur dit dat ons as gelowiges ook in nood verkeer, hetsy as gevolg van siekte of dood of bedreiging en dan gebeur dit so dikwels dat dit so onafwendbaar lyk dat ons dit as onnodig beskou om te bid. Ons is dan in werklikheid bang om te bid, want die omstandighede waarin ons verkeer, lyk so onveranderbaar — wat sal dit tog help om oor so iets tot God te bid. Dan vergeet ons dat Jesus in veel erger, onbeskryflike omstandighede, as mens, anders opgetree het. Hy het gekom om die verskriklikste onafwendbare oordeel oor die sonde te dra en tog val Hy op sy aangesig en stort sy vrees en benoudheid voor God uit, en vra Hy tog nog of die beker nie by Hom verby mag gaan nie, as dit sy Vader se wil is.

God se wil geskied altyd maar nooit is. Hy 'n harde ongenaakbare God wat nie luister na elke benoude en bekommerde gemoed nie. Altyd gee Hy die krag om sy wil te kan aanvaar, as ons tot Hom bid. Die krag en noodsaak van gedurige gebed word nêrens so mooi weergegee as juis hier nie.

GROEI IN DIE GELOOF

In die figuur van Petrus sien ons so duidelik die pad van die geloof wat elke mens wat Jesus Christus leer ken, moet loop. Ons leer hom net in die voorafgaande geskiedenis ken as die sterke, die vurige, 'n man wat trou beloof aan Jesus tot die dood toe, 'n man wat in Lukas 9:20 kon bely dat Jesus die Christus van God is. Hierdie selfde man vind ons hier in die binneplaas van die paleis, nie eens bereid om te erken dat hy by Jesus was nie. Wat 'n teleurstelling dat hierdie man wat as volgeling so sterk was, tog Jesus nou kan verloën. Maar dan ontmoet ons Petrus later weer in die boek Handelingte waar hy onbevrees opstaan en sy geloof voor die hele volk verdedig. Dan sal 'n mens vra: Hoe dit gebeur? Waar sou Petrus wat homself by daardie geleentheid as 'n lafaard bewys het, die moed vandaan kry om 'n kragtige verkondiger van die evangelie te word? Die oplossing is egter baie duidelik. Tot op die stadium waar Jesus deur hom verloën word, was Petrus 'n man wat in eie krag sterk gestaan het. Hy kon sonder om 'n oomblik te twyfel, antwoord dat al moes hy saam met Jesus sterwe, hy Hom nooit sal verloën nie. En dan juis wanneer hy so vol selfvertroue is, gebeur dit so dat hy uit vrees Jesus wel verloën sodat hy sy eie menslike swakheid kan beseef. Eers wanneer hy homself leer ken as 'n lafaard, kan hy bereid wees om die hande uit te steek om hulp na God toe. Dan ontvang hy die krag en geloof om tot 'n kragtige geloofsgetuie te word. Hierdie is 'n verhaal in lyn met die Heidelbergse Kategismus waar ons leer dat jy eers die grootheid van jou eie sondeswakheid moet beseef voordat jy as mens Jesus Christus as krag en Verlosser sal erken. Het u al afstand gedoen van nuttelose, selfvertroue en God gebid om geloofsvertroue?

STILBLY IS ONGELOOF

Hier kry ons twee houdings wat deur mense teen Jesus Christus die Seun van God ingeneem word. Eerstens is daar die skare wat Jesus met woede aanval, wat daadwerklik sy lewe eis en wat volhard totdat hulle hul sin kry; mense wat Hom mishandel en wreed bespot en Hom uiteindelik kruisig. Dan is daar ook die houding van Pilatus wat eintlik neutraal staan. Hy trek hom terug van hierdie skare. Hy het nie deel in hulle moordlus nie. Hy erken dat Jesus regverdig is en dus die dood nie verdien nie. Daarom was hy sy hande in onskuld.

Wanneer ons hierdie gedeeltes lees, is ons simpatie gewoonlik by Pilatus, wat ten minste erken het dat Jesus onskuldig is. Maar in werklikheid het hy net soveel deel aan Jesus se verwerping as die wat hulle hande aan Hom geslaan het.

Enige mens wat voor Jesus Christus te staan kom — en dit is in werklikheid Pilatus wat hier voor Jesus staan — moet 'n keuse maak, 'n beslissing vel. So groot is die teenwoordig-

heid van die Seun van God in die mens se lewe, dat daar nie 'n neutrale plek is om in te bly staan nie. Om neutraal te wees is om Jesus Christus te verwerp.

Vandag het ons dieselfde houdings. Daar is diegene wat Jesus Christus nog net so duidelik verwerp as die skare, deur met sy kerk en gelowiges te spot, deur met sy Naam te spot. Die spot van die wêreld is oral te sien. In die slegte lektuur, rolprente, onsedelikheid, oneerlikheid, slegte praatjies, drank-misbruik, ens.

Dan is daar egter die tweede houding waaraan ook ons as gelowiges so dikwels skuldig is. Dit is die sonde om liever terug te trek en stil te bly as om met krag hierdie spotters teen te staan. Die stem van getuienis by gelowiges het algaande al hoe stiller geword. As ons nie elke dag in die geloof die wêreld duidelik en hoorbaar kan teenstaan nie is ons net so skuldig.

4 Maart

Lees: Matt. 27:32-56 Teks: Matt. 27:43

DIE KORTSIGTIGHEID VAN DIE MENS

In die optrede van hierdie mense rondom die kruis van Christus is daar weer 'n duidelike boodskap oor die houding van alle mense tot vandag toe. Een van die grootste redes waarom die ongelooft so 'n sterk houvas nog steeds op die mens het, vind ons hier.

Hierdie mense kan net eenvoudig nie verder sien as hulle eie leefwêreld nie. Hulle kan nie verder sien as Jesus aan die kruis nie. Om hierdie rede daag hulle Hom uit om Homself van die kruis te verlos. Dan sou hulle glo dat Hy werklik oorwin het. Dan sal hulle glo dat Hy die Seun van God is. Jesus moes kon toon dat Hy Homself uit die onmiddellike nood kan verlos. Die mense is so blind dat hulle nie verder kan dink of beweeg as hulle eie situasie nie. Weer die bekende houding van sien-is-glo wat ons hier aantref. Die groter reddingsplan van God en sy handeling met die wêreld is net eenvoudig nie verstaanbaar vir hierdie mense nie. Wat hulle nie kan sien gebeur nie, verstaan hulle nie en glo die mens tot vandag toe nie. Is dit nie 'n duidelike bewys van hoe die mens deur die sonde tot 'n wese verlaag het wat nooit weer 'n groter en wyere begrip van die God wat hom geskape het, kan kry nie.

Hierdie gebeurtenis by die kruis van Christus wil maar net met soveel felheid wys hoe groot die afstand tussen die mens en sy Skepper geword het.

So is ons almal tot vandag toe nog met hierdie selfde blindheid geslaan en om te glo is dus om seker in die heel eerste plek tot God te bid en aan te hou bid, dat Hy hierdie blindheid van ons sal wegneem sodat ons Hom kan leer ken soos wat Hy is.

KENNIS EN GELOOF

Deur die eeue heen, het die kerk baie vorme van vervolging geken en ervaar. Reeds moes vele Christene met hulle bloed en lewe hulle belydenis bevestig.

Die geskiedenis getuig van 'n wêreld wat die blye boodskap nie wou aanvaar en glo nie, wat die evangelie met krag en mag bestry het.

Maar nou het alles skynbaar verander. Veral in ons land, het die evangelie vrye voortgang. Oor ons hang geen donker wolk van vervolging nie. Hier by ons word die verkondiging van God se Woord nie net toegelaat nie, maar word dit verwelkom.

Tog moet ons nie te seker daarvan wees dat alles met ons goed en reg is nie. Daar is ook ander vorme van vervolging as net openlike en bloedige haatdraendheid. Want in dieselfde geskiedenis lees ons tekens van aanvalle op die evangelie, van buite en van binne die kerk. So was daar ook deur die eeue vele dwalleerstellings en ideologië wat gepoog het om die evangelie te vernietig.

En ook in die ons eeu, dreig hierdie gevaar. Vandag in die hoogbloei van die humanisme, liberalisme en kommunisme word Christene bewus en onbewus gebruik om evangelie-vreemde leerstellings te bevorder.

Reeds vir sy dissipels, maar ook vir ons, waarsku Christus: „Hierdie dinge sê Ek vir julle, sodat julle nie afvallig word nie.”

In 'n wêreld en 'n tyd waarin die evangelie so dikwels verdraai word om iets anders te bevorder, kan die Christen nouliks Christen bly as hy nie daaglik die „dinge” wat Christus gesê het, beter en beter leer ken nie. Dit is dan ook waarvoor Christus waarsku, dat ons afvallig sal word, indien ons nie by sy boodskap bly nie.

En sy boodskap is die boodskap van die kruis, van verlossing uit sonde en dood vir elkeen wat in Hom glo. Het ons vandag by hierdie boodskap gebly, of het die haan ook vir ons gekraai omdat ons nie genoeg kennis gehad het om weerstand te bied nie? Want sonder die regte kennis, kan geen mens Christen wees en bly nie, kan daar geen ware geloof wees nie.

DIE REGTE KENNIS

So dikwels hoor 'n mens iemand sê: Ek glo maar op my manier, of elkeen het maar sy eie siening van die Bybel.

So het ook die dissipels op hulle manier in Christus geglo. Hulle het waarskynlik geglo dat Hy spoedig die ryk van Dawid sou herstel, dat Hy Israel tot 'n groot en magtige volk sou opbou, dat Hy hierdie volk van Romeinse oorheersing sou bevry. Kortom dat Hy Israel sou lei om die belangrikste volk in die wêreld te word.

En nou vertel Hy aan hulle dat Hy weggaan, sonder dat hierdie dinge voor hulle oë 'n werklikheid geword het. Die innige verhouding wat daar tussen Hom en hulle was, die hoë verwagtinge wat hulle van Hom gekoester het, dit alles gaan nou tot 'n einde kom.

„Maar omdat Ek dit vir julle sê, is julle harte vol droefheid.“

Tog verander die hartseer van die dissipels nie die verkondiging van Christus nie. Hy gaan voort om dit wat hulle moet weet, vir hulle te vertel. Dit alles sal tot hulle voordeel gebeur, ook sy verkondiging is tot hulle voordeel. Nie dit wat hulle verwag en gehoop het, gaan gebeur nie, maar wel dit wat tot hulle voordeel strek. Want dit is ter wille van hulle, van ons en van alle mense dat Christus die bittere kruisweg betree. In die plek van elke sondaar het Hy aan die kruis gehang, sodat elkeen wat in Hom glo nie verlore sal gaan nie, maar die ewige lewe sal hê.

Die dissipels het Christus geken, goed geken, tog het hulle die doel van sy menswording nie verstaan nie. Daarom het Christus dit vir hulle vertel, het Hy dit aan hulle verkondig. Hy het hulle verkeerde geloof reggestel, deur hulle verkeerde kennis reg te stel. So kan elke mens nie maar op sy manier glo nie. Daar is maar net een manier om Christus te ken en in Hom te glo en dit is soos Hyself in sy Woord dit vir ons leer.

En al sou hierdie Woord aanstoot gee, of ons verwagtinge teleurstel, dit is die enigste waarheid. Dit is die enigste bron vir die ware geloof, as ons Hom leer ken, nie soos ons wil hê Hy moet wees nie, maar soos Hy Homself in sy Woord bekend gemaak het.

7 Maart Lees: Joh. 16:12-14 en Rom. 8 Teks: Joh. 16:12

GELOOF — NIE ONS PRESTASIE

Terwyl Jesus sy laaste ure voor sy kruisiging, sterwe en opstanding saam met sy dissipels deurbring, is Hy besig om hulle te leer, oor dié dinge wat op die punt was om te gebeur. En dan amper onvanpas sê Hy dié woorde: „Ek het nog baie dinge om vir julle te sê, maar julle sal dit nie nou kan begryp nie.“

Daar is hoofsaaklik twee redes waarom Christus dit sê. Die eerste rede lê daarin dat sy selfopenbaring nog nie volledig was nie. Eers moes Hy nog aan die kruis sterf, uit die dood opstaan en na dié hemel opvaar, voordat sy sending voltooi sou wees. Later wanneer hierdie dinge reeds verby was, sou die Heilige Gees hulle in die „hele waarheid lei“. En hoewel die Roomse Kerk hierdie verse aangryp om daarmee verkeerdelik te probeer bewys dat die openbaring van God steeds nie afgesluit is nie, weet ons dat dit nie is wat Christus bedoel nie. Want die volkome openbaring van God in Christus het hom spoedig na hierdie gebeure wel afgesluit.

Eerder lê die voortdurende „nie begryp” van hierdie dinge in die mens se onvermoë om die kruisgebeure uit homself te begryp. En dit bring ons onmiddellik by die tweede rede waarom die dissipels nie die „baie dinge” sou kon begryp nie. Waarom hulle selfs nie eers dit wat Christus tot op hierdie stadium gesê het, begryp het nie, soos dit ook duidelik word as ons hierdie hoofstuk klaar lees.

So dikwels, veral miskien in ons tyd waarin die mens en sy vermoëns so hoog gewaardeer word, word die mens se geloof van sy besluit afhanklik gemaak. Dit is dan die mens wat besluit of hy sal glo, of nie.

Maar dit is en was nog nooit moontlik nie. Geloof is altyd ’n gawe van God wat Hy deur sy Woord en Gees aan die mense skenk. Dit is nie ons wat besluit dat ons glo nie, maar God wat aan ons die geloof in Jesus Christus skenk. En dit doen Hy steeds deur sy Gees wat ons in die „hele waarheid” lei.

Daarom moet ons voortdurend ook vir God in die gebed smeek om die leiding van sy Gees, „want almal wat deur die Gees van God gelei word, is kinders van God”.

8 Maart

Lees: Joh. 16:16-24

Teks: Joh. 16:24

GEBED — OPDRAG EN VOORREG

Vir die Christen is die gebed ’n natuurlike deel van sy lewe, en dit is ook heeltemal reg so. Tog aanvaar ons soms die voorreg dat ons wel mag bid, heeltemal as vanselfsprekend, asof dit maar net nog iets is wat ons doen. Dan word dit deel van ons daaglikse roetine wat ons sonder nadenke verrig. En so word ons gebed dan ’n klinkende metaal of luidende simbaal — ’n vorm sonder enige inhoud.

Wanneer ons bid, moet ons wel deeglik bewus wees van wat ons besig is om te doen. Gebed is altyd gesprek met God, kommunikasie tussen Skepper en skepsel. Die sondige mens roep die Heilige God aan, daarom is dit die gewigtigste saak waarmee die mens as mens besig kan wees. Juis daarom is gebed nie net nog ’n handeling wat ons langs ons lewenspad verrig nie.

In sy afskeidstoespraak aan sy dissipels en ook aan ons, wil Christus juis ook hierdie saak duidelik maak. „Tot nou toe het julle in my Naam nog niks gevra nie.” Dit is so omdat die dissipels tot op daardie stadium nog nie beseft het, wat Christus eintlik in die wêreld vir die wêreld kom doen het nie. Dat Hy die middelaar is, wat die mens weer met God sou versoen, sou hulle eers na Pinkster waarlik beseft het.

Tog kry hulle voor dié dag reeds die opdrag — „Bid, en julle sal ontvang, sodat julle blydschap volkome kan wees.” Want hoewel die mense tot op daardie tydstip dit nie beseft of geweet het nie, was toe reeds die enigste moontlikheid dat die sondaar-mens die Heilige God kan aanspreek, in Christus se versoenende sterwe aan die kruis op Golgota geleë.

Christus het vir die mens die moontlikheid geskep om te mag bid, deur ons sondes vir ons te dra. Daarom kan en mag ons alleen in die Naam van Christus bid. Om te bid is die opdrag aan elkeen wat glo, maar steeds is en bly dit ook die onbegryplike voorreg van die onverdienslike mens wat deur die verdienste van Jesus Christus moontlik gemaak is. Is dit met hierdie wete en gesindheid waarmee ons elke keer bid?

9 Maart

Lees: Joh. 16:25-33

Teks: Joh. 16:33

VREDE IN DIE STRYD

In die eerste vers van hierdie hoofstuk staan daar: „Hierdie dinge sê Ek vir julle sodat julle nie afvallig word nie.” En met ampter dieselfde woorde begin ook die laaste vers van hierdie hoofstuk — „Dit sê Ek vir julle, sodat julle vrede kan vind in My.”

Dat daar 'n verband tussen dié twee uitsprake bestaan, lyk heeltemal aanvaarbaar. Daarom kan ons aflei, dat dié mens wat nie afvallig word nie, in Christus vrede sal vind. Daarom het Christus dié dinge dan ook vir sy dissipels, en ook vir ons, gesê.

Maar die Christen wat nie afvallig word nie, bly steeds midde in die stryd staan. Juis daarom het die Christen dit moeilik in die wêreld. Want in Christus se tyd en ook vandag, bly die wêreld téén oor die gelowige staan. Nog nooit het die wêreld Christus aanvaar nie, en steeds probeer hy om sy kerk te vernietig. En dit is in hierdie tyd waarin die lidmate van sy kerk verkeer, om nie deur die wêreld verower te word deur die wêreld lief te kry nie.

Dit is dan juis in die stryd om Christen te wees en te bly, waarin ons vrede vind. Want die wêreld haat ons en ons het dit moeilik in die wêreld, solank as wat ons in Christus bly, solank as wat sy Woorde in ons bly, ons sy Woord glo en daarvolgens lewe.

Want as ons dit doen, ervaar ons waarlik vrede, die vrede van die mens wat met God versoen is: En dit is nie vrede soos die wêreld dit ken nie, maar vrede wat alle verstand te bowe gaan. En ons kan hierdie vrede ervaar, omdat Christus die wêreld reeds oorwin het, en omdat ons in Hom glo, het ons ook deel aan hierdie oorwinning.

Al staan ons dus nog in die stryd, en al is hierdie stryd hewig, tog het ons reeds deel aan die oorwinning, in Jesus Christus. Daarom moet ons des te meer volhard, moet ons steeds harder veg, want daarin is ons roeping.

10 Maart

Lees: Joh. 17:1-17

Teks: Joh. 17:16

DIE CHRISTEN IN DIE WÊRELD

Dit sou 'n tragiese dag wees, as die kerk hom vanuit die wêreld onttrek. Tog is daar mense wat reeds vir eeue glo dat dit die manier is waarvolgens die gelowige sy Heer moet dien. Mens dink hier onwillekeurig aan die Rooms-Katolieke met hulle kloosterstelsel.

En dit is juis verkeerd, omdat dit nog altyd gegeld het dat die kerk in die wêreld, vir die wêreld is. Daarin lê juis die stryd van Christen wees. En tog durf ons nie aan die wêreld verknog raak nie, omdat ons in die wêreld is, maar nie van die wêreld nie.

In die eeu van die materialisme waarin ons lewe, word dit egter steeds moeiliker om in die wêreld te bly sonder om van die wêreld te word. Inderdaad is dit waar dat selfs die kerk hom nie totaal van die materiële kan losmaak nie, want daar moet immers kerkgeboue, ouetehuse, weeshuse, ens. wees waarin die kerk sy roeping vervul. Maar aan die anderkant moet dit steeds middel tot doel wees, durf dit nooit die primêre in die bestaan van 'n kerk of gemeente wees nie. Steeds moet die Woord en verkondiging (prediking) in die middel staan, eers moet die mens na die Woord van God luister en so sy koninkryk soek, en al die ander dinge sal vir ons bygevoeg word.

Maar dit geld ook die lewe van elke lidmaat afsonderlik. Ook vir elke lidmaat geld dit dat hy eers die koninkryk van God moet soek, want wat help dit dat ons die hele wêreld oorwin en aan ons eie siel skade ly. Tog gebeur dit so dikwels dat goeie en getroue lidmate ergerlik raak sodra die gemeente waarin hy is, aan sy sak begin vat. Die entoesiasme van die eerste gemeentes het reeds lankal verdwyn, dit is ongelukkig waar. Maar beheptheid met en verknogtheid aan die dinge van die wêreld is en bly steeds verkeerd. Ons kan nie twee here dien nie. En ons moet altyd onthou dat ons verblyf in die wêreld hoogs tydelik is.

Maar ons weet aan die anderkant dat as ons aardse tentwoning afgebreek word, ons 'n gebou het van God, 'n huis nie met hande gemaak nie, ewig in die hemele.

11 Maart

Lees: Joh. 17:18-26

Teks: Joh. 17:18

DIE CHRISTEN TEENoor DIE Wêreld

Vele mense glo dat Christen-wees slegs uit 'n klomp mag-nies en moenies bestaan, dat jy opreg glo as jy dit en dit nie doen nie. Soms word daar boonop met groot moeite na sondes gesoek, asof die mense se redding juis lê in dit wat hy nie doen nie. En dit is tragies dat daar in hierdie opsig ook soveel self-aangestelde regters bestaan.

Tog is dit só verkeerd, want nog nooit het die Woord van God, die gelowiges as stroewe en strakke mense geteken nie. Eerder lê Christen-wees in wat jy wel doen, en kan jou geloof gelees word in jou optrede. En op talle plekke in die Bybel, kom die opdrag, soos dit ook hier in Christus se hoëpriesterlike gebed na vore kom, dat die Christen 'n bepaalde taak in die wêreld het.

Christus stuur ons na die wêreld, soos Hy ook deur God na die wêreld gestuur is. En omdat Hy ons stuur soos Hy ook gestuur is, het ook ons die primêre opdrag om God se Woord aan die wêreld bekend te maak.

Afgesien daarvan dat die gelowige duidelik van die wêreld onderskei word, is hierdie skeiding nie met die oog daarop om te veroordeel nie, maar om die werksplek of arbeidsveld van die gelowige aan te dui. Die opdrag is om God se geopenbaarde wil, sy Woord uit te dra, en die plek waarheen ons gestuur is, is die wêreld. Maar steeds dra hierdie sending 'n dienskarakter, want Christus het nie gekom om gedien te word nie, maar om te dien. Daarom is ook ons daartoe geroep om te dien. En juis deur hierdie diens, kom ons die primêre opdrag van God na, naamlik om sy Woord uit te dra. Hierin onderskei die Christen hom van die wêreld, nie dat hy die wêreld veroordeel nie, maar dat hy die wêreld dien, deur God se liefde in Christus aan die wêreld bekend te maak.

Die vraag wat ons dus vir onself moet afvra, is nie soseer, wat het ek gedoen wat ek dalk nie moes gedoen het nie, maar eerder, wat het ek nie gedoen nie wat ek wel moes doen. Was ek aan my roeping en opdrag getrou?

12 Maart

Lees: Joh. 18:1-3

Teks: Joh. 18:1

AGTER DIT ALLES STAAN GOD

Wanneer ons Johannes 18 lees, merk ons op dat die evangelis Johannes ook sý beskrywing van die lydensgebeure op 'n besondere manier weergee. As ons die beskrywings van die ander drie evangeliste in gedagte hou, sien ons dat Johannes sommige besonderhede van Christus se lyding nie vermeld nie, en dat hy in ander gevalle wel gebeure vermeld en name noem wat in die ander evangelies nie voorkom nie.

Maar op die besonderhede hiervan hoef ons nie nou in te gaan nie. Al wat ons in gedagte moet hou, is dat Johannes 'n sekere doel voor oë gehad het met sy besondere manier van die beskrywing van die lydensgebeure. Hy wil daardeur aan ons 'n sekere boodskap — sekere heilsfeite — oordra en sterk onder die aandag bring.

So vertel hy in die verse wat ons gelees het dat wanneer Christus finaal in hegtenis geneem word, Hy op 'n sekere wyse optree. **Eers lyk** dit egter asof Jesus 'n plek opsoek waar Hy vir nog 'n tydjie sal kan wegkruip vir diégene wat Hom in hegtenis moet kom neem. Hy gaan na 'n tuin oorkant die Kedronspruit waar dit donker is en Hy Homself maklik sou kon versteek saam met sy dissipels.

Wanneer Judas en sy makkers kom om Hom te vang, bring hulle ook inderdaad wapens en fakkels saam (vs. 3), so asof hulle na 'n opstandige vlugteling moet soek. Maar Christus het alles geweet wat oor Hom sou kom (vs. 4), en ook onder andere dat Judas dié plek geken het en Hom juis daar sou soek. Daarom gaan Hy soontoe, sodat Hy Homself in die hande

van sy vyande en die magte van die duisternis kan oorgeel. Dit is sy daad. Hy neem die inisiatief. Dit is die wyse waarop Hy optree. Hy gee as't ware aan sy vyande die goddelike ja-woord om hulle bose werk te verrig. Want ook hulle werk pas volkome in in die goddelike heilsplan.

Want God laat die magte van die duisternis nie toe om te werk as dit nie ten dienste van sy goddelike heilsplan met sondaars is nie . . .

13 Maart

Lees: Joh. 18:4-7

Teks: Joh. 18:6

JESUS CHRISTUS IS DIE HERE

Jesus Christus is die Here! Wanneer ons vers 6 lees, sien ons hoedat die vyande van die Here hierdie waarheid aan die lyf ervaar. As Hy vir hulle sê: „Dit is Ek”, is dit eintlik ’n magswoord waarmee Hy hulle teen die grond werp. Want as Hy sê: „Dit is Ek”, maak Hy Homself aan hulle bekend as God die Seun voor wie geen mens kan standhou nie. Dit is dus geen hulpelose figuur wat hier uit die donker tevoorskyn tree, en wat jammerlik voor sy vyande moet kruip om genade nie. Nee, dit is dié Jesus „aan wie gegee is alle mag in die hemel en op die aarde” (Matt. 28:18) aan wie selfs die winde en die see (Matt. 5:8 e.v.), en die duiwels gehoorsaam is (Matt. 8:16).

Die Here is dus hier in beheer van sake. Al lyk dit nie so nie, tree Hy tog op met goddelike mag. Calvyn het van ons teksvers gesê: Hieruit, dit is uit die magswoord van Christus, moet ons verstaan hoe verskriklik en ontsaglik die stem van Christus vir die goddeloses sal wees, wanneer Hy eendag die regterstoel sal inneem om die wêreld te oordeel. Toe — in daardie nag — het Hy soos ’n lam daar gestaan wat gereed is om geslag te word. Na die uiterlike skyn was sy majesteit vernietig, en tog werp Hy sy gewapende vyande met ’n woord neer, en nogal ’n woord waarin daar nie eers ’n vervloeking getril het nie, net doodeenvoudig: Dit is Ek. Hoe sal dit dan wees as Hy kom, nie om deur ’n mens geoordeel te word nie, maar as regter oor die lewende en die dode, nie in die nederige en veragtelike gestalte van ’n dienskneg nie, maar in hemelse heerlikheid as God met sy engele.

Maar terwyl dit dan so is, sal Hy ongetwyfeld met dieselfde kragtige woord ons tot in die hemele verhef — op grond van die versoenende lyde en sterwe waarvoor Hy Homself nou deur sy vyande laat gevange neem.

Ja daardie Regter wat die straf dan sal kom uitdeel, gaan nou self buig onder die straf om dit te dra, sodat ons daarvan vrygespreek kan word.

LAAT HIERDIE MANNE WEGGAAN

Asof met ongeduld dat die gebeure hulle loop moet neem, vra Jesus weer aan sy vyande: Wie soek julle? Hulle kom tot verhaal en antwoord weer: Jesus die Nasarener. Jesus sê weer dat dit Hy is. Maar dan sê Hy ook troosvolle, gerusstellende woorde, vir die ore van sy dissipels: As julle Mý dan soek, laat hierdie manne, dit is die dissipels weggaan.

Mens kan verstaan dat die dissipels op hierdie stadium al taamlik benoud was oor die gebeure. Maar daardie woorde wat Christus voorheen gespreek het oor die goeie herder, word nou waar. Hy het gesê: Ek het gekom dat hulle lewe kan hê (Joh. 10:10b); Ek is die goeie herder. Die goeie herder lê sy lewe af vir die skape, (Joh. 10:11); Ek lê my lewe af vir die skape, (vs. 15b).

Ja nou het die tyd gekom dat die goeie herder sy werk moet verrig en sy kudde beskerm. Soos dit 'n goeie herder betaam, sien Hy die aanval van die wolwe kom (vgl. Joh. 10:12), en Hy wag nie totdat die wolwe die kudde begin verskeur nie. Nee, Hy tree betyds op en stel hom teenoor die wolwe. Hy tree in vir sy kudde, sý mense, dit is sy dissipels asook die wat deur hulle woord in Hom sal glo — ons! (Joh. 17:20.) Hy is bereid om in hulle plek te gaan staan — ook en veral juis voor God, sodat hulle nie onder sý gerig en toorn sal kom nie! „Ek het gekom sodat hulle oorfloed en lewe kan hê”, „laat hierdie manne dus weggaan”. En tereg staan daar in die volgende vers: „sodat die woord vervul sou word wat Hy gespreek het: Uit die wat U My gegee het, het Ek niemand verloor nie.” (Joh. 17:12.)

So het die gelowige die troos dat wanneer daar 'n bedreiging of 'n verleiding of 'n aanslag, selfs en veral van die magte van die duisternis teen hom kom waarteen hy nie bestand is nie, dan kom ons goeie herder om sy werk te verrig.

„Laat hierdie manne weggaan.”

PETRUS WAT 'N SWAARD GEHAD HET

Dwase ywer! Dit is wat Petrus hier aan die dag lê. Want die werk wat deur God die Seun alleen gedoen kan word, word nou deur Petrus aangepak. Petrus wil intree vir die veiligheid van die goeie herder. Hoe kan dit tog? Hoe min verstaan die ywerige Petrus van dit wat besig is om te gebeur — dat God self sal en wil sorg vir sy kudde se saligheid en veiligheid! As hy maar geluister het na alles wat Christus al by vorige geleenthede vir hulle gesê het. En ook na wat Hy sopas gesê het naamlik as julle Mý dan soek, laat hierdie manne weggaan.

En as hy dit maar net probeer verstaan het en daarvolgens gehandel het, sou hy onteenseglik nie hierdie ding probeer doen het nie. Hy sou nie met die swaard in opstand probeer kom het teen die owerheid (o.a. die Romeinse soldate) wat deur God ingestel is (Romeine 13:1), en wat deur Hom gebruik wil word om sy heilsplan mee te volvoer nie. En hy sou ook nie sy „gelooft” met die swaard probeer bewys het, in plek van met die Woord — die swaard van die Gees — nie!

Maar so is Petrus (en u en ek ook maar). As hy Christus moet bely voor die mense, dan verleen hy Hom . . . wil hy niks van Hom weet nie (Joh. 18:16-27). En hier veroorsaak hy 'n opskudding (deur sy onbegaansame opvlieëndheid) sonder dat Jesus hom dit beveel het. Ongeloof, ongehoorsaamheid aan Gods Woord, sou ons kon sê, is die oorsaak van sy dwase ywer.

Met ons ongehoorsaamheid en ongehoorsame, opvlieënde optrede staan ons God dikwels in die weg, eerder as dat ons sy saak bevorder.

Tog laat God Hom nie deur mense keer nie. „Die drinkbeker (van straf en Godverlatenheid) wat die Vader My gegee het om te drink (in julle plek), sal Ek dit dan nie drink nie?” „Ek het immers gekom dat julle lewe kan hê.”

Sy besluit staan vas — gelukkig vir Petrus en vir u en vir my.

16 Maart Lees: Joh. 18:12-18 Teks: Joh. 18:12
GOD KEN ALLEEN DIE WEG

Waar Petrus se menslike dwaasheid en eiegeregtige optrede alleen daartoe lei dat Christus dit afkeur — steek jou swaard in die skede — daar kan ons daarvan versekerd wees dat enige daad wat ons so dikwels uit ongehoorsame dwaasheid en eiegeregtigheid doen, gedoen is tot mislukking en deur Hom afgekeur word.

God alleen ken die weg tot saligheid vir elkeen van ons en Hy vra daarom van ons gehoorsaamheid. Sy plan moet geskied. En sy wil en sy plan is dat die sonde gestraf moet word, maar dat die sondaar behoue sal bly. En daarvoor moet daar gely word en 'n offer moet deur die goeie herder gebring word.

Daarom berig ons teksvers dan ook dat Jesus geneem word, geboei en weggelei word. Hy betree die weg van smarte. Hy het eers met 'n magswoord sy mag getoon, sodat dit vir ons duidelik kan wees dat wanneer Hy Homself gevange laat neem, Hy dit vrywillig doen — sodat Hy ook vrywillig die dood tegemoet gaan. So is die goeie herder. Hy lê sy lewe af vir sy kudde.

Hy kon nog steeds sy vyande onderwerp, deur middel van 12 legioene van engele (Matt. 26:53). Maar Hy doen dit nie. Hy is gehoorsaam aan die Vader se wil. Daar **moet** 'n versoeningsoffer wees — en Hyself moet met liggaam en siel daardie offer gaan wees aan die kruishout. Daarom word Hy gevange geneem. God se heilsplan tot redding van sondaars is besig om tot uitvoering gebring te word.

So het Christus Homself laat bind om ons te ontbind van die bande van die satan en om ons vry te maak van die oorheersing van die mag van sonde in ons lewe.

17 Maart

Lees: Joh. 18:28-32 Teks: Joh. 18:31-32

HOEDANIGE DOOD HY STERF

Die manier waarop Christus dood gemaak sou word, was vir die Jode van die uiterste belang. Maar dis ook vandag nog vir elke sondaar van die uiterste belang. Pilatus, die regter, bevind dat „hierdie man” geen Romeinse wet oortree het nie (vs. 38), en daarom moet die Jode Hom maar volgens hulle eie wet verhoor en vonnis, aangesien hulle die aanklaers is. En hier ondervind die Jode probleme. Hulle wil Hom dood hê, maar Hy het niks gedoen wat die doodstraf verdien nie. Regters kan hulle Hom nie tot die dood veroordeel nie. Maar Hy moet dood! En op 'n sekere manier. Daarom gooi hulle die saak in Pilatus se hande terug en hulle sê vir hom: „Dit is ons nie geoorloof om (iemand deur middel van kruisiging) dood te maak nie”, maar doen u dit asseblief vir ons.

En dit bring ons by hulle eintlike bedoeling. Hulle weet dat „een wat (aan 'n houtpaal) opgehang is, deur God vervloek is” (Deut. 21:23, vgl. ook Gal. 3:13). Wanneer hulle dus aandring op 'n teregstelling deur Pilatus (— 'n kruisdood dus —) dan wil hulle daarmee die vloek van Deut. 21:23 oor Hom bring. Dan wil hulle as't ware daarmee bewys: „hierdie man” is iemand waarop die toorn en vervloeking van God losgebreek het.

Maar nou sê vs. 32 (al hierdie dinge het gebeur) „sodat die woord van Jesus vervul sou word wat Hy gesê het om aan te dui hoedanige dood Hy sou sterwe”. Die profesie wat Christus voorheen gespreek het (Joh. 12:32), word dus nou vervul. Hy het gesê dat Hy gekruisig gaan word. Die vasberadenheid van die Jode om Hom só te laat sterf, is dus niks anders as die vervulling van die goddelike heilsplan nie.

Sit daar dan iets meer in dat Hy gekruisig is as dat Hy 'n ander dood gesterf het? Ja! Want daardeur is ek seker dat Hy die vervloeking wat op my gerus het, op Hom geneem het, aangesien die kruisdood deur God vervloek is.

18 Maart

Lees: Joh. 18:38b-40

Teks: Joh. 18:40

ONS IS BARABBAS

Pilatus beseft aan die een kant: „hierdie man” is onskuldig. Maar aan die ander kant wil hy ook graag die guns van sy Joodse onderdane behou deur hulle hulle sin te gee. Daarom gee hy hulle die geleentheid om ’n keuse te doen — hulle kan kies wie hulle wil hê. So sal hulle tevrede bly. Die keuse is vanselfsprekend. Barabbas moet vrygelaat word. En danksy hierdie keuse kom Jesus aan die kruis. Barabbas die moordenaar (Luk. 23:25), die rower (Joh. 18:40) kom vry en Jesus die onskuldige, word met die doodstraf gestraf. Hy word vermoor!

Daarmee eindig die lydensgeskiedenis. Ons teksverhaal is klaar. Tog is daar oor hierdie geskiedenis nog meer te sê. **Gód** het nog iets meer daaroor gesê. Want Paassondag (die opstandingsdag) het aangebreek en God het hierdie verwerpe, gekruisigde Jesus opgewek. Hy het sý versoeningsoffer volkome aangeneem.

So het God sy heilsplan in en deur Jesus Christus uitgevoer — dwarsdeur alle menslike onreg en sonde en vyandskap heen. Uit die kwaad het Hy die goeie gebore laat word. Al hierdie gebeurtenisse het Hy vir sy doel gebruik. Ook hierdie onregverdige keuse het Hy in sy plan opgeneem. Die werk van God tot redding vir sondaars is nie deur hierdie keuse in die war gebring nie, maar dit is inteendeel daardeur gedien.

Dis nie toevallig dat Jesus Christus hier onskuldig in die plek en vonnis van ’n skuldige beland, terwyl die werklike skuldige daardeur vrykom nie. Want so word dit duidelik wat daar eintlik in die lyding en sterwe van Christus plaasvind: ’n omruiling vind plaas. Christus sterf die dood van Barabbas en Barabbas (ons!) leef van die dood van Jesus Christus.

Dit is wat dit vir die sondaar beteken. Ons — die skuldiges — leef van die dood van Jesus Christus. Ons moes die helse pyn en ang en Godverlatenheid ondergaan het vanweë ons sonde. Ons het dit verdien. Maar Christus het dit in ons plek ondergaan. Daarom mag ons lewe van sy dood. Trouens: „Ek het gekom dat hulle lewe en oorfloed kan hê.” (Joh. 10:10.)

19 Maart

Lees: Luk. 22:1-23

Teks: Luk. 22:8

CHRISTUS VIR ONS

Die verkondiging dat Christus alles vir ons verlossing en saligheid gedoen het, is goed bekend. Hierdie verkondiging is die hartaar van die Christelike geloof. Want juis die feit dat Christus alles buite onself om en sonder ons toedoen vir ons en in ons plek gedoen het, is die bron daarvan dat die gelowige mens welgetroos-salig kan leef en welgetroos salig kan sterf.

Dit hoor ons as ons lees van die gevangenneming en kruisiging van Jesus wat gedurende die Paasfees plaasgevind het.

Dat dit die geval was, is nie bloot toevallig of willekeurig nie. Die Paasfees is gevier ter herdenking aan die uittog van Israel uit die slawehuis van Egipte. Dit was die fees van verlossing waartydens in herinnering geroep is, dat die verbygang van die engel van die verderf te danke was aan die bloed van die paaslam wat die Israeliete in Egipte geslag het. Vir hulle was daardie lam die teken en die seël van God se reddende liefde.

In Jesus se tyd is die Paasfees steeds gevier. Jesus het kort voor sy gevangenneming en kruisiging vir Petrus en Johannes gestuur om alles gereed te maak met die opdrag: „Gaan berei die paasmaaltyd vir ons voor dat ons dit kan eet.” Toe alles gereed was, het Jesus aan tafel gegaan en die dissipels saam met Hom. Volgens die gebruik van daardie tyd, het die persoon wat as voorganger by die paasmaaltyd opgetree het die betekenis van die maaltyd vir die wat dit gebruik het, verduidelik.

Jesus as voorganger aan die tafel het die pasga-brood en pasga-wyn geneem en dit vir sy dissipels verklaar met betrekking tot sy kruisdood wat voorhande was. Hy het sy eie dood vir sy dissipels verklaar sodat hulle en almal na hulle kan weet dat sy dood die vervulling is van alles waarvoor die Paasfees gestaan het.

Elkeen wat van die dood van Jesus hoor, kan weet en glo dat Jesus sy eie liggaam en bloed tot verlossing van sy volk gegee het. Nie meer 'n bepaalde nasie nie maar almal wat in Hom glo. Dié versekering geld vir elke Christen gelowige, dat Jesus Christus Homself vir ons in die dood oorgegee het en versoening by God vir ons bewerk het, en dat ons as sy gelowiges kan leef in die geloof dat ons Heer en Meester alles vir ons gedoen het om welgetroos salig te lewe en te sterwe.

20 Maart

Lees: Luk. 22:31-34 en 54-62 **Teks:** Luk. 22:61

PETRUS SE VERLOËNING

In die verhaal van Petrus se verloëning is daar 'n paar dinge wat dadelik die oog vang.

In die eerste plek het Petrus homself onvoorwaardelik met Jesus en dit wat Jesus geleer het, geassosieer. — „Here ek is bereid om selfs gevangeskap en dood met U in te gaan.”

Verder is daar die duidelike waarskuwing van Jesus aan Petrus, dat hy wat Petrus is net 'n mens is, en dat die satan juis sy menslike swakhede wil gebruik om hom tot 'n val te bring. Dit was 'n waarskuwing dat hy juis as hy sy trou as apostel moet betuig, sal beweer dat hy Jesus nie ken nie.

En dan is daar ook die oomblik toe Jesus se waarskuwing in Petrus se lewe werklikheid geword het. Die oomblik toe Petrus voorgegee het dat hy Jesus nie ken nie en niks met Jesus te doen wil hê nie.

Die waarskuwing teen die altyd teenwoordige menslike swakhede van elke mens is baie duidelik. Maar die verkondiging dat waar die besef van hierdie menslike swakhede te

staan kom teenoor die reddende genade van God dit opgehef word, is net so duidelik. Want juis dit is die boodskap van die verhaal van Petrus se verloëning: — waar sonde vanweë die altyd teenwoordige menslike swakhede te staan kom teenoor die genade van God, daar word sonde gesuiwer. Dit is die boodskap dat God elke sondaar ook in sy diepste val wil vashou. Maar daarmee is alles nog nie klaar gesê nie, daar kom nog iets by, naamlik dat Jesus almal wat aan Hom behoort ook tot inkeer wil bring. Daarvoor is boete en berou nodig, want sonder boete en berou is die verkondiging van sondevergewing niks meer as blote woorde nie.

Maar nooit kom die boete en berou wat gevra word eerste nie, want God se genade staan altyd en bo alles eerste. Ons ontvang eers vergewing van sonde sonder enige toedoen van ons kant af, en dit wil ons tot die kennis van ons ellendigheid bring.

En van die kennis van die ellendigheid daarvan hoor ons en Petrus het buitentoe gegaan en bitterlik geween. Dit is berou. Nooit berou as voorwaarde van die genade van God in Christus nie, maar altyd eers genade, eers vergewing van sonde en dan berou.

21 Maart

Lees: Luk. 22:63-71

Teks: Luk. 22:70

JESUS VOOR DIE JOODSE RAAD

By al die verkragting van die wet in hulle optrede teenoor Jesus sou die Skrifgeleerdes daarvoor gesorg het dat hulle alles in hulle vermoë doen om Jesus skuldig te laat bevind.

In vers 63 het ons gehoor dat die manne wat Jesus gevange geneem het Hom bespot en geslaan het. Lukas vertel nie die besonderhede van wat daardie nag in die paleis van die Hoëpriester gebeur het nie, maar dat die manne Hom bespot en geslaan het, dui daarop dat Jesus in die oë van die mense reeds skuldig bevind is nog voordat die Joodse raad officieel vergader het. Daarom moes die raad teen daglig bymekaar kom om Jesus aan die dood skuldig te vind, met ander woorde bloot 'n formaliteit.

Die sentrale saak waarom dit in hierdie verhoor gegaan het, kom op die voorgrond deur die vraag aan Jesus. Is Hy die Christus, die Messias? Hierop het Jesus geantwoord dat dit niks sou baat as Hy hulle dit sou sê nie, omdat hulle reeds hulle standpunt teenoor Hom ingeneem het, en dit nie sou verander nie. Maar Hy voeg die woorde van Daniel 17:17 by. Die tyd het gekom dat die seun van die mens aan die regterhand van die almagtige God sit. Die plek aan die regterhand van God is die plek van die Seun van God, en Jesus het verklaar dat hy hierdie plek vir Homself toe-eien. Daarom het hulle toe onmiddellik gevra: Is U die Seun van God? Jesus het hierdie vraag bevestigend op die Joodse manier geantwoord. „U sê dit.” Met ander woorde dit is soos julle sê, Ek is.

Hierdie antwoord beteken ook dat die vraer saam verantwoordelikheid dra vir die antwoord. In hierdie geval beteken dit dat die lede van die Joodse raad kennis dra daarvan dat Jesus die Seun van God is, maar hulle weier om dit te erken. Deur sy manier van antwoord plaas Jesus die volle verantwoordelikheid van hulle weiering op hulle eie rekening. Die raad volhard in hulle houding, al het hulle uit sy eie mond gehoor dat Hy die Messias is. Daarom besluit hulle dat geen verdere getuienis nodig was nie. Deur die verhoor het daar egter 'n baie belangrike wending in die aanklag gekom. Jesus is aanvanklik in hegtenis geneem sodat Hy as oproermaker aangekla kon word, maar die aanklag is nou verander as een van godslastering. Die hoofsaak is dat Hy verwerp word omdat Hy Homself bekend gestel het as die Messias. Hy moes sterf omdat dit in die ewige Wysheid van God so beskik is. Want juis dit was die rede van sy koms na hierdie wêreld, om hier te ly en te sterf omdat die versoening met God alleen so bewerk kon word.

22 Maart

Lees: Luk. 23:13-25

Teks: Luk. 23:23

JESUS WORD VERHOOR

Pontius Pilatus was die Romeinse goewerneur van Judea en Samaria in 26-36 n.C. In Jerusalem het hy vlak teen die tempel gewoon. Toe Jesus die eerste keer voor hom gebring is, was dit vir hom duidelik dat Jesus nie 'n gevaarlike oproermaker was soos die Jode beweer het nie, en hy het verklaar dat hy geen skuld in Jesus vind nie.

Die Jode was egter nie tevrede nie. Hulle het volgehou dat Jesus oproer aangeblaas het en om hulle aantyging meer eg te laat voorkom, verwys hulle na Jesus se herkoms uit Galilea, die tuiste van die Selote wat telkens in opstand teen die Romeine gekom het. Hierdie verwysing van die Jode het Pilatus op 'n ander gedagte laat kom. Hy het Jesus na Herodes Antipas, die viervors van Galilea wat toe juis ook in Jerusalem was, gestuur.

Voor Herodes het Jesus ook verskyn. Stil en met al die vernedering daaraan verbonde. Die slotsom waartoe Herodes ook gekom het, was dat Jesus geensins staatsgevaarlik was, soos die Jode beweer het nie en hy het Jesus na Pilatus teruggestuur. Pilatus was nou verplig om met die verhoor voort te gaan. In die openbaar en in die teenwoordigheid van al die betrokke partye doen hy dit. Pilatus spreek die vergaderdes toe en hou hom streng by die aanklag. Jesus is voor hom gebring as 'n oproermaker. In die teenwoordigheid van die Jode het hy ondersoek ingestel en geen gronde vir die aanklag gevind nie. Sy bevindinge is ook deur Herodes bevestig. En so is Jesus uit die mond van twee op die aanklag onskuldig bevind. Volgens die Joodse regspraak moes hierdie eenstemmige getuienis die saak beslis het. (Deut. 19:15.)

Maar die skare was daarvoor nie te vind nie. Hulle kies die vrylating van 'n moordenaar, Barabbas, en hulle kies die dood van Jesus. Hoe langer hoe harder het die skare geroep, totdat geregtigheid verkrag is en ongeregtigheid die oorhand gekry het, en volgens die uitspraak moes Jesus gekruisig word.

Waarom? Juis omdat Hy as Redder van die wêreld gekom het, nie deur geweld nie maar deur die Gees. Deur self sy lewe af te lê sou Hy openbaar word as Oorwinnaar, in en deur wie elke mens wat glo dat daardie kruisdood ter wille van ons ongeregtighede en in ons plek was, aan die ewige oorwinning deel kan kry en altyd deel hê.

23 Maart

Lees: Luk. 23:26-32

Teks: Luk. 23:31

JESUS WORD GEVONNIS

Die Romeinse reg het bepaal dat 'n vonnis onverwyld voltrek kon word. Dit gebeur ook nou in Jesus se geval. Hy word onmiddellik na die uitspraak van Pilatus aan die Romeinse soldate uitgelewer vir teregstelling.

Lukas meld nie dat hulle Hom eers gegêsel het nie, maar uit die ander evangelies blyk dit dat dit wel gebeur het. (Matt. 27:26 en Mark. 15:15.)

Dit was die voorbereiding vir die kruisiging. Dit was ook die gebruik dat die veroordeelde self sy kruis na die plek van teregstelling moes sleep of dra. Na die mishandeling wat Hy vooraf moes ondergaan, was hierdie taak vir Jesus uiters moeilik. 'n Man met die naam van Simon van Sirene is toe verplig om die kruis agter Jesus aan te dra. Die gewoonte in daardie tyd was ook dat rouklaers die stoet gevolg het en luidkeels aan hulle smart uiting gegee het. Sulkes het seker ook vir Jesus op die kruisweg gevolg.

Daar was egter ook van sy volgelinge onder hulle, vroue wat Hom van Galilea af gevolg het. Gebroke van verdriet het hulle ook in die stoet na die plek van teregstelling beweeg. Vir hulle sê Jesus dat hulle nie oor Hom moet huil nie. Hulle moet eerder huil oor hulleself en oor die ander mense, omdat die strafgerig van God oor almal sal kom wat die Messias verwerp het. Die toorn van God word in die Bybel voorgestel as 'n brandende vuur wat alles verteer. Die angs daarvoor sal so groot wees dat die mense berge sal sreek om op hulle te val en heuwels om hulle te bedek. Want as God toelaat dat die groen hout, dit is Jesus self, onskuldig so getref word soos wat hulle voor hulle sien dat dit gebeur, hoe sou die droë hout, die sondige mensdom, voor die vuurgloed kan bestaan?

Daarom het Jesus die mense met wie Hy te doen gehad het, herhaalde kere tot inkeer opgeroep. Maar dit blyk dat sy stem male sonder tal op dowe ore geval het. Die kruisdood het egter tot aan die einde toe plaasgevind, sodat die onbegryplike wonder kon weerklink. Die boodskap dat Jesus dwarsoor die wêreld kon weerklink. Die boodskap dat Jesus aan die kruis

gehang het juis om die oordeel van God oor die sonde en ongeregtighede van die mense-geslag te dra. Die boodskap dat in plek van die vuurgloed van oordeel en straf nou in die lig van wat met Jesus Christus gebeur het iets anders verwag mag word, naamlik ewige heil, ewige vrede en ewige vreugde. Want dit wat met Jesus gebeur het, is juis vir ons die versekering dat die sonde gestraf is en dat die God van liefde hom oor ons ontferm het.

24 Maart

Lees: Luk. 23:33-38

Teks: Luk. 23:33

DIE KRUISIGING

Die plek van die kruisiging ken ons op sy Aramese naam Gólgota. Waar die plek presies was en waarom dit hierdie naam dra, kan nie met sekerheid gesê word nie.

Al wat ons met sekerheid kan sê, is dat die plek nie ver van 'n pad wat uit die stad uit lei af is nie, en ons kan veronderstel dat die plek aan die noordwestelike kant van die stad was.

Wat daar met Jesus gebeur het, beskryf Lukas met net 'n paar woorde: Daar het hulle Hom gekruisig. Geen besonderhede van die wrede handeling word verder vir ons beskryf nie.

Uit ander bronne egter is die gruwel van 'n kruisiging bekend. Daarin is beskryf dat die veroordeelde op die grond bo-op die kruis uitgestrek is en met spykers deur sy hande en voete vasgeslaan is. Daarna is die kruis opgetel en ingeplant. Die gekruisigde het naak gehang, blootgestel aan son en wind het hy 'n lang en uitgerekte dood gesterf, van ontsettende pyn en uitputting.

Dit alles was die bitter beker wat Jesus moes drink. Daarby het nog die bitter vernedering gekom dat Hy saam met twee kwaaddoeners gekruisig is asof Hy die leier van daardie soort geselskap was.

Die gebeure daar aan die kruis is vir die meeste mense goed bekend: Die woorde van Jesus terwyl Hy daar gehang het „Vader vergeef hulle want hulle weet nie wat hulle doen nie.” Die verdeling van sy klere deur die soldate, die bespotting van die owerstes, die soldate wat vir Hom asyn gebring het om te drink. En ons weet ook van die titel wat bo aan die kruis vasgespyker was: In Griekse, Hebreeuse en Romeinse letters het daar gestaan: „Hy is die Koning van die Jode.”

So hoor ons en so weet ons het die Verlosser van die wêreld aan die kruis gesterf. Vir die wêreld kan daar egter geen blyer tyding as dit wees nie. Want wat ons hier hoor, is nie alleen dat Christus gesterf het nie, maar dit is die blye boodskap van God se ingrype in die wêreld van sonde en ellende. Jesus het alles aan die kruis ondergaan, die diepe vernedering, die spot, die hoon ja alles, sodat ons kan hoor en weet dat dit alles gedoen is om ons te ontmoet. Deur ang en pyn te ly het Jesus neergedaal tot in die diepste diepte van ons menslike bestaan, en Hy het dit gedoen om die mens daar te ontmoet

waar ons gebonde is, waar ons verworpe is en waar ons vervloek is. Al wat ons moet begryp is dat Jesus die Verlosser aan die kruis gesterf het in ons die sondaars se plek. „Want Hy het Hom wat geen sonde geken het nie, sonde vir ons gemaak, sodat ons kan word geregtigheid van God in Hom.

25 Maart

Lees: Luk. 23:44-49

Teks: Luk. 23:49

DIE STERWENSUUR

Volgens die Palestynse dagindeling was die sesde uur ongeveer twaalfuur, en die negende uur was ongeveer drie uur namiddag. In daardie tyd het daar duisternis oor die hele land gekom. Dit was die teken dat God self sy hand oor die gebeurtenisse daar op Gólgota uitgestrek het. Ook op die terrein van die Joodse godsdienste het daar groot tekens plaasgevind. Letterlik staan daar in die Bybel dat die voorhangsel van die tempel geskeur is. Dit beteken dat die allerheiligste oopgemaak is vir die oë van almal. Die ou bedeling en die tempeldiens was nou nie langer meer nodig nie, omdat alles in vervulling gegaan het.

En die rede vir al hierdie dinge was die Seun van God wat aan die kruis in sy sterwensuur met 'n groot stem uitgeroep het. Die woorde wat Hy uitgeroep het is ontleen aan Ps. 31:6. Dit was ook die woorde wat van kleins af deel was van die aandgebed van die vrome Jood. Met daardie woorde is gesê dat hy hom in die aand aan God toevertrou, en dat hy uitsien na die ontwaking tot 'n nuwe lewensdag nadat die nag verby is. So het Jesus sy gees in die hande van die Vader gelê, en so het Hy sy laaste asem uitgeblaas.

Van hierdie merkwaardige sterwe was daar drie groepe van getuies. Die hoofman, die skare, en die bekendes van Jesus.

Die hoofman, 'n heiden, kom diep onder die indruk van die sterwe van Jesus. Daarin sien hy die bewys dat Hy onskuldig was, en hy gee die eer aan God. Die skare wat saamgekom het om na die skouspel te kyk, beseft dat iets van die allergrootse erns gebeur het, en dat dit iets is wat hulle ook raak. Met verslaenheid gaan hulle terug na die stad. En die volgelinge van Jesus, gebroke in hulle verslaenheid, staan op 'n afstand en sien al hierdie dinge. Onder hulle was ook die vroue wat Hom van Galilea af gevolg het en Hom getrou gedien het.

Nou was hulle 'n klein kuddetjie sonder 'n herder, maar dit sou nie lank duur nie, dan sou die opgestane Heer as oorwinnaar hulle opnuut weer versamel as sy kerk en hulle op weg stuur na die voleinding van die wêreld.

Die sterwe en begrafnis van Jesus word aan ons verkondig dat ons sal weet: Dat ons in ons swaarste aanvegtinge verseker kan wees en onself volkome kan vertrou dat ons Here Jesus Christus deur sy onuitspreeklike benoudhede smarte, verskrikking en helse pyn waarin Hy in sy ganse lyding maar veral aan die kruis, versink het, ons van die helse pyn verlos het.

DIE PREEK VAN DIE ENGEL

Engel preek korter — baie korter as wat predikante dit doen. Die kerspreek van die engel was kort, en die paaspreek is nie veel langer nie. Dit doen egter niks af aan die ryke inhoud daarvan nie. Die engel deel die vroue eers 'n bedroewende en teleurstellende waarheid mee: „Hy is nie hier nie!” Ag! en dit is dan juis waarvoor hulle gekom het met hulle welriekende balsem. Dit wou hulle doen vir Jesus — en nou meteens die streep deur hulle rekening. So het elke prediking 'n element van teleurstelling — 'n bedroewende waarheid: Jy, mens, kan uit jousef ook niks vir Jesus doen nie! Maar hierby kan die prediking nie bly nie. Dan word 'n mens in die put ingepreek — dan is daar geen evangelie nie. Die engel verkondig aan die vrou die evangelie: „Hy het opgestaan!” Dit is die feesfeit. Jesus leef! Daarom lui die klokke en speel die orrels en jubel die gemeente. Ons het 'n lewende Heiland. Maar nou dat die engel die blye boodskap gebring het, mag 'n sagte bestraffing nie uitbly nie: „Soos Hy gesê het!” Hulle kon dit weet. Waarom het hulle en die dissipels sy woord nie geglo nie? Ja, dit kom daarvan as ons ons nie vasklem aan sy woord nie! „Kom kyk na die plek waar Hy gelê het!”

Hoe laag het Hy nie neergedaal nie — in 'n graf! En waar-toe dit alles? Om dáár te wees, in ons plek — ons plek vir ewig, ter wille van die sonde. Maar nou is die graf geheilig. Ons sal ook eenmaal 'n graf hê, maar dit is nie meer so erg nie, want . . . Jesus was al vóór ons daar gewees.

„Waar hy gelê hét!” — sê die paasprediker. Ook ons sal daar níé bly lê nie! Die graf is oop — die steen is weggerol.

„Kyk, Ek het julle dit gesê!”

Dit is die engel se amen.

Die prediker het sy verantwoordelike opdrag vervul. Nou lê die verantwoordelikheid op die gemeente. Om in die kerk te sit, is dus om met verantwoordelikheid belaaï te word.

Kyk nou, hoorder van die woord, wat jý daarmee maak.

DIE STEEN WORD WEGGEROL

Die Sondagmôre vroeg, toe dit nog donker was, is enkele vroue op pad na die graf van Jesus. Die stem van hulle hart het hulle na die graf van hulle gestorwe Jesus geroep. Hulle het speserye gereedgemaak, om sy liggaam te balsem. Hulle het nie vóóraf eers deeglik met mekaar oorleg gepleeg nie — nie gevra of dit wel moontlik sou wees nie. As hulle dit gedoen het, sou hulle tuis gebly het want dit was immers NIE moontlik nie. Hulle sou hulle balsem nie by Jesus kon bring nie want voor die graf was daar 'n groot, swaar steen. Op pad na die graf het hulle wel hieraan gedink. Hulle vra vir mekaar: Wie sal vir ons die steen voor die opening van die graf wegrol?

(Markus 16.) Dit vra hulle wel 'n bietjie laat, nie waar nie? In die reël loop dit dan ook altyd mis as mense eers handel en dan vra. Maar hier is die vraag nie te laat nie. Stap maar gerus aan. Julle sal wel sien wie dit vir julle gedoen het.

Dit is die weg na die Paasfees — ook vir u. Moenie vra nie: Kan dit wel? — want dan is daar ook maar net een antwoord moontlik: Dit kan nie! Nie vra nie, maar aanstap op u pad — soekende, aanvarende, neerknielende in u droefheid, u twyfel, u kleingeloof, u aardsgesindheid, u . . . sware klip! Bewandel u pad met niks anders as die roepstem van GOD nie!

Waag dit daarmee en kom tot die ontdekking dat die steen weggerol is.

Jesus leef, en ons, met Hom.

28 Maart

Lees: Joh. 21:1-7

Teks: Joh. 21:7

PETRUS EN JOHANNES

Elke mens het sy eie besondere aard. So is dit ook met Petrus en Johannes. Na 'n mislukte nag op die see van Tiberias, vaar hulle met die vyf ander dissipels maar weer terug na hulle huis. Op die strand staan die Here en kyk na die naderende skuit. Hy vra aan hulle of hulle nie iets te ete het nie. Hulle antwoord Hom: Neel! „Gooi die net aan die regterkant van die skuit en julle sal kry!” Die resultaat is oorweldigend. Die moedelose stemming aan boord het verdwyn. Bedrywig loop die dissipels heen en weer. Alleen één neem nie hieraan deel nie — Johannes! Hy sien nie net op die menigte vis nie — op die gawe nie, maar hy sien op die gewer! „Dit is die Here!”

Petrus het die uitroep gehoor. Hy bedink hom nie eers nie. Met een sprong is hy oorboord — na Jesus!

„Maar Petrus, wag eers 'n bietjie. Help ons eers om die nette te lig en die vangs veilig op land te bring!”

Nee, laat Petrus maar gaan. Hy kan nie anders nie. Hy is nie Tomas nie — Hy is nie Johannes nie. Hy is . . . Petrus!

Ja wat 'n verskeidenheid van mense in die onmiddellike nabyheid van Jesus. Johannes het die Here eerste herken. Petrus spring spontaan oorboord na Jesus terwyl die ander dissipels nugter-prakties sorg dat die vangs versorg word.

Dieselfde verskille sal moontlik ook in ons huisgesin wees en ons sal dit moet aanvaar. Ons moet nie van 'n Petrus 'n Johannes probeer maak nie. Die verskeidenheid maak ryk, as dit alles maar vir die Here is.

29 Maart

Lees: Joh. 21:8-14

Teks: Joh. 21:7

DIT IS DIE HERE

Johannes het die Here eerste herken.

Waarom het hy dit gesien dat dit die Here is? Ons kan verskillende antwoorde hierop gee. Ons sou kan sê: Hy het Hom herken aan die oorfloedige gawe. In die nabyheid van Jesus, het hy die oorvol en skeurende nette gesien.

Maar 'n ander antwoord is dit: Hy herken die Here ook aan die tyd waarop Hy kom. Wanneer kom Jesus? As dit eintlik te laat is

- as die goeie en geskikte tyd vir hengel verby is en die nette reeds opgetrek is;
- as die vierde nagwaak op die stormsee aangebreek het en die dissipels vrees dat hulle brose skuitjie elke oomblik onder die golwe sal verdwyn;
- as die dogtertjie van Jaïrus reeds gesterf het en as Lasarus reeds begrawe is.
- dan kom Jesus. Te laat!

Maar as dit te laat is vir mense, dan is dit nog nie te laat vir Hom nie.

Hy het gewag totdat die mense niks meer oor gehad het nie — niks meer nie as net hulle geloof. Ons kan dit ook so stel: niks meer nie as net vir Hom.

Te laat na ons berekening — dit is dikwels Jesus se tyd. Glo dit, en sê dit dan ook as dit op hierdie wyse te laat geword het by u lewenservaringe: Nou is die uitkoms juis moontlik. Nou kom die Here!

30 Maart

Lees: Joh. 21:15-17

Teks: Joh. 21:15

HET HY MY LIEF?

In die vrae wat Jesus aan Petrus stel, sit daar 'n gedagte wat in ons Afrikaanse Bybelvertaling nie tot sy reg kom nie. In die oorspronklike teks gebruik Jesus hierdie woord vir liefde wat ons ook in Joh. 3:16 kry:

„Want so lief het God die wêreld gehad . . .” Dit is die hoogste openbaring van die liefde — die goddelike liefde.

As Petrus antwoord, waag hy nie om hierdie woord vir die liefde te gebruik nie en antwoord hy met 'n ander woord vir liefde. In die woord wat hy kies, sit die stam van die woord vriend — 'n woord van die tweede rang, wat die liefde betref.

Petrus antwoord op die woord van die eerste rang met 'n woord van die tweede rang. Daarom herhaal Jesus weer sy vraag vir die tweede keer. Hy wil aan Petrus sê: Ek het jou nie gevra of jy soos 'n vriend vir My wil wees nie maar of jy My lief het. Petrus kan nie anders as om beskaamd en bedroef maar weer sy eerste antwoord te herhaal nie.

Dan kom die vraag vir 'n derde keer en nou gebruik Jesus dieselfde woord vir liefde waarmee Petrus geantwoord het.

Petrus, jy durf nie sê dat jy my lief het nie — jy sê dit is soos by 'n vriend, maar is die geringer liefde wél waar? Sou Ek daarop kan reken? Arme Petrus. Dit is ook nie maklik om, met die verloëning op sy gewete, oor liefde te praat met HOM wat gesê het: Groter liefde het niemand as dit — dat hy sy lewe gee vir sy vriende.

Maar — as die Here ook voor ons sou staan en vra: Het jy My lief — wie sou die moed hê om dit te sê: Heer, kyk maar na my lewe.

Vir Petrus, en ook vir ons bly daar niks anders oor as om te sê: Here, U weet alles, en waarby 'n mens homself heeltemal los laat en alles op die Here werp. Dit is die antwoord van die geloof.

31 Maart

Lees: Joh. 21:18-25

Teks: Joh. 21:18

'N ANDER SAL JOU GORD

Daar sit vir Petrus 'n donker klank in ons teksvers. Petrus die voortvarende, wat homself so graag gord; homself so graag reisvaardig maak om rond te gaan waar hy wil — as dit by hom opkom, selfs dwarsdeur die water heen.

Petrus, jy sal in jou lewe 'n ander ontmoet. Die ander een sal dit van jou oorneem. Hy sal jou gord en jou bring waar jy nie wil wees nie.

Johannes het hierdie woorde so verstaan dat daarin die marteldood vir Petrus aangekondig word.

Maar die woord is ook 'n woord vir ons — ook sonder die dramatiese slot van Petrus. Ook by ons geld die teenstelling: toe jy jonger was . . . en wanneer jy oud geword het.

Ons maak ons lewe. Ons kies ons weg as ons jonk is. Ek wandel waarheen ek wil, en is aan niemand iets verskuldig nie. Maar spoedig ontdek ons as die langbegeerde vryheid daar is, dat daar tog weer 'n ander kom.

Daar is iemand wat op beslissende oomblikke nee sê — wat ons weg in 'n ander rigting ombuig. Ons kan ons vir 'n korter of langer tyd versit, maar dit is nutteloos.

Ons moet ons ook nie versit nie want die ander is nie die harde lewe soos hulle ons wys wil maak nie.

Die ander is die Here! Dit word vir ons eers dan goed as die rebellerende hande hulle verset staak en saamvou tot die bede:

U wil geskied! Here, bring my waarheen U wil.

1 April

Lees: Matt. 28:16-20

Teks: Matt. 28:18

ALLE MAG

Dit is die laaste keer wat Jesus saam met sy dissipels is. Hulle het na die berg in Galilea gegaan waarheen Jesus hulle op die paasdag ontbied het.

Sommige herken en aanbid Hom. Ander twyfel. Maar as Jesus spreek, gaan die twyfel weg. „Aan My is gegee alle mag in hemel en op aarde!”

Só kan alleen die Here spreek.

In die wêreld is die mag aan die kant van die wat dit neem. Wie sterk is, neem die mag en hy sê dat dit goed is. Hulle wil ons wys maak dat wat sterk is, ook goed is. Maar hierdie uitspraak is uit die duiwel.

Ons sien dit altyd weer: wie die mag neem, gaan aan die mag ten gronde. Jesus sê nie: Ek het geneem nie, maar... „Aan My is gegee!” — omdat Hy self van die begin af gegee het. Alles het Hy gegee, afgelê: die heerlikheid wat Hy by die Vader gehad het, sy liefde, sy tyd, sy rus, sy trane, sy bloed. Ten slotte het Hy niks anders as sy Gees oorgehad nie en dan kom dit: „Vader, in U hand gee Ek my Gees oor!” Dit is ’n heerlike gedagte in dae wanneer dit ook vir ons donker is. Aan My is gegee alle mag! Ons kan daarin alleen deel as ons ook bereid is om te gee — net so radikaal te gee soos Paulus dit gedoen het wanneer hy sê: Ek is met Christus gekruisig!

Solank ons nog daaromheen loop, is al ons praat en soek en bid tot magteloosheid gedoem.

2 April

Lees: 1 Kor. 15:1-11 Teks: 1 Kor. 15:11

PREDIKING EN GELOOF

Ongeloof was sedert die vroegste tye een van die grootste vyande van die mens. Dit het dan ook daartoe gelei dat baie nog twyfel aan die groot waarheid wat deur die kerk verkondig word, naamlik die opstandingsgebeure.

Wanneer Paulus dan ook aan die Korintiërs skrywe oor die opstanding van Jesus Christus uit die dood, probeer hy nie allerhande menslike redenasies of wysheid aan die lig bring nie. Hy beklemtoon net dit wat hy in die eerste plek aan hulle verkondig het en wat hulle ook geglo het. Daaraan hoef hulle nie te twyfel nie. Christus het vir ons gesterf; Hy is begrawe; is opgewek en het aan heelwat verskyn. Dit is evangelie en dit word deur hom net soos die ander, verkondig.

Die hoofinhoud van hierdie boodskap, word bevestig deur die Skrifte. Dit is ’n kontroleerbare feit; maar ’n feit wat ook geglo moet word. Die geloof is egter geen menslike prestasie nie. Daarom moet ons ook voortdurend bid dat die Heilige Gees die geloof in ons sal versterk.

Die opstandingsgebeure lê ten grondslag van die kerk se prediking. Dit is ’n betroubare woord en werd om ten volle aangeneem te word. „Hoe kan hulle Hom aanroep in wie hulle nie geglo het nie? En hoe kan hulle in Hom glo van wie hulle nie gehoor het nie? En hoe kan hulle hoor sonder een wat preek.”

3 April

Lees: 1 Kor. 15:12-32 Teks: 1 Kor. 15:14

VERGEEFSE PREDIKING?

Sonder die opstanding sou ons prediking hol en leeg geklink het en ons geloof nutteloos wees.

In hierdie gedeelte begin Paulus om die sentrale probleem van sy teëstanders in Korinthe aan te val. Die gedagte dat daar geen opstanding van die dode is nie, het by die Sadduseërs sterk op die voorgrond gestaan. Dit is dan ook moontlik dat die gedagte by hierdie gemeente posgevat en voortgeleef het.

Teenoor die „sommiges“ stel Paulus dan die betekenis van die opstanding van Christus vir 'n Christelike lewe.

Die Christen se lewe sentreer rondom die prediking van die evangelie en die gebruik van die sakramente as versterking van die geloof. As dit wat ook die hart van die evangelie genoem word, dat Christus uit die dode opgewek is, uit die prediking weggenem word, dan was alles tevergeefs waarvoor Paulus hom beywer het. Dan was dit onwaar dat die apostels oor hierdie saak eenstemmig was. Dan was dit leuentaalt toe die gemeente hierdie woord gelowig aangeneem het.

Miskien het hierdie saadjie van ongelooft ontkiem omdat daar vanaf die vroegste tye by die mens die vrees vir die dood geheers het en dat hy as 'n onoorwinlike vyand beskou is. Maar dan stel Paulus net hierdie feit: „Christus is opgewek uit die dode; Hy het die eersteling geword van die wat ontslaap het.“

Dit gee sin en betekenis aan ons prediking. Dit gee ons die hoop op ons eie opstanding. Daarom is ons prediking en ons geloof nie tevergeefs nie.

4 April

Lees: 1 Kor. 15:33-49 Teks: 1 Kor. 15:49

ONS OPSTANDINGSLIGGAAM

Daar is so baie vrae rondom die opstanding uit die dode, dat 'n vraag oor die hoe van die opstandingsliggaam seker ook sy plek het.

Paulus is in hierdie gedeelte met 'n geloofsaak besig. Hy probeer die onuitspreeklike uitspreek en die onbeskryfbare beskryf, maar hy is bewus van die grootsheid van die saak. Wanneer dit gaan oor die hoedanigheid van die opstandingsliggaam, verduidelik hy dit deur te wys op die verskil tussen die natuurlike liggaam en die geestelike liggaam.

Die natuurlike liggaam is ook 'n vleeslike, 'n sondige liggaam. 'n Liggaam waarvan hy sê dat dit die koninkryk van die hemele nie sal beërwe nie. Daarteenoor stel hy die geestelike liggaam. Om dit te verduidelik, gebruik hy die beeld van die graankorrel wat eers moet vergaan om dan weer 'n nuwe gestalte te verkry. Verder het God vir elke lewende wese 'n bepaalde liggaam geskenk. Net so het die mens sy opstandingsliggaam.

Hierdie liggaam verskil van die liggaam van vlees en bloed. Die een word gekenmerk deur verganklikheid, oneer en swaakheid; die ander deur onverganklikheid, eer en krag. In ons aardse bestaan, dra ons almal die beeld van Adam. So sal ons eenmaal die beeld van hemelse dra. Maar of ons hierdie beeld gaan dra, is nog geen uitgemaakte saak nie. Dit hang af van ons verhouding tot Jesus Christus in hierdie lewe. Diegene wat deur die geloof met Hom verenig lewe, sal in Hom lewend gemaak word. Hy is die Een wat ons vernederde liggaam van gedaante sal verander om aan sy verheerlike liggaam gelyk te word.

5 April

Lees: 1 Kor. 15:50-58 Teks: 1 Kor. 15:57

DIE OORWINNING

Paulus het die dwaalleraars klaar weerlê. Die opstanding van die Here Jesus het hy as 'n voldwonge feit aangetoon. Daardoor het immers sy en al die ander apostels se prediking gegaan. Oor die opstanding van die mens het hy ook duidelikheid gegee. Die opstandingsliggaam is 'n verheerlikte liggaam. Die aardse bestaansvorm sal verander word. Die dood het sy angel verloor en hou geen verskrikking meer in nie.

Dit alles gee daartoe aanleiding dat Paulus nou kan juig oor die oorwinning wat behaal is. Hoe magtig die vyand ookal mag blyk, die oorwinning bly verseker. Dit is eens en vir altyd behaal, want dit is deur Jesus Christus behaal. Hy het alles vervul. Hierdeur het Hy bewys dat Hy 'n God van liefde is. Hy wil ons genadig wees.

Hierdie oorwinning het ons deel geword. Daarvoor dank hy God; gee hy aan Hom die eer. Dit laat ons verbaas staan omdat dit iets is wat ons as mense nie kan verklaar nie. Wat sal ons dan van hierdie dinge sê? Niks is daar meer wat ons die oorwinning sal ontnem nie. „Want ek is versekerd dat geen dood of lewe of engele of owerhede of magte of teenwoordige of toekomstige dinge, of hoogte of diepte of enige ander skepsel, ons sal kan skei van die liefde van God wat daar in Christus Jesus ons Here is nie.”

6 April

Lees: 2 Kor. 4:1-15 Teks: 2 Kor. 4:5(a)

ONS VERKONDIG CHRISTUS

Waar dit in die eerste verse van hierdie hoofstuk kon blyk dat Paulus homself as die prediker op die voorgrond stel, wys hy hier op die teendeel. Hier verklaar hy wat hy bedoel het toe hy in die tweede vers gesê het dat hy die waarheid aan die lig wil bring. Dit is om die boodskap te bring en 'n lewe te lei waarin Christus sentraal staan.

Hy is alleen maar die aankondiger — die herout. Die inhoud van sy boodskap is nie homself nie, maar Jesus Christus as Here. Want nie hy of enige ander skepsel is in staat om self die verlossing uit die sondemag te bewerkstellig nie. Hy en sy toehoorders moet alleen na Christus kyk vanwaar hul krag en hulp vandaan kom.

Jesus Christus is die Here: Dit is 'n betekenisvolle uitdrukking. Dit is ook die beknopte formulering van die Christelike belydenis. Jesus het as die man van Nasaret op aarde deur sy woorde en werke die heerlijkheid van God geopenbaar en die koninkryk van die hemele verkondig. As Christus, die Gesalfde, is Hy gestuur om die heilsplan van God ten uitvoer te bring. As Here is Hy die Een wat die dood oorwin het en nou aan die regterhand van die Vader sit vanwaar Hy

regeer as Koning oor al die konings. Hom verkondig Paulus en dit is waartoe ons ook geroep is. Want Hy is gister en vandag dieselfde en tot in ewigheid.

Ons verkondig Christus omdat daar vir ons geen ander Naam gegee is waardeur ons gered kan word, nie. Ons verkondig Christus want Hy is die lam van God wat die sonde van die wêreld wegneem. Ons verkondig Christus want Hy gee sekerheid in voor- en teëspoed, in lewe en in sterwe.

7 April

Lees: 2 Kor. 4:16-5:10

Teks: 2 Kor. 5:9

YWERIG OM GOD TE BEHAAG

„Die ywer vir die huis van die Here, het my verteer.” So sê die psalmdigter as hy beskryf hoe hy onregverdiglik ly onder die mense omdat hy al sy kragte in diens van die Here stel.

Ons aardse bestaan is maar van korte duur. Daarom vergelyk Paulus dit met 'n tentwoning. 'n Blyplek wat geen vastigheid waarborg en waarop ons nie kan staatmaak in tye van storms en aanslae nie. Dit is 'n blyplek, 'n verwisselbare bestaanswyse. Maar dit is vir Paulus geen probleem nie. Al is hierdie lewe net 'n tydelike, sien hy met verlange uit na die dag dat God hom 'n nuwe geestelike liggaam sal skenk; 'n huis nie met hande gemaak nie. Hierdie gelowige verwagting het 'n bepaalde uitwerking op sy gedrag. Hy weet dat daar eendag die oordeel sal wees. Dit laat hom nie nou maar handdoek ingooi nie, maar hy beywer hom en span al sy kragte in om God te behaag. Die sekerheid van so 'n ewige bestaan, laat hom nie meer dink aan die dinge wat agter is nie, maar hy strek hom uit na wat voor is.

Die gelowige skyn in hierdie lewe baie maal die slegste daaraan toe te wees. Hy het egter die sekerheid dat dit net tydelik is. Hy het iets om na uit te sien; maar daarvoor moet hy hom ook beywer. Om dit te kan bereik, nie dat dit 'n verdienste moet wees nie, is ons verplig om alles wat ons doen in woord en in daad tot verheerliking van God te doen.

8 April

Lees: 2 Kor. 5:11-21

Teks: 2 Kor. 5:15

LEEF VIR CHRISTUS

Ons enigste troos in lewe en in sterwe is, dat ek nie meer aan myself nie maar aan Jesus Christus behoort. Hier is sprake van volle oorgawe, as 'n uitvloeisel van die liefde.

Hierdie liefde sou nie moontlik gewees het as daar nie 'n ander grond voor was nie en dit is die liefde van Christus. 'n Liefde so groot dat Hy Homself vrywillig oorgegee het tot in die allerdiepste versmaadheid en angs van die hel om ons van die toorn van God te verlos.

Die eerste Adam was daarvoor verantwoordelik dat daar 'n breuk tussen God en die mens ontstaan het. Die tweede Adam, Jesus Christus, het daardie breuk kom herstel. Hy het

die versoening kom bewerkstellig. Die wat dit gelowig aanvaar, het 'n nuwe skepsel geword; 'n mens met heel nuwe standarde waarvolgens hy lewe.

Die in „Christus wees” bepaal noodwendig die gedrag van elke gelowige. Die stryd om allerlei aardse belange, het tot 'n einde gekom. Nou heers die liefde van Christus. Nou leef hy nie meer om skatte bymekaar te maak waar mot of roes verniel en waar diewe inbreek en steel nie. Die gelowige soek die dinge daarbo waar Christus vir hom 'n voorspraak is.

Daarom leef ons vir Christus, nie om iets te verdien nie, maar as 'n daad van dankbaarheid vir wat Hy vir ons gedoen het. Dit is Hy wat Homself ontledig het deur die gestalte van 'n dienskneg aan te neem. Hierdie liefde dring ons om dit ook uit te jubel: „Ek leef nie meer nie maar Christus leef in my.”

9 April

Lees: 1 Tess. 1:1-0

Teks: 1 Tess. 1:1

GENADE EN VREDE

Paulus, vergesel van Silas en Timoteus, het op sy tweede sendingreis 'n gemeente gestig onder die Tessalonisense. Vanweë 'n oproer, aangeblaas deur kwaadwillige Jode teen sy persoon en sy werk, moes hy Tessalonika in aller yl in die nag verlaat. Hy stuur vir Timoteus om ondersoek te gaan instel.

Timoteus keer terug met goeie berigte van die gemeente se standvastigheid, hulle geloof, hoop en liefde, maar ook dat Paulus se persoon en karakter verdag gemaak word, dat sommige teruggeval het in losheid van sedes en ook, by oorbeklemtoning van die weerkoms van Christus, hulle daaglikse pligte verwaarloos. Dit gee aanleiding tot sy eerste brief aan die Tessalonisense, waarin hy waardering betuig vir die goeie en vermaan teen onordelikheid.

Sy brief is opgestel in die vorm van briewe van daardie tyd. Hy Paulus, die skrywer, word eerste genoem. Silvanus (Latynse vorm van Silas) en Timoteus word ook vermeld omdat hulle van die inhoud kennis dra.

Na die skrywer se naam kom die seënwens. Die heidene het in hulle briewe gewoonlik voorspoed, welvaart en gesondheid toegewens, maar Paulus: genade en vrede. Hy wens hulle genade toe omdat hulle geloof, wat vir hulle redding beteken, nie uit verdienste is nie maar uit genade — Gods genade, wat Jesus Christus laat intree het vir sondears.

Genade is vandag nog die eerste woord van betekenis wat oor die mens gespreek word en wel in die kerk by die doop.

Genade bring vrede in die hart, 'n vrede wat die wêreld nie kan gee nie, maar ook nie kan wegneem nie — 'n vrede wat onverganklik is, sodat die Christen met blymoedigheid sy lewenspad kan bewandel en met vrymoedigheid sy hoof vir sy laaste rus kan neerlê.

10 April

Lees: 1 Tess. 2:1-8

Teks: 1 Tess. 1:8

EVANGELIE

Die evangelie, die blye boodskap, wat Paulus onder andere aan die Tessalonisense verkondig het, het by enkele Jode maar veral by die heidene sterk inslag gevind. Dit was en is nog steeds 'n boodskap wat oproep tot geloof, tot geloofsversterking en tot lewensvernuwing in die lewe van elke dag.

Die mens kan daardie boodskap afwys en sê: „Nee, ek wil leef soos die ongehoorsame, soos die ongelowige, soos die goddelose.” Maar dan het jy geen deel aan Christus nie. Dan is jy sonder koers en sonder hoop in hierdie wêreld.

Of jy kan deur Gods genade daardie boodskap in volle geloofsvertroue aanvaar en bely — waarlik bely:

En glo in God, die Vader, die Almagtige, die Skepper van hemel en van aarde, die Beskikker oor my lewe en my lotgevalle.

Ek glo in Jesus Christus, Redder en Saligmaker, wat ook vir my, sondaar of sondares, losgekoop het uit die mag van die duisternis, met sy bloed.

Ek glo in die Heilige Gees, die Lewensvernuwer, wat deur die Woord wat ek hoor en lees, die geloof in my hart geplant het, my lewe van binne uit vernuwe, my begeertes heilig, my wil ombuig om aan te pas by Gods wil, sodat ek die sonde kan versaak en 'n Christelike lewe kan lei, op Sondag en in die week, in arbeid en rustyd, oral en altyd tot die eer van God en tot die opbou van sy ryk.

11 April

Lees: Tess. 2:13-20

Teks: 1 Tess. 1:10

OPSTANDING

Die opstanding van Christus is vir elke gelowige van ewigheidsbelang. Sonder die geloof in die opstanding van Christus is ons geloof waardeloos. As Hy nie opgestaan het uit die dood nie, dan is daar ook vir ons geen verwagting na die lewe op die aarde nie. Dan kan ons maar eet en drink en vrolik wees, want môre sterwe ons en alles is uit en gedaan.

Daar was stadiums van Jesus Christus se vernedering. Ten eerste dat Hy wat Heer was in die hemel, dat Hy gebore word op die sondige aarde. Ten tweede dat Hy gely het onder Pontius Pilatus. Ten derde dat Hy gekruisig en begrawe is en neergedaal het na die hel. Toe was dit alles stil. Dit het gelyk asof die dood, die laaste vyand, oorwin het.

Maar nee, op die derde dag het Hy weer opgestaan. Die graf kan Hom nie vashou nie. Die dood het in Christus sy meerdere gevind.

Deur Christus se lyding en sterwe het Hy vir ons sondeskuld betaal, sodat daar vir ons ewige vryspraak kan wees, sodat „elkeen wat in Hom glo, nie verlore mag gaan nie, maar die ewige lewe kan hê”. Dit word genoem ons regverdigmaking. Sy opstanding 'n waarborg vir ons salige opstanding.

Elke Sondag is weer die herdenking aan die opstanding van Christus. Dan laat die lewende Heer, wat opgevaar het na die hemel en sit aan die regterhand van sy Vader, deur die Woord wat verkondig word, opnuut daardie vryspraak en verwagting aan ons bevestig en verseker. Is ons daar om te luister?

12 April

Lees: 1 Tess. 4:1-7

Teks: 1 Tess. 4:7

HEILIGMAKING

Die opstanding van Christus het nie alleen waarde vir die gelowige ten opsigte van sy lewe na die dood nie, maar ook vir hier en nou, in die lewe van elke dag, in al ons handel en wandel. Dit laat die oue mens in jou afsterwe en die nuwe mens opstaan.

Die oue mens wat afsterwe is die mens soos hy na die sondeval, van nature is, wat deur eie wil en begeertes gelei word. Galate 5 sê hy doen die werke van die vlees naamlik owerspel, hoerery, onreinheid, ongebondenheid, afgodery, towery, vyandskap, twis, jaloersheid, toornigheid, naywer, tweedrag, partyskap, afguns, moord, dronkenskap, brassery en dergelike dinge, waarvan ek julle vooraf sê, dat die wat sulke dinge doen die koninkryk van God nie sal beërwe nie.

Die nuwe mens wat in jou opstaan toon (Gal. 5) die werke van die Gees, naamlik liefde, blydskap, vrede, lankmoedigheid, vriendelikheid, goedheid, getrouheid, sagmoedigheid en selfbeheersing.

Daar moet op gelet word dat die oue mens nie sterf en dis uit en gedaan nie, maar afsterwe, 'n geleidelike proses van struikel en val en opstaan.

Die nuwe lewe wat in jou opstaan is ook nog nie terstond volmaak nie, maar dit dra die kiem van die ewige lewe in hom en daarom sal die nuwe lewe in volkomenheid na die aardse lewe voortgesit word.

13 April

Lees: 1 Tess. 4:13-18

Teks: 1 Tess. 4:13

HOOP

Ons dink aan die magtige weldaad van Christus. Hy het gely soos geen ander mens voor Hom gely het of na Hom weer sal ly nie. Hy het nie alleen ons sondestraf gedra en ons sondeskuld betaal nie, maar Hy het ook die toorn van God oor die kwaad, die sonde gedra.

In sy volbragte werk op Golgota het miljoene reeds krag en troos gevind en onuitroeibare hoop op hul heerlike bestemming. Dit laat gelowiges van alle tye jubel:

„Prys die Heer met blye galm
O my siel daar's ryke stof.”

Dit het vir Paulus en Silas lofsange laat sing in die nag in gevangenskap, in boeie, met gegéselde rugge, terwyl hulle 'n vonnis af wag wat vir hulle 'n onskuldige dood kan beteken.

Dit het vir Stéfanus, die eerste martelaar, met 'n gelaat wat straal van hoop, as't ware onder 'n ge-opende hemel sy laaste asem laat uitblaas.

Dit het die gelowige digter laat juig:

„Hoe sag sien ons die vrome,
die dood hier sonder skrome
blymoedig teëgaan.

Waar al die vreugd' van die lewe,
die sondaar sal begewe,
daar vang die vreugd' van die Christen aan.”

14 April

Lees: 1 Tess. 5:4-11

Teks: 1 Tess. 5:8

DANKBAARHEID

Die evangelie van Jesus Christus is bedoel vir alle volke en alle lande — ook vir ons volk aan die suidpunt van Afrika, en meer direk gestel: Ook vir ons ore en ook vir ons harte.

Dit moet onvoorwaardelik tot gevolg hê: Dankbaarheid, diepe, egte, blymoedige dankbaarheid.

Dankbaarheid is eerstens die vrugte van die opregte geloof, en daardie vrugte sê Paulus lyk so:

Liefde — liefde tot God, sy Woord, sy kerk, sy saak en liefde tot jou naaste.

Lankmoedigheid — geduldigheid met 'n ander se gebreke, omdat God 'n eindelose geduld het met jou sondes.

Getrouheid — aan jou geloftes voor God gedoen by jou huwelik, by jou belydenis van geloof, by die doop van jou kind, in al jou handel en wandel van elke dag.

Sagmoedigheid — nie met 'n boosaardige hart teenoor 'n ander lewe nie.

Selfbeheersing — om deur Gods genade **nee** te kan sê teen elke vorm van kwaad, of dit op jou aanstorm van buite deur musiek of prent, gesproke of geskrewe woord. Of van binne jou eie sondige hart uit. **Nee**, want ek word gelei en beheers deur die lewende Woord van die lewende God.

Dankbaarheid is tweedens ook die toets vir die opregtheid van ons geloof.

15 April

Lees: 1 Tess. 5:12-19

Teks: 1 Tess. 5:17

GEBED

Here ons God, ons aanbid U, omdat U groot is en goed. Omdat U die mens nie aan sy lot wil oorlaat, om te gaan waar hy wil en te doen soos hy wil, sonder koers en sonder hoop in hierdie wêreld nie.

Maar U roep ons toe uit u Woord. U het daardie Woord laat opteken en ook laat vertaal in ons eie mooi moedertaal. Daarom weet ons as gelowiges van die nuwe verbond dit nou hoedat u blye boodskap weerklank het dwarsdeur die Ou Testament — te midde van mense met al hulle lief en al hulle leed, en te midde van volkere met hulle onrus en beroering en oorlog —

En toe dit wou lyk of daardie boodskap vir ewig verstom het op die aarde — in die tydperk tussen Ou en Nuwe Testament — toe weerklink dit weer nuut en helder uit die hemel: „Moenie vrees nie, want ek bring vir julle 'n goeie tyding van groot blydskap.”

En uit die hele Nuwe Testament klink daardie boodskap ons vandag nog teë in al sy volheid van genade en van waarheid

om swakkes weer innerlik sterk te maak,
om kleinmoediges weer nuwe moed vir die lewe te gee,
om ontroues te waarsku
en die wat in nood en smart en droefheid verkeer
te vertroos met die wete,
dat die gelowige, elke gelowige,
aan ons getroue Saligmaker Jesus Christus behoort.

Troue Heer, gee dan dat ons eerder die klank uit ons stem, die lig uit ons oog, of die lewensbloed uit ons are sou wou verloor — as die liefde van en vir Jesus Christus uit ons harte. En dat ons gedring deur daardie liefde, sal leef en sal werk op die aarde, tot u eer en tot seën vir baie.

16 April

Lees: Filip.1:1-11

Teks: Filip. 1:5

GEMEENSAP AAN DIE EVANGELIE

Om gemeenskap aan iets of iemand te hê, beteken om daardie iets te besit, om daardie persoon se kant te kies, om dieselfde belange as daardie persoon te hê.

As Paulus hier praat van die gemeenskap aan die evangelie, dan bedoel hy dat die gemeente in Filippi 'n groep mense is wat die evangelie van Jesus Christus as hulle gesamentlike voorreg en besit beskou. Dit is die evangelie wat hulle saambind tot 'n hegte eenheid. Omdat hulle lewe aan die evangelie toegewy is, kan hulle ook met soveel ywer deelneem aan die verkondiging van die boodskap van redding in hulle omgewing.

God roep die mens, en wanneer die mens die roepstem hoor en daardeur beweeg word om sy ou lewe te laat, en te begin met 'n nuwe lewe in gemeenskap aan die evangelie, bereik God se roepstem sy doel.

Hierdie handeling beskryf ons met die woorde geloof en bekering. Die mens glo dat die God wat hom roep, aan hom vergewing van sondes en die ewige lewe gee. Hy vertrou God en daarom kan hy sê: God het my geroep, hier is ek. So word die mens in gemeenskap met Christus gestel, en kry hy deel aan die weldade van Christus. God neem ons mense aan. Hy aanvaar ons soos ons is, dood as gevolg van ons misdade,

skuldig en verlore, besoedel en onrein. Wat God kry wanneer hy ons mense aanneem is niks besonders nie.

Maar wat doen God met hierdie onaansienlike mens? Hy vat hom en gee hom gemeenskap aan Christus en aan die evangelie, dit word sy besit sonder dat hy daarvoor betaal het. God stel die mens in staat om vir Christus te kies, om sy lewe aan die evangelie en aan die kerk te wy.

17 April

Lees: Filip. 1:12-26

Teks: Filip. 1:12

DIE VOORDEEL VAN TEENSLAE

Paulus skryf uit die tronk in Rome, maar hy vra nie simpatie of hulp nie, hy dink net daaraan hoe die evangelie nou deur middel van sy boeie verkondig kan word waar dit anders nie moontlik sou gewees het nie. Sy persoonlike omstandighede is ondergeskik aan die verkondiging van die evangelie. Dit beteken egter nie dat sy eie omstandighede onbelangrik is nie. Hy is geroep om die evangelie te verkondig en juis daarom is sy eie lotgevalle belangrik sodat hy kan voortgaan om die boodskap van redding te bring. Hy skryf hier na aanleiding van die bekommernis van die gemeente oor hom. Al bekommernis wat Paulus egter het, is die voortgang van die evangelie in die gemeente en in die wêreld.

Vir hom het sy gevangenisskap 'n positiewe resultaat gehad, hy is ter wille van die evangelie in aanhouding, en almal weet waarom hy gevang is, en as hy homself verdedig dan praat hy oor die evangelie van Jesus Christus, en as hy praat, verkondig hy. Die gevolg is dat hy Christus nou kan verkondig op plekke waar dit seker nooit moontlik sou gewees het as hy 'n vryman was nie. So dien hierdie nood van Paulus op 'n onverwagte wyse die voortgang van die evangelie.

Sien ons nie, anders as Paulus, maar net die slegte kant van ons omstandighede wanneer dit met ons swaar gaan nie? Ons moet tog gelowig genoeg wees om te glo dat geen haar van ons hoof val sonder die wil van ons hemelse Vader nie, om te sien dat wat met ons gebeur die voorsienigheid van God is, dat ook ons lewe deel is van sy groot raadsplan en dat dit wat met ons gebeur ook die voortgang van die evangelie kan dien.

18 April

Lees: Filip. 1:27-30

Teks: Filip. 1:27

DIE EVANGELIE WAARDIG

Paulus roep die gemeente op tot waardigheid, nie 'n aangeplakte menslike waardigheid nie, maar 'n waardigheid wat by die evangelie pas, — 'n lewe in ooreenstemming met die evangelie. Daar moet 'n ewewigtigheid wees tussen die alledaagse lewe van die gemeente en die boodskap van die evangelie. Dit moet weerspieël word in hulle verhouding met die heidene. Wat hulle in hulle privaat lewe doen, moet in ewewig en in ooreenstemming met die evangelie wees. Die evangelie moet die maatstaf vir hulle optrede wees.

Waar dit dus hier om gaan, is die lewe van die Christen in 'n nie-Christelike samelewing. Hoe lewe 'n mens in so 'n samelewing as 'n nuttige burger? Hierdie vraag word ook vir ons van al hoe meer van belang waar ons al hoe meer vind dat ons in 'n nie-Christelike samelewing lewe.

Die lewe van 'n Christen in so 'n samelewing beskryf Paulus met twee woorde wat hy van die militêre sfeer ontleen: vasstaan en stry. Ons moet vasstaan, ons moet ons gebied behou en geen duim terugstaan of toegee nie, en ons moet deur stryd ook die gebied van vyand inpalm. Wat hy bedoel is dat ons nie moet toegee aan die eise van hierdie wêreld nie, dat ons ons Christelike beginsels moet handhaaf onder alle omstandighede. Verder moet ons nie net vasstaan nie, maar ons moet ook stry. Deur die stryd, die getuienis en die verkondiging, moet grond vir die evangelie gewen word. Die boodskap van redding moet aan hulle wat nog nie gered is nie gebring word. Hulle wat nog buite die kring van die evangelie staan, moet ingebring word in die kring van die liefde van Jesus Christus.

Wanneer ons lewe hierdie vasstaan en stryd ken, waar ons nie toegee aan die eise van die wêreld nie, en waar die vooruitgang van die evangelie vir ons belangriker is as ons eie lewe, is ons gedrag die evangelie waardig.

19 April

Lees: Filip. 2:1-18

Teks: Filip. 2:3

NEDERIGHEID

Die evangelie vra nederigheid van ons, dit moet die inhoud van ons verhouding met ons medemens wees. Nederigheid in navolging van Christus, want Hy het ter wille van ons sondige mense sy hemelse heerlikheid verlaat, en in armoede onder ons sondaars kom woon. Hierdie daad van Hom het vir Homself geen voordeel beteken nie, Hy het Homself verneder sodat Hy aan ons die voordeel van die vergewing van sondes en die ewige lewe kan bied. Daar was geen selfsug of ydele eer in die menswording van Christus nie, maar in nederigheid het Hy sy lewe gegee sodat ons gered kan word.

Die probleem wat ons altyd het om met ons medemens oor die weg te kom, het maar een grondoorsaak. Dit is ons selfsugtigheid waardeur ons in ons eie pad staan. Ons probeer altyd om onself te handhaaf. Ons selfsug is ons struikelblok, daarom is daar so min naasteliefde by ons te vind. Onselfsugtigheid moet nie vir ons 'n daad op sigself wees nie, net soos goeie werke nie 'n daad op sigself moet wees nie, maar dit moet voortvloei uit 'n lewe van Christelike dankbaarheid. Dankbaarheid aan ons Heer en Heiland, dat Hy Homself verneder het om ons op te hef uit die moeras van ons sonde.

VREUGDE

Paulus skryf baie maal van vreugde. Dit is veral opvallend hoe baie maal hy dit in hierdie brief doen waar hy hom in so 'n benarde posisie bevind. En die vraag kom by 'n mens op waarom juis hier soveel klem gelê word op Christelike vreugde. Epafroditus is deur die gemeente na Paulus gestuur om hom te help en nou moet hy teruggaan as gevolg van siekte. Sonder twyfel was hulle verslae en teleurgesteld omdat hulle poging om Paulus te help, misluk het en hulle was bevrees dat Paulus alleen nie die mas sou opkom nie.

Dit is onder hierdie omstandighede dat Paulus sê dat hy hom verheug en hy die gemeente ook oproep tot vreugde. Die verslaendheid wat daar in die gemeente heers, is teenstrydig met die Christelike geloof wat vreugde onder alle omstandighede ken. Die vreugde van die geloof is nie afhanklik van omstandighede nie, selfs in vervolging verdof hierdie vreugde nie. Dit is juis anders, die vervolging ter wille van Christus is 'n bron van vreugde. Daarom roep Paulus die gemeente op tot vreugde en ook omdat Epafroditus gesond na hulle toe terugkeer. Verder verheug Paulus hom ook oor die gemeente en oor hulle eensgesindheid. Hier sien ons die vreugde van mense wat in diens van Christus staan.

Hoe baie gebeur dit dat ons optrede soos dié van die gemeente in Filippi is. Ons word so verblind deur ons sorg en bekommernis oor lewensomstandighede, dat ons onself een van die belangrikste dinge van die evangelie misgun: Vreugde!

WINS EN VERLIES

Vir Paulus is Christus sy wins. Om hierdie wins te kan verkry, het Paulus alles prys gegee wat hy voor sy bekering besit het. Alles wat vir hom voor daardie dag op die Damaskuspad dierbaar was, sien hy daarna as skadelik omdat dit in sy pad staan om Christus te ontvang. 'n Mens kan Christus slegs ontvang as jou hande leeg is. God gee sy geregtigheid slegs aan hom wat nie roem op sy eie geregtigheid nie. Om Christus as wins te verkry, is daarom vir die apostel sy enigste doel in die lewe. As hy deur Christus in besit geneem is, en in Hom deur God se genade en geregtigheid, dan is hy waar God hom wil sê — 'n sondaar wat sy redding buite homself in Christus soek. Want hy het geleer dat 'n mens alleen kan lewe deur 'n geregtigheid wat nie verdien is nie, maar wat geskenk is.

Ons wil nie soos Paulus ons hande leeg maak, om die wins van Christus met albei hande vas te gryp nie. Ons hou nog so baie ander dinge wat vir ons wins is in ons hande vas, sodat Christus vir ons 'n verlies is. Ons sin vir waardes moet aangepas word sodat ons Hom wat werklik wins is, nie vir

ewig sal verloor nie. Ons glo nie die woord wat sê: „Soek eers die koninkryk van God en sy geregtigheid en al hierdie dinge sal vir julle bygevoeg word” nie.

Paulus het hierdie woord geglo, maar om hierdie wins te ontvang het hy alles prysgegee. Laat ons ook ons hande leegmaak, sodat hulle vry kan wees om hierdie groot gawe van God aan te neem.

22 April

Lees: Filip. 4:1-9

Teks: Filip. 4:7

VREDE VAN GOD

Die vrede van God sal jou hart en verstand in Christus bewaar. Vrede is God se groot gawe aan die mensdom vir die eindtyd, in die tyd waarin ons lewe. Paulus het alle rede gehad om bekommerd te wees oor sy omstandighede en tog praat hy van die vrede wat 'n mens nie kan verstaan nie. En in sy moeilikhede ken hy hierdie onverstaanbare vrede, en kan hy ook aan die bekommerde Filippensers sê dat hierdie vrede hulle in hulle bekommernis sal bewaar.

Ook vandag sê ons verstand aan ons dat ons bekommerd moet wees oor ons toekoms. Die magte van Satan se aanlag teen die Christendom, en daarmee ook teen ons Kerk en ons huisgesin is meer as net iets wat ons van veraf sien. Dit maak ons onrustig want die anti-chris wil nie vrede hê nie, hoe kan mens dan nog van vrede praat onder sulke omstandighede?

Terwyl Paulus hier skrywe sit hy egter in die kloue van die anti-chris en ondervind hy hierdie vrede wat hy in sy hart nie kan verstaan nie. Hy ervaar hierdie vrede en getuig daarvan aan die gemeente. Die vrede van God gee aan hom vrede en hy wil hê dat hulle ook die vrede sal ken en ervaar om hulle te bewaar wanneer hulle in donker dae kom.

'n Vrede wat hom blymoedig maak in swaar omstandighede, wat hom in staat stel om ander mense moed in te praat wie se omstandighede 'n honderdmaal beter is as syne. Dit is die vrede van God wat hy aan elkeen van sy kinders skenk, aan elkeen van ons.

23 April

Lees: Kol. 1:1-13

Teks: Kol. 1:3 en 9

DIE VOORREG OM VOORBIDDING TE MAG DOEN

Paulus het self nie die gemeente in Kolosse gestig nie. Heelwaarskynlik was die stigter Epafra wat Paulus in hoofstuk 1 vers 7 noem en wat ook aan Paulus van die Kolossense se geloof en liefde vertel het. Maar al het Paulus hulle nie persoonlik geken nie, doen hy volgens vers 3 en vers 9 gedurig voorbeding vir hulle. In hierdie voorbede dank hy God vir hulle liefde en geloof en bid hy dat hulle vervul mag word met die ware kennis, wysheid, insig; dat 'n Christelike lewenswandel daaruit sal voortvloei en dat hulle daarin versterk mag word en mag groei. Hierdie voorbeding het Paulus vir talle gemeentes

gedoen en in Kol. 4 vers 3 (net soos in 1 Tess. 5:25; 2 Tess. 3:1) vra hy dat die gemeente ook vir hom, veral vir sy werk, voorbidding moet doen asook vir die burgerlike owerheid (1 Tim. 2:1).

Uit die Ou Testament het Paulus ongetwyfeld die groot krag van die voorbidding geken soos byvoorbeeld Abraham wat by God intree vir Sodom (Gen. 18) of soos wat Jacobus 5 vers 6 en 17 met verwysing na Elia, 'n mens net soos ons sê: „Die vurige gebed van 'n regverdige het groot krag.”

Watter troos het die gelowige nie, wanneer hy weet dat tienduisende, honderdduisende vir hom onder alle lewensomstandighede voorbidding by God doen, al ken hulle hom nie? Watter voorreg is dit nie om ook vir ander voorbidding te doen in die wete dat die gebed van die gelowige groot krag het nie?

24 April

Lees: Kol.1:13-17

Teks: Kol.1:14

VERLOSSING DEUR SY BLOED

Die rede waarom Paulus aan die Kolossense skrywe, is dat hy gehoor het van sekere dwaalleringe onder hulle en dat hy nou dié ketterye wil bestry. Sommige in Kolosse het weer die verdienstelikheid van die onderhouding van die wet geleer; besonder verdienstelik was dié dinge wat die mens nie gedoen het nie (Byvoorbeeld Kol. 2:21). Hulle het verder aan hierdie dwaling ander dinge verbind soos die verering van engele (Kol. 2:18). Dit is duidelik dat hierdie ketterye die heerlikheid en verhewendheid van Jesus Christus aantas en ook die algenoegsaamheid van sy verlossingswerk ontken. 'n Groot deel van die brief aan die Kolossense bestaan dan ook daarin om die enigheid en heerlikheid van Jesus Christus, ons Middelaar te beskrywe en die algenoegsaamheid van sy versoeningswerk te beklemtoon.

In die gelese gedeelte word Hy die beeld van die onsienlike God genoem. Dit beteken dat God in Hom vir ons kenbaar word en dat Hy die hoogste en finale openbaring van die ewige God is. Watter rus bring die gedagte nie, dat ons nêrens anders moet gaan soek om te weet wie God is en hoe God is, as in Jesus Christus nie. Maar Hy is volgens ons teksvers ook ons Verlosser. Ons is soos slawe gebind aan en deur die bose. Nou kom Hy en koop ons los. Die losprys wat Hy betaal, is die allerkosbaarste wat daar ooit was, naamlik sy lewe wat hy aan die kruis vir ons gee (Vergelyk Mark. 10:45; 1 Kor. 6:20; Gal. 3:3 en Ef. 1:7). Daar het Hy Hom laat bind om ons te ontbind en vry te maak; vry van die sonde en vry vir God.

25 April

Lees: Kol. 1:18-23

Teks: Kol. 1:8

CHRISTUS HOOF VAN DIE GEMEENTE EN EERSGEBORENE UIT DIE DODE

In die vorige oordenking het ons daarop gewys dat Paulus teenoor dié ketterye wat die verhewendheid van Christus Jesus en die genoegsaamheid van sy heilswerk ontken, telkens weer-en-weer die volle heerlikheid van Christus én die algenoeg-

saamheid van sy heilswerk stel. Hier doen hy dit weer deur Jesus Christus „die hoof van die liggaam, van die gemeente” te noem én „die eersgeborene uit die dode, sodat Hy in alles eerste kan wees”.

Die beeld dat Christus Jesus die hoof van die liggaam van die gemeente is, word deur Paulus op 'n hele aantal plekke gebruik onder andere in Rom. 12:4 en 5; 1 Kor. 10:16 en Ef. 1:22 en 23; 4:12 en 5:23. Dit toon die nou verbondenheid tussen Christus en sy gemeente, die gelowiges aan. Dit is 'n verbondenheid deur onderlinge liefde (Ef. 5:28-30) terwyl ons deur die geloof in Hom aan Hom verbind word. Maar soos die liggaam die lewe en leiding van die hoof ontvang, so bestaan daar ook die nou lewensverband tussen ons en Hom én so behoort ons ook aan sy leiding en wil gehoorsaam te wees. Hy die hoof, vervul ons met die volle rykdom van sy seëninge (Ef. 1:23). En as Hy, die hoof, ná sy hemelvaart in die hemel vir ewig in heerlijkheid leef, het ons die vaste versekering dat ons as sy liggaam ook deel aan hierdie ewige, hemelse heerlijkheid sal hê, net soos ons ook deel aan sy oorwinning oor die dood en sy opstanding sal hê. Daarom word Hy ook die „eersgeborene uit die dode” genoem. Waar daar 'n eerste is, sal daar ook 'n tweede, 'n derde en baie meer wees. Treffend druk Gesang 133:3 hierdie verbondenheid uit: „Hy leef, u deel sy heilryk lot; Hy leef, u Here en u God!”

26 April

Lees: Kol. 1:24-2:3

Teks: Kol.1:24

„NOU VERBLY EK MY IN MY LYDING VIR JULLE”

In die vorige oordenking het ons gesien watter nou verbondenheid tussen Christus en die gelowiges uitgedruk word met die beeld dat Christus die hoof en ons sy liggaam is. Op dié wyse kry ons as sy liggaam deel aan al die heerlike seëninge van ons Heer en hoof. Maar Jesus was ook die lydende Christus, die lydende Messias. Sy plaasvervangende, versoenende lyding en dood aan die kruis was genoegsaam. In sy lyding en sterwe is daar vir ons volkome versoening oor al ons sondes. In sy lyding is daar geen tekort wat deur ons aangevul moet of kan word nie. Maar as ons deel het aan Christus ons hoof, het ons nie net deel aan sy seëninge nie, maar ook aan sy lyding omdat Hy die groot lydende vir ons was. Hoeveel Paulus gely het omdat hy aan sy Heer en hoof verbonde was, kan ons onder andere in die boek Handelingte lees terwyl hy self in 2 Kor. 11:23-28 beskrywe hoe hy in gevangenis gegooi is, met stokke geslaan is, gegésel is, gestenig is, skipbreuk gely het, honger en naak was, koue verduur het en nog baie meer gevare en lyding moes trotseer.

Nou sou 'n mens verwag dat as iemand só baie en só lank sou ly, hy teerneergedruk sou wees, selfs opstandig en dat hy sou murmureer en kla. Merkwaardig is dat Paulus sê: „Nou verbly ek my in my lyding vir julle. Hierin lê een geheim van Paulus se blydschap in lyding, naamlik dat dit „vir julle” was.

Sy lyding het dit moontlik gemaak dat mense wat sonder hoop en verlore was, die rykdom van genade en verlossing gevind het. Christus word dan ook genoem „die hoop van die heerlijkheid... in wie al die skatte van wysheid en kennis verborge is.”

‘n Tweede rede waarom Paulus hom verbly in sy lyding, is omdat sy lyding die beste bewys vir hom is dat hy aan Christus, die groot lydende behoort. Daarom sê 1 Petrus 4 vers 13 ook: „Na mate julle gemeenskap het met die lyde van Christus, moet julle bly wees.”

27 April

Lees: Kol. 2:4-15

Teks: Kol. 2:12

MET HOM BEGRAWE IN DIE DOOP

Die dwaaleer onder die Kolossense was die stelling dat wetsonderhouding en veral dié dinge wat jy nie doen nie asook engelevering verdienstelik voor God is. Paulus noem hierdie wêreldse wysbegeerte drogredes en nietige misleiding wat menslik en wêreldse is en „nie volgens Christus nie” (vers 8). Dit ondermyn „die goeie orde en vastigheid” wat uit die geloof spruit én dit ontken die genoegsaamheid van Christus en sy versoeningswerk. Nou sê Paulus: Christus is genoegsaam „want in Hom woon die volheid van God liggaamlik”. Hy is ten volle God en alles wat ons nodig het vir hierdie lewe én vir die ewige saligheid, het ons genoegsaam in Hom wanneer ons deur die geloof aan hom verbonde is soos die liggaam aan die hoof of die wortel aan die boom (soos vers 7 sê, dat ons in Hom gewortel is). Maar as ons só aan Hom verbonde en in Hom gewortel is, moet ons ook deel hê aan sy kruisdood en begrafnis. Daarom sê Paulus in vers 12 dat die gelowige saam met Christus in die doop begrawe is en in Rom. 6 sê hy „aangesien ons dit weet, dat ons **oue mens** saam gekruisig is”. Ons „**oue mens**”, ons sonde het dus met Hom aan die kruis gesterwe en is saam met Hom begrawe. Maar Hy het ook uit dit dood opgestaan. As ons so nou aan Hom verbonde is, „glo ons dat ons ook saam met Hom sal lewe” (Rom. 6:8), glo ons dat ons „ook saam opgewek is deur die geloof in die werking van God wat Hom uit die dode opgewek het” (Kol. 2:12). Rom. 8:17 sê: Ons mag weet „as ons naamlik saam met Hom ly, dat ons ook saam met Hom verheerlik kan word”.

28 April

Lees: Kol. 3:1-11

Teks: Kol. 3:3

JULLE LEWE IS VERBORGE IN GOD

In die vorige oordenking het dit duidelik geword dat wie deur die geloof in Christus gewortel is en soos die liggaam aan die hoof verbonde is, deel het aan alle lotgevalle van Christus: aan sy lewe en lyding; aan sy kruisdood en begrafnis, maar ook aan sy opstanding en hemelvaart.

Een gevolgtrekking wat Paulus getrek het vanuit die feit dat die gelowige deel het aan Christus se kruis en dood, is dat ons „**oue mens**”, ons sonde saam gekruisig en saam begrawe is (Rom. 6:6). Nou gaan Paulus egter verder en sê dat dit nou

ook ons plig is om daardie oue mens, daardie sondes in ons lewe dood te maak en af te lê. Hy noem in vers 5-9 'n hele aantal sondes van die gesindheid, van die woord én van die daad. Dit moet ons doen „want julle het gesterwe” (vers 3), „julle het die oue mens met sy werke afgelê” (vers 9).

Maar die gelowige het ook deur sy verbondenheid aan Christus deel aan Christus Jesus se opstanding en hemelvaart. Sy „lewe is saam met Christus verborge in God”. Omdat ons deel het aan Christus se opstanding, moet ons ons „met die nuwe mens beklee wat vernuwe word na die beeld van sy Skepper”, die nuwe mens wat weergebore, herskape is (Kol. 3:10). Maar dit bring ook vir ons praktiese lewe mee dat ons nou „in 'n nuwe lewe sal wandel” (Rom. 6:4), 'n lewe gehoorsaam aan God. Omdat Jesus Christus ook opgevaar het na die hemel, sal die gelowige nie meer die aardse, wêreldse dinge bedink en doen nie. Daarom sê Paulus: „Soek die dinge wat daarbo is waar Christus is . . . bedink die dinge wat daarbo is” (Kol. 3:1 en 2), „want waar julle skat is, daar sal julle hart ook wees” (Matt. 6:21). Die vraag is: Waar is ons skat en ons hart?

29 April

Lees: Kol. 3:12-4:6

Teks: Kol. 3:14

DIE BAND VAN VOLMAAKTHEID

Die gevolg daarvan dat die gelowige deel het aan Jesus Christus se opstanding en hemelvaart, is eerstens dat hy daarvan versekerd mag wees dat die weeropstanding van die vlees en van die hemelse heerlijkheid ook vir hom werklikheid sal word. Maar hoe weet iemand of hy deur die geloof só nou aan Christus verbonde is dat hy ook aan hierdie heerlike werklikhede deel sal kry? Die antwoord is: Die goeie boom word aan sy goeie vrugte geken (Luk. 6:43 en 44). Alleen as iets van die nuwe lewe van Christus ook uit ons dae van dankbaarheid blyk (Kol. 3:15 sê: „wees dankbaar”), weet ons dat ons deur die geloof aan Hom verbonde is en dat ons aan sy seëninge deel mag hê.

Wie deel het aan Christus en só aan sy opstanding, „beklee hom met die nuwe mens”. En wat dit beteken, beskryf Paulus prakties in Kol. 3:12 tot 4:6. Dit beteken om in ons uiterlike optrede ook ons innerlike ontferming, goedertierenheid, nederigheid, sagmoedigheid en lankmoedigheid te bewys; om soos Christus vergewensgesind was en is, dit óók te wees. Dit beteken om altyd die vrede te soek en dit beteken ook om te sing (al is dit net in die hart — Kol. 3:16). Dit beteken ook om te waak en te bid (Kol. 4:1 en 2) en om die woord van God wat in ons ryklik moet woon (Kol. 3:16) toe te laat om al ons verhoudinge te reël, ook dié in die huisgesin (vers 18-21) én tussen werkgewer en werknemer (Kol. 3:22-24 en 4:1). En al hierdie dinge word saamgebind deur die liefde, die band van die volmaaktheid (Kol. 3:14), want „die liefde is die vervulling van die wet” (Rom. 13:10).

SY HEERLIKHEID

Die twee dissipels op pad van Jerusalem na Emmaus is ongelukkig oor die paasfeesgebeure. „Ons het so gehoop dat dit Hy is wat Israel sou verlos.“ Maar dit was geen magtige vors of vegter wat hulle hulpeloos na sy kruisiging sien gaan het nie. Dit was sekerlik geen oorwinnaar, Hy wie se lewe stadig uit Hom uitgevloei het nie. Nou op die derde dag na die kruisiging moes hulle ook nog verneem dat sy liggaam soek-geraak het.

Twee verdwaasde en teneergedrukte manne het hier gestap. Die vreemdeling wat Hom by hulle aangesluit het, het hulle nuuskierig uitgevra en na hulle geluister. Hy is ook duidelik teleurgestel oor die ooglopende terneergedruktheid van die twee. Hy berispe hulle dan ook en wys hulle daarop dat hierdie „ongelukkige“ gebeure juis moes plaasvind sodat Christus verheerlik sou word. Voordat hulle kon argumenteer het Hy aan hulle die Skrifuitsprake vanaf Moses en die profete uitgelê wat op Hom betrekking gehad het.

As hulle reisgenoot dan aan hulle die volle waarheid aangaande die Christus meedeel, word hulle harte brandend. Aan tafel herken hulle Hom dan en word hulle oë oopgemaak.

Nou weet ook hulle dat al die gebeure van die afgelope paar dae nodig was om die heerlijkheid van Jesus Christus te openbaar. Dit moes nie volgens hulle goeiedunke verloop nie. Maar volgens die wil en welbehag van God word Hy verheerlik en groot gemaak.

Ons bevind onself ook dikwels op pad na Emmaus ontevrede met die verloop van die lewe, omdat die Heer nie volgens ons wense optree nie. Maar volgens die Skrifuitsprake is ek swak en 'n ellendige mens wat my dankbaar aan sy goeie wil mag onderwerp en Hom alleen kan verheerlik. Laat so ons oë oopbly deur Woord en Gees sodat ons onvoorwaardelik Hom altyd sal eer.

1 Mei

Lees: Luk. 24:36-49

Teks: Luk. 24:39

JESUS HET WERKLIK OPGESTAAN

Die gemeente van Jesus Christus is die gemeente van die opgestane Heer. Die getuienis van sy opstanding is ook nie oorgelewer deur enkele persone wat aan sinsbedrog kon gely het nie. Nee, die opgestane Heer verskyn aan 'n groot aantal mense, sodat hulle op hulle beurt almal saam kan getuig van die waarheid dat hulle Heer werklik as mens uit die dode opgestaan het.

As hulle Hom by hulle sien staan, oorweldig vrees hulle. Juis die mense wat die boodskap van die opgestane Heer die wêreld ingedra het, het ook eers aanvanklik getwyfel. Hulle moes deur die opgestane Heer self oortuig word van die werk-

likheid van sy lewe na die dood. Dit is geen spookverskynsel wat hulle nou sien nie, maar Hy self. Die merke aan sy hande en sy voete oortuig hulle finaal dat hulle hier regtig met die gekruisigde en gestorwe Heer te doen het. Deur Hom aan te raak het hulle seker gemaak dat hulle nie met 'n skim te doen gehad het nie.

Die opstanding van Jesus Christus, wat Hy so onbetwyfelbaar aan sy dissipels bewys het, is die enigste rede waarom ons Christene kan wees. As die Heer nie opgestaan het nie en nie lewe nie sou ook sy kerk nooit die lewenslig kon aanskou het nie. Alleen omdat Christus lewe en deur sy Woord en Gees sy gemeente laat lewe, daarom bestaan die gemeente vandag nog.

Laat ons dankbaar wees dat Jesus Christus so onweerlegbaar aan sy dissipels getoon het dat Hy waarlik liggaamlik opgestaan het. Laat ons daaraan dink in verdrukking as die toekoms donker lyk . . . Jesus leef! My sondes word my vergewe want Hy is waarlik oorgelewer vir my sondes en opgewek om my regverdig te maak. Hy leef en Hy is die krag waaruit die gelowige kan lewe.

2 Mei

Lees: Openb. 2:1-7

Teks: Openb. 2:4

BEHOU DIE EERSTE LIEFDE

Die lidmate van die gemeente Efese het rede gehad om op die geskiedenis van hulle gemeente trots te wees. Die apostel Paulus was die stigter van hierdie gemeente. Bowendien het daar 'n gerug die rondte gedoen dat Timoteus, Johannes en Maria die moeder van Jesus hier gewerk het. Hulle grafte is dan glo ook hier gevind. Hierdie gemeente het dus 'n hoë aansien geniet onder die mense.

Daar het egter fout gekom met hierdie gemeente. Ten spyte van hulle onvermoeide arbeid in die Naam van die Heer het daar tog iets verlore geraak. Toe die gemeente tot stand gekom het, was een van sy kenmerke juis die onderlinge samehorigheidsgevoel deur die gesamentlike geloof in Jesus Christus. Omdat die een lidmaat bereid was om vanweë sy geloof homself vir die ander op te offer, kon die gemeente dan ook besondere agting verwerf van die ander gemeentes. Maar die oorspronklike broederliefde, waardeur die gemeente kon opbloeï, het verflou.

Dit is dan ook een van die werklike gevaartekens van die laaste tyd. 'n Verskriklike, werklikheid waarmee ons tot 'n groot mate mee te kampe het, is ook die gesindheid onder mense dat elkeen slegs aan homself dink en enkel en alleen sy eie belange nastreef. In die verlede was die liefde van God in Jesus Christus juis vir die gelowiges 'n aansporing om mekaar se las te dra. So het Christus die Heer deur God se

liefde dan ook ons las op Hom geneem. Maar met verloop van tyd het die beoefening van naasteliefde geheel en al in onbruik geraak.

Juis die nalaat van die liefdebetoning teenoor mekaar wys ons op die feit dat die liefde van Christus vir ons nie meer tel nie. Ons geloof het verflou. Laat ons ag gee op die waarskuwing, en terugkeer na daardie eerste liefde teenoor God wat altyd tot gevolg het die liefde teenoor die naaste.

3 Mei

Lees: Openb. 3:1-6 Teks: Openb. 3:1 (b)

FALSE GERUSTHEID

Daar kan met geen vinger gewys word na die uiterlike welvaart van die gemeentelêde van Sardis nie. Alles het daarop gedui dat dit goed gaan met hierdie gemeente. Oënskynlik was daar slegs tekens van voorspoed. 'n Mens sou hulle ook graag wou prys hulle goeie werk. Die gemeente het gelewe, alles was in die haak, die werk het vlot verloop en die leer was suiwer. Hier was nou klaarblyklik 'n gemeente wat baie tevrede met hulleself kon voel.

Maar die Here meet met ander maatstawwe. Die gemeente lewe nie meer nie. Hulle is dood. Dit lyk of hierdie gemeente iets wou wees wat hulle in werklikheid nie meer is nie. Hulle is alleen nog in naam lewendig maar in werklikheid dood. Dit is opmerklik dat die oordeel van die Heer so anders kan wees. Vir Hom gaan dit nie om die uiterlike skyn wat kan bedrieg nie. Maar Hy kyk dieper in die hart van die gelowige.

By hierdie mense was daar skynbaar 'n groot skroef los. Dit het so voorspoedig met hulle gegaan dat hulle dit nie meer nodig geag het om die Een te dank uit wie se hand alles goedgunstiglik ontvang is nie. Gerusgestel deur die gemak en gerief waarmee hulle lewe, het hulle vergeet dat dit nie om hulle eie eer of aansien gaan nie maar om die eer van Heer alleen.

Waar is in ons lewe die lewende getuigenis van Jesus Christus? Het ons nog tyd vir die gebedslewe? Waar is in ons lewe die vrugte wat getuig van ons geloof? Of het daar ook in u lewe 'n geruste stilte, — 'n doodse stilte — ingetree omdat alles vir ons goed genoeg lyk? Ons dink dat ons lewe. Laat ons weer lewend gemaak word in Jesus Christus, die lewende Woord van God, die Woord wat lewend maak, wat lewe gee waar doodsheid heers.

4 Mei

Lees: Hand. 1:1-11

Teks: Hand. 1:9

ONSIGBAAR MET ONS

Oor sy opstanding uit die dood was die dissipels van Jesus baie verbaas. Hulle het nie meer geweet hoe hulle dit met Christus het nie. Oor die loop van veertig dae is oor en oor aan hulle bewys dat Hy waarlik opgestaan het. Hy het die wil van God volbring.

Waar Hy nou weggeneem word, word al sy heerlikheid wat Hy aan hulle bekendgemaak het egter bevestig. Hy kan

alleen terugkeer na sy hemelse woning as Hy voorheen ter aarde neergedaal het. Ons kan Hom nou nie meer sien nie. Nie omdat Hy nou nie meer met ons, wat nog op aarde moet vertoef, wil wees nie. Hy wil juis met 'n meer teenwoordige krag hemel en aarde regeer.

Hy het belowe dat Hy met ons sal wees tot aan die vol-einding van die wêreld. Die belofte het Hy dan ook werklik bo alle twyfel nagekom. Sy werksgebied en invloed van sy krag geld nou nie meer net alleen die land en volk Israel nie. Die hele wêreld en al die hemele is Hom nou onderdanig.

Christus is die een deur wie se hand God wil regeer. Christus het die regering oor hemel en aarde verkry. Hy het ons nie verlaat nie. „Hierdie Jesus” is nog met ons. Hy moes juis weggeneem word sodat Hy baie meer vir ons kan wees en doen.

Jesus Christus waak self oor sy gemeente. Hy het nie nou gaan rus nie. Maar Hy begin nou om uit die verdorwe wêreld vir Hom 'n volk bymekaar te maak om oor te regeer. U en ek.

5 Mei

Lees: Openb. 1:4-8 Teks: Openb. 1:7 en 8

HY KOM WEER — BEROU OF VREUGDE?

„Hy kom.” Oor die waarheid van Jesus Christus se weer-koms twyfel Johannes, die skrywer, hoegenaamd nie. Sy terug-keer na die aarde toe is ook 'n geloofsoortuiging waarmee die kerk van Jesus Christus nog al die eeue van sy bestaan saam-leef. Vir die gelowige is dit dan ook 'n groot troos en 'n aan-sporing om in die geloof tot die einde toe te volhard.

Wanneer Hy sal kom, weet ons nie. Hoe Hy sal kom, is volgens die openbaringskrywer geheel en al anders as wat sy geboorteberigte in die evangelies aan ons van sy eerste koms bekend maak. Hy sal nie nou weer kom soos die lam van God wat gekom het om die sonde van die wêreld weg te neem nie. Elke oog sal Hom aanskou. Almal sal Hom herken. Elkeen, al die geslagte van die aarde, sal weet wie Hy is.

Dit mag onmoontlik klink vir 'n wêreld wat vyandig teen-oor Christus ingestel is, maar selfs vyandige oë sal uiteindelik die oorwinnaar herkenkend aanskou. Almal sal na Hom toe kom, sonder uitsondering, om voor sy regterstoel te verskyn.

Vir die ontroue en ongelowige sal dit 'n dag van rou en vrees wees. Hulle sal hulle skuld besef en erken en spyt wees oor hulle ongehoorsaamheid. Maar die gelowige koester geen vrees nie. Die gerig van Jesus Christus wat kom, is vir hom rede vir groot blydschap. Jesus Christus is sy Middelaar wat vir die gelowige altyd die een sal wees wat vir hom voorspraak doen by die Vader. Ook wanneer Hy vir ander so oorweldigend verskyn. Daarom is sy koms vir die gelowige 'n dag van vreugde waarna ons vol hoop en verwagting kan uitsien.

LOON VAN VOLHARDING

Aan die gesant van die gemeente in Filadelfia maak die skywer Johannes net die hoogste lof en waardering bekend. Hierdie gemeente was 'n klein groepie gelowige Christene wat met groot probleme te kampe gehad het. Die Jode het hulle gedurig probeer wysmaak en oortuig dat die Jesus Christus wat hulle aanbid, nie die ware Messias van God is nie. Dit is dus nie sonder rede dat hierdie brief eerstens open met die duidelike gedagte dat Jesus Christus die heilige en waaragtige is nie, met ander woorde dat Hy dus God is. Tweedens, dat Hy ook die sleutel van Dawid het en dus ook die verwagte Messias van die Ou Testament is. Albei is waarhede wat die Jode tot vandag toe nog betwis.

Hulle is 'n klein gemeente wat nie baie krag het nie. Maar deur hulle volharding in die geloof in Jesus Christus word vir hulle 'n deur geopen. Hulle het nie aan Christus ontrou geword en sy Godheid betwis of sy Messiasskap in twyfel getrek nie. Ondanks die twis en stryd van Jode en heidene rondom hulle het hulle vasgehou aan die suiwere leer van die evangelie soos dit aan hulle oorgelewer is. Die gemeente Filadelfia was aan die Naam van Christus nie ontrou nie. Dit het tot gevolg gehad dat die deur wat Christus alleen kan oopsluit vir hulle oopgemaak is.

Jesus Christus lewer Homself oor sodat ons in Hom kan glo tot ons redding. Deur sy Woord en Gees versterk Hy ons geloof sodat ons beproewing en stryd kan oorlewe. Uit onself het ons min krag maar in Hom is ons sterk en kry ons die krag om te volhard totdat ons by sy geopende deur mag ingaan.

'N TROON IN DIE HEMEL

Johannes het 'n besondere visioen. Hy sien 'n deur in die hemel. Aan hom word gegun om 'n blik in die hemel te kry. Hy sien „daar staan 'n troon in die hemel en Een sit op die troon.”

'n Troon is die simbool van mag en heerskappy, die sinnebeeld van die koningskap, majesteit en heerlikheid, regering en gerig oor alles en almal. Die troon staan in die middelpunt en daaromheen — of liever: vanuit die troon — geskied alle dinge. Die Een op die troon is niemand anders as God, almagtig nie. In volle rus en onbetwisbare majesteit oefen Hy sy heerskappy uit. Ja — al word Hy nie beskryf nie — daardie glansende skoonheid en heerlikheid wat met die pragtigste kleurskakeringe van edelgesteentes vergelyk word, kan maar net van God wees.

Ondubbelsinnig word verkondig dat God, vanaf sy troon, die hele heelal bestuur en regeer. Niks geskied sonder sy wil nie. Alles en almal is onderworpe aan sy heerskappy. Hoedanige vervolginge daar ook vir sy kerk op aarde mag wees,

watter lyding of ontbering die gelowiges mag ondervind en hoe donker en duister die hede en toekoms vir sy kinders mag lyk — tog is daar niks te vrees nie! Inteendeel, die gelowige het 'n onontneembare troos: God, die Here, regeer! of soos Jesus self by geleentheid gesê het: Moenie vrees nie, glo net! Saam met die apostel Paulus kan uitgejubel word:

„Maar in al hierdie dinge is ons meer as oorwinnaars, deur Hom wat ons liefgehad het. Want ek is versekerd dat geen dood of lewe, of engele of owerhede of magte of teenwoordige of toekomstige dinge of hoogte of diepte of enige ander skepsel ons sal kan skei van die liefde van God wat daar in Christus Jesus, ons Here, is nie.

8 Mei

Lees: Openb. 4:7-11

Teks: Openb. 4:8

en Eseg. 1:5-28

(ged.)

HEILIG IS DIE HERE, GOD

Deur die geopende deur in die hemel sien en hoor Johannes hoe God, drie-enig, geloof en geprys word. Vier lewende wesens hou vol om sonder ophou, dag en nag, te sê: „Heilig, heilig, heilig is die Here, God!“ In aanbidding val die vier en twintig ouderlinge ook neer voor Hom wat op die troon sit en jubel uit: „U is waardig Here, om te ontvang die heerlikheid, en die eer en die krag . . .“

Die vier verteenwoordigers van die hele hemelse leërskare, wat te alle tye gereed staan om die vier windringtings in te beweeg om „vir diens uitgestuur te word“ stort hul lof en eer voor die Here uit. Die vier en twintig verteenwoordigers van al die lede van die Ou- en Nuwe Verbond, — ja, die kerk van alle tye — prys en verheerlik God.

Is daar iets skoner, mooier en voortrefliker as eer en lof, dank en aanbidding vir die Here God, die Verlosser, Saligmaker en Trooster van ons bang gemoed? En as Johannes in en deur hierdie visioen die hemelse wesens God, die Here, so hoor verheerlik, hoeveel te meer geld dit nie vir ons hier op aarde nie! Wat voorsien Hy nie nog steeds aan ons nie? Hoe onderhou en sorg Hy nie nog steeds vir ons vanaf sy hemelstroon nie? Ja, hoeveel troos bied Hy ons nie nog steeds in en deur sy Woord nie?

As verlore sondears mag ons lewe en werk met die wete dat Jesus Christus ons vrygekoop het van die mag van die sonde en die dood met sy liggaam en bloed. Ons het sy eien-dom geword — ja, sy duurgekoopte eiendom. Deur God se genadewonder is elkeen wat in Hom glo veilig en geborge vir tyd en ewigheid — al gebeur daar ook wat hier op aarde. Wie verdien ons eer en lof, dank en aanbidding van oomblik tot oomblik meer as Hy? Voorwaar, heilig is die Here, God.

9 Mei

Lees: Openb. 5:1-7 en

Teks: Open. 5:1

Eseg. 2:9-10

DIE VERSEËLDE BOEK

Waar Johannes die troon in die hemel sien en hoor hoe God verheerlik word, sien hy ook op „die regterhand van Hom wat op die troon sit, 'n boek „van binne en van buite beskrywe en met sewe seëls goed verseël”. Hierdie boekrol stel Gods raadsplan voor. Dit is nog in sy besit en in sy mag, onbekend aan almal.

Johannes word bedroef toe hy bemerk dat niemand in die hemel, of op die aarde of selfs onder die aarde waardig is om die seëls te breek en die boekrol oop te maak nie. Niemand is in staat om Gods raad tot openbaring te bring of te verwerklik nie. Ja, tog, die leeu uit die stam van Juda, die wortel van Dawid — Jesus Christus — het oorwin. Hy het as Lam van God „wat die sondes van die wêreld wegneem” inderdaad deur sy lyding en kruisiging die oorwinning oor die mag van die Satan, die sonde en die dood behaal. As Verlosser en Salig-maker het Hy ons pleitbesorger voor die Vader geword.

Hoe bemoedigend is Gods raad vir verlore sondaars! die Lam van God — die sonde van die wêreld weggeneem het en dat Hy nou waarlik oor „alle mag in die hemel en op die aarde” beskik. God regeer in en deur sy Seun. Hoe troosryk: daar is Een wat Gods raad verstaan en ook by magte is om die raad tot uitvoer te bring: Jesus Christus! So het Hy een besondere taak: om sondaars te red en salig te maak.

Hoe bemoedigend is Gods raad vir verlore sondaars! Watter genade en liefde spreek daaruit teenoor almal wat op Hom sien en hoop! Hoe ryk aan troos vir die vervolgte Christene uit die tyd van Johannes asook vir die Christene van alle tye en plekke wat vervolgt word asook allerlei aanvegtinge, lyding en smart moet verduur.

10 Mei

Lees: Open. 5:8-14

Teks: Openb. 5:13

AAN DIE LAM KOM TOE DIE LOF EN EER

Vanaf die oomblik dat die Lam die boekrol oorneem, breek daar 'n oorweldigende gejubel los en koninklik word aan Hom lof toegebring. In goddelike aanbidding buig die vier lewende wesens en vier en twintig ouderlinge voor Hom neer, „elkeen met siters en goue skale vol reukwerk”, 'n versinnebeelding van die gebede van die heiliges. So word daar in die mees omvattende sin lof en dank betuig aan die Lam.

„Toe sing hulle 'n nuwe lied en sê: U is waardig om die boek te neem en sy seëls oop te maak, want U is geslag en het ons vir God met u bloed losgekoop uit elke stam, taal volk en nasie en het ons konings en priesters vir ons God gemaak en ons sal as konings op die aarde heers.”

So praat en sing die hemelse hofhouding vir die eerste keer oor die verlossingswerk van Jesus Christus. Daar word as't ware gebruikgemaak van die Pauliniese beeld van „loskoop“, waardeur die besondere en algemene karakter van die versoening in en deur Christus beklemtoon en uitgebeeld word. Jesus het met sy bloed die losprys betaal, nie net vir elke individu nie, maar ook vir al die uitverkorenes uit alle groeperinge onder die mensheid, na afkoms, taal, staat en leefwyse. Hierdie priesterlike koninkryk bestaan uit die „uit alle volke versamelde“ gemeente. Vandaar hierdie oorweldigende lof- en dankuitinge, wat vanuit die hele skepping in al sy dele en van alle creature gehoor word: „Aan Hom wat op die troon sit en aan die Lam kom toe die lof en die eer en die heerlijkheid en die krag tot in ewigheid. Met hoeveel vertroue kan daar gesien en gewag word op God, wat deur die Lam regeer. In woord en daad kan die gelowige van alle tye en plekke onder alle lewensomstandighede, Jesus Christus, as Middelaar en Verlosser, Heer en Koning, dien en eer. Dit kom Hom toe deurdurk Hy 'n nuwe toekoms daargestel het deur sy versoeningsoffer.

11 Mei

Lees: Openb. 6:1-8 Teks: Openb. 6:1-8

PERDE EN RUITERS

Johannes sien in die visioen hoedat die Lam, Jesus Christus, begin om die een seël na die ander oop te maak om die raadsplan van God met betrekking tot wat moet gebeur, bekend te maak. By die oopmaak van die eerste vier seëls word daar telkemaal 'n perd en sy ruiter gesien.

Eers is daar 'n wit perd waarvan die ruiter so gewapen is dat hy vanuit die verte sy pyle kan afskiet. Hy het reeds 'n kroon wat daarop dui dat hy op 'n segetog uit is. Die oorwinning is syne.

Dan is daar 'n rooi perd met 'n ruiter wat die vrede van die aarde af wegneem. Sy wapentuig dui ook daarop dat hier gesinspeel word op bloed en vuur, rampspoed en vervolging eerder as oorlog of burgeroorlog. Jesus het tydens sy aardse omwandeling reeds sy volgetinge daarop attent gemaak dat waar ookal sy Woord gehoor word en Hy gedien word daar vervolging en verdrukking sal wees.

Die derde perd is 'n swarte terwyl die ruiter 'n weegskaal in die hand het wat op tekorte en gebrek soos hongersnood dui — die natuurlike gevolg van stryd, vervolging en verdrukking. Hoeveel nood en ellende is daar in die huise van gelowiges wat vervolgt en verdruk word. So dui hierdie perd en die vorige met hul ruiters in besonder op die nood en ellende wat die kerk en die gelowiges van die kant van die wêreld sal ondergaan tot aan die eindtyd. Die vierde perd is vaal en sy ruiter is die dood wat daarop dui dat op tekorte en nood soos hongersnood na oorlog en stryd, verdrukking en veronregting ook nog allerlei pestilensies volg wat in nog 'n groter mate onder alle mense verwoesting en dood saai. So het die perde en hul

ruiters betrekking op bepaalde gebeurtenisse in die tyd, maar veral op die dinge wat die eindtyd voorafgaan, soos byvoorbeeld ook vermeld in Matteus 24. Tenspyte van al die nood en ellende, verdrukking en rampe as gebeurtenisse in persone uitgebeeld wat 'n kwart van die aarde sal tref, bly Christus die oorwinnaar wat met en deur sy Woord oorwinnend deur die wêreld gaan. Hoe laat dit 'n mens aan die woorde van die psalmdigter dink: Kyk, die oog van die Here is op die wat Hom vrees, op die wat op sy goedertierenheid wag; om hulle siel te red van die dood en hulle in die lewe te hou in hongersnood. (Ps. 33:18-19).

Hoe vertroostend vir almal wat 'n oor het om te hoor te midde van lyding en ontbering, rampspoed en ongeluk, verdrukking en vervolging: die evangelie van Christus bly 'n krag en is 'n krag tot saligheid vir elkeen wat glo. Wat het die mens meer nodig as om te weet dat hy veilig is in Gods hoede. Jesus Christus is en bly die enigste Verlosser en Saligmaker.

12 Mei

Lees: Openb. 6:9-11 Teks: Open. 6:9-11

DIE ROEP VAN DIE MARTELARE

Die visioen duur voort. Met die oopmaak van die vyfde seël sien Johannes die martelare wat hulle lewens vir Jesus en sy kerk geoffer het. Tot die laaste oomblik nog het hulle volhard om te glo dat Jesus Verlosser en Saligmaker is. Nou roep hulle om wraak en vergelding. Hulle roep so nie ter wille van hulleself nie, maar ter wille van God. Deurdat hulle gedood is, is aan God oneer aangedoen. So moet Gods eer herstel word dan sal sy geregtigheid en gesag in sy volle heerlijkheid kenbaar wees. So word daar uitgesien en verlang na die dag waarop die majesteit en heiligheid, die koningsheerskappy en geregtigheid van God in Christus openbaar — ja, bekend — sal word.

Aan almal wat so gedood is, is wit klere gegee as simbool van geregtigheid, heiligheid en feestelikheid. Hulle gebede is verhoor, maar die laaste oordeelsdag het nog nie aangebreek nie. Hulle moet nog rustig wat totdat al die uitverkorenes byeenbring is. God weet wanneer hulle voltallig sal wees, want dan breek die laaste oordeelsdag aan.

God weet en is bewus van alles. Wie op Hom vertrou, wag nie tevergeefs nie. Hy laat op sy tyd reg geskied. Hy waak oor sy eer, sy kerk — ja, oor alles en almal wat aan Hom behoort — al blaak die hel van woede.

13 Mei

Lees: Openb. 6:12-17 en Teks: Open. 6:17
Matt. 24:29-35

DIE LAASTE OORDEEL

Dit word Johannes gegun om ook in die visioen te sien hoedat die sesde seël deur die Lam opgemaak word. Dan speel voor sy geestes oog die groot en deurlugtige dag van die laaste oordeel af. Dieselfde Jesus, wat Hom soos 'n Lam na die slag-

plek (die kruis) laat lei het en selfs vir hulle wat Hom gekruisig het, gebid het, laat nou sy toorn losbrand oor almal wat Hom oneer aangedoen en sy gemeente, sy kerk, bestry en vervolg het.

Hoe opmerklik dat hierdie laaste oordeel onder die sesde seël beskryf word, terwyl die getal van die mens (volgens 13:18) ses honderd ses en sestig is. So sien hy ook 'n sestal dinge wat die afgryslikheid van die oordeelsdag beklemtoon: 'n groot aardbewing; die son het swart geword soos 'n harige sak; die maan het soos bloed geword; die sterre van die hemel val op die aarde; die hemel verdwyn soos 'n boekrol wat toerol en die berge en eilande wyk uit hulle plekke. Verder gaan die oordeel oor die hele mensheid gesien in ses groepe: konings, grotes, rykes, militariste, magtiges en slawe waarby die vrymanne hoort. Almal vlug buite hulleself verskrik en beangs met die uitroep aan berge en rotse: „Val op ons en verberg ons . . . vir die toorn van die Lam, want die groot dag van sy toorn het gekom, en wie kan bestaan!”

Ja, die maat van Gods barmhartigheid en genade teenoor almal wat sy Naam oneer aangedoen en sy kerkvolk en kinders vervolg het, het vol geword.

In en deur die Woord en verkondiging van die blye boodskap van verlossing is daarop gewys dat elkeen rekenskap moet gee oor sy of haar doen en late en dat niemand die gevolge daarvan kan ontloop nie. Daardie dag kom, dit is gewis en seker, al weet niemand presies wanneer nie, maar hy kom. Jesus Christus kom om almal wat Hom weerstaan het, te oordeel, maar ook om almal wat sy verskyning liefgehad het, te laat deel in sy heerlijkheid, wat Hy vir hulle deur sy kruisoffer reeds verwerf het. Die wekroep is dus nog steeds in die woorde van die apostel Paulus: „verbly julle in die hoop; wees geduldig in die verdrukking; volhard in die gebed . . .” (Rom. 12:12). Lewe en werk met Jesus! Lewe en werk deur Jesus! Lewe en werk vir Jesus! Wees gereed en voorbereid op sy koms, wanneer dit ookal mag wees!

14 Mei

Lees: Hand. 2:1-13 Teks: Hand.: 2:12-13

DIE WONDER VAN PINKSTER

Op pinksterdag vind die eerste wonder binne die kerk plaas na die hemelvaart van Christus. 'n Klein groepie volgelinge van Jesus wat tot nou toe nog vreesagtig weggekruipt het vir die Jode, word deur die Heilige Gees in staat gestel om die evangelie van Jesus Christus met vrymoedigheid te verkondig. Hulle word ook deur die Heilige Gees in staat gestel om die boodskap te bring in die tale wat deur die inwoners van Jerusalem gepraat is.

Hierdie wonder wat plaasvind, vul die inwoners met verbasing, maar wek egter geen geloof in hulle harte nie. Ons kan dan ook die toehoorders in twee groepe verdeel. Die een groep verklaar die wonder deur smalend te sê dat hierdie mense vol

wyn is. Die tweede groep bemerk dat hier 'n wonder plaasvind wat deur God bewerk word. Vir hulle is dit dan ook 'n teken van God, maar die betekenis van hierdie teken is vir hulle duister. Die probleem by albei hierdie groepe was dat hulle oorweldig was deur die uiterlike gebeure. Die boodskap wat hulle eie taal gehoor het, gaan by hulle verby.

Ons sien dus dat die uiteindelijke toevoeging van ongeveer drieduisend lidmate tot die kerk op die pinksterdag nie plaasvind deur die wonder van mense wat in tale spreek nie. Die toevoeging sou plaasvind deur die feit dat die mens van die groot daad van God in Jesus Christus kon hoor in hulle eie taal.

Hierdie wonder van pinkster vind vandag nog in die kerk plaas. Die Heilige Gees stel nog steeds mense in staat om die evangelie te verkondig. Ons moet ons nie laat mislei deur die mense vir wie die krag van die evangelie in uiterlike gebeure lê soos die spreek van tale nie, maar moet ons ons daarop toelê dat die Heilige Gees ook in ons die wonder van die geloof wil laat plaasvind deur die suiwer verkondiging van die evangelie, want hierdeur alleen word geloof gewek en gesterk.

15 Mei

Lees: Hand. 2:14-41 Teks: Hand. 2:37-38

DIE HOOP OP REDDING

Die vraag wat in vers 37 gestel word, is 'n vraag wat ons dikwels in die Bybel lees. Die vraag word altyd gestel deur die mens wat op soek is na redding omdat hy sy eie sonde en ellende besef.

Die besef van sonde kom hier by die mense op nadat hulle van Petrus gehoor het dat God die verwagting van die volk dat 'n verlosser in Christus sal kom, bewaarheid het. Hulle hoor dat God die verwagting van Dawid dat hy tot in ewigheid sal lewe deur Christus moontlik gemaak het. Verder hoor hierdie mense ook dat die apostels dit nie verkondig omdat die Ou Testament dit voorspel nie, maar omdat hulle ooggetuies is hoe God hierdie profesie in Christus vervul.

Tog is dit ook nie Petrus wat hierdie geloof wek nie. Die gebeure waarvan die apostels hier vertel, het baie van die wat nou gelowig word self gesien maar tog nie geglo nie. Alleen deur die werking van die Heilige Gees kan hierdie mense nou ook glo. Besef hierdie mense dat hulle skuld daaraan het omdat hulle geprobeer het om die werk van God te vernietig deur Christus te kruisig. Uit hulle skuldbesef kom die geloofsvraag na vore „wat moet ons doen, broeders?“ Terwyl hierdie mense hulle skuld besef, besef hulle ook dat hulle redding in die geloof lê. Ons sien dit in die feit dat hulle deel wil uitmaak van die gelowiges omdat hulle die apostels hulle broers noem.

Hierdie mense op soek na redding hoor dan ook die evangelie van God se redding. Daar is ook vir hulle hoop. As hulle hulle bekeer, dit wil sê hulle na God toe wend en hulle sonde bely en hulle deel word van Christus deur hulle te laat doop,

sal God ook aan hulle die Heilige Gees skenk. Hierdeur sou hulle waarlik deel uitmaak van die gelowiges en van Christus.

Hierdie mense kry egter die geleentheid om die volle omvang van God se reddende genade te hoor. Want hulle hoor dat God nie net aan hulle die Heilige Gees sal skenk nie maar ook aan hulle nageslag.

Hierdie belofte geld ook vir elkeen van ons. God betrek ook ons en ons kinders by sy genade. Maar God verwag ook van ons om ons sonde altyd te bely.

16 Mei

Lees: Hand. 3:1-10

Teks: Hand. 3:6

GELOOF IS DIE GROOTSTE GAWE

In hierdie gelese gedeelte vind ons die genesing van 'n lamgebore man. In hierdie tyd was enige toestand van siekte dan ook toegeskryf aan sonde. Waar 'n kind, soos in hierdie geval, met die een of ander gebrek gebore is, was die oorsaak vir hierdie krankheid gewoonlik dan ook aan die sonde van ouers of groot ouers toegeskryf.

Vanweë sy gebrek kon hierdie man nie 'n normale lewe voer nie. Om van die een punt na die ander te beweeg moes hy deur sy vriende gedra word. Verder moes hy by die poort van die tempel sit en bedel sodat die mense wat die tempel besoek in sy lewensbehoefte kon voorsien.

Wanneer Petrus en Johannes nou ook die tempel besoek, wend hierdie man hom ook tot hulle vir 'n aalmoes. Op stoflike gebied kon hulle hom nie help nie. Al wat hulle met die man kon deel, is die bevrydende evangelie van Jesus Christus. Op grond van die gesag wat Christus aan hulle toevertrou, kon hulle hierdie man genees soos wat Christus mense genees het. Dit is wat ons teks ook bedoel met die woorde: „In die Naam van Jesus Christus.” Hulle doen dit nie uit eie krag nie maar deur die krag wat Hy aan hulle gegee het deur die Heilige Gees eintlik namens Hom te doen.

Hierdie genesing het dan ook die betekenis van sondevergewing. Waar sy lamheid toegeskryf was aan sonde, ondervind hierdie man nou dat sy sonde vergewe is. Uit die feit dat Petrus en Johannes dit doen in die Naam van Jesus Christus, leer hierdie man die vergewing van sonde deur Jesus Christus ken.

So ontvang hierdie man die grootste gawe naamlik die gawe van die Heilige Gees om in Christus as Verlosser te kan glo.

Wat weeg vir ons die swaarste: Ons verlossing of ons besittings?

17 Mei

Lees: Hand. 3:11-26

Teks: Hand. 3:15

CHRISTUS ONS LEIDSMAN

Nadat Petrus en Johannes die verlamde genees het, was die skare mense wat ook by die tempel byeen was, verwonderd. Die twee apostels wil egter geen mense-verering vir hulle self toeëien nie. Hulle gebruik ook hierdie geleentheid om Jesus Christus te verkondig.

In ons teks stel Petrus dit duidelik dat Christus die leidsman na die lewe toe is: 'n Leidsman is iemand wat voorloop en eintlik die pad aandui. 'n Leidsman is iemand wat die pad aandui. Petrus sê met ander woorde hier aan die volk dat Christus die een is wat op die pad na die lewe sou voorloop. Onder lewe moet ons hier nie die gewone lewe hier op aarde verstaan nie, maar eintlik die lewe in volmaakte sin, dit wil sê, die ewige lewe.

Nou stel Petrus dit ook duidelik dat die volk skuldig is aan moord, want hulle het hierdie leidsman laat doodmaak. Daar is egter ook genade. God het hom opgewek. Daarvan is Petrus en Johannes getuies. Maar hulle is ook meer as net getuies, hulle ook die krag ontvang deur die Heilige Gees om dade soos hierdie te kan verrig sodat dit duidelik kan word dat Christus lewe. Hy is die oorwinnaar oor die lewe van sonde en die een wat sy volk tot die ewige volmaakte lewe kan lei.

Hierdie troos is dan ook vir ons nog daar. Ook vir ons is Christus uit die dood opgewek deur God. Hy is die leier wat ons die ewige en volmaakte lewe kan binnelei. Maar dan moet ons hierdie kragtige daad van God in Christus glo. Ons kan dit ook glo omdat ons die getuienis van die apostels het wat dit gesien het, en die Heilige Gees ontvang het om ons geloof te versterk.

18 Mei

Lees: Hand. 4:1-20 Teks: Hand. 4:19-20

GEHOORSAAM GOD MEER AS MENSE

In ons tekswoorde vind ons die antwoord van Petrus en Johannes aan die Joodse raad. Hierdie Raad het in die tyd baie mag van die Romeinse ryk verkry en kon die regsake onder die Jode afhandel, strawwe oplê, maar het net nie die reg gehad om die doodsvonnis uit te spreek nie.

Ons weet dat die Raad in die tyd bestaan het uit die mense van aansien onder die Jode naamlik die skrifgeleerdes, die Fariseërs en die Sadduseërs. In die gelese gedeelte sien ons dat veral die Sadduseërs die mense was wat die leiding geneem het by die inhegtenisname van die apostels. Dit verbaas ons ook nie, want die Sadduseërs het die opstanding uit die dood, verwerp.

Teen hierdie agtergrond kan ons sê dat ons tekswoorde moed aan die kant van Petrus en Johannes openbaar. Maar weer eens wil die Bybel nie vir ons 'n heldeverering vir Petrus en Johannes gee nie. In ons tekswoorde staan daar dat hulle weier om die Raad gehoorsaam te wees omdat aan God meer gehoorsaam moet wees. Vir hulle is dit onmoontlik om nie te spreek oor die dinge wat hulle gesien en gehoor het nie. Hierdie onmoontlikheid lê daarin dat hulle deur die Gees gedryf word om te spreek. Dit het Jesus reeds aan hulle bekend gemaak in Lukas 12:11. Waar Hy aan die apostels gesê het dat daar dae sal kom dat hulle voor die sinagoges sal kom, maar dat die Heilige Gees hulle sal leer wat om te sê. Deur die Heilige Gees

kan die apostels dan ook nou met vrymoedigheid hier van die opstanding van Christus getuig terwyl hulle besef watter gevaar dit vir hulle inhou. So is die taak van elke gelowige vandag ook nog. Ons moet nie kyk na ons eie belange nie, maar altyd opkom en Christus deur ons lewe, ons woorde en ons daade verkondig, al hou dit ook vir ons gevaar in.

19 Mei

Lees: Hand. 4:23-31 Teks: Hand. 4:29-30

GEBED OM KRAG

Nadat Petrus en Johannes deur die Joodse raad weer vrygelaat is, keer hulle terug na die ander gelowiges toe. Almal besef dat hulle nou in 'n tyd van krisis leef. Weer eens moes hulle gedink het aan Christus se waarskuwing dat hierdie dinge met hulle sal gebeur.

As diensknegte van God bid hulle tot hulle Heer en Meester. Hierdie gebed vind ons vanaf vers 24-30. In ons tekswoorde sien ons dat dit in hierdie gebed nie gaan om verligting van die druk sodat hulle onder makliker omstandighede hulle werk kan doen nie. Hierdie gebed is die gebed van mense wat hulle eie onmag besef om die taak wat hulle opgelê is, te verrig. Hulle besef dit soos wat hulle dit tot dusver ook verkondig het. By die genesing van die verlamde het hulle telkens gesê, dat hulle dit deur die krag van Jesus Christus doen. Nou bid hulle vir daardie selfde krag om hulle taak verder te voer. Dit is ook die tweede saak wat ons hier opval. Toe Christus aan hulle die tye van verdrukking bekend gemaak het, het Hy hulle ook die krag van die Heilige Gees belowe. Dit gee aan hulle dan nou ook die moed om te kan bid. Maar deur hulle gebed kom hulle besef van afhanklikheid van God ook na vore.

So moet dit ook in ons lewe wees. Ons kan in ons tye van nood tot God bid. Maar dit moet nie net altyd 'n gebed wees dat God die nood sal verwyder nie. Dit moet ook 'n gebed wees om deur die nood heen nog steeds 'n getroue dienaar van God te bly. Ons moet ook bid vir krag om sy wil voortdurend te doen.

20 Mei

Lees: Hand. 4:32-39 Teks: Hand. 4:32

DIE EENHEID VAN DIE GELOOF

Wat ons in hierdie gelese gedeelte vind, stem min of meer ooreen met wat ons ook in Hand. 2:42-47 vind. In beide hierdie gevalle wil Lukas aan ons toon hoedat die Heilige Gees die lewe van die mens verander nadat hy die evangelie aangehoor het.

In ons tekswoorde word die saak vir ons opgesom, deur die woorde dat die wat gelowiges geword het, „een van hart en siel” was. Hiermee wil die skrif vir ons aantoon dat daar 'n eenheid onder die gelowiges gekom het. Hierdie eenheid het in die geloof in Jesus Christus bestaan. Die woorde „hart en siel” dui op die lewe sodat ons ook kan sê dat mens se lewe,

'n lewe geword het wat Christus as fondament van hulle lewe gehad het. Hulle het een in Christus geword.

Maar hier het die eenheid ook nie opgehou nie. Die eenheid in Christus het ook 'n onderlinge eenheid tussen die gelowiges tot stand gebring. Deur hierdie eenheid is die mense ook daartoe gelei om na mekaar se behoeftes te begin omsien. So het die rykes van hulle goed verkoop en die geld na die apostels gebring sodat daar in die lewensbehoefte van die armes voorsien kon word.

Vandag bestaan die gemeente van Christus nog deur dieselfde Gees. Ons word deur dieselfde Gees tot 'n geloofseenhed in Christus en met mekaar gelei. Het ons nog dieselfde verantwoordelikheid ook teenoor mekaar om in mekaar se nood — geestelik sowel as stoflik — te voorsien?

21 Mei

Lees: Hand. 5:1-11

Teks: Hand. 5:3

WAAROM LIEG

Dit het tot sover, volgens die skrywer Lukas, voorspoedig gegaan in die vroeë gemeente. Maar hier in die verhaal van Ananias en Saffira, wys hy hoe die duiwel 'n plan beraam het om die gemeente binne te dring. Wanneer die Satan in 'n openlike geveg met die gemeente geen vordering maak nie, gebruik hy die weg van insypeling.

In plek van eerlikheid van hart voor God en sy gemeente kom daar leuens en bedrog na vore. Dit was Ananias en Saffira se sonde, dat hulle die apostels en daarom ook God wou bedrieg. Hulle sonde was nie dat hulle 'n deel van die geld agtergehou het nie. Hulle was onder geen verpligting om die hele bedrag te gee nie want nêrens was dit van hulle geëis nie.

Hulle sonde was dat hulle **voorgegee** het dat hulle die hele verkoopsom aan die apostels gegee het. Dus leuens of bedrog — dit is die kwaad. Dit was 'n geweldige verkeerde optrede. Daarom sê Petrus dat die Satan hulle harte gevul het. So ernstig word die saak beskou. Ananias het hom oorgegee aan die bestuur van Satan, terwyl daar in sy hart en gemoed dus nie meer plek was vir die Gees van God om sy werk te doen nie. Op die manier leer die groot verleier ook Christene om ter wille van eie belang God te probeer bedrieg. Daarom moet ons des te meer waak en bid dat huigelry nie van ons besit neem nie. Dat ons nie verlei word om te lieg of bedrog te pleeg nie. By ons hemelse Vader geld die waarheid en die reinheid van ons harte. Laat God dan vir ons 'n rein hart skep soos Dawid in een van sy psalms sê.

22 Mei

Lees: Hand. 5:25-32

Teks: Hand. 5:31

WIE IS DIE LEIDSMAN

Die apostels word deur die Joodse raad vervolgt en verhoor. Die Joodse raad het gemeen dat hulle self die leiers van die volk was, en hulle wou ook graag die eer gehad het. So het hulle vir hulleself en die volk 'n selfverlossingsgodsdien uit-

gewerk. Deur hulle eie goeie werke en vervulling van die wet sou hulle by God kon uitkom en die paradys verower. Daarom toe Christus 'n ander verlossing en vergewing van sondes verkondig, was Hy vir hulle onaanvaarbaar.

Die apostels wys die punt nou helder uit. Hulle het Jesus doodgemaak met 'n wrede dood aan die kruis, en hulle het die grootste oneer aan Jesus gedoen. En dit terwyl Hy die beloofde Messias volgens die profete is. In hulle eie waan om self die verlossing te bewerk, het hulle die ware en enigste Verlosser vertrap. Maar al was hulle dade so verskiklik, God het self gesorg dat die vernederde Jesus uit die dood opgewek word en dat Hy verhoog is tot aan sy regterhand in die hemele.

Te midde van al die planne en wandade van die Satan en sy handlangers, gaan die groot verlossingswerk van die Skepper voort. Die werklike leier is nie die Joodse raad nie, maar die Seun van God, Jesus. Hy is die leier wat die Vader self aangestel het om die ongehoorsame en sondige volk, terug te lei na die ware God. Hy het die gesag en die krag ontvang om die sondige mens wat slawe van die duiwel was, uit die slawehuis van die sondemag te lei. Die ongehoorsame volk moet geleidelik word, weg van die afgode waaraan die ou Israel verknog geraak het. Die gestuurde leier Jesus, moet die mensdom tot gehoorsaamheid aan God bring.

Terselfdertyd is Hy ook die Verlosser wat vir al die sondes van die mensdom betaal het. Al ons sondes is by ons, dit vorm 'n skeidsmuur tussen God en ons. Al ons ongehoorsaamheid wek die toorn van die Vader. As ons leier gaan sterf Christus aan die kruis om so ons te verlos van die vraag en die las van al ons sondes wat aan ons kleef. Nou reken die Here ons die kwaad nie meer toe nie want Jesus het daarvoor betaal.

23 Mei

Lees: Hand.5:33-42

Teks: Hand. 5:39

STANDHOU

Die Joodse raad is in 'n radelose woede vasgevang oor die sterk getuienis wat die apostel in die openbaar gelewer het. Hulle woede spruit uit hulle besef van onmag om die gebeure te keer. Daarom wil hulle nou die apostels doodmaak om op dié manier die getuies van Christus se verlossingsdade, wat hulle verwerp het, uit die wêreld te kry. Maar in die waansin van die Joodse raad staan Gamaliël op, 'n man met sterk invloed en hy maan die mense tot nugterheid.

Hy stel 'n baie belangrike saak. Indien die saak waarvoor die apostels staan uit die harte en die gedagtes van mense gebore is, dan het dit nie die krag om te kan standhou nie. Die saak sal dan uiteindelik moet misluk want so 'n saak is net soos die mens self. Hy kom en hy gaan. Die vermoë is nie teenwoordig om aan te hou nie, want die mens en sy gedagtes is gebrekkig en sonder die nodige krag om te volhard.

Maar as die saak of die werk uit God is, sal dit staan. Waar die Here die leiding gee en waar sy Woord dus die oorsprong

van 'n saak is en die bepalende faktor in 'n saak bly — daar kan dit verwag word dat die saak sal voortgang hê. Selfs as die hele wêreld teen so 'n saak gekant is sal dit nie deur die poorte van die hel oorweldig word nie. Die belangrike punt is dat dit God se saak is en daarom sal Hyself die stryd voer. Niemand kan teen God die oorwinning behaal nie. Reeds het die Here in die geskiedenis getoon hoe Hy telkemale die magte van die bose vernietig het. Daarom kan ons geloof wat deur die waarheid van Christus versterk word nie geskud word deur die aanslae van Satan en die mense nie.

24 Mei

Lees: Hand. 6:1-7

Teks: Hand. 6:3

AANSTELLING

Daar word in die Christelike gemeente van daardie dae en ook in ons dae 'n beginsel neergelê om 'n keuse uit te oefen by die aanstelling van persone in die ampswerk van die gemeente. Daarom is dit 'n goeie metode om 'n persoon deur stemming vir 'n amp te verkies. Aan die anderkant het die apostels bepaal watter soort persoon vir so 'n dienswerk in aanmerking behoort te kom. Op hierdie wyse word tirannie aan die een kant en aan die anderkant onordelikheid uit die gemeente geweier.

Dit is belangrik dat bepaal word watter soort persoon vir 'n dienswerk gekies mag word, want so word gestel dat slegs diegene wat geskik is vir die amp aangewys kan word.

Ons is almal sondaars hoe kan ons dan geskik wees vir die diens op aarde aan sy volk? Hoe kan ons optree as herders of leiers van dié gelowiges? Die antwoord lê dan daarby dat Christus ons geskik maak. Te midde van al ons sondes en tekortkominge hervorm Hy ons en leer Hy ons om bruikbaar te wees. Hy leer ons deur sy Heilige Gees en sy Woord. Die Heilige Gees werk in ons deur middel van God se Woord. Die werk wat Hy in ons doen, is om ons te oortuig van eie misdade en ongehoorsaamheid aan die hemelse Vader. Verder dat net Christus ons kan help en verlos uit die ellendige toestand. Die Gees leer ons om nou te luister na die stem van ons Verlosser en nie meer na ons eie stemme nie. Op dié manier is dit God se Gees wat van onbruikbare materiaal 'n bruikbare instrument maak om iets in die gemeente te kan doen.

'n Lid van die kerkraad maar ook alle Christene behoort dus gewillig te wees dat die Woord en die Gees van God elkeen leer hoe om dienswerk te verrig. Waar dit so is, daar gee die Heilige Gees die een groot gawe, wysheid. Wysheid soos Salomo gebid het, om die volk van die Here te lei en te dien.

25 Mei

Lees: Hand. 6:1-7

Teks: Hand. 6:7

GROEI

In vers sewe vertel die skrywer Lukas hoe die kerk gegroei het. So wys hy op die genade en ook die krag van God wat sorg dat sy jong en klein gemeente toeneem in grootte. Die vinnige toename in getalle in die jong gemeente toon aan ons

dat Christus voortgaan met sy werk om die volk van die Here op aarde te vergader. Die hoof van die gemeente dra die grootste sorg dat die werk voortgaan wat Hy begin het. Hy het die kerk gestig en bymekaar begin maak. Hy gaan voort daarmee. Al is daar baie teenstand, van die wêreld en die mag van die Bose, al is daar baie hindernisse — die gemeente groei.

Die verkondiging is al verder gehoor en die getal mense wat dit kan hoor het ook meer geword. En dit niesteenstaande die feit dat die duiwel alles probeer om die gelowiges af te sny en selfs die hele kerk te vernietig. Selfs die priesters wat van die grootste vervolgers van Christus en die gemeente was, het tot geloof gekom. Dit is nie die werk van mensehande nie maar dit is wonderdade van God.

Vandag word hierdie uitbreidingswerk voortgesit want die werk eindig eers met Christus se weerkoms. Die vraag is of die evangelie in ons huise en families groei. Ons huise groei op so baie terreine, veral op stoflike gebied. Met trots vertel mense hoe sterk hulle op materiële gebied geword het. Hoeveel moeite is gedoen op alle terreine en hoe is daardie inspanning en ywer beloon. Maar hoe het ons gesinne gegroei in die geloof? Het ons op alle terreine toegeneem en op die een plek nie alleen bly staan nie maar eintlik verarm. Wie is die skuldiges? Ouers wat vergeet?

26 Mei

Lees: Hand. 7:35-41

Teks: Hand. 7:40

MAAK AFGODE

In sy verdediging voor die Joodse raad verwys Stefanus, die eerste martelaar na die geskiedenis van Israel. Ten spyte van die groot verlossing wat die Here hulle te beurt laat val uit Egipte se slawerny het die volk tog nog na afgode gesoek. Hulle erken dat dit die werk van die Skepper was wat hulle gered het. Maar tog verwerp hulle as volk die groot seëninge en soek dan vir hulle ander gode.

Hulle verskoning was dat Moses te lank op die berg in God se teenwoordigheid vertoef het. Al het Moses hulle beveel om net vir 'n klein tydjie daaronder vir hom te wag, dan sou hy spoedig weer terugkom. Maar die volk haas hulle na ander afgode. Spoedig vergeet hulle van God. Hoe ondankbaar was die ou volk nie en hoe hardkopig was hulle nie van geaardheid nie. Hardnekkig probeer hulle weer van die Here ontslae raak en soek na hulle eie soort gode.

Daar is in ons volk se geskiedenis ook baie gebeurtenisse wat getuig van die wonderdade en leiding van ons hemelse Vader. Daar was ook moeitevolle jare in ons volk se verlede. Tog het ons Verlosser ons deur alles heen tot hiertoe gebring. En ons mense erken dit darem ook nog. Maar al erken ons die wonderdade het ons ook al ernstig begin om vir ons nuwe afgode te soek. Dit bewys die swak kerkbywoning of die swak

Nagmaalbywoning. Hiermee saam gaan die geleidelike verwerping van huisgodsdien. Die huisaltare van huisgodsdien het plek gemaak vir ander dinge. In die plek daarvan het 'n groot gejaag na sport en ontspanning gekom. Daar is met ontspanning niks fout nie maar wanneer die tyd en aandag wat daaraan bestee word meer is as die aan ons Christelike godsdien, dan is daar fout.

27 Mei

Lees: Hand. 7:51-60

Teks: Hand. 7:55

OË NA DIE HEMEL

Stefanus die eerste martelaar was omring deur 'n horde van vyandige en wraakgierige Jode. Nadat hy die skare beskuldig het van onbesnedenheid van die hart en van verraad en moord op Jesus het hulle so woedend geword dat hulle op die tande gekners het. Die evangelie dryf gewoonlik huigelaars tot waansin wanneer dit die sondes begin oopvlek. Want huigelaars soos die skare rondom Stefanus kan dit nie verdra dat hulle kwaad wat altyd weggesteek moet word, skielik ontbloot word nie.

Alleen staan die Christen terwyl die Jode skreeu en gereedmaak om hom weg te sleep na 'n verskriklike dood. Nêrens is daar enige teken van hulp van enige mens nie. In die aangesig van die dood draai Stefanus hom weg van die mense en van die wêreld en hy slaan sy oë op na die hemele, na God, die beskikker oor lewe en dood. Terselfdertyd stort sy hoop nie in duie nie want Christus verskyn aan hom. Die bedoeling hiervan is dat Stefanus op daardie tydstip bewapen is met die onoorwinlike krag van die Gees sodat niks sy aanskouing op die hemel kan verhinder nie. Deur die krag van die Gees en met volle vertroue op Christus is Stefanus se sterwe 'n oorwinning oor die dood. Die oorwinningslied hoor ons in die woorde „Here Jesus, ontvang my gees”.

Ons oë is meestal so vasgenael op die wêreld en die mense rondom ons. Hulle word naderhand so allesoorheersende faktore dat ons aan niks anders dink en praat as net van hulle nie. Hulle beïnvloed dan ons lewens en ons optrede op 'n oorheersende wyse. Maar as Christene moet ons weer raaksien dat ons oë tog ook na die hemele moet kyk om weer vir God raak te sien dat Hy ons kan help.

28 Mei

Lees: Hand. 8:26-35

Teks: Hand. 8:30 en 31

NIE WEET NIE-VRA EN WEET

As Minister van Finansies van die koningin van Ethiopië was die hofdienaar ongetwyfeld 'n ontwikkelde man. Maar wat die Bybel betref, was hy erg onwetend.

Daardeur het hy 'n moderne figuur geword. Daar was eenmaal 'n geslag wat baie min skoolopleiding gehad het. Maar hulle Bybel het hul geken! Vandag het die oorgrote deel van ons volk 'n hoë mate van ontwikkeling. Maar, ken die huidige geslag nog hulle Bybel?

Die hofdienaar verstaan nie veel van wat hy in sy Bybel-gedeelte lees nie. Maar hy lê dit nie weg met die versugting: „Ag, ek verstaan tog niks hiervan nie.” Dit is wat baie mense vandag doen. Onkunde van die Skrif lei tot nie-meer-verstaan-nie van die Skrif. En so word dit „onleesbaar” vir ons goed-geleerde geslag. Die Bybel word tot ’n ornament — tot ’n boek wat die predikant op huisbesoek vra, waaruit in die kerk voor-gelees word, maar wat nie meer ondersoek en waarmee nie meer geworstel word nie.

Die hofdienaar vra egter, hy vra Filippus om uitleg en verklaring van wat hy self nie verstaan nie. Hierdie man skaam hom nie vir sy onkunde nie. Baie mense reken dat deur te vra hulle onwetendheid aan die dag kom. Hulle vra nie en daarom sal hulle nooit weet nie. Die minister vra die eenvoudige evangelis en daardeur kom hy te wete. Hy kom tot die besef dat Jesus Christus sy vrede met God is. Hy weet nou dat ook sy lewe in kruis en opstanding aan God teruggegee is. Hy weet van tuiskom in die huis van sy hemelse Vader.

Lees en weet nie! Weet nie en vra! Vra en weet! Lees en vra en weet wat die onwetende hofdienaar geweet het!

29 Mei

Lees: Hand. 9:8-16

Teks: Hand. 9:11

WANNEER IS 'N MENS STERK?

Wat ’n verskil tussen die Saulus van vers 8 en 9 en die van vers 11! In die laaste vers is hy ’n toonbeeld van bruisende lewenskrag, gelaai met onuitputlike energie. In vers 8 en 9 is hy ’n hulpelose, radelose mens, ’n blinde. Op sigself is dit nie uitsonderlik nie. Die lewe is vol van sulke gevalle. Daar is die frisgeboude jongkêrel, vroeër ’n doring op die rugbyveld, wat die res van sy lewe in ’n rolstoel moet slyt. Of die onvermoeibare huisvrou wat deur ’n virus besmet, verander in ’n hulpelose kranke.

So is die lewe! Die een oomblik sterk, die ander swak. Maar wat is eintlik sterk of swak? Is die Saulus wat dreiging en moord geblaas het, wel so sterk? En is die Saulus in die binnekamer van Judas in die Reguitstraat in Damaskus, (God ken tog presies die adres van die mens wat Hom nodig het!) wel so swak? Want in hierdie binnekamer sit die hulpelose blinde en hy . . . bid. En wat beteken dit om te bid?

„Toe sê die Here vir hom (dit is vir Ananias): Staen op en gaan . . .” Om te bid is om God aktief te maak, is om die kragte van die hemel te mobiliseer. En as God vir jou heil aktief word en kragte van die hemel in jou guns werk, is jy dan wel so swak?

Daarom is die biddende Saulus sterker as die dreiging en moord blasende Saulus. En weet u, wanneer u die sterkste is? Nie wanneer u vol lewensmoed en lewenskrag „dit self wel sal klaarspeel” nie. Maar dan, wanneer u „sonder hulp en sonder raad, vlug tot God u toeverlaat”.

Die biddende mens is die sterkste. Ook al is hy hulpeloos, radeloos, reddeloos. Want God is aan die kant van die bidders. En sterker as God is niks of niemand nie.

30 Mei

Lees: Hand.9:17-19

Teks: Hand. 9:17

HOE OM DIE MEDEMENS TE BESKOU

„En Ananias het gegaan en in die huis gekom en hom die hande opgelê en gesê: Saul, broeder . . .”

Saul, broeder! So het Ananias nie altyd van Saulus gepraat nie. ’n Tydjie te vore het hy hom so opgesom: „Here, ek het van baie mense aangaande hierdie man gehoor hoeveel kwaad hy u heiliges in Jerusalem aangedoen het; en hy het hier volmag van die owerpriesters om almal te boei wat u Naam aanroep”. En hierdie persoonsbeskrywing van Saulus is heeltemal korrek! Dis nie ’n vlugtige, ongegronde mening wat Ananias hier koester nie. Dit berus op harde, onloënbare feite.

Waarom nou hierdie omkeer van opinie? Waarom is Saulus nou plotseling sy broeder? Hy weet niks daarvan af wat op die pad na Damascus met Saulus gebeur het nie.

Die verklaring van die omswaai van sy mening lê hierin: Hy beskou Saulus nou nie meer op grond van die feite nie, maar vanuit sy verhouding tot Christus. Christus het gesê: „Hy is vir My ’n uitverkore werktuig.” Dit is genoeg vir Ananias om in Saulus ’n broeder te sien.

Hoe beskou ons die mense? Op grond van hulle woorde, hulle dade, hulle tekortkomings en gebreke? Ons hoef ons nie eers skuldig te maak aan laster nie. Ons kan maar net feite noem.

Of beskou ons die mense as hulle vir wie Christus mens geword het, vir wie Hy sy hartebloed gegee het, vir wie Hy die toorn van God gedra het, vir wie Hy en plek berei het in die Vaderhuis met sy baie wonings?

As ons hulle so wil beskou, sal menige vyand tot ’n broeder of suster en ons lewe ryker en voller word. Probeer gerus hierdie nuwe mensbeskouing!

31 Mei

Lees: Hand. 9:32-35

Teks: Hand. 9:34

DIE EVANGELIE, VROME WENS OF WERKLIKHEID?

Agt lang jare het Eneas verlamd op sy bed gelê. Agt jare, agt maal driehonderd vyf en sestig, dit is byna drieduisend dae. Dit is genoeg om hom te oortuig dat die verlamming definitief is. Geen genesing, geen moontlikheid om eendag weer te kan loop nie. Miskien het hy eers wel op genesing gehoop. Later,

toe dit uitbly, het hy moontlik opstandig geword. En toe het hy berus. Hy het aanvaar dat hy verlam is en verlam sal bly. Wat kan 'n mens maak?

En tog, daar kom 'n dag na hierdie agt jare, waarop 'n stem in sy ore klink wat vir hom na spotterny gelyk het, of hoogstens na 'n vrome wens. „Staan op en maak jou bed op.“ Is dit gespot of 'n vrome, maar magtelose wens?

Nee, werklikheid! Blye werklikheid! Dit sou spotterny of 'n vrome wens gewees het wanneer daar niks aan hierdie woorde vooraf sou gegaan het nie. Maar daar gaan iets vooraf: „Eneas, Jesus Christus maak jou gesond.“ In Jesus Christus, maar ook in Hom alleen word die woord aan Eneas 'n blye werklikheid.

Want Jesus Christus het gekom om die deur ons aanvaarde en in beruste „werklikheid“ omver te werp. Die werklikheid van 'n wêreld wat van God vervreemd, ons geleer het om te berus in sonde, dood en leed. Die werklikheid van ons lewe wat in sonde gewortel, ons gedwing het om te berus in 'n lewe wat tog niks anders as 'n gestadige is dood nie.

Uit die dowwe berusting van ons geestelike verlamming roep die stem van kruis en opstanding ons toe: Wêreld, mens, Jesus Christus maak jou gesond! Die evangelie van Petrus se lippe het Eneas op sy naam genoem. Dit noem ook u naam.

1 Junie

Lees: Hand. 11:29-24 Teks: Hand. 11:23

BLYWEND OF VERGANKLIK?

Na die dood van Stefanus het 'n vervolging van die Christene in Jerusalem ontstaan. Maar wat bedoel was as 'n poging om die evangelie in die kiem te smoor, word 'n middel om dit uit te brei. Orals waar die vervolgdtes kom, verkondig hulle Christus. En so ontstaan 'n Christelike gemeente in Antiogië. Dit kom die gemeente van Jerusalem ter ore en hulle besluit om Barnabas af te vaardig na hierdie stad ten einde op hoogte van die geestelike toestand te kom.

Wie was Barnabas? Die heilige Skrif noem hom: „'n Goeie man en vol van die Heilige Gees en geloof.“ Goeie mense is dikwels so liggelowig, hulle beskou almal en alles as goed. Gelowige mense is dikwels so onprakties, hulle hou nie altyd rekening met die werklikheid nie. As Barnabas in Antiogië kom, is hy dadelik 'n entoesias. „Toe hy daar kom en die genade van God sien, was hy bly.“ Daar het ons dit! Onmiddellik meegesleep deur sy gevoel.

Maar wag, daar kom nog iets. „En het almal vermaan om met hartlike voorneme aan die Here getrou te bly.“ Nee, Barnabas is geen onpraktiese dromer nie. Hy ken die menslike geaardheid. Sy reaksie is nie alleen: Wat is dit mooi nie, die vraag kom by hom op: Is dit blywend?

En is dit nie die vraag wat by ons moet opkom nie? As ons die jong mense voor die kansel die jawoord hoor gee, as ons doopouers die hele belofte hoor aflê, as ons self by 'n Nagmaalsviering die nabyheid van God gevoel het. Is dit blywend?

En ons geloof? Het ons in die genade veragter of het ons met hartlike voorneme aan die Here getrou gebly?

2 Junie

Lees: Hand. 12:11-17 Teks: Hand. 12:15

WANT ELKEEN WAT BID, ONTVANG

Daar heers groot ontsteltenis by die Christene van Jerusalem. Herodes het sy hande geslaan aan sommige uit die gemeente om hulle kwaad aan te doen. Reeds is Jakobus gedood. Petrus is gevange geneem en sy lot is nie onseker nie.

Wat maak 'n mens in sulke omstandighede? Hy bid. So ook die gemeente. Daar word gebid vir Petrus. Nie sommer 'n vlugtige gebed nie, maar 'n aanhoudende gebed. Tot sover is alles begryplik. Elkeen van ons ken die oomblikke in sy lewe waarin daar gebid en gebed moet word.

Maar onbegryplik is dit dat die gemeente wat so vurig kon bid vir sy gevange voorganger, geen rekening gehou het met die verhoring nie! Want as God die gebed verhoor en Petrus aan die poort staan en Rodé die heuglike tyding bring, sê dieselfde mense wat so aanhoudend gebed het: Jy is van jou verstand afl! En as sy volhou: Dit is sy engel! Met ander woorde hy is tog al dood!

Onbegryplik! Om te bid en nie aan verhoring te glo nie. Maar bid ons dikwels nie self so nie? Is ons gebed soms nie meer as 'n wanhoopsdaad nie? As ons niks anders meer kan doen nie?

Maar gebed is geen wanhoopsdaad nie. Dit is 'n daad van hoop, gebore uit geloof. Uit die vaste en sekere hoop dat die Woord van Christus waar is: Want elkeen wat bid, ontvang. En daarom moet ons altyd reken op verhoring. Ja, dit is die voorwaarde van verhoring: Alles wat julle in die gebed vra, glo dat julle dit sal ontvang, en julle sal dit verkry.

3 Junie

Lees: Hand. 13:45-52 Teks: Hand. 13:46

VERGEEFS?

Dit was vir Paulus en Barnabas as Jode 'n baie groot teleurstelling dat hulle eie nasie die evangelie nie wou aanvaar nie. En nie alleen dit nie, hulle het met alle mag probeer om die prediking daarvan in die kiem te smoor. Geen middel was daarvoor te laag nie. Geweld, laster die bekende wapens van hulle wat met waarheid niks kan bereik nie, was onder hulle die mees gebruiklike metodes.

So lyk dit asof die arbeid van die apostels tevergeefs is. Tog sien hulle self dit nie so nie. „Dit was noodsaaklik dat die Woord van God aan julle eers verkondig moes word.” Waarom? Terwyl hierdie verkondiging sonder vrug is? Waarom die tyds- en kragverspilling? Waarom prediking waarvan geen resultaat te wagte is nie?

Paulus en Barnabas gee self die antwoord op hierdie vrae:
„Aangesien julle dit egter verwerp en julle self die ewige lewe
nie waardig ag nie . . .”

Elke Christusprediking stel die mens voor 'n keuse: aan-
nemning of verwerping. Aanneming beteken: vergewing van
sonde, ewige lewe. Verwerping: bly in sonde, ewige dood.
Hierdie keuse is die mens se ontsaglike verantwoordelikheid.
Hy gaan nie verlore buite sy eie skuld om nie. Hy moet in
hierdie lewe tot die maak van 'n keuse gedwing word.

Daarom is evangelieprediking altyd noodsaaklik. Ook aan
verhardes, ook aan onverskilliges, ook aan hulle wat afkerig is.
Daardeur word, as hulle hierin volhard, hulle verlore gaan hulle
eie verantwoordelikheid.

Ook aan ons is Christus verkondig. Wat is ons keuse?
Wie kies, o verdwaasde, bo lewe die dood?

4 Junie

Lees: Hand. 14:1-12

Teks: Hand. 14:9

GELOOF MOET SIGBAAR WEES

Vir die apostel Paulus was geen moeite of opoffering te
groot wanneer hy moes werk vir die uitbreiding van die kerk
van Christus nie. Met onvermoeide ywer het hy die taak wat
hy van die Heer van die kerk ontvang het, aangepak en deur-
gevoer. Dit het hom dan ook na dié lande gebring waar heidene
gewoon het.

In die gelese gedeelte tref ons Paulus en sy metgesél
Barnabas aan in die stad met die naam Ikonium, waar hulle
die evangelie verkondig. Maar heel gou ontstaan daar 'n be-
weging om die dienáars van die Heer van die kerk te mishandel
en selfs te stenig, en daarom vlug Paulus en sy metgesél uit
die stad en kom hulle in die stad Listre aan. Hier tref hulle 'n
man aan wat van sy geboorte af, kreupel was en glad nie kon
loop nie. Hierdie man het aandagtig na die boodskap geluister
wat Paulus aan hulle oorbring. Hierdie kreupele het nog nooit
van God of van Christus gehoor nie, maar dié dinge wat Paulus
van Jesus sê, klink soos die soetse musiek in die ore van die
kreupele. Hy hoor van 'n man met die naam Jesus, wat siekes
van hulle kwale kan genees, maar wat bowe-al die sondige
mense so liefgehad het, dat Hy vrywillig vir hulle gesterf het.

Die geloof in hierdie, vir hom tot nog toe onbekende Jesus,
straal uit die hele wese van die kreupele. Paulus sien dit raak,
en daarom sê hy vir die kreupele: Staán regop op jou voete.
En dan staan die kreupele op en loop rond.

Ons noem onself gelowige mense, maar straal ons geloof
ook uit ons hele wese? Kan die mense aan ons gesigte sien
dat ons gelowige kinders van God is? As dit wél die geval is,
laat ons dan die Here God daarvoor dank. As dit nie die geval
is nie, laat ons dan bid om die ware geloof deelagtig te word,
sodat ons geloofsbelydenis nie net 'n belydenis van die mond
sal wees nie, maar dat ons geloof uit ons hele wese sal uit-
straal.

ALLE EER MOET AAN GOD GEBRING WORD

Toe die apostel Paulus 'n kreupel man genees het, was die heidense skare wat die genesing aanskou het, rasend van opgewondenheid. Die inwoners van die stad Listre, was heidene wat aan mitiese gode geglo het. Onder hierdie groep gode was daar die god Jupiter wat beskou is as die vader van die gode, en Mercurius, die god van die skrandeheid. Volgens die mitologie sou hierdie vadergod Jupiter van tyd tot tyd na die aarde kom om hier besoek af te lê. Op sy besoeke sou hy dan vergesél wees van die god Mercurius wat as spreker vir die vadergod moes optree.

Wanneer die genesingwonder plaasvind, beteken dit vir die skare net een ding en dit is dat dit 'n besoek van die gode is wat in die gestalte van mense na die aarde gekom het. Selfs die heidene het maar al te goed besef dat die godheid vereer moet word, en daarom begin die priester dadelik om offerdiere en kranse gereed te maak sodat 'n offer aan die gode gebring kan word.

Hieroor was Paulus en Barnabas vanselfsprekend diep ontsteld. As daar iemand was wat vereer moes word oor die wonderlike genesing, dan was dit die Here God. Paulus en Barnabas gryp dan die geleentheid wat hulle kry, met gretige hande aan en vertel aan die skare dat dit die lewende God is wat die genesing laat geskied het. Die heidense skare hoor van die man van Nasaret wat nie alleen mense kan genees wat siek is na die liggaam nie, maar ook hulle wat siek is na die gees. As daar enige offers en eerbewyse gebring moet word, dan moet dit offers van dankbare gehoorsaamheid aan die God van Israel wees.

Hoe dikwels gebeur dit nie dat ook óns, mense tot gode verhef nie? Hoe dikwels gebeur dit nie dat ons die lof wat God toekom, aan 'n ander gee? Hoe dikwels is óns nie diegene wat lofprysinge verwag as ons deur die genade van God groot dinge vermag nie?

Mag die Here dit so beskik dat ons altyd sal besef dat ons uit onself tot geen goeie daad in staat is nie en alles wat ons vermag, alleen in die krag van God vermag. Mag die Here dit ook so beskik dat ons altyd met die loflied op ons lippe sal lewe: Loof, loof die Heer van alle Here; verhoog sy naam en gee Hom ere.

DIE WEG NA DIE KONINKRYK GAAN DEUR BAIE VERDRUKKINGE

In ons teksvers lees ons dat die apostel Paulus aan hulle wat die blye evangelieboodskap gehoor, geglo en aangeneem het, sê dat die gelowige mens deur baie verdrukkinge in die koninkryk van God ingaan. Paulus, meer as enige ander mens, kon beslis hierdie woorde met die grootste gesag spreek.

Vandat hy die dag op die pad na Damaskus tot bekering gekom het, was sy lewe 'n aaneenskakeling van verdrukkinge.

In die gelese teksgedeelte sien ons dat dieselfde skare wat offers aan Paulus en Barnabas wou bring, enkele ure later vir Paulus stenig. Paulus ondervind dieselfde wat Jesus moes ondervind. Toe Jesus vir die laaste maal Jerusalem binnegegaan het, het die juigende skare Hom met groot geesdrif en lofpysinge ontvang. Maar enkele dae later het daardie selfde skare luidkeels uitgeskree: Kruisig Hom; kruisig Hom.

Hierdie ondervinding wat Christus en ook Paulus gehad het, is ook die ondervinding van elke ware gelowige. Die weg wat na die ewige lewe lei, is geen maklike weg om te bewandel nie. Dit is langs hierdie weg dat die sifting van gelowiges plaasvind. Daar is baie mense wat graag die ewige lewe deelagtig wil word, maar wat nie bereid is om deur verdrukkinge en beproewinge te gaan nie. So lank dit met hulle goed gaan en daar geen offers of opofferings van hulle gevra of verwag word nie, loop hulle op die weg voort. Maar wanneer daardie mense beproef word of wanneer daar van hulle verwag word om iets op te offer vir hulle geloof, word hulle mismoedig en teleurgesteld en dan draai hulle so maklik van die moeilike pad weg, en loop saam met die wêreldstroom op die breë en die maklike pad wat helaas na die verderf lei.

Die pad na die koninkryk van God gaan deur baie verdrukkinge, beproewinge en selfs smarte. Wanneer ons as gelowige mense verdruk en beproef word, moet ons weet dat die Here God die beproewinge op ons lewenspaaië lê. En Hy doen dit nie sodat ons van die pad van die gelowiges moet afdwaal en op die pad van die ongelowiges moet loop nie. God bring beproewinge op ons lewenspad om ons steeds nader na Hom te bring, want alleen wanneer ons in Hom en Hy in ons lewe, sal ons die krag ontvang om deur die verdrukkinge heen, die koninkryk van God in te gaan.

7 Junie

Lees: Hand. 16:9-25

Teks: Hand. 16:25

'N LOFLIED IN DIE NAG

Op sy tweede sendingreis bevind die apostel Paulus hom in die stad Troas, geleë in 'n landstreek met dieselfde naam. In hierdie stad het Paulus een nag 'n gesig gehad van 'n Masedoniër wat na hom roep en sê: Kom oor na Masedonië en help ons.

Paulus was natuurlik dadelik bereid en gereed om te gaan, en met baie groot entoesiasme en hoë ideale het hy die reis na Masedonië aangepak. Weinig het hy geweet watter beproewinge en smarte daar vir hom gewag het.

Die eerste stad in Masedonië wat hy besoek het, was die stad Filippi; 'n groot en vernaam stad. Paulus se werk was om die evangelie van die kruis uit te dra en oor te bring na hulle wat nog in die duisternis van die ongeloof gewandel het.

In Filippi moes hy sy verkondigingswerk op die wal van 'n rivier doen. Op pad na die bidplek kom Paulus en sy metgeselle 'n vrou teë met 'n waarsêende gees. Dê vrou het naderhand lastig geword, en daarom dryf Paulus die waarsêende gees uit haar uit.

Oor hierdie daad word Paulus en Silas gegryp en in die gevangenis gewerp, nadat hulle gegêsel is. Hulle word in die maksimum veiligheidsafdeling geplaas en hulle voete in blokke vasgeklem. Die dienaars van God wat met soveel ideale na Masedonië gegaan het, bevind hulle in 'n uiters onbenydenswaardige posisie. Hulle lywe is oopgekerf deur die gêselslae, hulle is swak vanweë bloedverlies. Omdat hulle voete in die voetblok vas is, kan hulle ook nie omdraai in die posisie waarin hulle lê nie. En as die koue van die nag dan nog verder tot hulle ellende bydra, word hierdie twee manne nie moedeloos nie. Hulle bejammer hulle ook nie self nie. Nee, hulle is verheug dat hulle in die bevoorregte posisie is om te ly ter wille van die evangelie.

Daarom hef hulle 'n loflied aan in die donker ure van die nag. Die gevangenis wat gewoonlik gevul word met verwensings en vloeke van die gevangenes, word nou gevul met die soete klanke van 'n loflied wat gesing word tot eer van die Here. Die pyn en die lyding wat hulle moes verduur, kon nie verhinder dat hierdie twee manne die Here loof nie.

Is ons bereid om pyn te verduur ter wille van ons geloof? Sien ons kans om die Here te loof selfs onder kastyding en lyding?

Wanneer ons dink aan die lyding van Paulus en Silas, dan dink ons onwillekeurig aan 'n ander man wat ook gely het. Ons dink aan Jesus Christus ons Here wat gely het en selfs gesterwe het ter wille van sondaars soos ons.

Laat ons dan uit dankbaarheid vir die genade, ons stemme in 'n loflied en danklied verhef tot eer van die Naam van God.

8 Junie

Lees: Hand. 16:26-31

Teks: Hand. 16:31

OPREGTE GELOOF IS ONS ENIGSTE REDDING

Vir die bewaarder in die gevangenis van Filippi, sou die lewe ná die besondere nag waarvan ons in ons teksgedeelte lees, nooit weer dieselfde wees nie. Die een oomblik het hy nog heerlik gesit en luister na die lofliedere wat sy twee spesiale gevangenes in die middernagtlike ure sing; die volgende oomblik het hy asof versteen gestaan van vrees toe die God van sy twee gevangenes handelend optree.

Die aardbewing wat die fundamente van die gevangenis geskud het, was vir die bewaarder geen ongewone verskynsel nie. Aardbewings in die besondere streek, het dikwels voorgekom. Die feit dat die deure van die gevangenis oop gegaan het, kon ook maklik verklaar word. Maar dat al die deure oopstaan en geen enkele gevangene ontsnap nie, dit kon die bewaarder nie verklaar nie.

Vir hom was dit duidelik dat hy hier gekonfronteer was deur 'n mag veel groter en sterker as waar van hy ooit kon droom. Hy het maar al te goed besef dat hierdie aardbewing en alles wat daarmee gepaard gegaan het, 'n daad van die God van sy twee gevangenes was. Hy het gehoor dat die twee gevangenes vroeër die dag toe hulle nog vry was, 'n vreemde boodskap aan die inwoners van die stad gebring het, en dat hulle ook die vrou met die waarsêende gees, genees het. Hy het verneem dat hulle vertel van hulle God wat die sondige mensheid so lief het dat Hy sy Seun laat sterwe het sodat die mensheid gered kan word van die ewige dood.

Daarom is die vraag van die bewaarder eintlik vanselfsprekend: Menere, wat moet ek doen om gered te word? Op hierdie vraag kry hy dieselfde antwoord wat ons vandag nog kry as ons dieselfde vraag vra. „Glo in die Here Jesus Christus, en jy sal gered word”, sê Paulus. „Ja meer nog, jou hele huisgesin sal ook gered word as jy glo.”

En dan vra die bewaarder uit oor hierdie God van Israel, en wanneer hy die woord van verlossing en skuldvergewing en lewe hoor, neem hy die woord met blydschap aan, en word daardie selfde nag nog gedoop saam met sy hele huisgesin.

Maar die nuut gelowiggeworde man, bely nie net sy geloof nie. Hy gaan dadelik oor tot die betoning van naasteliefde. Hy was en verbind die wonde aan die liggame van die twee gevangenes en sit vir hulle 'n heerlike maaltyd voor.

9 Junie

Lees: Hand. 17:1-14

Teks: Hand. 17:2 en 3

JESUS IS DIE CHRISTUS

In die stad Tessalonika was daar 'n Joodse sinagoge, en toe Paulus en Silas in die stad kom, het Paulus, soos hy gewoon was om te doen, in die sinagoge opgetree en drie sabbatte lank die evangelie verkondig. Op so 'n voortreflike wyse het hy die Skrifte uitgelê, dat sommige van die luisteraars die Woord kon verstaan en glo.

„Hierdie Jesus wat ek aan julle verkondig, is die Christus.” Dit was die boodskap van die apostel aan die luisteraars. En wat 'n heerlike woord was dit nie om te hoor nie? Nou verstaan hulle vir die eerste keer die Skrifte wat hulle al so dikwels gelees maar nie verstaan het nie. Die profesie van die Ou Testamentiese geskrifte waarin die koms van die Messias, die Gesalfde aangekondig is, kry nou vir hulle sin en betekenis.

Soos die Jode in Jerusalem, het die Jode in Tessalonika ook geglo dat die langverwagte Messias, die ryk van koning Dawid weer sal oprig. Hulle het geglo dat die Messias met die swaard in die hand voor die volk sal uittrek om die Romeinse juk, wat swaar op die skouers van die kinders van Israel gedruk het, met wapengeweld af te werp.

Nou hoor hulle egter dat Jesus die Christus is; dat Hy die langverwagte Messias is, en dat Hy wél 'n juk van die skouers van die volk afgewerp het. Maar dit was nie die juk van die

Romeinse oorheersers nie, nee, daar was 'n ander juk wat veel swaarder op die volk gedruk het, naamlik die juk van Satan. Jesus die Messias het hierdie juk verbreek toe Hy aan die kruis op Golgota gesterwe het. Die oorwinning van die Messias lê in die skynbare neerlaag van Christus, en almal wat glo in Jesus die Christus, kan deel in die oorwinning.

Laat ons dan gedurig bid om die versterking van ons geloof, en laat ons ook elke dag ons harte oopstel vir God en sy Woord, sodat ons ook kan deel in die vreugde van die oorwinning deur Christus, en aan die einde van ons dae saam met Hom kan lewe in sy hemelse koninkryk.

10 Junie Lees: Hand. 17 van vers 22-34 Teks: Hand. 17:25

ALLES WAT LEEF, LEEF UIT DIE HAND VAN GOD

Nadat Paulus die evangelie in Tessalonika verkondig het, gaan hy en sy metgesel ná Atene om die verkondiging aldaar voort te sit. Maar hier in Atene sou die apostel bitter teleurgestel word vanweë die weiering van die Ateners om die evangelie aan te neem. Dit is wel waar dat ons lees dat sommige van die Ateners wél die Woord aangeneem het, maar hulle was maar betreklik min.

En nou kan 'n mens met reg wonder waarom dit dan so was. Die antwoord lê in die feit dat die Ateners 'n ander soort mens was as die res aan wie Paulus die evangelie verkondig het.

Die Ateners was godsdienstige mense. Paulus sê aan die Ateners dat hy sien dat hulle baie godsdienstig is. Hulle stad was vol afgodsbeelde en altare. Hulle het selfs 'n altaar gebou wat gewy is aan 'n onbekende God. Dit is gedoen omdat die Ateners bang was dat daar dalk nog êrens 'n God mag wees van wie hulle nog nie gehoor het nie. Maar die stad Atene was bekend as die stad van die intellektueles, die slim manne. Die stad het nie verniet 'n belangrike universiteit gehad waar duisende manne in veral die wysbegeerte onderrig is nie.

Maar nou het die geleerdheid ook 'n nadeel gehad en dit was dat die geleerdes alles met die verstand wou verklaar. Alles wat hulle kon uitdeneer, dit het hulle aanvaar en geglo; en dit wat hulle nie kon verklaar deur redeneringe en diskussie nie, is eenvoudig nie aanvaar nie. Toe Paulus met hulle spreek en aan hulle sê dat daar beslis 'n God is van wie hulle nog nie gehoor het nie, het hulle dadelik belang gestel. Hier was nou vir hulle die geleentheid om iets nuuts te hoor en te beredeneer.

Hulle kon die boodskap aanvaar en selfs glo, en was ook werklik verheug om van die God te hoor wat nie afhanklik is van diens deur mensehande nie, maar wat juis van sy kant aan die mens alles gee. Maar toe Paulus sê dat hierdie God sy

Seun uit die dood laat opstaan het, kon die geleerde manne dit eenvoudig net nie glo nie. Vir hulle was dit onmoontlik dat iemand wat gesterf het, weer uit die dood kan opstaan. Daarom het hulle dan ook die spot met Paulus gedryf en van hom weggegaan; dit is, almal behalwe die paar wat tóg bereid was om te glo.

Mag God gee dat ons onvoorwaardelik sal glo om dan so gered te word.

11 Junie

Lees: Hand. 18:1-11

Teks: Hand. 18:10

DIE EVANGELIE MOET VERKONDIG WORD

Paulus kom in Korinte aan en trek by Akwila en Prissilla in. Tussen hulle en die apostel het 'n hegte vriendskapsband ontstaan. Hy werk saam met hulle en preek op die sabbatdae in die sinagoge. Later bestee hy al sy tyd aan die prediking om die Jode te oortuig dat Jesus die Christus is. Die Jode laat hulle egter nie oortuig nie, maar verset hulle en beledig die apostel. Paulus skud die stof van sy klere af en verlaat hulle. Alhoewel die Jode hulle verset, kom die hoof van die sinagoge, Krispus, en sy hele huisgesin tot geloof in die Here en ook baie ander mense in Korinte wat die boodskap gehoor het.

Gesien die felle haat van die Jode het Paulus dit seker as 'n wonder beskou dat hulle hom ongesteurd met sy werk laat voortgaan het. Die Here sê in 'n gesig vir Paulus: „Moenie bang wees nie; hou aan met preek en moenie stilbly nie, want Ek is met jou . . . want in hierdie stad behoort baie mense aan My.”

Aan Paulus word 'n dubbele versekering gegee: Niemand sal hom kwaad aandoen nie en niks sal by magte wees om die evangelie se gang te stuit nie. Die Here verseker die apostel dat baie mense in Korinte aan Hom behoort.

„Ja, Paulus, daar is baie wat My tot heil verkies het. Alhoewel daar baie in Korinte is wat eet en drink, werk en slaap — sonder om van die bestaan van Jesus Christus bewus te wees — is daar ook baie wat in my liefde en genade beslote is. Gekoop deur my bloed is hulle my eiendom al weet hulle dit nie en al sou hulle selfs teenstand bied. Werp jy maar net die net uit deur te spreek en nie te swyg nie.”

God laat nooit die werk van sy hande vaar nie! God sy dank vir sy uitverkiesende genade in Jesus Christus ons Here!

12 Junie

Lees: Hand. 19:1-10

Teks: Hand. 19:5

GEDOOP IN DIE NAAM VAN JESUS

Efese was 'n stad aan die weskus van Klein-Asië. Paulus het vroeër in dié stad vertoef en belowe dat „as God wil, kom ek na julle terug”. Met die aanvang van die derde sendingreis reis Paulus deur Frigië en Galasië en kom weer in Efese aan. Hier tref hy 'n groepie gelowiges aan. Hulle, net soos Apollos, moes seker goed onderlê gewees het in die Skrifte van die Ou Testament en is moontlik gedoop deur 'n leerling van

Johannes die Doper wat in Efese 'n groep volgelingen versamel het. Hulle moes onwillekeurig in die WEG van die Here onderrig gewees het, maar het net van die doop van Johannes geweet.

Paulus verneem by hulle of hulle die Heilige Gees ontvang het toe hulle gelowig geword het. Toe hulle onbevestigend antwoord, vra hy: „Watter soort doop het julle dan ontvang?” As hulle dan antwoord dat hulle die doop van Johannes ontvang het, wys die apostel hulle daarop dat Johannes weliswaar 'n besondere man was, maar dat hy alleen voorloper van Jesus was. Johannes het ook self getuig dat hy nie die Messias was nie. Johannes se doop was voorbereidend en is toegedien ná berou oor sonde en op geloof in die Messias wat sou kom. Jesus het gekom en die doop van Jesus rig hom tot die werk wat volbring is en verleen genadegawes wat deur Hom verwerf is. Hy verseël aan ons dat Hy ons was in sy bloed van al ons sondes en lei ook ons in die gemeenskap van sy dood en van sy wederopstanding in!

13 Junie

Lees: Hand. 19:21-31 Teks: Hand. 19:29

MASSALE EMOSIE IS GEVAARLIK

Die voorspel tot wat ons in vers 29 lees, vind ons in die voorafgaande verse. Demetrius het silwerbeelde van die tempel van Artemis (godin van die vrugbaarheid) gemaak. Dit het vir die vakmense 'n goeie verdienste verskaf. Paulus en sy gevolg kom in Efese aan en hy sê vir die mense dat goed wat met hande gemaak is, nie gode is nie. Demetrius is ontstoke en maak die mense op sy beurt wys dat hulle voorspoed van dié werk afhang en dat die tempel van die groot Artemis sy betekenis sal verloor. Hy sê: „Ons bedryf staan in gevaar om 'n slegte naam te kry.”

Demetrius weet dus hoe om 'n opskudding te veroorsaak deur aan die skare voor te hou dat die diens van Artemis op die spel is. Dit is 'n godsdienstige dekmantel vir 'n selfsugtige bedryf. En die massa kom in verzet en is woedend. Hulle skreeu: „Groot is Artemis van die Efesiërs!” Gajus en Aristargus, twee Masedoniërs wat saam met Paulus gereis het, word gegryp en saamgesleep. Die oproer brei oor die hele stad uit. Massaoproer en betogings is in ons tyd ook nie vreemde verskynsels nie. Die massa kom maklik in beweging. Die massa kan selfs met 'n skynbare godsdienswyer besiel wees. Één van die wapens waarmee Satan die koninkryk van God bestry, is juis die stem van die massa. Massa-emosie het nog niks met waaragtige geloof te doen nie. Hoe groot die aantal belyers van die Naam van Jesus Christus mag wees, hulle vorm nooit 'n massa nie, maar altyd 'n gemeenskap: 'n gemeenskap van Heiliges.

DIE DIENSWERK MOET KLAARGEMAAK WORD

Op sy terugreis na Jerusalem het Paulus besluit om by Efese verby te vaar want hy was haastig om, as dit kon, op pinksterdag in Jerusalem te wees. By Milete gaan hy aan wal en kort daarna vind ons hom in gesprek met die ouderlinge. Die tema van sy gesprek is: Hy het die Here te midde van droefheid weens vervolginge wat hy moes verduur, gedien. Hy het by hulle in die openbaar gepreek en hulle in hul huise geleer. Ja, hy het niks teruggehou wat vir hulle voordelig kon wees nie. Hy het onder hulle almal rondgegaan en die koninkryk van God verkondig. En nou gaan hy, daartoe deur die Gees gedring, Jerusalem toe. Wat dáár met hom sal gebeur weet hy nie, maar die Heilige Gees verseker hom in elke stad dat daar gevangenskap en verdrukking op hom wag.

Tog bely Paulus dat al is sy lewe vir hom kosbaar, hy dit van geen belang ag nie. Hy wil die dienswerk wat hy van die Here ontvang het, klaarmaak. Daarmee is op sy lewe beslag gelê. Hy moet die evangelie van God se genade verkondig. Dit is wat die mense nodig het. En omdat sy lewe so vervul is van sy roeping om die evangelie van God se genade te verkondig, reken hy sy eie lewe van geen belang nie, as hy maar net sy lewenstaak kan voltooi.

Die kerk het te alle tye mense nodig wat hulle lewe slegs kosbaar ag in sover as wat hulle aan die evangelie van God se genade diensbaar kan wees!

ONOPHOUDELIKE VERMANING

Paulus verkeer in gesprek met die ouderlinge te Efese. Hy wys daarop dat hy drie jaar lank onder hulle rondgegaan het. Hy het gedurende daardie tyd die koninkryk en die heilsplan van God in sy volle omvang aan hulle verkondig. Nou moet hy van hulle afskeid neem en hy weet dat hulle hom nie weer sal sien nie. Hy druk dit op hulle harte om hulleself en die kudde wat aan hulle toevertrou is, op te pas. Ná sy vertrek sal daar „wrede wolwe” en dwaalleraars onder hulle kom. (Díe waar-skuwing van die apostel is ook in die formulier ter bevestiging van ouderlinge vervat).

Paulus sê: „Onthou dat ek elkeen van julle drie jaar lank vermaan het, aanhoudend, dag en nag, baie keer met tranes.” Daarmee bedoel Paulus dat hulle welsyn hom ter harte gegaan het. Hy herinner hulle ook daaraan dat hy die hele tyd nie opgehou het om hulle te vermaan nie. Dit was ’n vermaning om die pad van sonde te verlaat en die saligheid in Jesus Christus na te jaag.

Die ampsdraers in die kerk het ook 'n opdrag ontvang. Hulle moet ook dag en nag „met trane“ vermaan. Die opdrag is duidelik: „So is dan ten eerste die amp van die ouderlinge om saam met die dienaars van die Woord opsig te hou oor die gemeente wat aan hulle toevertrou is, om naartoe toe te sien of elkeen in belydenis en wandel hom behoorlik gedra, om die wat hulle onstigtelik gedra, te vermaan . . .”

16 Junie

Lees: Hand. 20:32-38 Teks: Hand. 20:35

DIE ARMES MOET VERSORG WORD

Voordat Paulus afskeid neem van die ouderlinge in Efese wys hy hulle daarop dat hy vir homself en die mense wat saam met hom was, gesorg het deur met die hande te werk. Hy het vir hulle 'n voorbeeld gestel en druk dit op hulle harte dat die gelowiges in Christus hard moet werk sodat die armes gehelp kan word. Paulus het die armes in die oog en dan seker veral die wat siek was en daarom nie in staat was om hulle brood te verdien nie. Onomwonde stel hy sy saak en sê: „Onthou die Woorde van die Here Jesus Christus.” Hy het self gesê: Om te gee maak 'n mens gelukkiger as om te ontvang. (Hierdie woorde kom nie in een van die evangelies voor nie en is seker die vrug van 'n mondelinge oorlewering. Nie alles wat Jesus gesê of gedoen het staan in die Bybel nie. Johannes sê: „Daar is nog baie ander dinge wat Jesus gedoen het. Maar as dit een vir een beskrywe moet word, dink ek, sou die hele wêreld nie genoeg plek vir die boeke hê nie.”)

Ons verneem dus uit die mond van Paulus vir die eerste keer van die saligspreking van die Here Jesus. Maar die gees van hierdie woorde is terug te vind in byvoorbeeld Lukas 6:38 waar Jesus sê: „Gee en vir julle sal gegee word.”

Die gelowiges in Christus leef nie vir hulleself nie, maar vir die Here en dus vir die naaste. Die gemeente bewys dan ook weldadigheid aan alle mense, maar insonderheid aan die huisgenote van die geloof. Let ons op die huweliksformulier, word dit die man op die hart gedruk om ook iets oor te hou vir die armes. Op die begroting van die Christelike huisgesin staan daar dus: die armes.

17 Junie

Lees: Hand. 21:10-16 Teks: Hand. 21:13

BEREID OM TE STERF

Paulus bevind hom nou in Sesarea en gaan tuis by Fillipus. Op daardie tydstip kom 'n sekere persoon, Agabus, uit Judea ook in Sesarea aan. Agabus was 'n profeet en het jare gelede in Antiogië voorspel dat daar hongersnood in die dae van keiser Klaudius sou kom. In teenwoordigheid van Lukas en ander voer Agabus 'n simboliese handeling uit.

Die handeling laat ons onwillekeurig dink aan dié van Sedekia, die seun van Kenaäna, wat vir hom ysterhorings gemaak en gesê het: „So spreek die Here: Hiermee sal u die

Arameers stoot totdat hulle vernietig is." Agabus vat Paulus se gordel en nadat hy sy eie hande en voete vasgebind het, sê hy: „So sê die Heilige Gees: Die Jode sal in Jerusalem die eienaar van hierdie gordel net so vasbind en hom aan die heidene uitlewer." Die aanwesiges smee Paulus om nie Jerusalem toe te gaan nie. Maar die apostel antwoord: „Waarom wil julle my hart sag maak met julle tranes? Ter wille van die Naam van die Here Jesus is ek bereid om in Jerusalem nie net gevange geneem te word nie maar selfs ook te sterwe."

Vroeër wou ook Jesus se dissipels weet waarom Jesus terug na Judea toe wou gaan en bekommerd die vraag gestel: „Rabbi, nou die dag nog wou die Jode U stening, en gaan U weer daarheen?" In Jerusalem het die kruis vir Jesus gewag. Vir hierdie Jesus wat sy lewe vir sondaars feil gehad het, is Paulus bereid om ook Jerusalem toe te gaan. Hy is bereid om nie net gevange geneem te word nie, maar ook te sterf.

Ons bely sy Naam. Ons kan ook gedaag word om onder moeilike omstandighede en vervolging sy Naam te bely. Mis-kien sal ons ook „Jerusalem" toe moet gaan. Is ons bereid om vir sy Naam te sterwe?

18 Junie

Lees: Hand. 22:1-23

Teks: Hand. 22:1

JESUS VAN NASARET IS DIE MESSIAS

Die apostel Paulus lewer hier 'n rede voor die oproerige Jode en die kommandant van die Romeinse garnisoen.

Hoewel ons nie presies weet wat Paulus alles wou sê nie, omdat die oproerige skare sy rede onderbreek het, kom daar tog 'n aantal belangrike sake in sy gelewerde rede na vore. Eerstens wys Paulus daarop dat hy behoorlik in die wet onder-rig is. Tweedens, dat hy self eers 'n vyand van die evangelie van Christus was. Derdens, dat hy deur 'n stem uit die hemel tot geloof in die evangelie gebring is. Vierdens, is dit wat hy verkondig deur Ananias, 'n man wat getrou volgens die wet gelewe het, en by die Jode in die stad hoog aangeskrewe was, aan hom geleer. Ten slotte meld hy dat dit die wil van die Here is dat hy juis die evangelie onder die vreemde volkere gaan verkondig.

In dit wat Paulus hier voorhou, het ons eintlik ook belang-rike riglyne vir die leer en werk van die kerk. Ons kan dit kort-likes so stel: Die Nuwe Testamentiese verbondsvolk bestaan omdat God se beloftes in Christus in vervulling gegaan het. Die dienswerk van die kerk is daarom ook gerig tot dieselfde verbondsgod van die Ou Testament, die Here. Die rede waarom die kerk sy dienswerk in en deur Jesus Christus doen, is ook nie 'n willekeurige saak nie, maar opdrag van die Here. God het hom daartoe geroep deur sy openbaring in Jesus van Nasaret as die Messias, en die vele getuienisse en wonder-werke rondom sy lewe en werk.

God self het tot ons gespreek in en deur Jesus Christus, die Seun. Daarom moet sy Naam bely word.

19 Junie

Lees: Hand. 22:22-30 Teks: Hand. 22:22

TEENSTAND VIR DIE EVANGELIE VAN JESUS CHRISTUS

Nieteenstaande Paulus se pleidooi gaan die oproerige skare voort om sy bloed te soek. Miskien moet 'n mens eerder sê: Juis as gevolg van Paulus se rede word die skare heftiger in hulle aanvalle op Paulus.

Die vyandigheid van die skare teen Paulus is immers eintlik gerig teen dit waarvoor Paulus gestaan het. Hulle wil van Jesus van Nasaret as die Messias niks weet nie. Soos Jesus Christus self dan ook die spot en mishandeling van die Joodse volk moes verduur, kom die spot en mishandeling ook oor hulle wat die Naam van die Here sou bely. Dit geskied dan ook ten koste van alle regverdigheid.

Hierdie vervolging, haat en geweld, het die kerk ook oor die eeue van sy bestaan heen, voortdurend getref. Tog bly die weg van die belydenis van die Naam van Jesus Christus, die enigste weg wat die kerk mag bewandel. Hy is immers die hoeksteen van die kerk en sy Naam is die enigste waardeur ons gered kan word. By die „ja” of die „nee” vir die belydenis daarvan, staan of val die kerk en die gelowige.

Sou dit dan die lot van die kerk van môre wees om soortgelyke vervolginge te verduur, mag dit die trou van die kerk tot die uiterste beproef, maar die kerk mag dan ook nie anders as om sy Naam te bely nie. Het die Here Jesus Christus dan nie self ook eenmaal gesê nie: „Elkeen wat hom voor die mense openlik vir My uitspreek, vir hom sal Ek My ook openlik uitspreek voor my Vader wat in die hemel is. Maar hom wat My voor die mense verloën, sal Ek ook verloën voor my Vader wat in die hemel is?”

20 Junie

Lees: Hand. 23:1-11 Teks: Hand. 23:11

DIE HERE BEMOEDIG

Paulus se dienswerk ter wille van die evangelie van Jesus Christus het hom dikwels in noodsituasies laat beland. So gebeur dit ook in Jerusalem dat hy vervolgd en gemartel word.

Tog gaan Paulus voort om die heilswaarhede te verkondig, en daardeur die Naam van Jesus Christus groot te maak. Met al die vermoëns tot sy beskikking getuig Hy ook so hier voor die lede van die Joodse raad.

Die geheim van Paulus se vreeslose optrede moet egter gesoek word in die kragvolle werking van God deur die Heilige Gees. Hy het ook hier in Jerusalem die vervulling van die belofte van Jesus Christus by sy hemelvaart beleef. Want die Here sou self die apostels bystaan totdat hulle verkondigings-taak afgehandel sou wees. Bygestaan deur die Here, is Paulus dan ook bemoedig en aangespoor tot verdere verkondigings-werk.

Die taak van die kerk met betrekking tot die verkondiging van die evangelie mag dus nie by die eerste teenspoed herooreweg of verwaarloos word nie. Die Here is self by waar dit ookal verkondig word, en die belofte van bystand en trou geld tot by die weerkoms van die Here.

Om dit egter wel in trou te doen, is alleen moontlik as die kerk sy inspirasie en hulp by die Here sal soek. Dit is immers Hy wat self sy kerk in stand hou. Ook ons werke sal slegs met vrug bekroon word as dit in en deur Hom geskied.

21 Junie

Lees: Hand. 23:12-22 Teks: Hand. 23:12

DIE SLINKSE KOMPLOT

Skaars is Paulus in veiligheid gebring of sy lewe word alweer bedreig. Hierdie keer word daar fyn beplan om 'n einde aan sy lewe te maak. Die dekmantel van verdraagsaamheid en geregtigheid word selfs hiervoor gebruik.

Hierdie verwickelinge laat ook juis blyk hoe noodsaaklik dit was dat Paulus pas te vore deur die Here opnuut weer bemoedig moes word. Daar het nou vir hom die grootste gevaar voorgelê. Volgens die beplanning van sy vyande was dit 'n uitgemaakte saak dat hy die volgende dag sou sterwe. Hierdie krisis kon hy dan ook slegs met die grootste geloof in God se bystand manmoedig trotseer.

Nou was hierdie geloof in die hulp van die Here ook nie tevergeefs nie. Hy ervaar hoe God se bemoedigende woord ook oorgaan in 'n daadkragtige bevrydende optrede. Die komplot kom aan die lig. Met Paulus se suster se seun as instrument, toon die Here dat Hy betroubaar waghoe oor die lewe van Paulus.

So blyk dus dat selfs die felste en sluuste pogings van die vyande van die gelowiges vernietig word, omdat die Here die bewaarder is wat nie sluimer of slaap nie. Intendeel, Hy tree in sy voorsienige bestuur reddend in ten behoeve van die gelowiges.

Hierdie selfde bystandswoord en bystandsdaad deur God het ons ook veel omvangryker leer ken deur sy verlossingswerk in Jesus Christus. Na die sondeval moes die Here telkemale aan die mensdom verskyn, ten einde die geloof op redding uit die sondeslawerny, wakker te hou. Ten laaste het Hy ook daadwerklik opgetree deur die sending van die Messias.

Sal Hy dan nie ook aan ons nou sy bystand bewys nie — al is die gevaar ook hoe groot? Nou dat Christus ons met God versoen het, sal Hy sy bystand des te meer verleen.

DEUR DIE KOMPLOT JUIS OPPAD NA ROME

Met die onthulling van die komplot teen Paulus, besluit die kommandant om hom onder beskerming na die goewerneur in Sesarea te stuur. Sodoende sou enersyds die komplot misluk en andersyds sou Paulus deur 'n hoër gesag verhoor kan word. Daardeur kon die kommandant ook vryraak van hierdie lastige saak wat hy moes hanteer.

Maar nou het die komplot en sy mislukking nie alleen rigting gegee aan die kommandant in sy hantering van hierdie saak nie. Dit het ook juis veroorsaak dat die saak 'n wending geneem het in die rigting waarin die Here dit wou stuur. Volgens die woord van die Here aan Paulus, sou hy ook nog in Rome die evangelie gaan verkondig. Hier gee hy dan ook nou die eerste tree in die rigting van Rome. Die Here gebruik hier die Romeinse owerheid, kommandant en soldate, om sy voorname om Paulus te red te volbring; en sodoende die evangelieverkondiging te bestendig.

Ons het hier 'n pragtige voorbeeld van God se albestuur oor die lotgevalle van die gelowige. Hyself bepaal die toekoms van sy volk. Daarin gebruik Hy selfs die ongelowige heidendom.

Na die skyn sou Paulus nou net tot by Sesarea kom, om daar verhoor te word, maar in werklikheid word vir hom die pad gebaan na Rome. Sy vryheid om die evangelie te verkondig is hom skynbaar ontnem, maar in werklikheid is hy juis daarvoor beskerm.

Ons vind net so 'n skynbare teenstrydigheid in die kruisdood van Christus. Hy word skynbaar daar onderwerp aan die Romeinse owerheid, die Satan en die dood. Maar daar oorwin Hy eintlik deur gehoorsaam te bly aan sy Vader, en versoening te doen vir die sonde van mense.

PAULUS VOOR FELIKS

Die vervolging van Paulus deur die Jode het nou uitgeloop op 'n hofsak voor die Romeinse goewerneur in Sesarea.

'n Hele aantal aansienlike Jode daag op vir die verhoor. Met die lê van die klag teen Paulus doen hulle ook baie moeite. Hulle maak selfs gebruik van 'n advokaat. Ten einde 'n wettige saak teen Paulus op te bou, blaas hulle die besoek van Paulus aan die tempel te Jerusalem op tot 'n ontheiliging van die tempel. Verder word Paulus se optrede voorgelê as die van 'n oproermaker wat gevaarlik sou wees vir die handhawing van wet en orde. Die hele aanklag word ook gehul in vleierende woorde, waarin gepoog word om die goewerneur se goedgesindheid te wen.

Paulus, daarenteen, kom na vore met 'n kalme en feitlike betoog. Hierin stel hy reg teenoor onreg, en vertrou op 'n deeglike ondersoek en regverdige uitspraak.

Die gevolg van die aanhoor van die getuienis van die dag is dat Feliks skynbaar onder die besef gekom het van die vooroordeel van die aanklaers. Hy beveel dan ook dat Paulus voorlopig minder streng behandel word, asof hy nie eintlik 'n gevangene is nie.

Eintlik kan ons hierdie mate van eerlikheid van Feliks in die verhoor van Paulus, nie anders beskou as 'n wonderbare ingrype van die Here nie. Want die lewensgeskiedenis van Feliks getuig van die gruwelikste onreg. Hier swig hy egter nie meteens voor die versoeking van gewildheid onder sy onderdane, en die vleery van die Jode nie.

Die Here bewerk dus selfs by die heidense vors, 'n sin vir regverdigheid, ter wille van sy kneg. Al is die planne van die vyand hoe listig en hulle saak en aandrang skynbaar onweersstaanbaar laat Hy nogtans sy wil geskied.

24 Junie

Lees: Hand. 24:24-27 Teks: Hand. 24:24

FELIKS HOOR VAN DIE GELOOF IN CHRISTUS JESUS

Met die saak teen Paulus uitgestel, en die druk van die vervolging ietwat verlig, word daar vir Paulus nuwe geleentheid gebied om die evangelie te verkondig. Hy kry selfs die geleentheid om met die heidense Feliks oor Christus Jesus te praat.

Feliks self was 'n wrede tiran, wat skynbaar weinig beïnvloed was deur enige godsdien. Hy was selfs daarvoor verantwoordelik dat rowers die hoëpriester Jonatan vermoor het. Sy vrou, Drusilla, was egter wel van Joodse herkoms, en sy was waarskynlik as kind ook in die Joodse godsdien onderrig.

Paulus benut die geleentheid wat hom voordoet om dan met hierdie mense te praat oor besonder aktuele sake — veral vir hulle wat so ongetem gelewe het. Hy praat oor geregtigheid en selfbeheersing en oor die komende oordeel. Onbevrees en onwankelbaar standvastig laat hy die lig van die evangelie val op die duistere lewenspad en eindbestemming van sy twee toehoorders.

Tog het die verkondiging van Paulus geen heilsame uitwerking op Feliks en Drusilla nie. Hulle word nie daardeur aan Christus Jesus verbind, en in sy diens gestel nie. Dit tref hulle in 'n mate, maar het geen blywende invloed op hulle verharde harte nie.

Paulus se verkondiging was egter nie nutteloos nie. Hoewel die genade van God deur hulle verwerp is, is die Naam van die Here tog groot gemaak voor die heidense vors. Nou dat hulle ook die heil, deur God gebied, verwerp het, is hulle deur God sonder verontskuldiging gelaat.

Die evangelie van Jesus Christus dien as 'n tweesnydende swaard. Dit is tot saligheid vir die gelowige, maar tot onherroeplike verdoemenis vir die ongelowige. Daardeur red en veroordeel die Here die wêreld.

Daarom mag dit ook nie teruggehou of verswyg word, waar dit reeds by voorbaat verwerp is nie. God gebruik dit ook daar nuttig — al is dit net om die ongelowige sonder verontskuldiging te laat.

25 Junie

Lees: Hand. 25:13-19

Teks: Hand. 25:19

'N SEKERE JESUS

In Sesarea het Paulus voor Festus op die regterstoel verskyn en geluister na die beskuldiging van die Jode. Ook was daar twisvrae oor veral 'n sekere Jesus wat gesterf het en van wie Paulus verklaar dat Hy leef. Ook Festus sien in Christus maar net 'n mens wat dood en weg is.

So staan Festus en Paulus teenoor mekaar. Wie is reg — die prokurator of die tentemaker, die heiden of die Israeliet?

Oor die lewe, dood en opstanding van die Here bestaan nog steeds 'n verskil, ja dit was so deur al die eeue van die nuwe bedeling heen. Dit sal voortgaan tot by die weerkoms van Christus.

Ons geloof is egter ten nouste verbonde met die waarhede wat Paulus gepreek het en waarvoor hy gely het. Die wat hiermee verskil, sal nog praat van 'n sekere Jesus wat dood is, en sal Hom dus verwerp of met veragting van Hom skryf. Ook sal hulle 'n afkerige gesindheid openbaar teenoor almal wat in opregtheid van hart en in geloof voor Hom wandel. Die afkeer kan hom in allerlei vorme openbaar, selfs om seer te maak, te verkleineer en te veroordeel. Wie so'n gesindheid volhou en openbaar, wil Jesus met 'n menslike maatstaf meet; en as Hy vir hulle moontlik net 'n historiese figuur is, dan word Hy maar tussen die groot denkers van die eeue geplaas.

Elke Sondag bely ons die geboorte, die dood en opstanding van Jesus Christus ons Heer en Saligmaker. Daarmee staan ons op die grondslag van die evangelie. In hierdie waarheid moet ons bly volhard en ook moet ons ons belydenis deur ons lewe bewys. Ons moet deur woord en daad openbaar maak wat Hy in ons werk. Daartoe moet ons in ons hart plek maak vir sy liefde en trou, sodat die selfsugtige, die trotse en sinlike uit ons gesuiwer kan word. So sal Hy ons vorm tot opregtheid en ons vervul met vrede. Vir ons is Hy dan nie 'n sekere Jesus nie, maar Seun van God, ons Verlosser en Saligmaker.

26 Junie

Lees: Hand. 26:9-16

Teks: Hand. 26:14

YDEL IS DIE EIE POGING

Dit was op pad na Damaskus waarheen Saulus se vervolgingsplan teen die Christene hom neem. 'n Stem uit die hemel praat met hom en sluit die boodskap af met die woorde „dit is hard vir jou om teen die prikkels te skop”.

Hy word gekonfronteer met Jesus Christus. Saulus het sy dood aanvaar, maar wou nie in sy opstanding en hemelvaart glo nie. Nou sorg God dat ook hierdie waarhede hom opnuut bereik en oortuig. Die werklikheid wat hy verwerp het, waarteen hy 'n onverbiddelike standpunt ingeneem het, dit daal nou op hom met oorweldiging neer. Hy moet besef dat die verdere uitvoering van sy plan baie seer gaan maak.

Dit is nou ook die woord aan elke Christenmens. Elkeen wat eenmaal ingelyf is in die genadeverbond, moet daarvolgens leef; moet gedurig rekenskap gee van sy rentmeesterskap. Dit beteken om op die pad stil te staan, ook neer te kniel en sy verlede, hede en toekoms eerlik in oënskou te neem, en dit te doen in ewigheidslig.

Verbondsluiting beteken tog dat 'n band gesmee is, dat dit bindend is en 'n onderneming insluit om volgens die ooreenkoms te werk en te leef. Dit beteken om soos Abraham vriend van God te wees en die hele lewe in te pas in 'n verhouding wat heilighend is.

Maar die mens leef in 'n gebroke wêreld waarin die verbond en ander onderneminge gedurig verbreek word. Selfs die verbondskind swig ook en kan in opstand raak teen Gods bestuur en strek ook maar die hand uit na die verbodene. So word daar bedink, beplan en gehandel in stryd met Gods wil en Woord; daar is die moedswillige verbreking van Gods gebod wat dikwels willens en wetens gedoen word. Die stryd teen die kwaad maak dan plek vir die stryd teen die goddelike. Dit beteken nie net 'n houding, 'n standpunt teen die Allerhoogste nie, maar dikwels 'n openlike verset en 'n afkeurige rigting. So 'n mens plaas die ewigheid op die spel en verag Gods koninkryk.

Laat ons liever **dié** woord hoor en gehoorsaam: „Neig julle oor en kom na My toe en julle siel sal lewe.”

27 Junie

Lees: Hand. 26:19-25 Teks: Hand. 26:25

DIE GELOWIGE SE VASTE BAAN

'n Onbillike opmerking van Festus het nie vir Paulus in verwarring gebring nie. Nee, hy spreek nog woorde van waarheid en gesonde verstand. Hy is nie 'n huigelaar nie, ook nie 'n toneelspeler nie. Na drie jaar in die gevangenis openbaar mens nie sulke swak gesindhede nie. Sy getuienis bou voort op die werklike gebeurtenisse in Jerusalem. Alles kon ook verder gestaaf word deur persone wat alles waargeneem het en nog in lewe is.

Die kranksinnigheid waarvan Festus praat, hoe onderskei mens dit, is dit om jou te laat opvoed en heilig om kind van die lig te word en so te leef, of om die teuels in die dwanggreep van luste en hartstogte te plaas; is dit om naasteliefde te betoon en die diens van barmhartigheid te verrig, of om in selfsug te leef en eiegeregtigheid te beoefen; is dit om jou te verdiep in die waarhede van die Godsopenbaring, of om in onsekerheid

na allerlei meninge en dwaalbegrippe te gryp; is dit om die goeie stryd van die geloof te stry en te gryp na die ewige lewe, of om op die wêreldse baan voort te jaag omdat mens van mening is dat met die dood alles verby is?

Soos Paulus het ons ook die geloof in God aanvaar en as getuies moet ons lewe so wees dat dit ons belydenis gedurig bevestig; dat ons elke dag aan God die eer toebring en sy koninkryk help groot maak; ja ook die oortuiging versterk en inskerp dat ons gesindheid en lewensbeskouing gegrond is op onwrikbaar vaste waarhede; dat ons op Gods weg van waarheid, geregtigheid en liefde die regte koers volg, — kinders van die allerhoogste God en Vader, en gelowiges wat nie heen en weer geslinger word nie.

28 Junie

Lees: Hand.26:24-28 Teks: Hand. 26:28

DIE SONDE VAN DIE SPOT

Spottaal en ligsinnigheid word meesal in die daaglikse omgang gevind. Maar, in die reghuis van Festus word die baie ernstige getuie van Paulus egter met 'n spotwoord verwerp.

Agrippa wou by die geleentheid van sy besoek aan Festus baie graag luister na die apostel Paulus. Hy was egter nie daarop ingestel om na die verkondiging van die evangelie te luister nie. Paulus weer gebruik hierdie geleentheid om van sy bekering te getuig en ook oor die opstanding en hemelvaart van Christus.

Omdat hy weet dat Agrippa vertrou is met die geskiedenis, spreek hy hom direk aan met die vraag en tegelyk die bevestiging dat hy in die profete glo. Agrippa weet presies hoe sondig sy lewe is, asook hoedanig die profetiese uitsprake in die verlede was teenoor daardie leiers wat in die moerasse van die sonde geleef het. Selfs verborge sondes is toe genoem. Hy weet van Elia en Agab, van Johannes die Doper en Herodes. En hierdie Paulus, hy moet nie nou die geleentheid kry om verder te praat nie, want hy is reeds hier besig om op die waarheid van Agrippa se lewe af te stuur. Hy verberg dus die onrus van sy gemoed en gewete agter 'n spotwoord: Paulus, as ek so na jou luister, kan mens maar amper sê: ek word ook nog baie maklik 'n Christen. Terwyl hy so praat, verlaat hy die saal, moontlik ook nog met 'n handgebaar om sy ligsinnigheid verder te beklemtoon, maar veral om uit 'n pynlike situasie weg te kom.

'n Spotwoord reageer gewoonlik met ligsinnigheid op die erns van God se roepstem. In ons tyd word die rug deur baie mense op die kerk, die Bybel en die gebed gedraai, en word heilige dinge met ligsinnige spot bejeen. 'n Lewe van aanbidding word as 'n bespotlikheid voorgestel en verkleineer. Die waarskuwing van die gewete word as 'n nietigheid opsy geskuif. Daar word ook gelag vir selfs die goddelike en so word getoon dat mens geen erg het aan die ewigheidsdinge nie. Die Christengelowige wat met erns vervul is, word nie ontsien nie. Hier pas 'n gebed egter die gelowige.

SLAAFSE BANDE EN VRYHEID

Dit is 'n enkele wens, maar tegelyk die uitroep van 'n triomfantlike lewe. Verder is dit 'n aanklag van 'n man in boeie aan sy regters wat in 'n raadsaal vol weelde en uiterlike vertoon beweeg. Dit is die taal van 'n gevangene aan die regeerders en maghebbers van die wêreld.

Al die weelde bring nog geen diepe geluk en ware vrede aan hulle nie. Daar kleef teveel skuld aan hulle lewens; en hulle boeie is wel onsigbaar vir die oog maar beslis baie sterker as die kettings wat vir Paulus bind. Hy ken die verborge geluk, die vreugde en vrede, en hy leef in 'n sekere hoop en blye verwagting. Tegelyk is hy bewus van hulle slawerny op die paaie van die sondige wêreld en die verskriklike toekoms wat hulle tegemoet gaan.

Sy boeie verhinder Paulus nie om gedurig die verborge omgang met God te hou nie en so sy sterkte te verseker. Ondanks die onreg wat Paulus nou nog ly, raak hy nie verbitter nie, maar begeer ernstig om selfs sy regters oor te haal tot geloof in die Christus.

Wie op die Here vertrou, ontvang gedurig nuwe krag. Ondanks beperkinge en selfs belemmeringe kan mens wel stry sonder om moeg te word. Uit die lewe in Gods gemeenskap kom daar gedurig krag tot lewensvernuwing, en dit weer beteken dat bande met die verkeerde gebreek kan word.

Ons verkeer egter nog altyd tussen mense met hulle boeie wat deur die wêreldse lewe aan hulle gesmee is. Dit vorm steeds 'n verandering vir hulle om die weg van verlossing te betree. Maar wie die bande dra wat deur die heiligende genade aangebring word, bly vervul met die regte gesindheid en raak nooit verstrik nie. Waar sondaarsboeie die ongeluk in mense se lewens dan laat toeneem, laat ons deur Gods genade met ons lewenswandel getuig van die groot vryheid en vreugde in Christus Jesus; van die vrede in ons hart deur sy verlossingswerk, en van die sekerheid van die geloof wat ongehinderd jaag na die prys van die roeping van God in Christus Jesus.

HOU GOEIE MOED

Paulus was per skip op reis na Rome, maar moes saam met die bemanning 'n geweldige storm vir seker meer as twee weke trotseer. 'n Gewisse dood staar hulle in die gesig. Maar Paulus bemoedig hulle en gee raad hoe om op te tree. Hierdie keer luister hulle en uiteindelik kom almal aan wal.

Hou goeie moed. Die vraag is egter waaruit haal ons ons bemoediging, selfs ons lewensvreugde en vrede in die hart. Indien ons meen dat die gronde hiervoor gevind word in sorgeloosheid en kortsigtigheid sonder lewenserns, kan groot gevare

te wagte wees. Waar daar geen gereelde en beplande voorbereiding bestaan nie, kan groot ontnugtering kom, veral as die harde werklikheid intree. En dit kan op so baie terreine van ons gesinslewe en van ons persoonlike lewe sy verskyning maak. 'n Ramp kan tref op 'n onverwagte oomblik. Veral as die dood onverwags intree, is daar vir baie mense skielik donker wolke en baie onsekerhede aanwesig.

Paulus bly vol vertroue en moed vanweë sy opregte geloof in God. Hy sê dit self: „verlede nag het daar 'n engel aan my verskyn van die God aan wie ek behoort en wat ek dien. Die engel het vir my gesê: „moenie bang wees nie’.” Paulus dien God en hy sien alles in ewigheidslig. Dit beteken dat hy te midde van die verganklike, selfs gevaarlike en onsekere die geloofsoog gerig hou op die ewige Bron van krag en hulp. Wat nou ook al gebeur, is vir hom bykomstig by die vertroue en die waarheid dat God hom bystaan.

Mens vra hier nie na heldedade nie. Die kragfiguur op die skip weet dat hy kind van God is en dat hy aan die God wat hy dien, behoort.

En wat van ons in ons leed, ja ook in ons see van sonde? Gods boodskap en hulp kom nie nou deur 'n engel nie. God kom self. Dit is die wonderlike van die kruis op Golgota. So kom God na ons in ons sonde, ons skuld, ons diepe ongeluk. Gods arms word om sy kind geslaan in vergiffenis, redding en verlossing. Ja, sy liefde sal ons in die grootste ellende nie loslaat nie.

1 Julie

Lees: Hand. 28:23-31 Teks: Hand. 28:31

SONDER ENIGE VERHINDERING

Paulus se vurige verlange om ook in Rome op te tree is vervul. Hier begin hy nou met die verkondiging van die heilsboodskap eers aan die Jode, egter sonder veel sukses. Daarna gaan hy in sy eie woning voort met onderrig aan persone wat hom besoek en so raak hy nou besig om die koninkryk van God sonder verhinderings te verkondig.

Ons weet die Woord gaan voort, al is die kerk gebonde en gevange, soos nou ook in die lande waar die openbare beoefening van die godsdienste nie toegelaat word nie.

In ons eie lewenskring gaan hierdie arbeid voort. Ons en ons gesinslede hoor dit en bly bekend met die hele taakvervulling. Ons moet egter steeds rekenskap gee van ons taakvervulling. Dit is nodig om gedurig eerlik vas te stel waar ons staan. Daartoe kan elkeen maar gerus die hand in eie boesem steek om so vas te stel of dit rein tevoorskyn kom en vir ons vryspraak vir hierdie oomblik meebring.

Ons moet meer in besonder let op die verhinderings: dit word bewerk en gebou deur die arglistighede van ons eie hart, — ons moet eerlik erken daar is hoogmoed en 'n vertroue op eie vermoëns; daar is ongehoorsaamheid en onwilligheid wat daartoe lei dat die wil van God deur ons verwerp word. Die

beloftes van God in Christus Jesus word afgewys. Ons weerstand duur voort, hetsy dit 'n openlike ontrouheid en afvalligheid is, hetsy dit onder die skyn van vroomheid plaasvind. En so is daar steeds verhinderings wat teenwerk sodat die beeld van God nie in ons gestalte kan verkry nie.

Maar Gods Woord is nie gebonde nie en sal deur niemand gebind word nie. Hoewel die Saligmaker Jesus Christus op Golgota aan die kruis gebind word, gaan sy werk selfs om die kruis nog voort. Die verhinderings van die wêreld, en selfs van die kant van die kerklikes, is nie sterker as die almag van die Here God nie. Daarom, sy werk sal voleindig word en aan die end sal dit blyk daar was talle wat hulle lampe brandende gehou het, wat die Bruidegom deur die lewe heen tegemoet gegaan het en so die lig wat hulle ontvang het, laat skyn het.

2 Julie

Lees: Gen. 1:26-31

Teks: Gen. 1:27

DIE MENS, BEELDDRAER VAN GOD

Nadat God in sy almag alles op wonderbaarlike wyse in aansyn geroep het, het Hy gesê „laat ons mense maak na ons gelykenis“. En God het die mens na sy beeld geskape, man en vrou het Hy hulle geskape.

Hier skep God die kroon van sy skepping, beelddraers van God, sonder enige onderskeid tussen man en vrou. Maar hy het helaas hierdie beeldskap slegs vir 'n kort tydjie ongeskonde behou toe daar, volkome vervreemding tussen God en die mens ingetree het wat alleen die uiteindelijke dood ten gevolge gehad het.

Maar God is 'n God van genade en barmhartigheid. Daarom dat Hy later sy Seun gestuur het om hierdie geskonde beeld te herstel deur vir ons in te tree by God die Vader waardeer ons in die geloof geregtig kan word.

So skryf Paulus dan ook in Ef. 4:23 dat die mens vernuwe moet word in die gees van ons gemoed, en met die nuwe mens beklee moet word wat na God geskape is in ware geregtigheid en heiligheid. In Kol. 3:10 sê hy „en julle jul met die nuwe mens beklee het wat vernuwe word tot kennis na die beeld van sy Skepper“

3 Julie

Lees: Gen. 2:8-17 Teks: Gen. 2:16 en 17

GEHOORSAAMHEID AAN GOD

In vers 16 vind ons die heel eerste gebod wat God aan die mens gegee het naamlik dat hy van al die bome van die tuin mag eet, behalwe van die boom van kennis van goed en kwaad. Hier gee God aan die mens 'n vrye hand om te kan geniet uit die volheid van Gods skepping met slegs een uitsondering.

Nou mag gevra word waarom hierdie een uitsondering. Slegs om een rede naamlik dat die mens mag heers oor die aarde maar dat hy altyd moet onthou dat hy onder die gesag van God staan. Wesenlik sou dit aan God geen verskil gemaak

het as die mens van al die bome geëet het nie maar die verbod van die een boom moet dien as 'n proef vir die gehoorsaamheid aan God. Op hierdie wyse wil God reg van die begin af die hele menslike geslag daartoe bring dat God die oppergesag te alle tye is en aan sy goddelike majesteit eerbied sal betoon word. Dit was nodig dat die mens, wat so ryklik oorlaai was met alles denkbare, nie bandeloos sou wegbreek van God af en in ongehoorsaamheid sou verval nie.

Die hele doel van hierdie gebod lê daarin geleë dat die mens geoefen moet word om God te alle tye te gehoorsaam selfs al weet hy nie waarom God dit beveel nie.

4 Julie

Lees: Gen. 2:18-25

Teks: Gen. 2:24

DIE HUWELIK — 'N INSTELLING VAN GOD

God het alles volmaak en in harmonie geskape en telkens gesê dat dit goed is totdat Hy die mens geskape het en alles aan hom onderwerp het, maar toe sien die Here dat dit nie goed is dat die mens alleen sal wees nie. Met die gevolg dat die Here van die rib van die mens 'n vrou gebou het en haar na die mens gebring het. Hiermee het God die eerste huwelik gesluit deur hulle tot een vlees te maak.

Dit is nie so dat God maar net 'n man en 'n vrou geskape en dit daarby gelaat het nie. Nee, met sy hand het Hy die vrou na die man gebring. God het sover gegaan deur te sê dat die man sy ouers sal verlaat en sy vrou aankleef.

Die huwelik moet derhalwe nie as 'n willekeurigheid gesien word nie, maar as instelling van God self en dat Hy vandag nog 'n man en 'n vrou na mekaar bring om in die heilige staat van die huwelik te lewe. Hierdie heilige staat van die huwelik kan en mag onder geen omstandighede verbreek word nie. Daarom dat Jesus dan ook later die willekeurige egskieding van die Jode afkeur en vir hulle daarop wys dat dit van die begin af nie so was nie, wat daarop neerkom dat die eerste instelling 'n ewige en blywende instelling is.

5 Julie

Lees: Gen. 3:1-6

Teks: Gen. 3:1

DIE WYSE VAN VERSOEKING DEUR SATAN

Vanaf die vroegste tye tot vandag het Satan 'n bepaalde metode waarmee hy die mens verlei tot sonde, ongehoorsaamheid en opstand teen God. Nooit kom hy in sy ware gestalte as die bedrieër en verleier met geweld en oormag nie. Dit is altyd op haas onopmerkbare en listige wyse. Hy het nie na Eva sonder meer gekom en vir haar gesê om teen Gods bevel van die verbode boom te eet nie. Nee, hy kom met 'n onskuldige vraag en vra of hulle nie van al die bome mag eet nie. Dit is die eerste saadjie van twyfel en wantroue wat in haar gesaai word.

Wanneer die mens dan eers toegelaat het om na hierdie eerste verdagmakende vraag te luister, het jy reeds die slagoffer geword van die versoeker, waarna jy 'n speelbal in sy

hande gaan word. Dit is hierdie selfde patroon wat gevolg word deur die kommunisme. Hulle probeer in die eerste plek wantroue saai en stel aan die mens dat daar sekere dinge is wat jou nie gegun word nie en jy kom in opstand. So stel Satan dit dan ook aan die vrou dat God hulle daardie boom misgun anders word hulle net soos God. Onmiddellik kom daar wantroue en opstand teen God.

Dit is nie sonder rede dat Jesus sy dissipels vermaan het om versigtig te wees soos die slange en opreg soos die duiwe nie.

6 Julie

Lees: Gen. 3:6-12

Teks: Gen. 3:12

DIE BRON VAN DIE SONDE

Wat word daar nie in die mens se lewe alles aangevoer waarom hy sondig nie? Vir elke ding wat jy verkeerd doen of nie doen nie is daar altyd die een of ander oorsaak buite jou self.

Hoe dikwels hoor ons nie dat my vriende die oorsaak is nie. Ek beland in die tronk omdat ek 'n slegte opvoeding gehad het of in 'n slegte omgewing opgegroeï het. So kan daar vir elke misdaad of wandaad die een of ander oorsaak aangevoer word.

Dieselfde gebeur dan ook in ons teks ten opsigte van die ongehoorsaamheid van Adam. God het hom beveel om nie van die vrugte te eet nie. Daar is vir hom geen verskoning nie en tog plaas hy die skuld op Eva. Dit is al erg genoeg, maar hy gaan nog verder deur God die skuld te gee. „Die vrou wat U my gegee het, het dit vir my gegee en ek het geëet.” Wat behels dit anders as dat God as die skuldige aangewys word. Met ander woorde as U vir my 'n beter vrou gegee het, sou dinge totaal anders verloop het. Dit is U wat vir my so 'n slegte vrou gegee het.

Daar is nie so iets soos omstandighede of toevallighede nie. Wanneer ons ons skuld en misdaad wyt aan omstandighede waaronder ons so sou gehandel het, moet ons weet dat ook die omstandighede deur God daar gestel is en dat ek derhalwe God verantwoordelik hou vir my dade. Nee, waak en bid dat julle nie in versoeking kom nie.

7 Julie

Lees: Gen. 3:13-19

Teks: Gen. 3:15b

DIE BELOFTE TOT OORWINNING

Die val en ongehoorsaamheid van Adam en Eva het deurgedring tot die hele nageslag waardeur ingetree het die straf van die sonde naamlik die dood. Gods oordele oor die mens sou dan wees die tydelike en ewige straf. Uit hierdie verdømming van die mens kan hy homself nooit weer ontruk nie. Dit spreek van die eise van Gods geregtigheid. Maar nou is die wesenlike kenmerk van God nie slegs geregtigheid nie maar ook van barmhartigheid. Hier vind ons die eerste klanke van

God se oorwinning oor die dood „Hy sal jou die kop vermorsel“. Hiermee spreek God die eerste belofte uit van die komende Messias wat sal kom om die mens te verlos van die mag van die sonde en die dood. Soos ons dan ook lees in Romeine 16:20 „En die God van vrede sal die Satan spoedig onder julle voete verbrysel“.

Met hierdie aankondiging van die koms van Jesus Christus het daar dus vir die mens met sy natuurlike geneigdheid tot die sonde, hoop en verwagting gekom. Inderdaad is God 'n God van geregtigheid wat die sonde nie ongestraf wil laat bly nie, maar terselfdertyd is. Hy ook 'n God van barmhartigheid wat nooit wil laat vaar die werke van sy hande nie. En waar hierdie belofte gestalte aangeneem het in Jesus, sien ons met reikhalssende verlange uit na sy weerkoms.

8 Julie

Lees: Gen. 4:1-7

Teks: Gen. 4.4b

HOE WORD GOD BEHAAG

Dit is 'n vry algemene verskynsel hoedat die mens God met lippetaal dien. Vir baie is dit nie van belang met watter gees en gesindheid ons goeie werke doen nie. Solank as wat dit net gedoen word omdat die Here dit beveel. So gaan dit met ons nagmaalsviering met die sakrament van die doop of ons kerkbesoek. Ons stel ons tevrede met die hol woord of daad.

Hierby die offerhandes van Abel en Kain wil die Here vir ons duidelik aantoon dat die offer as sodanig God nie behaag nie. Daarom dat ons lees die Here het **Abel** en sy offer aangesien en **Kain** en sy offer aangesien. Dit is nie sonder rede dat die twee broers vóór die offer aangesien word nie. Hiermee word dit duidelik dat God nie in die werke as sodanig behaag het nie maar eers in die persoon wat die werke doen. Vir die mens is die uiterlike van belang maar die Here sien eers die hart aan.

Dit gaan dus hier nie om die hoeveelheid of die waarde van die offers nie, maar oor die gesindheid waarmee dit gebring word, die inwendige reinheid van die hart. In God se oordeel gaan dit nie om die werke nie maar moet die mens self by God genade vind. Dit is duidelik dat Kain hom soos 'n huigelaar gedra het. By hom is daar geen sprake om homself geheel aan God te wy nie.

Uiterlike werke sonder geloof is nutteloos maar die goeie werke uit die geloof word deur God genadig aangesien.

9 Julie

Lees: Gen. 5:1-32

Teks: Gen.5:1

GOD AG DIE MENS BAIE HOOG

God ag die mens baie hoog, want die dag toe God die mens gemaak het, het God hom na sy beeld gemaak. In Ps. 8 lees ons dat God die mens 'n weinig minder as 'n goddelike wese gemaak het. Ja, baie min ontbreek die mens om self God te wees, tog is daar 'n belangrike wesensverskil.

God is wat Hy is. Hy is van ewigheid en sal tot in alle ewigheid God wees. Maar die mens is stof van die aarde en hy keer daarheen terug. Hy is maar net 'n tentwoning. Hy vertoef maar net 'n kort tydjie op die aarde soos 'n aandblom.

„Die dae van ons jare daarin is sewentig jaar, of as ons baie sterk is, tagtig jaar; en die uitnemendste daarvan is moeite en verdriet.”

Ons sien dat Gen. 5 'n geslagregister van Adam is. Dadelik merk ons die groot verskil op. Ons merk die verganklikheid van die mens op, teenoor die onverganklikheid van God, die nietigheid van die mens, teenoor die almag van God.

Al probeer die mens ook met al die middele tot sy beskikking om vir ewig te lewe. Ja, al word ons so oud soos Metusalag, eendag sal ons lewensdraad geknip word en ons sal vergaan. God het ons na sy beeld gemaak. God het 'n doel waarom hy die mens na sy beeld gemaak het.

Wat maak ons met God se beeld? Wat maak ons met die lewe wat Hy ons geskenk het? Gebruik ons dit tot sy eer? Al is ons maar 'n kort tydjie hier op aarde, moet ons so lewe dat ons God elke dag verheerlik. Ons liggame is die tempel van God, daarom mag ons nie sy tempel skend deur goddeloos te lewe nie. Ons dra die beeld van God in ons rond. Hy plaas alles onder ons voete, daarom moet ons dankbaar wees en ons dae so tel dat ons 'n wyse hart mag bekom.

10 Julie

Lees: Gen. 6:1-22

Teks: Gen. 6:7

GEHOORSAAMHEID WORD BELOON

Nadat God die mens na sy beeld gemaak het en selfs alles wat God gemaak het onder die mens se voete geplaas het om daaroor te heers, het die mens dit nie gewaardeer nie.

God het alles vir die mens in gereedheid gebring. Hy het die paradys gemaak en in gereedheid gebring sodat die mens daarin kan woon. En toe alles in goddelike orde was, het Hy die mens gemaak. Niks het die mens ontbreek nie. Al wat God gevra het was gehoorsaamheid. Hy het geplant en Hy het natgemaak. Die mens kon pluk en eet, maar moes God se hardewerk oppas.

Maar die mens het dit nie waardeer nie. Hy het God se liefde en genade onder sy voete vertrap. Hierdie optrede van die mens het God toornig gemaak en Hy het besluit om die mens te vernietig.

Tog was daar een gehoorsame en dankbare persoon, hy het met God gewandel en sy naam was Noag wat „rus” beteken. Noag en sy huis was gered omdat hy gehoorsaam was. Die Here het met Noag 'n verbond gemaak en hy het rus gevind by God se altare. Noag se naam getuig van sy mooi lewe en gehoorsaamheid aan God. Noag is opnuut aangestel om oor God se handewerk te heers en deur sy gehoorsaamheid is die Here se handewerk nie heeltemal vernietig nie. Noag en sy huis was gered.

Maar ons weet ook van 'n ander Een wat gehoorsaam was en deur sy gehoorsaamheid het Hy alle mense gered wat aan Hom gehoorsaam was, en sy Naam is Jesus Christus die Verlosser van die wêreld. Ken ons Hom? As ons Hom ken, laat ons lig dan skyn dat ander ons goeie werke kan sien, en ons Vader wat in die hemel is verheerlik. Dan sal ons ook rus vind by sy altare.

11 Julie

Lees: Gen. 7:1-24

Teks: Gen. 7:1

GOD HET DIE REGVERDIGES LIEF

Ons lees dat Noag met God gewandel het. Hy was 'n regverdige en 'n opregte man onder sy tydgenote. Noag het in 'n tyd van uitermate boosheid en verdowenheid gelewe.

Ten spyte van die bose wêreld waarin Noag hom bevind het, het hy nog tyd gehad om God te dien en aan Hom gehoorsaam te bly. Hy was die enigste wat nog regverdig was en wat God gereeld aangeroep het.

Noag was seker baie ongewild by sy medemens. Miskien het hulle hom as „oudtyds“ afgemaak, maar daaraan het Noag hom nie gesteur nie. Hy het geweet op wie hy vertrou en van wie hy al sy heil kan verwag. Dit is ook geen wonder dat God vir Noag gespaar het nie.

Dieselfde God van Noag is ook vandag nog ons God. God is lankmoedig en barmhartig en groot van goedertierenheid. Maar God se geduld raak ook op met die mense wanneer hulle volhard in hulle boosheid. Dan straf God hulle.

Maar Hy het Noag en sy gesin gered, deurdát Noag op God se bevel van hout 'n ark gemaak het wat hulle van die dood gered het. Die geskiedenis van Noag leer ons 'n paar dinge. Eerstens: Dat God alles goed en mooi gemaak het; dat Hy die mens aangestel het om oor sy handewerk te heers. Tweedens: Dat die mens dit nie waardeer het nie, en vandag nog misbruik. Derdens: Dat God almagtig is en dat Hy alles wat Hy gemaak het weer self kan en sal vernietig. Vierdens: Dat God barmhartig is.

Soos wat Noag en sy huis deur drywende hout gered is, so red God vandag nog die mens van die ewige dood deur die hout van die kruis waaraan Christus wasgenaël is. Hy red ons waar ons ronddryf op die oseaan van die sonde. Die ark het net vir Noag en sy gesin gered, maar die kruishout red almal wat as drenkelinge ronddryf op die oseaan van sonde. So sal die gehoorsame gered word.

12 Julie

Lees: Gen. 8:1-22

Teks: Gen. 8:13

AS DIE DEKSEL VERWYDER WORD

Dit was vir die gryse Noag seker 'n onvergeetlike gesig gewees, toe hy na al die maande die deur van die ark oopgemaak het en die son gesien skyn het. Dit het vir Noag seker met 'n mate van droefheid vervul. Want hierdie keer skyn die son op 'n eensame, verlate wêreld, 'n wêreld waar geen lewende wese te sien is nie.

Vanaf Ararat kyk Noag oor die eindelose vlaktes, dan weer oor die eindelose see, die plek waar God die water van sy toorn versamel het. Ook het Hy die land weer droog gemaak. Skoon en helder lê die nuwe wêreld voor Noag, gewas en gereinig van alle smet. God se toorn het weer afgekoel en daar is weer vrede op aarde. Die aarde is gereed om die nuwe geslag te ontvang. Die winde het bedaar en die donderwolke het verdwyn. Tog het die aarde nie lank skoon gebly nie, gou het die verderf weer toegeneem, en gou was die aarde weer boos.

God het gesien dat die mens nie in staat was om hulle self te red nie, daarom het Hy self vanuit die hemel op hierdie aarde ingegryp. Deur die ark was een gesin gered, deur een regverdige persoon, en alle mense het gesterf. Hierdie keer het een regverdige gesterf sodat alle mense kan lewe. In die ark het God Noag en sy kinders versamel vir die nuwe wêreld. Maar by die kruis word alle mense versamel vir die nuwe aarde en die nuwe hemel, daar waar ons burgerskap eintlik is. Al kom daar donker wolke oor ons lewe, God sal op die regte tyd die storms stilmaak. Op die regte tyd sal God die deur oopmaak en die son sal weer vir ons skyn.

Deur die waters van die sondvloed het God die sonde van die wêreld weggewas. Maar deur die bloed van Christus was God ons harte skoon van die sonde. Hy gee ons ook die geleentheid om 'n nuwe lewe te begin, 'n lewe aan God gewy.

13 Julie

Lees: Gen. 9:1-29

Teks: Gen. 9:9

TEKEN VAN DIE VERBOND

'n Verbond is 'n ooreenkoms wat tussen twee partye aangegaan word, wat dan ook vir 'n bepaalde tyd van krag bly. 'n Verbond is nie iets vreemds by die mens nie, dit is 'n metode om twee partye mede-verantwoordelik te maak. Kinders is nogal lief om met mekaar 'n verbond te sluit. Dit word gewoonlik gedoen deur 'n snytjie op mekaar se arms te maak, die twee snyplekke word opmekaar gedruk, sodat die twee persone se bloed meng. So sluit twee kinders met mekaar 'n verbond, wat ook lewenslank geldig behoort te bly. Hulle glo ook dat hulle nou bloed-verwant is.

Wanneer twee partye met mekaar in die Bybel-tyd 'n verbond gesluit het, word 'n dier middeldeer gesny, die twee partye staan tussen die twee helftes en sluit dan 'n verbond. Die een wat die verbond breek, met hom kan gedoen word soos met die dier wat middeldeer gesny is.

God het ook met Noag 'n verbond gemaak. Hy het Noag belowe dat Hy nooit weer die wêreld met water sal verwoes nie. Om dit te bevestig het Hy sy boog in die hemel gegee. Ook met Abraham, die vader van al die gelowiges, het God 'n verbond gesluit. God het 'n ram na Abraham gestuur, en daardie ram het verstriek geraak in die takke en Abraham het die

ram in sy seun Isak se plek ge-offer. So het God ook Jesus Christus die lam van God gestuur. Hier is Hy vasgevang deur die kloue van die wêreldlike owerheid. Hy is vasgemaak aan die kruis. In ons plek het God sy Seun ge-offer.

Almal wat in hierdie Seun van God glo en Hom dien, sal sekerlik die ewige lewe beërwe, omdat Hy in ons plek ge-offer was. Aan Noag is 'n boog gegee, maar aan ons is die kruis van Golgota gegee, en so word ons verlos van die vloed van die sonde.

14 Julie

Lees: Gen. 10:1-32

Teks: Gen. 10:1

WEES 'N GOEIE VOORBEELD

Daar is seker nie 'n mens op aarde wat nie oor 'n stamboom beskik nie. 'n Mens het nie net soos 'n paddastoel ontstaan nie. Elke mens op aarde het 'n voorgeslag waarop hy trots behoort te wees. Of hy bekend is met sy voorgeslag of nie, en of hy nou uit die adel kom of nie.

Wat wel van belang is, is die vraag of die huidige boom goeie vrugte dra of nie. God gebruik enige een om sy doel te bereik. So sien ons dat Jefta die seun van 'n ontugtige vrou was, tog het God hom belangrik geag. Josef, die man van Maria, die moeder van Jesus was gebore uit Dawid en Batseba die vrou van Uria. So sien ons dat Noag die man wat met God gewandel het, drie seuns gehad het.

Een van hulle is deur Noag, sy vader, vervloek omdat hy sy vader oneer aan gedoen het, en tog kan ons nie vir Gam alleen die skuld gee nie. Noag het ook skuld aan sy seun se vervloeking. Noag was nie 'n mooi voorbeeld vir sy kinders nie. Want nadat hy hom aan die drank vergryp het, het hy nakend voor sy seuns gelê. Die moontlikheid dat sy skoon-dogter hom ook nakend gesien het, was nie uitgesluit nie. So het Gam die prooi van vervloeking geword deur sy vader se nalatigheid. Daarom sal elkeen wat God die Vader oneer aandoen, ook vervloek word. Elke mens moet so lewe dat hy 'n waardige tak van die stamboom is, dat hy vele vrugte sal dra en plek sal hê vir die voëls van die hemel om skuiling te soek.

Ons moet ons lig so laat skyn dat ander ons goeie werke kan sien en ons Vader wat in die hemel is verheerlik.

15 Julie

Lees: Gen. 11:1-32

Teks: Gen. 11:4

SONDER GOD — TEVERGEEFS

Wanneer is 'n mens nou eintlik genoeg dankbaar? As ons na Noag en sy kinders kyk, sien ons dat God hulle uitermate begunadig het. Hulle het met hulle eie oë die groot daad van God aanskou. Hulle het dit trouens self belewe en dit ook aan hulle kinders vertel.

Maar dit is 'n bekende eienskap van die mens om altyd vir homself eer en lof toe te swaai, om ander mense te wantrou,

ja, selfs God te wantrou. Die mens wil altyd op sy eie krag staat maak. Hy hunker altyd na nuwe avonture sonder om God te raadpleeg.

Die tye het verander, maar die mens het verdorwe gebly. Hulle het nie God waarlik geglo nie, anders sou hulle nie begin het om 'n toring te bou nie. Die boog in die hemel wat God as 'n teken gegee het, was vir hulle nie heeltemal genoeg nie. Hulle was bang dat daar dalk weer so 'n watervloed kan kom. Die mens het ook vermetel geraak. Hulle wou hulle eie toring bou wat tot in die hemel strek.

In Ps. 127 lees ons „As die Here die huis nie bou nie, te-vergeefs werk die wat daaraan bou“. Maar ons kan so maklik Ps. 8:6-7 misbruik, „U het hom 'n weinig minder gemaak as 'n goddelike wese en hom met eer en heerlikheid bekroon. U laat hom heers oor die werke van U hande. U het alles onder sy voete gestel.“

Ons mag nie vermetel raak soos hulle wat die toring van Babel wou bou nie, maar ons moet bewus wees van ons diepe afhanklikheid van God en ook die dankbaarheid wat ons aan Hom verskuldig is. Ons moet ons geheel en al aan Hom toevertrou en saam met die gesange-digter uitroep: „Ek weet aan wie ek my toevertrou het, al wissel dan ook dag en nag; ek ken die Rots op Wie ek gebou het, van Wie ek al my heil verwag. Eens aan die awend van my lewe sal ek, van sorg en moeite vry, vir elke dag my hier gegewe, U hoër, reiner loflied wy.“

16 Julie

Lees: Gen. 12:1-7

Teks: Gen. 12:1

ROEPING

Elke gelowige mens het 'n roeping. Nou is 'n baie belangrike vraag of ons weet wát ons roeping alles kan beteken. Roeping veronderstel een wat roep en een wat geroep word en wat dus moet antwoord gee.

Die een wat roep, is die Here en die een wat moet antwoord, is die mens; maar dan nie sommer „die mens“ nie. Dit is u wat hier lees! So moet ons, ons roeping sien. Dan is dit nie sommer 'n minderbelangrike, alledaagse ding waarvan mens net praat nie. Dit is die belangrikste ding in ons lewe, want in 'n mens se roeping is God met jou besig. Ons moet luister wat Hy vir ons sê en ons moet gehoorsaam wees aan sy Woord, al is dit nie altyd so maklik nie.

Ons sien dit baie duidelik in Abram se lewe: „En die Here het vir Abram gesê: Gaan uit jou land en uit jou familie en uit jou vader se huis na die land wat Ek jou sal wys.“ Hy moes alles wat vir hom betekenis gehad het, verlaat om sonder beskerming die eensaamheid en die onbekende in te gaan.

Sy roep was alles behalwe 'n maklike saak. Dit het van hom groot offers gevra.

Om na die Here se Woord te luister en te doen wat Hy vir ons sê, kan ook beteken dat ons baie dinge wat vir ons aangenaam is, moet prysgee.

Maar nou is daar altyd 'n groot troos. Saam met die roeping hoor mens altyd ook die Here se belofte. Aan Abram het Hy gesê: „En Ek sal jou 'n groot nasie maak en jou seën en jou naam so groot maak, dat jy 'n seën sal wees.”

Die Here roep nie sommer omdat Hy dit vir 'n mens wil moeilik maak nie. Hy roep ons omdat Hy ons wil behou. Ook dit sien ons duidelik in Abram se roeping.

Wat die Here hom belowe het, naamlik dat hy 'n seën sal wees, het waar geword in Jesus Christus ter wille van wie Hy vir Abram geroep het. So het die roeping van Abram ook vir ons groot betekenis.

17 Julie

Lees: Gen. 12:10-20

Teks: Gen. 12:20

DIE HERE SE GENADE IS GROOT

In gehoorsaamheid het Abram die onbekende ingetrek. Dan breek daar hongersnood uit en Abram is verplig om na Egipte te trek. Daar duik toe 'n splinternuwe probleem op. Abram word bang dat Farao hom vanweë sy mooi vrou, Sarai, sal doodmaak. Daarom dink hy gou 'n leuen uit en sê sy moet sê sy is sy suster.

Abram wil homself red al moet hy daardeur sy vrou verneder. En so gebeur dit ook. Sarai word weggeneem en daarby ontvang Abram nog baie geskenke ook!

Wat nou opvallend is, is dat nie Abram nie, maar net Farao gestraf word. Abram verdien die straf van die Here vanweë sy ongeloof en lis, maar omdat God hom uitverkies het om in sy ewige raadsplan te dien, word hy begenadig.

En die heidense koning is so grootmoedig dat hy Sarai teruggee en vir Abram laat wegtrek met geskenke en al.

Abram, die geroepene van die Here, is hier die groot sondaar. Hy het die belofte van die Here se beskerming vergeet. Maar God bly getrou, al is sy dienaar so ontrou. Hy betoon sy genade. Uit Abram moet nog die volk kom uit wie Christus gebore moet word.

Dwarsdeur die geskiedenis het die Here so gehandel. Soos Abram hier gesondig het, so het Israel, die uitverkore volk, ook telkens gesondig. En soos God vir Abram vergewe het, so het Hy sy volk vergewe. En dit alles ter wille van Jesus Christus wat toe nog moes kom om die wêreld van sonde te verlos.

Vandag nog is die geroepenes van die Here, waaronder ons ook tel, niks anders as sondaars nie. Maar die Here se genade is groot. Daar is by Hom vergewing.

Ons het as geroepenes van die Here ook ons bestaan en ons behoud te danke aan sy genade.

OPNUUT GENADE EN BELOFTE

As Abram en Lot weer in Kanaän terug is met hulle baie kleinvee en beeste, breek daar 'n twis uit onder hulle vee-wagters. Daar was nie genoeg weiding en water vir hulle nie. Dan was daar ook nog die ander inwoners van die land. Om vyandskap te vermy, besluit hulle om uitmekaar te gaan.

Abram gee aan Lot eerste kans om te kies waarheen hy wil gaan. En hy kies dadelik die vrugbare en waterryke Jordaan-vlakte. Sonder enige teenspraak aanvaar Abram die keuse.

Het hy dalk nou deur die skande wat hy in Egipte gemaak het toe hy gesê het Sarai is sy suster geleer wat selfverloëning en vertroue op God beteken? Daar wou hy homself handhaaf deur middel van 'n leuen waardeur hy Sarai verneder en homself verryk het. Nou is hy tevrede, al moet hy die swakste gedeelte van die land kry, want hy glo dat die Here sy Woord sal waar maak.

Die wonderlike is dat Abram nou weer opnuut die beloftes van die Here mag hoor: „... die hele land wat jy sien, sal Ek aan jou gee en aan jou nageslag tot in ewigheid.”

So groot is God se genade. Maar dit gaan nie in die eerste plek om Abram as persoon nie. Dit gaan om sy nageslag uit wie eendag, op God se tyd en wyse, Jesus die Christus gebore sal word. Hierin het juis die sin en betekenis gelê van Abram se roeping: dat Jesus uit sy nageslag in die wêreld sou kom.

VAN DIE HERE ALLEEN AFHANKLIK

Nadat Abram en Lot van mekaar geskei het, het daar oorlog uitgebreek tussen die magtige koning Kedor-Loamer en die vorste van Sodom en Gomorra. Toe die vorste verslaan is, is Lot ook as gevangene weggevoer.

Sodra Abram daarvan hoor, trek hy met sy manskappe uit om Lot te bevry. By sy terugkeer word hy gul ontvang deur die geheimsinnige Melgisedek, koning van Salem. Hy seën Abram en Abram bied hom weer 'n tiende van al sy besittings aan.

Die aanbod wat die heidense koning maak, word nie deur Abram aanvaar nie, want geskenke maak mens afhanklik en Abram wil niks aan die koning verskuldig wees nie. Dit sou hom belemmer in die uitlewing van sy roeping.

Abram wil vry wees. Hy wil net afhanklik wees van die Here wat hom geroep het en algehele gehoorsaamheid van hom verwag.

Sy roeping is die grootste geskenk. Dit het hy van die Here ontvang en dit maak hom diensbaar aan die Here.

In die Nuwe Testament lees ons dat Paulus sê: „Julle behoort aan Christus.” Daarin lê ons hoogsteroeping. Dit maak ons van Hom afhanklik, want van Hom het ons die aller grootste geskenk ontvang: sy lewe, wat vir ons vergiffenis van sonde en ewige lewe beteken.

Daarom is ons ons lewens aan Hom verskuldig.

20 Julie

Lees: Gen. 15:1-21

Teks: Gen. 15:6

GELOOF EN VERWAGTING

As Abram begin planne maak oor wie eendag sy erfge-naam moet wees, naamlik sy bediende, Eliëser, dan lyk dit asof hy nie meer in die belofte van die Here glo nie. Die verwagting van die beloofde land en die groot volk het verdwyn. Vandaar die byna wanhopige antwoord wat hy in vers twee en drie gee.

Maar dan roep die Here hom na buite en wys hom die sterre aan die hemel, en sê: „So sal jou nageslag wees!” En toe hy hierdie beloftewoord van die Here hoor, het sy twyfel en ongeloof verdwyn en hy het in die Here geglo.

Die Here se Woord het hom laat glo.

Geloof is antwoord op wat die Here gesê het. 'n Mens kan alleen glo deur te luister na die Woord van die Here.

Daarom is Bybellees en kerkbesoek vir elke mens van die grootste belang, want daardeur word ons in staat gestel om van ons self af te sien en alles aan die Here oor te laat.

Van Abram lees ons dat dit hom tot geregtigheid gereken is. Hy het nou weer reg teenoor God te staan gekom. Deur sy twyfel het hy afgedwaal en wou self sy toekoms in eie hand neem, sonder God. Nou dat hy die Woord van die Here gehoor het, het hy alles aan die Here oorgelaat. Sy toekoms was weer seker.

21 Julie

Lees: Gen. 19:15-25

Teks: Gen. 19:21

DIE GROOT LIEFDE VAN DIE HERE

As gevolg van Abraham se voorbidding het die Here twee engele gestuur om Lot en sy familie uit Sodom te red. So groot is die liefde van die Here. Maar dit word nog groter as ons daaraan dink dat hulle by Lot, wat talm om te gehoorsaam, aandring om uit die stad te gaan.

Ook daar hou die liefde van God nie op nie, want dan gryp die engele hulle aan die hand en lei hulle uit. Maar ook hier het die liefde van God nog nie sy toppunt bereik nie, want nadat hulle toe aangesê is om na die berge te vlug, het Lot nog 'n vermetele versoek! Kan hulle nie maar na die naby geleë dorp, Soar, vlug nie?

In plaas van om nou baie kwaad te word, staan die Here sy versoek toe. Soar, wat ook deur die oordeel van die Here getref sou word, word nou ter wille van Lot gespaar.

So groot is die liefde van die Here.

In die Nuwe Testament word sy liefde in 'n baie groter mate getoon. Daar lees ons dat Hy Jesus Christus gestuur het om die wêreld van sonde te verlos.

22 Julie

Lees: Gen. 22:1-19

Teks: Gen. 22:2

ONVOORWAARDELIKE GEHOORSAAMHEID

Abraham moes baie lank wag op die vervulling van die belofte van die Here. Daarom moes die bevel wat hy ontvang het om Isak te gaan offer, vir hom baie moeilik gewees het om te verstaan.

Sy hoop vir 'n groot nageslag is op sy enigste seun gevestig en nou sê die Here vir hom om Isak te gaan offer, dit wil sê vas te bind, op die altaar neer te lê, sy keel af te sny en hom dan te verbrand!

Abraham word hier aan die swaarste denkbare beproewing onderwerp.

Isak is die sigbare vervulling van die belofte van God en nou haal hierdie bevel 'n streep deur die belofte. Afgesien daarvan is dit ook lynreg in stryd met alle menslike gevoel.

Maar Abraham gehoorsaam sonder om enige vrae te stel. God het beveel en Hy is vir Abraham meer werd as sy seun. Dit is asof Abraham toe al geweet het wat Jesus baie, baie later vir die dissipels sou sê: „... wie seun of dogter liever het as vir My, is nie werd om aan My te behoort nie” (Matt. 10:37).

Om die rede het hy gegaan. Drie dae lank geloop. Die Here wou hom genoeg tyd gee. Hy kon nog omdraai. Ook toe hy die plek van ver af sien!

Maar Abraham gehoorsaam. Hy het homself aan die Here oorgegee met die geloof dat die Here sal voorsien. So 'n onvoorwaardelike gehoorsaamheid laat sien dat die Here mens nooit in die steek laat nie.

23 Julie

Lees: Gen. 24:1-9

Teks: Gen. 24:7

AAN JOU NAGESLAG SAL EK HIERDIE LAND GEE

God het aan Abraham verskyn. Ons weet nie op watter wyse God Hom aan Abraham geopenbaar het nie. By hierdie verskyning belof God aan Abraham 'n bepaalde land. Op hierdie belofte van God wat meermale herhaal word, grond Israel sy reg op die land. Hulle het hulle land van God.

Abraham gee aan sy vernaamste dienaar die opdrag om 'n vrou vir Isak te vind. Sy mag nie uit die Kanaäniete gekies word nie. Sy moet uit Abraham se mense in sy geboorteland wees. Sy moet die kultuur en taal van Isak ken en praat.

Ons hier te lande glo onwrikbaar vas dat God ons aan die suidpunt van Afrika geplant het. Ons het ons land van God. Die Afrikaner is 'n inheemse volk in Afrika. Hier het ons ook 'n eie kultuur en taal ontwikkel. Ons is nie net 'n inheemse volk met 'n eie identiteit nie. Afrika het met ons te doen as die sleutel tot vrede en demokrasie en as die sleutel tot die Christendom. Die alternatief hiervan is kommunisme, chaos en heidendom. Daarom onder andere mag ons nooit twyfel aan ons bestaansreg en bestaanspotensiaal in Afrika nie.

Vir die behoud van ons godgegewe land, volk en kultuur en ook vir die gelukkige bestaan van ons huisgesinne, is dit belangrik dat ons ons huisgesinne sal vorm uit mense met dieselfde lewensbeskouing en geloofsoortuigings.

Die belangrikste bly egter dat ons sal besef dat ons hier alleen tentwonings het. God het vir ons 'n ander land op die oog, op die nuwe aarde. God het vir ons 'n ander familie en huisgesin op die oog in die nuwe hemel. Verlos deur Jesus Christus word ons kinders in die ewige Vaderhuis.

24 Julie

Lees: Gen. 24:19-34

Teks: Gen. 25:33

SY EERSGEBOORTEREG VERKOOP

In enkele verse beskryf die Bybel die kinderloosheid van Isak en Rebekka, die verhooring van Isak se gebed om vir hom 'n nageslag te skenk, die geboorte van 'n tweelingseuns naamlik Esau en Jakob en die verkoop van sy eersgeboortereg deur Esau aan Jakob vir 'n pot lensiesop.

Esau was die oudste van die tweeling en dus die eersgeborene van die aanvanklike kinderlose egpaar. Esau kwalifiseer daarom vir die eersgeboortereg. Die eersgeboortereg het die hoofskap van die familie en 'n dubbele erfdeel ingesluit. Vir Esau het dit egter min beteken. Daarom kon hy sy eersgeboortereg, die dag toe hy honger gehad het, verkoop het vir 'n pot lensiesop.

Dit is baie opvallend hoe mense se prioriteite kan verskil. Talle mense huldig 'n Esau-lewensbeskouing en handhaaf dus ook sodanige lewenswandel. Ons ken hulle as die persone met 'n rustelose en wilde lewenswandel. Dit is die mense vir wie die hoogste prioriteit in die lewe is om die lewe te geniet en om lekker te eet. Dit is die mense wat net tyd het om te werk en te leef vir die stoflike dinge. Vir hierdie soort lewe word alles opgeoffer, selfs die eersgeboortereg.

Die bekende Woorde van Jesus aan die Satan (Matt. 4:4 as 'n aanhaling uit Deut. 8:3) kom hier in ons gedagtes terug. Die mens sal nie van brood alleen lewe nie, maar van elke woord wat deur die mond van God uitgaan.

Ons moet vir onself uitmaak wat vir ons van betekenis is. Het ons tyd vir God se Woord? Nee, nie net bloot tyd vir God se Woord nie. Is God se Woord vir ons die hoogste prioriteit? Wanneer ons aan sy Woord die hoogste prioriteit gee, word ons lewenswandel grondig verander in ooreenstemming met sy Woord. Dan mag ons as sondaars leef met die geloof dat Jesus Christus ons verlos van sonde en dood.

25 Julie

Lees: Gen. 27:18-29 Teks: Gen. 27:27, 28

SEËN VIR DIE BEDRIEËR

Jakob verkry die seën van sy vader deur bedrog. Hierdie tweede oudste seun van Isak is Jakob genoem. Hy heet Jakob omdat hy as een van die tweelingseuns by die geboorte sy ouer broer se hakskeen vasgehou het. Jakob beteken aan die hakskeen gryp. Maar die naam Jakob kan ook bedrieër beteken. Albei woorde is uit dieselfde stamletters gevorm.

Die Bybel beskrywe die werklike gebeurtenisse rondom die seën van Jakob. Hierdie realiteite is nie mooi nie. Niemand van ons sal 'n eie kind wil hê wat bedrog pleeg nie. Geen moeder sal self haar kind wil aanspoor om sy vader te bedrieg nie. Die Bybel beskrywe sulke feite. Daaruit mag ons hoegenaamd nie aflei dat die bedrog goed gepraat word nie. In die waarheid moet ons mekaar ernstig waarsku teen die skynbare toename van bedrog in ons tydsbedeling.

Die boodskap wat die Bybel beklemtoon, is dat ons nog geseën word tenspyte van ons sonde. Dit is juis die liefde van God wat op ons uitgestort word. Ons geniet die dou van die hemel, die vet van die grond en die oorvloed van koring en mos tenspyte daarvan dat ons sondige mense is. God gee dit alles aan ons omdat Hy die God van liefde is.

En die grootste seën wat God aan ons gee, is sy Seun Jesus Christus. Vir ons, sondaars, word Hy gebore. Vir ons, sondaars, word Hy gekruisig. Vir ons, sondaars en sterflike mense, oorwin Hy die dood.

26 Julie

Lees: Gen. 28:11-22

Teks: Gen. 28:17

DIE HEMELE GEOPEND

Die hemele geopend beteken dat God Hom kenbaar geopenbaar het.

Dit het vir Jakob gebeur die nag toe hy te Betel geslaap het. Voorheen het hy die besondere teenwoordigheid van die Here verbind aan die plekke waar sy vader aanbid het. Nou het hy ondervind dat die Here Homself ook hier op so 'n besondere wyse geopenbaar het.

Natuurlik is dit waar dat die hemele vir ons geopen word op die kerkterrein en in die kerkgebou. Daar waar ons kan luister na die Woord van God en die verkondiging van God se Woord. Op die hoeksteen van meer as een kerkgebou is ons teksvers in graniet gegraveer. Dit is hier niks anders as 'n huis

van God nie. Wie hierdie openbaring van God verwaarloos, moet noodwendig mank gaan aan kennis van en ontmoeting met God.

Uit hierdie geskiedenis moet ons egter ook leer dat God nie net verbind is aan ons besondere plekke van aanbidding nie. God kan Hom kenbaar aan ons openbaar al moet die hoof ook snags rus op 'n steen, al moet ons ver van geliefdes op die grens 'n vyand beveg of al is ons in die betonoerwoud van ons groot stede vasgekeer.

Van baie groot belang is dat ons sal opmerk dat wanneer Jesus sy eerste dissipels roep, Hy hierdie opmerking maak: „Voorwaar, Ek sê vir julle, van nou af sal julle die hemel geopen sien” (Joh. 1:52). In Christus is die hemel geopen en die gemeenskap met God herstel. In Christus het ons die openbaring van God.

27 Julie

Lees: Gen. 31:1-13

Teks: Gen. 31:3

TERUG NA DIE BELOOFDE LAND

Jakob het die seën van sy vader Isak. Tog is hy 'n vlugteling ver weg van sy geboorteland. Twintig jaar bring hy in hierdie ballingskap deur. Sewe jaar om Lea as vrou te verkry. 'n Huwelik waartoe hy gebring is deur die bedrog van sy skoonvader Laban. Nog sewe jaar om met Ragel te kan trou. Nog ses jaar om enigsins iets bymekaar te maak. Ses jaar wat ook gekenmerk is deur die onregverdige behandeling van 'n uiters wispelturige skoonvader.

Na twintig jaar kom die opdrag van God: Gaan terug na die land van jou vaders. Die pad na die beloofde land gaan langs groot ompaaie, deur diep dale en teen steil hellings.

Daar is op ons lewenspaaië ook ompaaie, dale en steiltes. Baie keer lyk dit vir ons sinneloos dat ons paaië so moet loop. Dit bring by ons verset, ongeduld en moedeloosheid. Dit is menslike dat dit so gebeur.

Hoe die pad loop, maak egter nie soveel saak nie. Wat wel van belang is, is watter stukrag vir ons die pad laat loop. Hier is daar net een korrekte antwoord naamlik ons geloof. Soos Paulus aan Timoteus skryf: Ek het die goeie stryd gestry, ek het die wedloop voleindig, ek het die geloof behou. Hierdie stukrag is die geloof in Jesus. As alle ompaaie, dale en steiltes net nie veroorsaak dat ons langs die pad die geloof verloor nie.

Wie die geloof behou, sal ook ondervind dat die eindbestemming van die kronkelende lewenspad met die op-en-afgaan, tog sin het. Met die geloof in Jesus is die eindbestemming die ontmoeting van Hom as die regter van alle mense. Met die geloof in Jesus hoor ons by ons eindbestemming die welkomswoord: „Kom, julle geseëndes van my Vader, beërf die koninkryk wat vir julle berei is van die grondlegging van die wêreld af.”

28 Julie

Lees: Gen. 32:24-32

Teks: Gen. 32:30

PNIEL

Pniël beteken aangesig van God. Jakob het die aangesig van God gesien. Die uitgangspunt van die Bybel is dat niemand God kan sien en lewe nie (Eks. 33:20 en Rigt. 13:22). Behalwe aan Jakob is dit ook aan Moses (Eks. 33:11) en aan die volk van Israel (Deut. 5:24) gegun om God te sien en te lewe.

Jakob het God gesien aan die vooraand van sy ontmoeting met sy broer Esau. Dit was 'n ontmoeting waarvoor hy gevrees het. Twintig jaar gelede het hy nog vir Esau gevlug want Esau wou hom doodmaak. Na sy ontmoeting met God is Jakob gereed om sy broer te ontmoet. As hy God kan ontmoet en bly lewe, dan hoef hy 'n ontmoeting met sy broer nie te vrees nie.

Tussen mens en mens kom daar ernstige verskille. Dit geld vir volke teenoor volke; buurman teenoor buurman; gesinslid teenoor gesinslid. Solank ons mense op hierdie aarde is, sal daar verskille wees. Ons is van nature geneig om ons naaste te haat.

Hierdie feit van mens wees, moet egter nie ons roeping as mens oorheers nie. Ons roeping as mens is om ons naaste lief te hê soos onself. Ons roeping is om die verskille wat ontstaan uit die weg te ruim. Hoeveel vreugde bring dit nie wanneer 'n bestaande geskil wat ons teister, uit die weg geruim word nie? Moeilik is dit beslis om die persoon met wie die geskil bestaan te nader. Wie moet nou die inisiatief neem? Wie moet verskoning vra?

Hierdie vrae en soveel meer verval egter as ons ook rekening hou met die feit dat na die ontmoeting met God ons gereed is om die broer te ontmoet.

29 Julie

Lees: Gen. 35:1-15

Teks: Gen. 35:2

VERWYDER DIE VREEMDE GODE

Wanneer Jakob optrek om hom te Betel te vestig, word daar eers opgeruim. Die vreemde gode, naamlik die gode wat Ragel gesteel het en die ander beelde wat die lede van sy geselskap saamgebring het, word verwyder. Hulle reinig hulle deur 'n seremoniële wassing om voor God te kan verskyn. Hulle trek ander klere aan. Hulle verwissel hulle boklere.

Doen weg met die vreemde gode is 'n wekroep wat dikwels in die Bybel gemaak word. Die agteralooop van vreemde gode en die daarmee gepaardgaande verwerping van God word aan owerspel gelyk gestel. Die man of vrou het die eie vrou of man verwerp om met 'n ander vrou of man 'n vleeslike verhouding aan te gaan. So 'n handelwyse sal noodwendig lei tot botsings, tot jaloesie, tot haat, tot egskending selfs tot moord en gesinsmoord. Wie God verwerp en ander gode agteralooop, is besig met geestelike owerspel.

Daarom kom die ernstige wekroep tot ons om die vreemde gode te verwyder. In ons tyd bestaan daar nie juis afgodsbeelde wat vernietig moet word nie. Dit bly egter waa dat ons mis-kien erger as ooit tevore God die Vader van Jesus Christus minag of verwerp. Ons loop agter vreeslike lewensbeskouinge en ideologië, agter rykdom en genot aan. Die lewensbeskouing gegee in die Woord van God is vir ons van minde belang. Die verlossing deur Jesus Christus het vir ons min beekenis.

Verwyder die vreemde gode. Wie dit nie doel nie se be- staan word bedreig. Die volk wat die vreemde gode duld, is 'n volk wat in gevaar verkeer.

30 Julie

Lees: Gen. 37

Teks: Gen. 37:36

GOD IS ALMAGTIG

In hierdie hoofstuk lees ons ooglopend nie veel van God nie. Dit lyk eerder asof die mens en sy handeling hierkleurvol op die voorgrond staan: Jakob wat regdeur sy lewe nie ge- skroom het om sy ander vrouens en kinders op die agtergrond te skuif ter wille van Ragel en haar kinders nie, die seun Josef wat vanweë sy verwendheid en verwaandheid 'n brn van ergernis vir sy ouer broers was; die ouer broers van Jose, ruwe manne met weinig dissipline, wat in hulle haat nie eers vir moord sou stuit nie.

Tog is dit nie die mens wat op die voorgrond staan nie. Ons moet eerder sê dat ons die mens vanweë sy verskeiden- heid van slegte hoedanighede nie kan mis kyk nte.

Die onsigbare God wat in die verborgene werk, en wat in hierdie hoofstuk nie eers genoem word nie, is die een wat uit- staan. Tenspyte van die verderflikheid van die mens wil God alleen die goeie vir hulle bewerk. Hy gebruik selfs hulle slegte eienskappe en slegte dade om die goeie te bewerk: lemd uit die uitverkore volk moes na Egipte gaan om later te kon verseker dat die volk nie van honger sou omkom nie.

As God ook die slegte in die mens gebruik om die goeie tot stand te bring, beteken dit nie dat God hierdie lelike dinge in die mens goedkeur nie. Dit beteken dat nie net die goeie nie maar selfs die lelike en slegte aan sy almag onderworpe is.

31 Julie

Lees: Gen. 38

Teks: Matt. 1:3

ALLES IS GENADE

Juda het met sy skoondogter gemeenskap gehad. Al het hy dit onwetend gedoen, bly die gedagte daaraan skokkend. Uit ons oogpunt gesien, is dit 'n growwe oortreding wat nie sommer ligtelik vergewe kan word nie. Tog het dit gebeur en staan dit opgeteken as 'n getuienis teen Juda en sy nageslag. Dit is dieselfde Juda van wie sy vader sou sê dat sy broers na hom moes opsien en neerbuig as hulle leier; Juda uit wie se geslag die roemryke Dawidiese konings sou kom; Juda in wie se midde die tempel op die Sionshoogte sou verrys; eindelik, Juda uit wie se nageslag die Messias gebore sou word.

Het Judi of sy nageslag verdien dat al hierdie wonderlike dinge met hulle sou gebeur? Sekerlik nie. Het ons dit verdien om met die aernaam Christen genoem te word?

Ons kan nie eers sê dat ons selfs beter as Juda is nie. As daar verleiding en versoeking op ons pad kom, swig ons net so maklik daarvoor as Juda. As daar ongeluk oor ons of ons kinders kom, tree ons net soos Juda op. Dan probeer ons die skuld by iets of iemand anders soek, dikwels tot skande vir onself.

Wanneer ons hierdie hoofstuk lees, klink nie net die skandelijke onbeheersdheid van die mens op nie. Dit dwing ons na die onbegryplike genade en liefde van God toe; daardie genade wat Christus bewerk het deur vir al ons skandelikhede volkome te betaal.

1 Augustus

Lees: Gen. 39

Teks: Rom. 8:31b

DIE GELOWIGE IS VEILIG

As God vir ons is, wie kan teen ons wees? Beteken dit nou dat ek as gelowige maar enigiets kan aanpak en dat dit goedsal affloop? Nee, so maklik is dit nie. Die Bybel leer ons dat dit nie in alle opsigte vir Josef so afgeloop het nie. Sy verwaarde houding het baie daartoe bygedra dat hy as slaaf verkoopt is. Die feit dat hy die uitverkorene van God was, het met ander woorde nie verhinder dat hy weens sy eie toedoen sy vryheid verloor het nie. Net so min het die feit dat die Here met hom was hom daarvan verhinder, om deur toedoen van die slette vrou, onskuldig in die tronk te beland.

Neem hierdie hoofstuk nie 'n groot deel van die trefkrag van ons teksvers weg nie? Glad nie.

Juis omdat God met hom is, lees ons dat hy selfs gelukkig was in sy slawediens. Omdat God met hom is, verloor selfs die tronk in 'n mate sy verskrikking. Ons staar ons baie keer Hind teen ons eie moeilike omstandighede waarvoor ons baie keer self te blameer is. Net soos Josef kan ons nie die blaam op God plaas nie. Net soos Josef kan die gelowige ook weet dat al sy nood ten spyte, God met hom is. God het in Jesus Christus getoon dat selfs die skrik van die dood vir ons geen verskrikking hoef in te hou nie. As God met ons is kan ons selfs onder die moeilikste omstandighede gelukkig wees.

2 Augustus

Lees: Gen. 40

Teks: Gen. 40:23

'N LAAGTEPUNT

Josef se beproewing het sy hoogtepunt bereik. Vir Josef was dit so goed as om lewendig dood te wees. Gevangenisstraf was iets onbekends in daardie tyd. Iemand is slegs aangehou totdat sy regsak beslis is, en daarna ontvang hy sy straf. Aanhouding op homself was geen straf nie. In Josef se geval kan ons sê dat Potifar moontlik die vernedering van 'n openbare hofgeding vir hom en sy vrou wou vermy. As owerste oor die gevangenis kon hy Josef, wat buitendien sy eiendom was, dus maklik wegsluit, selfs lewenslank.

Net 'n kort tydjie word die hoop op uitkoms gewek. Ons teksvers wil vir ons aantoon hoe nutteloos dit is om jou hoop op die mens te bou, al is dit 'n vername man. Want al sou hierdie gebeurtenis wel later 'n belangrike rol speel in die bevryding van Josef, wil die skrywer van Genesis dit beklemtoon dat Josef se bevryding eintlik 'n wonder van God is. Al maak God gebruik van mense om sy raadsplan uit te voer, is dit God self wat die bevryding moontlik maak.

Op die oog af mag dit vir ons in ons nood en ellende lyk asof ons alleen staan, magteloos uitgelewer aan 'n blinde noodlot. Hierdie hoofstuk wil dit beklemtoon dat God nie net met die gelowige is solank as dit met hom goed gaan nie, maar ook in sy grootste ellende naby is om sy las draaglik te maak. Ons kan selfs sê dat God ons deur diep waters laat gaan sodat ons ons eie afhanklikheid en sy troue sorg kan ondervind, ook in die klein dingetjies wat vir ons andersins so vanselfsprekend is.

3 Augustus

Lees: Gen. 41

Teks: Gen. 41:16

GOD BESKIK

Josef verwerf sy vrylating omdat hy drome kan uitleê. Hy erken voor die farao dat hy nie die eer moet kry nie. Dit is 'n gawe, 'n geskenk van God, want dit is eintlik God wat die drome uitleê. Dit beteken verder dat dit nie hyself is wat sy vrylating bewerk het nie, maar dat dit die beskikking van God is.

Hoe baie sê ons nie dat dit onself is wat ons in die lewe opgewerk het nie. Dit mag waar wees dat ons hard gewerk het om te vorder tot waar ons vandag is. Ons moet dit selfs beklemtoon dat dit 'n opdrag van God is om ons talente of gawes na die beste van ons vermoë te benut. Die dwaling kom as ons aan onself die roem en die eer wil toedig vir ons eie sukses. Want selfs al het ek hoe hard gewerk, het ek alleen maar gedoen wat God my beveel het. Die roem en eer kom aan God toe wat in Christus alles vir ons verdien het. Deur my talente te benut sê ek dankie vir die gawe van Christus en sy verdienste.

Ons kan dit ook anders stel: Baie keer lyk dit asof alles teen ons is. Dit lyk asof daar net teëspoed op ons pad is. Die sulkes moet nie moedeloos word nie, want God beskik ten goede. Selfs al sou ek in my ellende omkom, het ek die sekere wete dat die heerlikheid wat Christus vir my verdien het, onvergelijkbaar groter is as wat Josef na sy vrylating beleef het.

4 Augustus

Lees: Gen. 42-44

Teks: Gen. 42:21-22

DAAR IS GENADE SELFS IN DIE STRAF

Die bose daad van Josef se broers het hulle ingehaal. Dit is nie nodig dat iemand anders hulle daaraan hoef te herinner nie. Hulle het al die jare gewag dat God hulle moet straf, en as die ongeluk hulle nou tref, kom die skuld wat hulle al die jare onderdruk het vanself na vore. Die bose daad bring vanself sy vergelding mee.

By die lees van hierdie gedeelte kom die vraag by 'n mens op of Josef nie 'n bietjie te ver gaan om sy broers te straf nie. Die Bybel leer ons tog dat ons nie die kwaad moet vergeld nie, al is dit net met dreigemente en nie met die werklikheid self nie. God is die Een wat vergeld.

Miskien kan ons dit die beste verklaar deur te sê dat Josef in werklikheid hier die owerheid is. As owerheid het hy nie alleen die mag van God ontvang om te kan straf nie. Hy het ook die verpligting om dit wel te doen. Die skrywer toon duidelik dat dit nie vir Josef 'n genot is om sy broers te straf nie, want ons lees dat hy telkens moet wegvlug sodat hulle nie sy emosies moet sien nie.

Hierdeur wil die skrywer sy volk leer dat hulle hulle aan die straf en vermanings van die gesag wat oor hulle gestel is, moet onderwerp. So wil hy ook hulle wat die gesag voer, leer en vermaan, of dit nou die staat, die kerk, die ouers, of watter gesag is dat hulle die verantwoordelikheid en die verpligting het om dit na te kom. Met vrees en bewing moet hulle dit op so 'n wyse uitvoer dat hulle nie voor God strafwaardig sal wees nie.

5 Augustus

Lees: Gen. 50

Teks: Gen. 50:20-21

DEUR DIE DOOD DIE LEWE

Die sentrale tema van die boek Genesis handel oor die vervulling van God se beloftes. Aan Abraham is 'n magtige volk en 'n land belowe. Teen die einde van sy lewe lyk alles steeds onwerklik. Van 'n groot nageslag is daar maar weinig sprake, en as grondbesit het hy alleen 'n graf. Eers na sy dood kan ons sê was hy nie meer 'n vreemdeling in die land nie. In die graf is hy 'n erfgenaam van die land. In dieselfde trant sien ons dat ook Isak en Jakob eers na hulle dood werklik erfgename van die land word. Hulle sterf sonder dat die beloftes vir hulle werklikheid word.

Die begrippe dood, begrafnis en selfs doodskis, wat in hierdie hoofstuk na vore kom, wil nie net hierdie hoofstuk, of selfs die boek Genesis afsluit nie. Dit wil ook 'n vooruitskouing wees van dit wat met die nageslag gaan gebeur. Binnekort gaan ook hulle in 'n doodstryd gewikkel wees. Vanweë die verdrukking sal hulle getallé wat aanvanklik deur die aftrek na Egipte opgebou is, ernstig bedreig word. Deur slawerny en gevangenis heen het Josef self in 'n sekere sin die dood gesmaak. Dit het hom gelouter sodat hy nie alleen sy broers kon vergewe nie, maar hulle selfs kon onderhou.

Die skrywer wil vir Israel as volk hiermee sê: Dit is nie vanweë julle eie goeie hoedanighede dat julle 'n volk geword het nie. Dit is alleen deur die genade van God wat oor lewe en dood beskik. Uit julleself was julle van die begin af gedoem tot sterwe. Deur die beskikking van God is julle deur die dood tot in die lewe gedra.

ONS KANAÂN

Die ark is die simbool van God se teenwoordigheid en van sy verbond. By die deurtog deur die Jordaan moet die ark vooruitgaan. Die volk volg op so 'n afstand dat elkeen sy oog op die ark gerig kan hou om die wonder wat God gaan doen, te sien. Sodra die priesters wat die ark dra hulle voete in die water sit, dam die water op en die volk kan veilig deurgaen. Die ark bly in die bedding van die Jordaan tot almal veilig deur is en beweeg dan eers verder.

Die hele volk is dus getuie van wat die Here van die hele aarde se werkende teenwoordigheid hier vir hulle doen. Die ark is daarvan simbool. Hulle kan nou veilig deurtrek na die beloofde Kanaän en ook die ander struikelblokke wat nog voorlê met Godsvertroue tegemoet gaan.

Maar hierdie gebeurtenis is vir ons ook van belang. Sien ons die uitlei uit Egipteland as profetiese gebeure wat heenwys na Christus se uitlei uit die slawehuis van sonde, en die woestynreis as beeld van die Christus-gemeente se weg deur hierdie wêreld, dan is die deurtog deur die Jordaan ook beeld van die deurgang deur die dood na die ewige lewe. Die ark se vooruitgaan in die Jordaan wys hier profeties na Christus se ingaan in die dood om al die magte te trotseer en te oorwin. Nou kan elkeen wat die geloofsoog op die kruis gerig hou, seker wees van 'n veilige deurgang na die hemelse Kanaän.

DIE SMAAD VAN DIE SONDE

Die besnydenis was die uiterlike sigbare teken van God se verbond met sy volk. Hierdie teken het die volk nog tot in Egipteland ontvang. Maar omdat die volk hulleself onwillig betoon het om na Kanaän op te trek en afvallig geword het, het hulle die verbond verbreek. Daarom moes die wat Egipte verlaat het, in die woestyn sterwe.

Die Here hef nie sy verbond as sodanig op nie. Die twyfelmoedige Israëliete verbreek dit egter. Die verbondbrekers het almal in die woestyn vergaan en hulle kinders swerf vir veertig jaar in die woestyn. Die wat in die woestyn gebore is, ontvang ook nie die verbondsteken nie. Maar God herstel nou weer die verbondsverhouding aan die vooraand van die vervulling van sy belofte — om hulle die land Kanaän in te lei. Daarvan gee Hy ook weer die teken deur die besnydenis. So sal Hy die smaad van Egipte van hulle afwentel.

Met ons doop het ons die nuwe verbondsteken ontvang. Daarmee verseker God ons dat Hy die smaad van die sonde deur Jesus Christus van ons afgewend het. Ons word aan hierdie verbond gehou deur die geloofsgehoorsaamheid. Maar verbreek ons die verhouding met God, dan het die doop vir ons geen betekenis nie. Dan sal ons onder die smaad van die sonde in die woestyn vergaan en nie die beloofde Kanaän ingaan nie.

8 Augustus

Lees: Josua 5:10-12

Teks: Josua 5:12

MAALTYD TOT SEKERHEID

Die pasga was waarskynlik sedert die tweede jaar na die uittog uit Egipteland nie meer gehou nie. Nou word ook die sakrament weer vir Israel gegun en die besnedenes kon saam hierdie fees vier. Die paaslam kon weer geslag word en Israel kon weer die feit dat hulle gespaar gebly het van die oordeel van God, herdenk. Veral hier, aan die vooraand van die inname van die land Kanaän, het dit vir die volk besondere betekenis. So word hulle ook nou weer verseker dat God hulle bondgenoot in die komende stryd is.

Nadat hulle die pasga geëet het, hou die manna op. Dit was ook nie meer nodig nie, want Israel eet nou die vrug van die beloofde land en neem dit daardeur reeds sinnebeeldig in besit.

By die nagmaal eet en drink ons ook die maaltyd van die sparende verbygaan van God. Deur die eet van die brood as teken van die Lam sonder gebrek wat vir ons geslag — dit is gekruisig — is, het ons ook sinnebeeldig in beginsel reeds besit van die beloofde land. Met Christus staan ons ook sterk in die sekerheid van God se guns.

9 Augustus

Lees: Josua 6:1-21

Teks: Josua 6:16, 17

GOD WERK NIE HALF NIE

Sowel deur die plotselinge val van Jerigo as deur die totale vernietiging, openbaar die Here dat Hy volkome met die sondige Jerigo afreken. Die volkomenheid word verder beklemtoon deur die herhaalde gebruik van die getal ,sewe': sewe priesters, sewe ramhoringe, sewe dae, en op die sewende dag sewe keer om die stad. Sewe is die getal van volkomenheid, van die voleinding. Dit is ook 'n profesie van wat sal gebeur in die voleinding van die tyd. Ook dan sal sewe engele met sewe basuine staan om die voleinding van die tyd aan te kondig. (Open. 8:2). Dan sal die sterk en groot stad Babilon skielik val, begelei deur 'n groot gejuig in die hemel. (Openb. 18:2, 8, 10).

Maar die getal sewe en die ineenstorting van die stad dui ook hier op die volkome oorwinning oor die sondige. Dit wys dus profeties vooruit na dit wat vir ons in Jesus Christus geleë is.

Vir ons as die gemeente van die nuwe verbond, verkondig dit om te volhard tot die einde toe. Die opgelegde taak moet volhardend uitgevoer word. Die waarskuwende basuingeluid van die Woord moet onafgebroke laat hoor word. Ons moet ook vertrou dat Jesus op God se tyd die teken sal gee wat die bolwerk van die God — vyandige wêreldmag onherroeplik in duie sal laat stort.

Geloof tot Redding

Dit was Ragab wat die twee spioene wat Josua na Jerigo gestuur het, versteek en help ontsnap het. Sy het vas geglo dat God die Israeliete daartoe sou bring om Jerigo te verower en het reeds by die spioene om genade gesmeek vir wanneer dit sou gebeur. Ragab was toe reeds innerlik vir Israel gewonne en op die pad van geloof geplaas — nie geloof in Israel se krag nie, maar in die God van Israel. Nou blyk dit dat haar geloof haar gered het. Ten spyte daarvan dat sy as straatvrou in sonde geleef het, word genade aan haar bewys en sy en haar familie word lewend uit Jerigo gebring. Sy spring die vernietigende oordeel van God vry. Haar geloof het haar gered. Sy word ook later ten volle as gelowige by die ander Israeliete ingeskakel.

Dit herinner ons sterk aan die owerspelige vrou waarvan Johannes 8 ons vertel. Toe die Fariseërs en Skrifgeleerdes haar wou stenig, het ook sy sparende vergifnis van Jesus ontvang. So word elkeen wat in Jesus se oorwinning glo, gespaar van die vernietigende oordeel van God oor die sonde.

GOD TUG TOT REDDING

Die heiligheid van God se verbond met Israel blyk uit hierdie gebeure. Die verbond beteken nie dat God te alle tye en onder alle omstandighede aan sy verbondsvolk voorspoed gee nie. Dit gaan in die eerste plek om die eer van God se Naam en nie die oorwinningsglorie van Israel nie. As die volk ongehoorsaam is aan God se be vele, ondervind Israel die gloed van God se geregtigheid net soos al die ander volkere. Dit het Israel ook meermale in die geskiedenis ondervind wanneer hulle ongehoorsaam was aan God se uitdruklike be vele. Hier moes die volk se sondige oormoedigheid deur God weer tot gehoorsame ootmoedigheid gebring word. Daarom gee God aan die manskappe van Ai die oorhand.

Om verbondskind van die Nuwe Verbond te wees, beteken ook nie dat jy 'n waarborg teen teës poed het nie. God gebruik baie dikwels neerlaag, siekte, lyding, armoede of watter ander middel dan ook, om ons tot ootmoed te bring. Dit moet dus juis daartoe dien om ons binne die verbond te hou wat die uiteindelijke oorwinning in Christus aan ons belowe.

STRYD EN OORWINNING

Die teks laat die vraag opkom of Israel hom nie aan onnodige wreedheid skuldig gemaak het nie. Uit ander skrifgedeeltes (Deut. 9:1-6; 12:29 e.v.; Esra 9:11 e.v.) blyk dit dat die sonde van die Kanaäniete toe reeds lank deur die lankmoedigheid van die Here verdra is. Hier word die oordeel van God dan nou eindelijk deur middel van die swaard van die Israeliete

voltrek. Dit is God se gerig wat nou hier oor die inwoners van Ai kom soos dit ook oor Jerigo gekom het. Die werk is aan Israel toevertrou en Israel se swaard is eintlik die swaard van die Here.

Israel was God se eie volk en met die verowering van Kanaän tree hulle op as aardse leërmag van God. Dit is ook toepaslik op die gemeente van Christus wat tog die Nuwe Testamentiese voortsetting van die ou Israel is. Vir ons het die uitroeiing van die Kanaäniete ook iets te sê. Ons roeping as strydende kerk word ons voorgehou om die magte van die duisternis teen te staan met alles wat God tot ons beskikking stel: ons lendene met die waarheid omgord, as skoene aan ons voete die bereidwilligheid vir die evangelie van vrede, die skild van die geloof, die helm van die verlossing en die swaard van die Woord van God.

Verder hou ook Israel se voorspoed in die stryd vir ons bemoediging in. Alles is vir ons deur Christus onderwerp en sal vir ons ook tot volkome oorwinning gevoer word solank as wat die gemeente die vaandel onbevlek bewaar en haar krag slegs in die geloof seek.

13 Augustus

Lees: Josua 13:1-7

Teks: Josua 13:6

GOD IS DIE LEIER

Josua, die sterk leier van Israel, is oud. Sy werk is egter nog ver van klaar af. 'n Groot deel van die land is nog nie in besit van die volk nie. God beveel hom om ten spyte daarvan die land te verdeel. Dit lyk asof die vel in dié geval verkoop word voordat die bok geskiet is.

Nogtans gehoorsaam Josua die bevel van God. Dit is nie nodig dat hy eers die land moet verower voordat hy God se bevel gehoorsaam nie. Al was hy die volksleier, is hy nie die werklike krag agter die verowering van die land nie. Die werklike leier is God self. Dit is Hy wat die vyand voor die volk verdryf en die land aan sy volk gee. Al is Josua nie meer daar om die volk te lei nie, sal God nog steeds voor die volk uittrek om die land vir hulle te verkry. Omdat Josua in God glo, kan hy die land verdeel al is dit nog nie in volle besit van Israel nie.

Die kerk en die gelowiges in die kerk is ook besig om op bevel van God die oorwinning van Christus oor die bose te proklameer. Vir baie van ons lyk dit dikwels asof ons besig is om grond te verloor. Daarom kan ons alleen bly verkondig dat die wêreld aan Christus behoort solank as ons bly glo dat God self die oorwinning sal gee omdat Hy die ware krag in die verkondiging is.

14 Augustus

Lees: Jos. 13:15-33

Teks: Jos. 13:32-33

GOD IS DIE DELER

Die stamme wat aan die oostekant van die Jordaan hulle erfdeel ontvang het, is nie bo die ander stamme bevoordeel omdat hulle dit by Moses gekry het nie. Hulle is egter ook in geen opsig benadeel omdat hulle erfdeel nie in die eintlike land

Kanaän aan die westekant van die Jordaan geval het nie. Net so min is die Leviëte tekortgedoen omdat in plek van 'n tasbare erfdeel die diens van die heiligdom as erfenis ontvang het. Die waar en die wat van die erfenis van elke stam het geen wesenslike verskil onder die stamme gemaak in die doel waarvoor dit aan hulle gegee is nie. Hoewel Moses en Josua aan elke stam sy besit gee, is God die een wat bepaal waar elke stam sy erfdeel ontvang. Die eintlike waar dit op aankom, is dat God aan elke stam 'n plek gee waar hy hoort, waar hy tuis is en kan leef. Vir die Leviëte beteken dit selfs dat hulle nie 'n eie stuk land kry nie, maar oral onder die stamme versprei word. Die vraag is dus nie waar hierdie woonplek is nie. Die vraag is hoe elke stam op sy godgegewe plek kan leef as stam wat aan die volk van God behoort en daarom in sy diens staan.

In sy liefde het God ook ons deur sy Seun deel van sy volk gemaak. Vir ons is daar eweneens 'n plek gegee waar ons in sy diens kan staan — 'n land, 'n volk, 'n plek in die gemeenskap waar ons leef en werk. By ons behoort die vraag dus ook nie te wees: waarom hierdie plek? nie, maar: hoe kan ek op my godgegewe plek in sy diens staan?

15 Augustus

Lees: Jos. 14:6-15

Teks: Jos. 14:9

GOD IS DIE GEWER

Kaleb behoort nie aan een van die stamme van Israel nie. Tog ontvang hy saam met die Israeliete 'n erfdeel in die beloofde land. Dit ontvang Kaleb uit die hand van God omdat hy getrou was aan die Here, selfs op tye wat die volk ontrou geword het. Omdat God die land gee aan die volk wat daar in sy diens moet staan, kan Hy 'n deel van die land aan die getroue Kaleb gee, selfs al is hy nie 'n Israeliet nie. Die ontvangs van die land is nie 'n reg waarop Israel aanspraak kan maak nie. Dit is 'n gawe van God wat Hy aan die volk skenk sodat hulle daar in sy diens kan staan. Daarom is dit ook nie vanselfsprekend dat die land in hulle besit sal bly nie. Indien die volk nie langer aan hulle roeping gehoorsaam is nie, kan God die land aan ander gee. Hy is die ware eienaar van die land en Hy het dit aan Israel gegee. Alleen deur getrou in sy diens te staan, kan Israel hierdie gawe waardig bly en in besit hou.

Anders as Kaleb het ons nie deel van die godsvolk geword omdat ons aan Hom getrou gebly het nie. In sy genade en liefde het God ons sy volk gemaak in die trou van Christus. Daarom bestaan die skrikwekkende moontlikheid ook vir ons dat ons hierdie gawe kan verloor. Alleen deur die geloof in Christus het ons deel aan God se volk, kry ons die plek en geleentheid om in diens van God te mag staan. Alleen deur die volharding in daardie geloof bly ons hierdie gawe behou.

16 Augustus

Lees: Jos. 17:1-6

Teks: Jos. 17:3-4

GOD IS DIE OPSIGTER

Die dogters van Selófhad kom met 'n regmatige versoek by die leiers van die volk. Omdat hulle geen broers het nie, behoort die erfdeel van hulle vader aan hulle toe te val. In daardie tyd was 'n vrou se regte egter nie verseker nie, omdat die vrou nie op gelyke vlak met die man gereken is nie. Die volksleiers dra egter sorg dat die dogters van Selófhad nie tekortgedoen word nie. Op bevel van God gee hulle aan hierdie vroue die erfdeel wat hulle toekom. In die verdeling van die land sorg God selfs vir die kleinste besonderhede. Die belange van die dogters van Selófhad is nie te gering om God se aandag te geniet nie, selfs al word hulle as vrouens nie juis deur die wêreld waarin hulle leef, hoog aangeskryf nie. In die verdeling van die land is niemand te gering om die aandag van God te geniet nie. Hy hou self toesig daarvoor dat aan elkeen die erfenis wat hom toekom, gegee word.

Ons saak is vandag nog steeds nie te klein om onder die aandag van God te kom nie. Die diens wat ons doen, is nie te klein vir Hom om raak te sien nie. Die plek wat ons beklee is nie te klein om onder sy hand te staan nie. Dit is so, nie omdat ons dit verdien nie, maar omdat God ons nie te klein en te min geag het om Christus ook vir ons te laat sterwe nie. Daarom het hy ook vir ons die geleentheid gegee om 'n eie plek te kry wat ons in sy diens kan vul, 'n plek wat onder sy toesig gegee is en daarom in dankbaarheid gevul moet word.

17 Augustus

Lees: Jos. 18:1-10

Teks: Jos. 18:3

ONS TRAE ANTWOORD

Die land is aan die volk beloof en nou moet hulle dit in besit neem. Herhaaldelik het God hulle verseker dat Hy die vyand voor hulle uit sal verdryf. Die reaksie van die volk is egter uiters teleurstellend. Met die grootste traagheid sloer hulle om in besit te neem wat God aan hulle gegee het. Daarom laat Josua dié grense van die gebiede wat aan die oorblywende sewe stamme toekom, opteken. Hulle ontvang dus nou elkeen die kaart en transport van die grond wat aan hulle behoort. Dit is nou wettig hulle eiendom en die verantwoordelijkheid om dit te gaan verower, rus nou op hulle skouers. Dit sal nou nie meer langer moontlik wees om te skuil agter die traagheid om hulle erfdeel te laat uitdeel nie.

God het aan elkeen van ons 'n lewensplek gegee waar ons Hom kan dien. Hierdie plek is 'n plek in die vyandige wêreld. Ons moet uittrek om hierdie plek in die Naam van Jesus Christus te ontworstel en dit diensbaar te maak aan ons Heer. Dit is die enigste antwoord wat moontlik is vir ons wat bely dat ons die Woord gehoor en aanvaar het. Die enigste manier

waarop ons ons lewensplek aan die diens van God kan toewy, is om die Woord wat vlees geword het, daar te verkondig en te bely. As gelowiges moet ons onself in die huidige tyd ernstig die vraag afvra of daar agter ons traagheid nie 'n antwoord van uiterste ondankbaarheid en toenemende ongeloof verskuil word nie.

18 Augustus

Lees: Jos. 23:1-16 Teks: Jos. 23:11-13

GEEN TOEGEWINGS

Die land is as 'n geskenk aan Israel gegee. Die dankbaarheid vir hierdie geskenk betuig die volk deur sy diens aan die Here. Die ontvangs van die gawe uit die hand van God plaas ook sekere verantwoordelikhede op die skouers van die ontvangers. Omdat God die land aan sy volk gee sodat hulle Hom daar kan dien, verwag God dat die volk Hom alleen sal dien. Die volk betoon dus sy dankbaarheid vir die geskenk wat hulle van God ontvang het, deur te leef as sy volk soos wat God van hulle vra. In hierdie lewe in diens van God is daar geen ruimte vir verdeelde loyaliteit nie. Of diens aan God, of diens aan ander belange. Daar is nie ruimte vir albei nie. Die dreigwoord wat hier aan die volk gerig word, is dus gepas: Omdat die land bedoel is as eiendom van die volk van God, kan Israel alleen die land behou solank as wat hy met onverdeelde trou die volk van God bly. As hulle ter wille van ander skynbare voordeel hulle God versaak, sal hulle alles verloor wat hulle van God ontvang het. In hulle dankbare trou aan God is daar geen toegewings aan enigiemand anders moontlik nie.

Ons geloof eis ook van ons 'n ondubbelsinnige antwoord: of trou aan God onder alle omstandighede of trou aan ons eie belange. Daarom kan ons nooit aan die eise van wie ookal toegee om ons lewe te laat omvorm deur enigiets anders as die Woord wat ter wille van ons vlees geword het nie. Verdeelde trou beteken ook vir ons dat ons alles verloor wat ons in Christus van God ontvang het.

19 Augustus

Lees: Jos. 24:13-28 Teks: Jos. 24:19-21

ONS DIENS AAN GOD

Josua is besig om sy afskeidsboodskap aan die volk te bring. Hy stel die volk voor 'n keuse. Hulle moet besluit wie hulle gaan dien. Die volk verkeer onder die indruk van die groot daad van God vir sy volk soos Josua dit pas aan hulle geskilder het. Daarom is hulle antwoord gereed: Ons sal die Here dien. Josua se afwysing van hierdie antwoord is verrassend. Die volk kan die Here nie dien nie omdat Hy heilig is en die volk se onreinheid dit vir die volk self gevaarlik maak om in God se diens te wil staan. Enige afwyking in hierdie diens aan God kan vir die volk sy einde beteken. Die volk is egter selfs bereid om in die keuse teen hulself te getuig as dit moet. Hulle is vasberade om die Here te dien. As teken van hulle besluit rig hulle die gedenksteen by Sigem op. Die verdere

geskiedenis van Israel is 'n treurige kommentaar op die versekerde keuse wat Israel gedoen het; 'n onomstootlike bewys daarvan dat Josua reg was. Die volk het die Here nie gedien soos Hy van hulle verlang het nie.

Ons antwoord so maklik, so selfversekerd dat ons die Here dien. Die vraag is egter: kan ons die Here dien? Kan ons werklik in diens van die Heilige staan met al ons onheiligheid? Die antwoord hierop sal vir ons nooit 'n selfseker „Ja“ kan wees nie. Die antwoord kan alleen maar wees: In Christus is ons geheilig om in God se diens te mag staan en solank God ons deur sy Gees in Christus vashou, staan ons in sy diens.

20 Augustus

Lees: Rigt. 2:6-22

Teks: Rigt. 2:22

BEPROEWING — TOT BEHOUD

Nadat Josua en sy geslag gesterwe het, het 'n ander geslag na hulle opgestaan, maar helaas, 'n geslag wat God en sy heilsdade nie geken het nie! Hierdie gebrek aan kennis van God, het nie alleen intellektuele betekenis nie, maar veral en bo alles gaan dit om 'n algehele gemis aan die gemeenskap met God. En wie die gemeenskap met God in sy lewe mis, is altyd besig om gemeenskap met een of ander afgod te beoefen. Geen wonder dan ook dat die nuwe Israelitiese geslag hulle tot die Kanaänitiese afgode van vrugbaarheid te wete Baäl en Astarte wend — afgode, in wie se tempels daar nie alleen figuurlik gesproke nie maar ook in letterlike sin, ontug beoefen is!

Dan gryp God in. Hy beskik heidense nasies wat Israel met oorlog konfronteer: Ironies genoeg dit is dieselfde nasies wie se afgode deur Israel gedien word! Met hierdie smartlike gebeure het God veral hierdie een motief in gedagte: om Israel op die proef te stel of hulle die weg van die Here sal hou deur daarin te wandel, of nie. Beproeving bring altyd krisis mee, dit bring „waterskeiding“, dit roep op tot radikale keuse: vir God . . . of téén God. Wie egter vir God kies, kom tot die blye ontdekking dat God hierdie smartvolle beproewing beplan het, juis tot ons behoud!

Laat ons God altyd dank vir ons beproewings, want alleen só ontmoet ons die groot „beproefde“ Jesus Christus, Hy wat al ons sondesmart op Hom geneem het, sodat ons nuwe skepsels in Hom kan word!

21 Augustus

Lees: Rigt. 4:1-24

Teks: Rigt. 4:21

DIE KWAAD TEN GOEDE OMGEBRING

Verraad is nooit goed te praat nie. Dit is die veragterlike daad van iemand wat 'n besondere posisie van vertroue beklee, iemand wat onder die dekmantel van vriendelikheid en welwillendheid, agressie pleeg! Sulke verraad is deur Joël, die vrou van Heber, teenoor Sisera, die veldheer van koning Jabin gepleeg. Tussen Heber en Jabin het 'n vredesverbond bestaan en na alle waarskynlikheid ook 'n handelsverdrag, aangesien Heber

lid was van die Keniete, 'n rondtrekkende stam van koper-smede. Die afgryslieke daad van Joël is 'n dubbele misdaad. Nie alleen skend sy bogenoemde vredesverbond nie, maar ook haar huislike gasvryheid, deur Sisera in haar tent te lok!

En tog ironies genoeg in Rigters 5:24 lees ons hierdie woorde: „Mag bo die vroue geseënd wees Joël, die vrou van Heber, die Keniet!” Hoe is dit moontlik? Hoe kon die naam van hierdie verraaister en moordenaars geroem word? Hiermee het ons gekom by die diepe misterie van God se weë met sy volk: Al is die verraad van Joël nooit goed te praat nie, tog bring God die kwaad om ten goede vir sy volk! Staan Judas Iskariot se verraad van Jesus Christus nie op dieselfde vlak as dié van Joël nie? En tog openbaar God sy liefde dáárin, dat Hy Judas toelaat om sy bose werk te voltooi, sodat jús langs hierdie weg — die weg oor Golgota heen — die volle heil van God se verklaring kon deurbreek!

Glo u nou, „dat vir hulle wat God liefhet, alles ten goede meewerk vir hulle wat na sy voorneme geroep is”?

22 Augustus

Lees: Rig. 5:19-31

Teks: Rig. 5:31

DIE GROOT GEBOD

In hierdie lofsang van Debora gaan dit nie om die oorwinning van die een volk oor die ander sonder meer nie, maar om die oorwinning van die Godsvolk oor die heidendom. Debora maak in ons teks 'n stelling wat waar is vir alle tye, naamlik dat die vyande van die Here — selfs ondanks aanvanklike suksesse — tog eventueel in die oordeel van God sal omkom! Daarentoe is die wat die Here liefhet „soos die opgang van die son in sy krag”, dit wil sê selfs ondanks aanvanklike terugslae, gaan hulle van krag tot krag, en is hulle uiteindelijke oorwinning reeds verseker! Hiermee word ons opgeroep om erns te maak met die eerste groot gebod wat, soos 'n magtige refrein, dwarsdeur die Ou- en Nuwe Testament weerklink: „Jy moet die Here jou God liefhê met jou hele hart en jou hele verstand, en al jou kragtel”

Wat is dit nie vir ons as Nuwe Testamentiese gemeente veel makliker as vir Debora om God lief te hê nie! Het God dan nie in sy geliefde Seun, Jesus Christus, sy liefde tot ons éérste geopenbaar nie? Het sy hart dan nie in liefde tot ons op Golgota gebloeï nie? Ons het Hom dus lief — innig en opreg lief — omdat Hy ons eerste liefgehad het!

Dit maak dus nie saak hoe groot die oormag, en hoe sterk die pantser van die vyand is, wat ons as volk, as kerk en as gelowiges bedreig nie, maar wat wél saak maak, is u en my persoonlike antwoord op die vraag van Christus: „het jy My lief?”

ONVOORWAARDELIKE GEHOORSAAMHEID

Israel het weer onder die mag van die Midianiete verval. Strooptogte en terreur het nie alleen ekonomiese, maar ook geestelike armoede meegebring. Vrees en onsekerheid is aan die orde van die dag, soveel so, dat Gideon van 'n parskuip gebruik maak om sy koring uit te slaan! En tog, ondanks hierdie chaotiese en vreesaanjaende tye begroet die engel van die Here vir Gideon met die woorde: Die Here is met jou dapper held!" Hierdie woorde van die engel rym nie met die werklikheid nie: die geseënde teenwoordigheid van God is nêrens te bespeur nie, en Gideon is alles behalwe 'n „held". Geen wonder dat ook Gideon self die woorde van die engel bevraagteken nie! Maar eienaardig genoeg, God antwoord nie op die „waaroms en hoekoms" van Gideon nie. In plaas daarvan kom God met 'n opdrag en bevel: „... verlos Israel... Is dit nie Ek wat jou stuur nie?" Wat 'n onmoontlike opdrag! En tog het die verlossing van Israel plaasgevind, want, wat God van die mens vra, maak Hy ook moontlik, Hy volbring dit self!

Ook ons roep dit dikwels saam met Gideon uit: „as die Here met ons is, waarom het al hierdie dinge ons oorgekom?" Hierop gee God aan ons geen spesifieke antwoord nie, maar slegs die opdrag: Vervul jou roeping — deur volkome te leef vanuit die verlossing wat Ekself in Christus volbring het, want my genade, en die evangelie van my Seun Jesus Christus, sal ook vir jou genoeg wees!

WARE HERVORMING

Voordat Gideon, deur Gods genade, sy volk van Midianitiese oorheersing sou bevry, stel God aan Gideon die vereiste om éérs sy volk van die afgode en afgode-diens te bevry. In die oë van God is die stryd teen die vreemde gode en teen die vreemde oorheersing een en dieselfde stryd! En hierdie stryd moet tuis begin: in die eie gesin, die eie familie-kring en gemeenskap — vandaar die opdrag aan Gideon om die Baälaltaar wat aan sy vader behoort, af te breek, en die heilige boomstam wat daar langsaan staan, af te kap.

Maar ware hervorming bestaan nie net in „afbreek" en „afkap", dit wil sê in negatiewe optrede nie. Dit is slegs een daarvan. Nee, meer nog en belangriker, is die opdrag aan Gideon om op dieselfde plek 'n altaar vir die Here te bou, en die bul van sy vader daarop te offer. Volkome toewyding aan God alleen — dit moet voortaan die positiewe dryfkrag in die lewe van Gideon en Israel wees!!

Ware hervorming is 'n proses wat voortdurend in die lewe van kerk en volk moet voortgaan! Maar daartoe moet ons éérs in ons eie hart, ons eie gesin en familiekring begin! Daar moet

radikaal gebreek word met die sonde van selfsug en hebsug — dit is afgodediens — om plek te maak vir liefdevolle en vrugbare toewyding aan God alléén. Hoe is dit moontlik? Goddank, op Golgota het ons ou natuur saam met Christus gesterwe en met sy opstanding het God ons saam met Christus opgewek tot 'n nuwe lewe — reeds nou en hiér!

25 Augustus

Lees: Rig. 7:1-8

Teks: Rig. 7:2

GELOOF — NIE GETALLE NIE — OORWIN

Wat 'n ongelyke stryd! Aan die een kant Israel met 32 000 man, aan die anderkant, die Midianiete met 'n mag van 135 000 goed-opgeleide en toegeruste manne. En tog, in die woorde van ons teks sê die Here aan Gideon: „Die manskappe by jou is te veel vir My . . .” Hoe is dit moontlik? Dan wys ons u daarop: Wat vir die mens 'n aanwins is, is by God dikwels juis belemmering van sy saak, winsgewende getalle vir die mens is dikwels skadelike getalle voor God! Vra u miskien: „Hoe kan dit wees?” dan gee God self die antwoord: anders kan Israel hom teen My beroem deur te sê: My eie hand het my verlos.” Sien u in die oë van God is die oorwinning geen probleem nie — dit is trouens 'n uitgemaakte saak nog voordat die stryd begin het — maar wat wel belangrik is, is die geloof, geloof in eie krag, óf geloof in God alléén!

Ook in ons stryd teen die anti-Christelike magte wat ons konfronteer, moet ons getalle juis klein en ons kragte min wees, sodat God alleen die eer vir die oorwinning sal ontvang, en ons in die geloof alleen op Hom sal vertrou! Ook die Christen-gelowige mag weet: Die oorwinning is 'n uitgemaakte saak, dit kan nie meer misloop nie, want Jesus Christus, die opgestane Heer, het reeds oor die magte van die hel getriomfeer! Maar God waak vir sy eer, sodat die wat roem in die Here sal roem! Daarom pas dit ons om saam met Paulus te bely: „Baie liever sal ek dus in my swakhede roem, sodat die krag van Christus in my kan woon.”

26 Augustus

Lees: Rig. 7:9-25

Teks: Rig. 7:16

GOD SE WAPENRUSTING

God stuur Gideon en sy 300 man na die slagveld met slegs ramshorings, leë kruike en fakkels binne in die kruike. Wat 'n dwase en belaglike wapentuig! Dit is alles onbeduidende middele wat geen slaankrag het nie, sodat volgens menslike oorwegings, dit alles op selfmoord duil.

En tog, toe die 300 man op die ramshorings blaas, die kruike breek en die fakkels omhoog hou, het die Here daardeur verwarring in die kamp van die Midianiete geskep, sodat hulle mekaar self om die lewe gebring en die oorblywendes verskrik weggevlug het.

Die wapentuig wat God ook vandag aan sy kerk en gelowiges gee, kom vir baie mense as swak en onbeduidend voor, ja, selfs as dwaasheid. God gee aan sy kleine Gideonsbende

van gelowiges oor die hele wêreld, sy ewangeliewoord, wat, asof deur „ramshorings“ heen oral tydig en ontydig uitgebasuin moet word. Hierdie woord van die kruis — en ook die opstanding van Jesus Christus — is wel dwaasheid vir die wat verlore gaan, „maar“ sê Paulus „vir ons wat gered word, is dit die krag van God“! Meer nog: ons liggame, wat niks anders is as 'n brose erdekrui nie, word deur God gebruik om die „fakkel“ van sy Heilige Gees te huisves, sodat ons nie net onverskrokke van die lig sal getuig nie, maar ook self ligdraers sal wees!

Wie die stryd aanknoop met die ewangelie op die lippe, en die Gees van Christus in die hart, sal tot die heerlike ontdekking kom, dat „wat swak is by die wêreld, het God uitverkies om wat sterk is, te beskaam“!

27 Augustus

Lees: Rig. 10:10-18

Teks: Rig. 10:13

GEEN HULP VAN DIE HERE NIE

Die volk Israel kon maar net nie die afgode van die heidense nasies uitlos nie. Die heidene in Palestina het hoofsaaklik vir Baäl, Astarte en Asjéra gediën. Baäl is 'n manlike afgod en beteken oorspronklik „heer“. Hy is eintlik 'n natuurgod. Astarte is weer 'n vroulike afgod en is as die godin van die oorlog ver-eer. In die land Kanaän is sy veral beskou as die godin van liefde, wellus en vrugbaarheid. Asjéra is ook 'n bekende godin van die heidene in Israel se tyd.

Hierdie gode en die feeste wat ter ere van hulle gehou was, het die Israeliete beïndruk sodat hulle afvallig van die Here geword het. Dan het hulle ook die afgode gediën.

Maar die Here God het nie hiermee genoeg geneem nie en het van Israel, sy volk, verwag om Hom alleen te dien. Wanneer Israel ontrou geword het en die Here verlaat het, het die Here hulle oorgegee in die hand van hulle vyande. Dan het die Israeliete baie swaar gekry. Na 'n paar jaar van verdrukking het Israel weer aan die Here begin dink en die Here gebid om hulle te verlos.

Maar volgens die teksvers was die Here nie meer bereid om hulle te verlos nie. Dit moes Israel se einde beteken het. Maar wat het toe gebeur?

Israel het die afgode verwerp en weer die Here gediën. Die Here het dit opgemerk en planne begin maak om sy volk te verlos.

So het die Here ons ook tegemoet gekom. Ons moes ook vanweë ons sondes vir ewig verlore gegaan het. Die Here het ons lief en toe het Hy sy verlossingsplan in werking gestel om ons te verlos. Hy het sy Seun gestuur.

'N OFFER VOLBRING

Jefta het 'n ongelukkige jeug gehad. As 'n buite-egtelike kind het sy broers hom uit die huis weggejaag. 'n Paar onverskillige jongmanne het by hom aangesluit en het heelwaarskynlik 'n bende gevorm.

Intussen het die Ammoniete oorlog teen Israel gemaak. Jefta het waarskynlik vir hom naam gemaak as krygsman want die oudstes van sy tuisdorp het hom laat haal om hulle aanvoerder teen die Ammoniete te wees. Op voorwaarde dat hy die hoof word, het hy ingestem om die Israeliete aan te voer.

Dit was toe dat hy 'n gelofte aan die Here gemaak het, naamlik as die Here Israel se vyand in sy hand gee, dan sal hy 'n brandoffer aan die Here bring. Die brandoffer sal bestaan uit enigiets of enigiemand wat uit sy huis, by sy terugkoms, hom tegemoet mag kom.

Die Here het die Ammoniete in Jefta en sy leer se hand gegee en toe hy by sy huis na die geveg terugkom, toe kom sy dogter, sy enigste kind, hom tegemoet.

Hoewel Jefta besef het dat hy 'n uiters onversigtige gelofte aan die Here gemaak het, het hy nogtans sy woord gestand gedoen. „Ek het my mond geopen teenoor die Here”, het hy gesê: „en ek kan nie terugtrek nie.” Miskien het die Here net soos in die geval van Abraham toe hy Isak moes gaan offer het, in hierdie geval ook ingegryp en vir Jefta verhinder om sy dogter te verbrand. Hoe dit ook mag wees, daar is een offer wat die Here nie verhinder het om plaas te vind nie. Dit is die offer van sy eie en enigste Seun, Jesus Christus. Aan die kruis het Hy gesterf om ons van ons sondes te verlos.

ONWILLIGHEID GESTRAF

Nadat Jefta die Ammoniete verslaan het, het 'n splinter nuwe probleem sy kop uitgesteek. Manne van Efraim — dit is afstammelinge van Josef — was bitter ontevrede omdat Jefta hulle nie gevra het om saam teen die vyand te gaan veg nie. Hulle het gedreig om sy huis 'bo sy kop met vuur te verbrand. Dit is nie hier die geval dat die Efraimiete so graag aan die oorlog wou deelneem nie, maar hulle wou ook 'n aandeel in die buitgoed gehad het.

Jefta se verweer was dat hy hulle welgevra het om saam met hom teen die vyand op te trek, maar hulle wou nie. Hierdie argument kon egter nie opgelos word nie en toe het volksenote teen volksenote aanmekeer gesprong.

Jefta en sy manskappe was egter die beste daaraan toe en hulle het die Efraimiete 'n verpletterende neerlaag toegedien. Jefta het die vlugtlinge maklik laat uitken deur hulle die

woord „Sibbolet“ te laat sê. As hulle dit „Sibbolet“ uitgespreek het, is hulle doodgemaak. Hulle onwilligheid en hardkoppigheid is swaar gestraf.

As gelowiges is ons dikwels ook maar baie onwillig om ons deel vir die kerk van die Here te doen. Baie lidmate verroer nie 'n vinger om iets vir die Here en sy kerk te doen nie. Om nie eers van hardkoppigheid te praat nie! Ons wil graag ons eie wil laat geld.

Die Here vra van ons eensgesindheid onder mekaar sodat ons waarlik broers en susters vir mekaar kan wees. Die Here Jesus sê: „Hieraan sal die wêreld weet dat julle my dissipels is — as julle mekaar liefhet.“

30 Augustus

Lees: Rig. 13:1-8

Teks: Rig. 13:5

'N NASIREËR VAN GOD

Simson is gebore in 'n tyd toe die Here die Israeliete vanweë hulle sondes in die hand van die Filistyne oorgegee het. Sy geboorte is spesiaal deur die Engel van die Here aangekondig. Voor Simson se geboorte was sy moeder ook onvrugbaar soos Sara en Hanna en Elisabet. Met die aankondiging van haar swangerskap het die Engel van die Here vir Simson se moeder gesê dat die seun wat gebore sal word 'n Nasireër van God sal wees.

In Num. 6:1-21 lees ons van die wet oor die nasireërsgelofte. „Nasireër“ beteken „gewyde“. Deur die nasireërsgelofte het 'n man of 'n vrou hom of haar aan die diens van die Here afgesonder. Daar was drie vereistes waaraan so 'n persoon moes voldoen:

1. onthouding van wyn en sterk drank;
2. die hare mag nie afgesny word nie; en
3. geen dooie mag deur hulle aangeraak word nie.

'n Man of 'n vrou het gewoonlik self gekies om 'n nasireër van God te wees, behalwe in die geval van Simson. By die aankondiging van sy geboorte het die Engel van die Here gesê dat Simson 'n nasireër sou wees.

Om 'n nasireër te wees wat beteken om vir diens aan die Here afgesonder te wees, is dieselfde as om heilig te wees. Heilig beteken ook om vir die Here afgesonder te wees. Deur ons doop is ons ook heilig vir die Here. Ons is sy eiendom en afgesonder vir sy diens. Met ons belydenis van geloof het ons ons voorgeneem om die sonde te versaak en 'n ernstige Christelike lewe te lei. Dit kom baie ooreen met die nasireërsgelofte. Maar skiet ons dalk nie ver te kort in nougesetheid en in opregte vrome lewenswandel nie?

„Bekeer jou“; sê die Here aan sy gemeente in Pérgamus: „anders kom Ek gou na jou toe en sal teen hulle oorlog voer met die swaard van my mond.“

ONEERLIKHEID SWAAR GESTRAF

Simson, die nasireër van God, het nou hubare ouderdom bereik. Tot diepe teleurstelling van sy ouers het hy verlief geraak op 'n meisie uit die Filistyne. Hulle het nie verstaan dat die Here dit so beplan het nie want die Here het 'n geleentheid gesoek om die Filistyne te straf omdat hulle Israel vir meer as 40 jaar al verdruk het.

Op pad na Timna waar die meisie gewoon het, het 'n leeu Simson bestorm, maar met die bonatuurlike krag waaroor hy beskik het, het hy maklik die leeu verskeur. Na sy kuiertjie in Timna het hy weer by die dooie leeu langs gestap en gevind dat die bye heuning in die leeu se karkas gemaak het.

Op die dag van die bruilof het Simson aan 'n klompie jong manne 'n raaisel gevra. As hulle dit reg kan beantwoord, sal hy aan elk 'n stel klere gee. Kan hulle dit nie reg kry nie, dan moet elkeen van hulle aan hom 'n stel klere gee. Die raaisel was:

„Spys het uit die eter uitgegaan
en soetigheid uit die sterke.”

Die jongmanne van die Filistyne kon dit nie raai nie en toe het hulle Simson se vrou en haar ouers gedreig dat hulle met vuur verbrand sou word as sy nie die antwoord op die raaisel aan hulle verstrek nie. Op haar beurt het Simson se vrou by hom aangedring om die antwoord op die raaisel te wete te kom.

Uiteindelik het Simson toegegee en aan haar die antwoord gegee wat sy toe aan die jongmanne oorvertel het. Om sy belofte van die stelle klere aan hulle na te kom, het Simson dertig Filistyne doodgeslaan en hulle klere aan die jongmanne gegee.

So het die Here deur Simson die Filistyne gestraf en dit was maar die begin van Simson se aanslag op die Filistyne. Vreeslik moet dit wees om in die hande van die lewende God te val. So sou dit ook met ons gewees het as Jesus Christus nie vir ons versoening by God gedoen het nie.

'N GEBED VERHOOR

Simson se liefde vir vroue uit die Filistyne, die aartsvyand van Israel, het uiteindelik sy ondergang beteken. Hierdie keer was dit Delila op wie hy verlief geraak het. Die vorste van die Filistyne het haar groot somme geld aangebied as sy kon uitvind waarin Simson se groot krag skuil. Drie keer het Simson haar mislei maar die vierde keer het hy uit pure moedeloosheid oor haar geneul vir haar die waarheid vertel. Toe Simson op haar skoot aan die slaap geraak het, het sy sy sewe haarlokke afgesny.

Die sterke Simson het toe swak geword, want die Here het hom verlaat. Die Filistyne het hom toe oorweldig en sy oë uitgesteek. Daarna het hulle hom met koperkettings gebind en hy moes vir hulle in die gevangenis die maalwerk doen.

Intussen het Simson se hare weer begin groei. Op 'n groot feesdag ter ere van die Filistyne se god, Dagon, het hulle Simson laat haal om vir die Filistyne te speel. Terwyl hy tussen die twee pilare gestaan het waarop die huis gerus het, het hy tot die Here gebid. Hy het die Here gevra om nog net een keer sy krag aan hom terug te gee, om hom op die Filistyne te wreek wat sy oë uitgesteek het. Maar hy wou ook saam met hulle sterwe.

Die Here het sy gebed verhoor en Simson het sy krag teruggekry en hy het die twee pilare afgebreek sodat die dak ingestort het. Duisende Filistyne en Simson het gesterf.

Tot vandag toe is die Here 'n verhoorder van gebede. En aan die regterhand van God sit Jesus Christus, ons Saligmaker, en Hy tree vir ons in by die Vader. Hoe swak ons gebede ookal mag wees, die Here hoor as ons roep en op sy tyd en op sy wyse sal Hy ons help.

2 September

Lees: Rig. 18:1-6

Teks: Rig. 18:6

GAAN IN VREDE

Die stam van Dan het in die tyd van die Rigters nie genoeg grondgebied gehad nie. Om meer grond in die hande te kry, het hulle vyf dapper manne uitgekies om die land te verken. Hierdie vyf verspieters het tot by die gebergte van Efraim gekom en in die huis van Miga oornag. Miga het vir hom en sy huis 'n afgod laat maak en 'n Leviet in diens geneem om vir hom 'n priester te wees.

Toe die vyf verspieters in Miga se huis oornag het, het hulle die Leviet daar aangetref. Nadat hulle verneem het dat Miga hom aangestel het as sy priester, vra hulle hom om die Here te raadpleeg of hulle reis voorspoedig sal wees. Die Leviet het toe vir hulle gesê dat hulle in vrede kan gaan want die Here sal met hulle wees op hulle pad.

'n Beter versekering kon daar nie aan hierdie manne gegee word nie. Alhoewel hulle vyandige gebied sou deurreis, het hulle niks te vrees nie want die Here sal met hulle op hulle pad wees.

Dieselfde versekering het die Here Jesus aan sy dissipels gegee kort voordat Hy na die hemel opgevaar het. Die Here het gesê: „Ek is met julle al die dae tot aan die voleinding van die wêreld.” Waarheen ons ookal mag reis of waar ons ookal mag vertoef, die Here is altyd by ons. As die Here by ons is, hoef ons ook niks te vrees nie. Sy vrede bring rus in ons gemoed.

3 September

Lees: 1 Sam. 1 Teks: 1 Sam. 1:10-11

ALMAG VAN GOD EN ONS AFHANKLIKHEID VAN HOM

Daar is in die wêreld vandag 'n pynlike en benoude gemis aan die gebed en dit terwyl die nood al hoër klim en die Antichris hom steeds hewiger opdring. Daar word vandag baie gekla, gepraat en geredeneer, maar daar word nouliks gebed.

Wanneer Hanna tot God in die gebed nader, doen sy dit in groot droefheid en sonder enige opstand teen God. Sy aanvaar dat haar kinderloosheid so deur God gewil is en dat sy daarom tot Hom in haar nood moet nader. Wanneer Hanna tot God bid, vra sy Hom om 'n einde aan haar kinderloosheid te bring. In die naam waarmee sy Hom aanspreek, lê die erkenning dat Hy by magte is om so iets te doen. Sy erken daarmee haar afhanklikheid as mens van God. Wanneer sy 'n gelofte doen, probeer sy nie by God iets afdwing nie, maar dring sy wel kinderlik vrymoedig by Hom aan. Sy nader in diepe geloof en afhanklikheid tot God. In haar gebed is die sekerheid by haar dat God die mens se lewe bepaal.

In Jesus Christus ons Middelaar en Verlosser kan en moet ons ook tot God in die gebed nader. Al is God reeds op hoogte van al ons node en ellende, word die gebed nie onnodig gemaak nie. Ons moet hierdie dinge ook aan Hom sê. Met die bekendmaking van ons node by God, al ken Hy dit reeds, bely ons daarmee ook ons afhanklikheid, ons eie onmag en ons nietigheid aan Hom. Deur die gebed erken ons dat die Here God is.

Ons moet minder redeneer en oor alles praat maar opnuut weer die almag van God in Jesus Christus erken deur meer te bid.

4 September

Lees: 1 Sam. 2:1-11

Teks: 1 Sam. 2:2

WEES BLY IN DIE HEILIGE GOD

Na haar groot verdriet oor haar aanvanklike kinderloosheid, laat Hanna nou in blydschap 'n loflied tot God opgaan. Nie haar kind nie, maar haar God is die bron van haar vreugde. Hanna is dankbaar en sy verheug haar in die hulp wat God haar in haar nood bewys het. Sy is bly in haar God wat heilig, enig en haar rots is.

In die Ou Testament beteken rots 'n toevlug, 'n skuilplek waar die mens veilig is. Dit is daarom nie vreemd om te lees dat Hanna hier sê: „Daar is geen rots soos ons God nie.” God, ons rots, bied aan ons veiligheid.

Hanna roem ook in God, die enige en die heilige. Die heiligheid van God is een van sy wesens-eienskappe wat in die Bybel baie geprys word. Wat beteken dit as ons sê God is heilig? Dit beteken in die eerste plek dat God afgesonderd is van hierdie sondige wêreld. In teenstelling met die sondige wêreld vind ons die heilige God. Dit beteken egter ook om „toegewyd

te wees aan." Alhoewel God in sy heiligheid van die wêreld afgesonder is, is Hy ook toegewy aan die wêreld en bemoei Hy Hom met die wêreld.

Dit kan ons die duidelikste sien in die menswording van Jesus Christus. Deur die bloed van Jesus Christus en die regverdiging deur die geloof, word ons ook geheilig. Wanneer ons sê die gelowiges is heiliges, word daarmee nie bedoel dat ons sondeloos is nie. Ons is egter in Jesus Christus losgemaak van die sondige wêreld en moet daarom aan Hom toegewyd wees. Hanna het gejuig in haar God, die heilige en enige. Hoeveel te meer moet ons nie, in die lig van die kruisdood en opstanding van Jesus Christus, ons Heer, in die enige, heilige God, ons rots, juig nie?

5 September

Lees: 1 Sam. 2:27-36 Teks: 1 Sam. 2:30b

ONGEHOORSAAMHEID WORD GESTRAF

In die priesterkultus van die volk Israel was dit die gebruik dat die hoëpriester, priesters en hulle gesinne van die offervleis, dit wil sê, van die altaar af, gelewe het. Net sekere dele het hulle egter toegekom. So was dit ook die geval met die hoëpriester Eli en sy huis.

Eli is egter deur 'n boodskapper van God verwyt omdat sy seuns hulle nie aan dié reëling met betrekking tot die offervleis gesteur het nie. Eli is mede-verantwoordelik gehou vir sy seuns se wangedrag en word selfs daarvan beskuldig dat hy sy seuns meer eer as vir God. Sy optrede is een van ondankbaarheid en ongehoorsaamheid.

Nou laat God die ongehoorsaamheid van die mens nie ongestraf nie. Net soos wat God hulle sal eer wie Hom eer, so sal Hy ook hulle verag wie Hom verag. Om God nie die eer te gee wat Hom toekom nie, beteken om Hom ongehoorsaam te wees. Die gevolg van Eli en sy huis se oneer van God en daarmee saam sy ongehoorsaamheid, is die aankondiging dat sy huis tot 'n val sal kom.

Die mens is asgevolg van die erfsonde van Adam in wese 'n sondaar. Daarom is die mens dikwels ongehoorsaam aan die Woord van God — soos Eli ook ongehoorsaam was. Die mens kan die straf vir hierdie ongehoorsaamheid nie dra nie. God-dank!, God het die mens se ongehoorsaamheid gestraf in een persoon, naamlik Christus. Christus moes die vloek van die Vader en ook sy veragting verduur ter wille van ons. Deur sy volkome gehoorsaamheid het Hy die ongehoorsaamheid gestraf. In Christus is die sonde nie net gestraf nie, maar in Hom is die verlossing ook aan ons geskenk.

Daar word van elke gelowige gehoorsaamheid geëis. Om in gehoorsaamheid te leef, is om in dankbaarheid te leef — dankbaar en bly, in ons verlossing deur die gehoorsaamheid van Christus.

6 September

Lees: 1 Sam. 3

Teks: 1 Sam. 3:19b

DIE WOORDE VAN DIE HERE WORD VERVUL

Wanneer ons na die profete in die Ou Testament kyk, dan is dit duidelik dat elke ware profeet tot hierdie dienswerk deur God geroep is. Hulle is geroep om die Woord van God aan die volk oor te dra. So ook het die profete as boodskappers van hierdie Woord, in die geestelike lewe van die volk weer rigting en leiding gegee.

Samuel is ook tot hierdie diens deur God geroep — 'n gedeelte in die Bybel wat aan ons almal bekend is. Uit die Here se Woorde aan Samuel is dit duidelik dat wat hy aan die volk moet oordra, nie goeie nuus is nie. Belangrik vir ons is dit wat in die teksvers staan: „en Hy het nie een van al sy Woorde on vervuld laat bly nie.” Samuel moes as geroepe profeet die Woord van God aan die volk bekend maak en hierdie Woord het waar geword. Die Woord van God het in vervulling gegaan. Hiermee word nie net onderstreep dat Samuel 'n ware profeet was nie, maar ook dat die Woord wat die ware profeet spreek, die Woord van God is. Wanneer ons hierdie vers lees, moet ons dit nie net toepas op wat Samuel oorgedra het nie, maar telkens wanneer die Woord van God gespreek is, gaan dit in vervulling. So is ook die koms van die beloofde Messias voorspel.

Miga 5:1 lees: „En jy, Betlehem Efrata, klein om te wees onder die geslagte van Juda, uit jou sal daar vir My uitgaan een wat 'n Heerser in Israel sal wees; en sy uitgange is uit die voortyd, uit die dae van ewigheid.”

Die Woord van God, soos opgeteken in die geskrifte, is vervul. Vir ons is gebore Jesus Christus ons Heer — Jesus Christus, die beloofde Messias, ons Verlosser en Middelaar in wie ons die lewe het.

7 September

Lees: 1 Sam. 4

Teks: 1 Sam. 4:21

VERTROUE IN GOD

Uit die gelese gedeelte blyk dit dat die volk Israel na die slagveld opgetrek het sonder om hulle voor God te verootmoedig. Na 'n neerlaag besluit die volk om die volgende keer die ark saam te neem. Die ark was God se selfverordende teken van sy teenwoordigheid.

Al maak die oudstes 'n onderskeid tussen God en die ark, maak hulle tog 'n fout. Dit is dat hulle die heilige teken van God se teenwoordigheid (die ark) en God self met mekaar verbonde beskou.

Wanneer hulle weer optrek met die ark en die ark buitgemaak word, is dit vir Israel 'n nasionale ramp. Veral aan die valse vertroue op die ark as sodanig, word op hierdie wyse 'n geweldige slag toegedien. Die eer van God is ook nie opegas nie. Saam met die ark is dit weggevoer. Ook was hulle

vertroue meer tot die ark gewend en nie in God nie. Daarom was die verhouding tot God nie in orde nie.

Vandaar dat Eli se skoondogter haar seun Ikabod noem. Dit beteken: „weg is die eer.” Dit wat aan Israel toevertrou is, is verloor. Israel se eer was dat God altyd teenwoordig is. Hierdie eer was weg omdat hulle dit nie opgepas het nie. Ook was hulle vertroue ’n misplaaste vertroue.

Vandag is daar ook aan ons dinge toevertrou, naamlik die verkondiging en die Christelike geloof. Ons moet wat aan ons toevertrou is, oppas sodat ons nie later ook vra: „Waar is ons eer?”, nie. Ons moet ons vertroue in God plaas. Ons mag nie ons vertroue stel in die feit dat ons aan ’n kerk behoort waarvan die leer suiwer is nie. Tussen leer en lewe moet daar ’n verband wees. Die geloof moet geleef word. Laat ons ons vertroue op God in Jesus Christus stel en ons eer oppas.

8 September

Lees: 1 Sam. 7:2-9

Teks: 1 Sam. 7:3

DIE HERE JOU GOD MOET JY AANBID EN HOM ALLEEN DIEN

Met die gelese gedeelte begin daar ’n nuwe wending in die geskiedenis van die volk Israel. Samuel tree nou sterk na vore om godsdienstige en staatkundige leiding aan die volk Israel te gee. Hy doen dit allereers deur hulle tot die getroue diens van God te roep.

As gevolg van die vernedering waarin hulle al twintig jaar lank onder die druk van die Filistyne geleef het, was die volk bewus van die feit dat God van hulle gewyk het. In hulle gekla en gesug was nie alleen smart oor God se mishae in sy volk nie, maar ook ’n selfverwyt.

Samuel spreek nou tot die volk. Indien hulle weer tot God wil terugkeer, is die eerste eis dat Hy alleen gedien moet word. Die egte bekering moet in die vernietiging van die afgodsbeelde tot uitdrukking kom. Die volk moet gemeenskap met God soek en op Hom vertrou — en dit sonder om naas Hom ’n afgodsbeeld te stel. Hom alleen — dit is die belangrike van die vermaning. Met hierdie vermaning het Samuel ook die eerste gebod van die Wet in gedagte. Die koninkryk van God word hiermee uitgeroep. Een God, die lewende God, moet gedien word.

Dit spreek ook tot ons vandag. Uit dankbaarheid vir die wonder rondom Jesus Christus, ons Verlosser, word van ons verwag om allerlei afgodediens te laat vaar. Na die lewende God moet ek my wend en na Hom alleen. Wanneer ons by Christus kom, kom ons by ’n kruispad — of die enige waaragtige God, of afgode. Nie albei nie! ’n Afgod kan enigiets wees wat losgemaak is van God.

Laat ons God in Jesus Christus aanbid en Hom alleen dien, want Hy alleen skenk vir ons die lewe.

HEERSKAPPY VAN GOD

Samuel se seuns wat in hierdie stadium as rigters opgetree het, het van hierdie taak 'n wanpraktyk gemaak. Hulle was op winsbejag uit, het omkoopgeskenke aanvaar en die reg verdraai — iets wat veral by 'n regter ontoelaatbaar was.

As gevolg van hierdie situasie het die oudstes 'n versoek vir 'n aardse koning aan Samuel gerig. In hierdie versoek lê daar egter 'n onsuivere element — nie soseer in hulle woorde nie, maar wel in hulle innerlike gesindheid. Samuel word nie gevra om sy seuns te bestraf of af te sit nie, maar wel dat die rigterskap met 'n monargie vervang sal word. Hulle vra om 'n menslike koning wat dan meer waarborg sou bied vir die veilige voortbestaan van die volk.

Dit beteken 'n breuk met die verlede en Israel se posisie in die wêreld. In plaas daarvan om wat verkeerd is reg te maak, word dit vervang met 'n ander verkeerde. Met hierdie versoek kom God se koningskap in gedrang. Die verkeerdhede van die ou bedeling word nie meer reggestel nie. 'n Nuwe bedeling moet volg. Die volk wil 'n koning hê — dit, terwyl hulle die Koning het. Dit is God. Christus regeer vandag sy kerk deur sy Woord en Gees, en hierin maak Hy gebruik van die ampte. Die ampte moet altyd die waarheid soek en daarvolgens regeer. Dit is daarom die taak van die ouderling om te waak oor die suiwere leer. Elke gelowige lidmaat moet die Woord ywerig lees om onsuiverhede te kan raaksien. Wanneer die kerk van die suiwere leer afwyk, is die kerk besig om die heerskappy van God in Christus te verruil vir iets anders. Ons het 'n keuse wanneer dinge in die kerk nie reg is nie. Ons kan die verkeerde regmaak of 'n ander ideologie aanneem en navolg. Ons kan die Here God steeds as Koning erken of van die heerskappy van God afstand doen.

WAAROM BEKOMMER JY JOU?

Bekommernis oor sy vader se vermiste esels was die rede waarom Saul op 'n dag by die profeet van die Here na hulp gaan soek het. Maar toe hy uiteindelik voor Samuel te staan kom, het hy iets gehoor wat hy glad nie verwag het nie. In die eerste plek sê die profeet vir Saul dat die vermiste esels alreeds gevind is, en dat hy hom nie meer daaroor hoef te bekommer nie — 'n gebeurtenis wat Saul seker geweldig moes beïndruk het, omdat hy tot op daardie stadium nog nie 'n woord oor sy probleem gerep het nie.

Maar dis nie al nie. Nadat die profeet Saul se bekommernis uit die weg geruim het, gaan hy voort en hy noem vir hom, by wyse van 'n vraag, iets wat oneindig belangriker was as net

esels wat vermis word. Hy sê vir hom: „Maar aan wie behoort al wat begeerlik is in Israel; is dit dan nie aan jou en jou hele familie nie?”

Eintlik was die profeet hier besig om vir Saul te sê (sonder dat Saul dit besef het): „Man, wat bekommer jy jou oor 'n paar vermiste esels terwyl jy 'n skat het wat geld nie kan koop nie. Waarom is jy bekommerd oor nietigheid, terwyl jy God se uitverkorene is?”

En so gesien, word hierdie gebeure 'n beskamende vingerwysing na onself. Soms is ons so besig om ons te bekommer oor allerhande nietighede dat ons dikwels vergeet dat ons eerder rede het om vreugdevol en bly te wees. Ja, ons tree op soos mense wat hulle besig hou met 'n gesoek na esels, terwyl hulle alreeds deur Christus aan sy kruis verkies is tot burgers en konings van sy ryk.

11 September

Lees: I Sam. 10:1-7

Teks: I Sam. 10:6

'N NUWE MENS

Net nadat Samuel vir Saul as koning oor God se volk gesalf het, het hy voorspel dat daar 'n hele reeks dinge met Saul sou gebeur. Hy sou sekere mense teëkom. Hy sou van sommige van hulle sekere dinge verneem, en van ander sekere dinge ontvang. En uiteindelik — die ingrypendste van alles: Hy sou in besit geneem word deur die Gees van God, wat van hom 'n nuwe mens sou maak, en wat hom sou laat profeteer saam met ander profete van die Here.

En so het dit toe ook gebeur: so volledig dat daar selfs as gevolg van hierdie gebeure 'n nuwe spreekwoord in die volksmond ontstaan het: „Is Saul dan ook nou een van die profete?”

Die vraag wat by 'n mens opkom as jy hierdie dinge lees, is: Wat is die betekenis daarvan?

Die eerste ding wat hieruit spreek, is die feit dat as God 'n mens vir 'n sekere taak uitverkies, daardie mens moet weet dat daar ingrypende dinge met sy lewe gaan gebeur. Maar dis nie al nie. Wat belangriker is, is die feit dat daardie geroepene dit wat hy moet doen, nie op eie houtjie hoef te probeer doen nie. God tree self in, neem deur middel van sy Gees besit van hom, omvorm hom sodoende tot 'n nuwe mens, en laat hom dan — op Sý Krag — doen wat hy gestuur is om te doen.

En is dit nie evangelie nie?

Aan die kruis het God uitverkies; met Christus se hemelvaart het Hy 'n opdrag gegee; en toe die werk gedoen moes word, het Hy sy gestuurdes deur die krag van sy Gees nuutgemaak sodat hulle in staat sou wees om uit te gaan om sy verlossingsboodskap aan die wêreld te bring.

12 September Lees: I Sam. 11:1-13 Teks: I Sam. 11:12 en 13
ONS ANTWOORD OP GOD SE BARMHARTIGHEID AAN ONS

Aan die einde van die vorige hoofstuk lees ons dat Saul se salwing as koning oor Israel nie by alle mense byval gevind het nie. Daar was ook diegene wat hom verag, en hom sy koningskap misgun het.

Maar nou, nadat Saul die volk gedurende 'n krisis onder homself verenig het, en die Ammoniete geheel en al verslaan het, het die geleentheid hom voorgedoen om op die dwarstrekkers wraak te neem. Daarom vra Saul se lojale manskappe dan ook: „Waar is die mense wat gesê het Saul kan nie oor ons regeer nie? Lewer hulle uit, sodat ons hulle kan doodmaak!”

'n Mens wil amper sê: „So iets kon jy verwag!”, want dit is so eg menslik. As iemand jou beledig het, wil jy jou op daardie een wreek; of as hy vir jou 'n bedreiging is, wil jy hom uit die weg ruim, voordat hy dit met jou doen.

Maar wat gebeur dan? Teen alle verwagtings in, sê Saul: „Neel” Hy weier dat een van sy vyande gedood word en hy sê ook waarom: „Want vandag het die Here 'n verlossing in Israel bewerk.”

Wat ons hier het, is niks minder as 'n wonderwerk nie! Want hier sien ons hoe 'n sondaar, wat tot op daardie stadium nog maar altyd geneig was om God en sy naaste te haat, nou skielik, op grond van God se barmhartigheid aan hom, aan sy vyande barmhartigheid bewys.

Laat dit dan ook so met ons wees. Laat ons barmhartigheid bewys aan ander, omdat God aan ons barmhartigheid bewys het in sy Seun aan die kruis.

13 September Lees: I Sam. 12:13-22 Teks: I Sam. 12:19 en 20

BEROU EN BELYDENIS BRING VERGIFNIS VOOR GOD

Daar was groot vreugde in Gilgal toe Saul die dag finaal gekroon is as koning oor Israel. Dit spreek duidelik uit die slotwoorde van Hoofstuk 11 waar geskrywe staan: „en hulle het dankoffers voor die aangesig van die Here geslag, en Saul, saam met al die manne van Israel, was daar uitermate vrolik.”

En nou kan ons ook aanvaar dat hierdie toestand van blydschap oor 'n eie koning nog vir 'n baie lang tyd by die volk sou bly voortbestaan — amper net soos die geval met ons eie Republiekwording, toe ons lank na 31 Mei 1961 nog steeds gejuig het oor die verkryging van 'n eie onafhanklike Republiek. Daarom is dit te verstaan dat Samuel se skielike aanklag dat die volk met sy vra na 'n eie koning teen God gesondig het, soos 'n beker koue water neergekom het op die hoop en verwagtings wat deur so baie gekoester is.

Maar gelukkig sien ons dat die volk op die regte manier reageer. In plaas van hulle te vererg vir Samuel met sy skynbaar ontydige beskuldiging erken hulle hulle skuld, en pleit hulle om vergifnis by God. En so gebeur dit toe dat Samuel hulle

kon gerusstel. Moenie meer bang wees nie. Laat dit wat gedoen is, verby wees, en dien God nou verder met julle hele hart.

Dit is ook die boodskap van die kruis. Vir elke sondaar is Christus se sterwe aan die kruis 'n aanklag. Maar as ons ons skuld daarvoor aanvaar en ons berou daaroor in woord en daad toon, verander die kruis van 'n aanklag tot 'n vryspraak. Dan word dit vir ons die versekering dat die verlede met al sy sonde uitgewis is en dat ons vir die toekoms 'n nuwe kans kry om God met ons hele hart te dien.

14 September Lees: I Sam. 13:5-13 Teks: I Sam. 13:13

GOD VEREIS ONVOORWAARDELIKE VERTROUER OP HOM

Die oordeel wat Samuel hier in vers 13 oor Saul uitspreek, lyk met die eerste oogopslag harteloos en wreed. 'n Mens wil amper Saul se kant kies omdat sy optrede, gesien teen die agtergrond van omstandighede, darem nie so 'n swaar straf verdien het nie. Enige mens sou benoud geraak het as hy sien sy manskappe begin dros terwyl die vyand in sulke magtige getalle op hom afstorm. En buitendien, wat Saul gedoen het, was nie een of ander afskuwelike misdaad soos moord of diefstal of iets anders nie. Hy het maar net vir die Here 'n offer gebring. Nee, wil 'n mens sê: wat darem te erg is, is te erg!

Maar, helaas, alles wat nou hier genoem is, is bloot net 'n verskoningsoekery, want Saul se optrede was glad nie so onskuldig as wat dit mag voorkom nie, en die straf daarvoor glad nie te swaar nie.

Saul het baie goed geweet dat hy met die offer moes wag totdat Samuel self sou kom om dit te doen. Maar toe wag hy nie! Hy kyk om hom rond; hy sien sy manne wat dros en die vyand wat nader kom, en toe besluit hy om self te offer! Hierin lê sy oortreding: nie in die feit dat hy geoffer het nie, maar in sy ongehoorsaamheid aan die opdrag om te wag, en in sy gebrek aan vertroue op die God wat besig was om sy vertroue op hierdie wyse te toets. Dit was sy sonde teen God en daarom is dit gestraf met die wegneem van sy koningskap.

As ons dan in ons alledaagse lewe begin moed verloor of twyfel aan God se bystand, of voel dat ons sake in eie hand wil neem, laat ons dan onthou dat so iets Saul hom sy koningskap gekos het. Ons het selfs meer om te verloor.

15 September Lees: I Sam. 14:35-46 Teks: I Sam. 14:45

DIE PRYS WAT BETAAL MOES WORD

Toe die slag gelewer en die Filistyne oorwin is, het die rus en die kalmte teruggekeer vir Saul en sy leërmag. Maar saam met die rus en kalmte het ook die oomblik van afrekening gekom, want iewers het iemand oortree en daarvoor sou 'n prys betaal moes word. Iemand sou moes sterf.

So gebeur dit toe dat vader en seun, Saul en Jonatan die grootste krisis van hulle lewe tot op daardie stadium tegemoet gaan. Die seun word as die skuldige aangewys en die vader is verplig om hom te laat doodmaak.

Wat 'n ontsettende oordeel!

En tog word die oordeel nie voltrek nie!

Die volk kom tussenbeide, pleit vir die veroordeelde seun en gaan selfs so ver as om vir hom 'n losprys te betaal, sodat hy uiteindelik nie sterf nie.

As al hierdie dinge in oënskou geneem word, wil 'n mens amper sê: 'n wonder het gebeur! Want teen alle verwagting in word 'n veroordeelde se skuld betaal, en kan hy bly lewe toe dit lyk asof alles verlore was.

En tog is hierdie gebeure maar net 'n floue afskaduwing van 'n baie groter wonder — die grootste wonder van alle tye — wat baie jare later sou plaasvind op die heuwel van Golgota. Dit sou weer 'n krisis wees tussen 'n Vader en 'n Seun; en daar sou weer 'n prys betaal moes word. Hierdie kee. sou dit egter net andersom wees. Die Seun sou onskuldig sterwe en 'n wêreld van sondaars, wat almal die dood verdien het, sou op sy rekening die ewige lewe verkry.

16 September Lees: I Sam. 15:13-23 Teks: I Sam. 15:22

GEHOORSAAMHEID NODIG BO ALLES

Die vyftiende hoofstuk van die eerste boek van Samuel sluit af met 'n treurige berig. Aan die een kant word vir ons gesê dat Samuel oor Saul getreur het tot die dag van sy dood, en aan die anderkant dat die Here berou gehad het dat Hy Saul koning laat word het oor Israel.

Hoekom?

Omdat Saul dieselfde sonde begaan het as die een wat Adam en Eva hulle plek in die paradys gekos het: die sonde van ongehoorsaamheid. Al het Saul probeer om sy daad met mooi woorde en pragtige redenasies te verdoesel en al het hy probeer om dit te regverdig met brandoffers en slagoffers, het dit ongehoorsaamheid gebly, en daarvoor moes hy gestraf word!

As 'n mens mooi hieroor nadink, dreig dit om jou ontsettend benoud te maak. Want wie van ons kan voor God kom staan en met 'n oop gemoed sê: „Hier is ek, Here, beoordeel my dade en sien dat ek nie so ongehoorsaam is soos my aarts-vader Adam of soos koning Saul van ouds nie?” Niemand kan dit sê nie.

En tog is dit nie nodig om oor hierdie feit paniekerig te raak nie. Want amper 2 000 jaar gelede het daar 'n Man na vore gekom wat voldoen het aan die eis van ons teksvers, en

wat aan God gehoorsaam was tot die dood toe, tot die dood van die kruis. En die grootste wonder van alles is die feit dat sy gehoorsaamheid 'n streep getrek het deur ons ongehoorsaamheid voor God sodat ongehoorsames nie verlore hoef te gaan nie, maar deur te glo, die ewige lewe kan verkry op sy rekening.

17 September Lees: I Sam. 16:1-13 Teks: I Sam. 16:7

DIE HERE SIEN TOT IN DIE HART VAN SY UITVERKORENE

Die profeet Samuel het dit baie moeilik gevind om hom daarmee te versoen dat die Here Saul as koning verwerp het. Hy het steeds oor Saul getreur — nie net oor die persoon van Saul nie, maar veral omdat hy bekommerd was dat dit tot die nadeel van die volk van God en God se koninkryk sou wees. Die Here maak egter 'n einde aan sy droefheid deur aan hom bekend te maak dat Hy 'n koning uitgekies het onder die seuns van Isai. Daarheen moet Samuel gaan onder die voorwendsel van 'n offermaaltyd om die uitverkore koning te salf.

By die offermaaltyd maak Samuel hom gereed om die uitverkore koning te ontmoet. Hy, Samuel, sou ook self probeer oordeel wie 'n geskikte kandidaat vir die koningskap sou wees. Maar watter maatstaf gebruik hy? Hy maak die fout wat ons almal geneig is om te maak — hy oordeel alleen na die uiterlike. Hy laat hom lei deur die uiterlike glans en indrukwekkendheid van persoon. Daarom besluit hy ook dadelik dat die lang, aantreklike Eliab die gesalfde moet wees.

Die Here het egter 'n gans ander maatstaf as die mens. Die Here laat Hom nie lei deur uiterlike voorkoms en optrede nie. Die Here sien dit raak wat die mens nie sien nie. Ons sien alleen raak wat voor oë is, die Here sien tot daar diep binne in die hart van die mens. En daar in die hart van die mens, in sy diepste gesindheid, sien die Here die eienskappe wat werklik saak maak. Daar word die ware opregtheid en geloof raakgesien. Daarom is eers die jongste seun, Dawid, die uitverkore koning.

So beoordeel God ook steeds vandag elke mens en nie die minste van almal sy uitverkorenes nie.

18 September Lees: I Sam. 17 Teks: I Sam. 17:37

DIE VERTRoue VAN GOD SE UITVERKORENE

Dit gebeur dikwels dat 'n mens voor bedreiginge en lewensomstandighede te staan kom wat eenvoudig net te oorweldigend en te groot voorkom vir ons beperkte krag en vermoë. Dit is dan wanneer die grens tussen moedverlorenheid en oorgawe aan die een kant en vertroue en oorwinning aan die ander kant alleen getrek word deur die besef van die gelowige dat ons sekerheid in die uitverkiesende liefde van God lê waardeur Hy vir die saak van sy uitverkorenes stry.

So was dit ook met Dawid in geveg met die reus Goliat. Goliat se lengte van kort duskant die drie meter, sy geweldige panster, sy groot en swaar wapens, sy krag, dit alles het net eens te veel vir 'n gewone mens gelyk. As soldaat was Goliat so 'n oorweldigende verskynsel dat nie 'n enkele siel uit die leër van Israel kans gesien het om met hom kragte te meet nie. Tog was daar net een wat nie bang en verskrik was nie — dit was Dawid. Dawid is nie oorweldig deur skrik en vrees nie omdat hy nie sy vertroue in homself of sy eie krag en vermoë gesoek het nie. Dawid se vertroue het hy buite homself in die lewende God van Israel gevind. Dawid se sterkte het in die almagtige God gelê. Die God wat hom gered het uit die kloue van wilde diere, sal hom red uit die hand van die Filistyn. Die uitverkore koning met sy vertroue buite homself in die God wie se hand sy lewe omvat, se vertroue word beloon met 'n glorieryke oorwinning oor die Filistyn wat so skrikwekkend voorgekom het. Dit is met hierdie selfde vertroue dat die uitverkorenes van God die hele lewe aanpak.

19 September

Lees: I Sam. 18:1-14

Teks: I Sam. 18:14

DIE HERE MAAK SY UITVERKORENE VOORSPOEDIG

Voorspoed is die deel van die mens wat die Here in sy liefde aangeneem het en uitverkies het om aan Hom te behoort. Niks kan 'n mens se vooruitgang keer wanneer die Here besluit het om hom voorspoedig te maak nie. Dit sien ons al te duidelik in die geskiedenis van Dawid. Die Here het hom as koning uitgekies en deur Samuel as koning laat salf. In hierdie gelese gedeelte verneem ons dan hoedat die Here Dawid voorspoedig maak op sy weg na die koningskap.

Eers verneem ons van die hegte vriendskap wat daar tussen Dawid en Jonatan ontstaan. In werklikheid moes Jonatan Dawid as 'n bedreiging beskou het omdat hy in sy weg gestaan het om die koningskap van sy vader Saul te erf, maar daar ontstaan 'n vriendskapverbond tot die dood toe. Dawid het voorspoed in vriendskap.

Die Here maak Dawid ook voorspoedig in sy werk as krygsman en alles wat hy doen, suksesvol uitvoer tot so 'n mate dat hy net eer en agting in die oë van die hele volk geniet.

Die Here maak Dawid ook voorspoedig in die lofsange van die vroue van die volk wat hom selfs bo Saul stel.

Die Here maak hom ook voorspoedig ten spyte van die jaloesie en haat van Saul. Al wil Saul Dawid doodmaak, al beraam hy planne en gebruik al sy koningsmag om Dawid se invloed uit te wis, het dit niks gehelp nie. Dawid het voorspoedig gebly in al sy weë want die Here was met hom.

Die voorspoed wat die Here aan sy uitverkorenes gee, is blywend en kan nie terug gehou word nie.

DIE HERE RED SY UITVERKORENE

Koning Saul se haat teen Dawid het kort-kort opgevlam. Hy het by geleentheid probeer om Dawid met sy spies dood te steek — dan weer maak hy 'n sameswering met sy dienaars om Dawid om die lewe te bring. Eers wanneer Jonatan voorspraak doen vir Dawid sien Saul van sy plan af. Maar dit is nie lank nie of die boosheid van sy hart neem weer oor en Dawid moet vlug vir sy lewe. Saul stuur sy dienaars agter Dawid aan. Van al kante word hy omring deur samesweerders wat sy lewe soek. Hy verkeer in die grootste gevaar.

Maar die Here sorg vir die redding van sy dienaar wat Hy uitgekies het om koning oor sy volk te wees. Eers help Migal Dawid om te ontsnap en dan wanneer Saul boodskappers na Najot by Rama stuur om Dawid te gaan haal en later ook self gaan, gryp die Here weer in. Al Saul se boodskappers word oorweldig deur die Gees van God sodat hulle begin profeteer en later ook Saul — hy tot so 'n mate dat hy 'n hele nag in 'n onnatuurlike toestand van beswyming aan die voete van Samuel gelê net. In hierdie gebeurtenis toon God hoedat Hy die mens se lewe in sy hand hou om hulle gedagtes en optrede te buig na sy wil en wens. God se Gees het Saul sterker as die ander mense aangegryp om so te kenne te gee dat sy haat en sameswering teen Dawid niks anders is as 'n opstand teen die wil van God nie en dat dit alles tevergeefs is omdat God self intree tot redding van Dawid.

So tree God steeds in tot die redding van sy uitverkore volk wat Hy in sy liefde wil bewaar.

**DIE HERE OMRING SY UITVERKORENE MET LIEFDE
VAN MENSE**

Die vriendskap tussen Dawid en Jonatan was op 'n baie vaste fondament gebou. Dit het baie diep wortels gehad — so diep as wat maar kan kom. Dit moes ook so wees as ons let op die omstandighede waar in Jonatan nog kon volhard met sy vriendskap met Dawid. Daar was so baie dinge wat kon verhinder dat daardie liefdesbande van vriendskap tussen hulle gelê kon word. So het Jonatan se vader, Saul, Dawid as sy grootste vyand beskou en wou hy selfs vir Dawid doodmaak. Vriendskap met Dawid het vyandskap met sy eie pa beteken. Daarby het Jonatan ook alle rede gehad om Dawid as 'n bedreiging vir sy eie toekoms te sien want as die seun van Saul het hy die reg op die koningskap gehad na Saul se dood. Hy het geweet dat Dawid gesalf is as die toekomstige koning oor Israel — dat Dawid dus die koningskap gaan oorneem wat hy moes erf. Daar was alle rede om teen Dawid te draai, maar dit gebeur nie want die vriendskap tussen hom en Dawid rus

op 'n veel dieper grond as wat hulle albei daar kan stel. Dit is die Here self wat hulle met bande van liefde aan mekaar bind. Dit is die Here wat die liefde van vriendskap tot stand bring. Daarom sluit hulle 'n verbond van getrouheid tot die dood. Daarom is dit die liefde van vriende wat alle bedreiginge in die oë kan staar. Wat tussen Dawid en Jonatan gebeur het, is in die Naam van die Here en dit gaan deur selfs tot in hulle nageslagte.

Die Here omring hulle wie Hy lief het met die liefde van mense tot daar in die allerdonkerste omstandighede om hulle ook so te ondersteun.

22 September

Lees: I Sam. 21

Teks: I Sam. 21:6

DIE HERE VERSORG SY UITVERKORE KONING

Dawid, die man wat deur God tot koning uitverkies is, moet in alleryl met net dit wat hy by hom gehad het voor Saul wegvlug. Daar was nie nog tyd om iets saam te vat nie. Sonder enige kos of stoflike middele, ja selfs sonder 'n wapen kom hy in Nob aan by die priester Ahimeleg. Honger en onbeskerm kom hy daar aan.

So het dit egter nie gebly nie want daar in die priesterstad van destyds vind Dawid versorging in sy tasbare behoeftes. Hy gaan nie met leë hande weg nie. Hy kry vyf brode wat as toonbrode geheilig is om saam te neem as padkos. Sy liggaam kan gevoed word. Hy kry daar ook die swaard van die reus Goliat wat hy verslaan het. Hy kan ook sy liggaam verdedig teen gevare.

Op hierdie manier toon die Here dat hy net na die geestelike belange omsien van hulle wie Hy liefhet nie. Die Here voorsien ook in hulle liggaamlike behoeftes. In sy liggaamlike ellende en weerloosheid kan Dawid staat maak op die sorg van God se voorsienige liefde. Die Here betoon sy sorg aan hulle wat aan Hom behoort so volkome dat hy hulle ook liggaamlike versorg en beskerm — ja ook daar waar hulle gestroop van alle tasbare besittings en geheel en al weerloos in die wêreld staan.

23 September

Lees: I Sam. 22:6-23

Teks: I Sam. 22:17

DIE VERWORPENE SE VERWERPING BEVESTIG

Saul se haat en vervolging van Dawid het uiteindelik die perk bereik waar dit alle redelikheid te buite gegaan en aan waansin gegrens het. Nadat Dawid ontsnap het, het Saul in 'n vervolgingswaan sy dienaars beskuldig dat hulle teen hom saamspan en inligting van hom weerhou. Dit is hierop dat Doëg aan hom vertel wat tussen Dawid en die priester Ahimeleg voorgeval het. Saul se optrede hierna is soos die van 'n waansinnige. Hy weier om in te sien dat Ahimeleg in onskuld

en goedertrou opgetree het, hy gee opdrag dat Ahimeleg en al die pïresters van Nob en later ook die ganse stad doodgemaak word. Sy eie dienaars weier om teen die diensknegte van die Here op te tree sodat Doëg die vonnis moet uitvoer. Saul het so ver gevorder op die pad van verval dat hy geen ontsag meer het vir die priesteramp nie.

Hierdie geskiedenis is niks anders as 'n bevestiging van Saul se verwerping deur God nie. Hier sien ons die waarheid van Romeine een ten duidelikste uitgebeeld: wanneer 'n mens hom aanhoudend teen God verhard, wanneer hy langdurig hom eiewillig teen God verset, kan dit gebeur dat God hom verwerp en aan sy eie sonde oorgee. En wanneer God sy hand van 'n mens terugtrek en hom aan sy eie sonde oorgee, groei die kwaad van erg na erger en dan is daar geen einde aan die voortwoekering van die sonde nie. Wee die mens wat verwerping op homself haal.

24 September

Lees: I Sam. 23

Teks: I Sam. 23:1b

BEMOEDIGING DEUR 'N VRIEND

Gelukkig is die mens wat in sulke moeilike omstandighede 'n vriend soos Jonatan kan hê. Dawid het 'n ware vriend in Jonatan gehad. Hy was nie net 'n mooiweersvriend nie. Hy was dit in alle omstandighede; selfs toe dit sy hart gepynig het om sodoende teen sy vader Saul se bose planne te handel.

God het reeds die koningskap van Saul weggeneem en aan Dawid gegee. Die tyd was egter nog nie ryp dat Dawid die troon sou bestyg nie. Intussen was Dawid die slagoffer van Saul se verterende jaloesie. Dawid en sy volgelinge moes in die kalkgrotte van die Judese bergland wegkruip. Hulle kon elke oomblik in Saul se hande val. Die inwoners van die landstreek was ook nie te vertrou nie. Hoe kon Dawid staande bly? Jonatan het ook hierdie menslik onmoontlike raakgesien en dit sy plig geag om Dawid te bemoedig. Dawid het in God geglo. Dit is hy wat teen Goliath oorwin het in die Naam van die Here van die leërskaare. Maar Dawid se geloof het hom nie blind gemaak vir die werklikhede van die lewe nie.

Ons sien egter dat gebed en geloof nie magiese towerkrag is nie. Op die weg van Dawid se geloof en sy gebede het God vir hom 'n vriend soos Jonatan gegee om hom te bemoedig. Van die Skepping af het God mense vir mekaar bedoel en ter wille van mekaar gegee. 'n Mooi en opregte vriendskap was nog altyd 'n genadegawe van God.

Ook ons het dit nodig. Ons verkeer dikwels in groot gevaar en word ook mismoedig. Ons staan soms so magteloos en toekyk hoe ander ly. Maar ook ons kan ons medemens in God bemoedig as ons glo en bid. Ons kan dit veral doen omdat ons Verlosser leef. Hy het op ons pad kom loop en ons vyand vir ons verslaan.

25 September

Lees: I Sam. 24

Teks: I Sam. 24:18

IN ANDER SE HANDE

As ons hierdie treffende hoofstuk lees wat so duidelik beskryf word, tref ons woorde soos „hand“, „dag“ en „gesalfde“ dikwels aan. Dit is vreeslik om te val in die hande van die ongelowige mens. In Saul se hand is Dawid 'n voël-vryverklaarde. Saul twis ook met God. Sy lewe het doelloos en onvrugbaar geword. Saul se woede kom op Dawid se rug neer. Dawid is reeds God se uitverkore werktuig. Saul se greep is dus ook die gevolg van 'n sataniese magstryd. Dawid is gesalfde van God. Geen mag sal God se werk vernietig nie. So gee God alles in Dawid se hand om sy vervolger te oorwin. God bepaal 'n dag en in sy dag 'n **hand** en in die hand die **gesalfde**.

In die hand van die gelowige is ook God se hand te sien. Dawid maak Saul nie dood as die geleentheid hom voordoen nie. Hy sny slegs 'n deel van Saul se kleeft af. So het die Here Dawid bewaar om kwaad met kwaad te vergeld. Dawid is nie geroep om geweldenaar en instrument van gerig te wees nie. Hy word God se instrument van ontferming met mense.

Ons sien hier iets van die komende Verlosser. God se evangelie is 'n evangelie van genade. Dit is hoe ons, skuldenaars, in die hand van die lewende God geval het. Hy vergeld nie maar bewaar. Die mens se woede het God met liefde beantwoord.

Dit is beter om in God se hand te val as in die hande van mense. Dit is ook beter om God se hand jou lewe te laat bestuur as deur jou eie hand te wil regeer.

26 September

Lees: I Sam. 25

Teks: I Sam. 25:35

MENSE OP ONS PAD

Wat 'n diep menslike verhaal! Dit klink so bekend. In die lewe van Nabal, Abigail en Dawid sien ons ook die mens van ons tyd. Nabal laat ons dink aan die gelykenis van die ryk dwaas. In hom sien ons die materialis wat net vir homself lewe. Na al die goeie dinge wat Dawid aan hom gedoen het, weier hy om iets daarvoor in ruil aan te bied. Dawid se groot-hartigheid en vriendelikheid word met 'n afjak betaal.

Die dwaas Nabal was egter ook onverdiend geseën met 'n vrou soos Abigail. Sy dwing respek by ons af. Sy was slim en mooi. Haar skoonheid het groter geword deur haar wysheid. Dit was nie wêreldwysheid nie maar die vrese van die Here. Met profetiese insig het sy God se hand in die geskiedenis gesien. Deur haar ontferming oor Dawid het sy 'n weg-bereidster vir God se koninkryk geword.

Want dit was juis sy wat gekeer het dat ons agting vir Dawid nie hier 'n knou kry nie. Dawid is amper deur sy emosies verlei. So amper gaan hy onder in vergeldingsdrang. Die anders grootmoedige Dawid se gekrenktheid teenoor Nabal lei byna tot wraak. So byna vergeet ook Dawid sy God. Geluk-

kig het God nie net vir Jonatan nie maar ook vir Abigaël op Dawid se pad geplaas. Sy het hom gehelp om weer perspektief te kry.

As ons goed om ons kyk sal ons dieselfde ook op ons pad sien. God weet ons is almal swak. Ons dank Hom vir daardie manne en vroue wat met woord en daad ons pad gekruis het en ons menigmaal van verkeerde dinge weerhou het.

Eens het Jesus op ons pad kom loop om ons van verderf en ewige verdoemenis te weerhou.

27 September **Lees:** 1 Sam. 26:1-16 **Teks:** 1 Sam. 26:11

WEES ALTYD DIE MINSTE

Wat is ons houding teenoor ons vyande? Twee maal het Dawid dit in sy mag gehad om sy vervolger te dood. Dit was nie omdat Dawid 'n sluipmoord beplan het nie maar omdat hy vir sy lewe moes vlug voor Saul. Ons sou dink dit was Dawid se kans om reg te laat geskiede teenoor die onreg. Dawid neem egter nie die reg in eie hande nie. God beskik oor lewe en dood. Die godvresende Dawid sou ook nooit sy hand aan God se gesalfde slaan nie. Dawid ken God se reg van minste te wees.

Al word ons nie dikwels met gesalfdes van die Here gekonfronteer nie, behoort ons altyd die minste te wees teenoor elke mens hoe groot sy oortredinge ook in ons oë mag wees. Dikwels wil ons vir die geringste onreg wat ons ly, vergeld en verdelg. Leer dan van Dawid. Hy is altyd die minste. Hy ken 'n God wat geregtigheid laat seëvier. Hy neem nie reg in eie hande nie. Deur Saul te vermoor, sal hy nie beter as Saul wees nie.

In hierdie lig word ons byvoorbeeld deur die Nagmaals-formulier gewaarsku vir muitery in kerklike en wêreldlike regerings. Al stem ons nie altyd saam met ons meerderes nie, mag ons nie die reg in eie hande neem nie. Die reg behoort aan God.

Dit lê nie op ons pad om te veroordeel en te verdelg nie. Ons mag nooit regter oor ander se lewe speel nie, al is dit ons vyand. Christus het sy lewe ook vir ons vyand afgelê. Wat dan van al die onreg? Laat ons altyd vra wat is God se bedoeling met dit alles. God het die owerheid daar gestel om straf uit te deel. Wie die minste op aarde is, sal die meeste wees in God se koninkryk.

28 September **Lees:** 1 Sam. 27 **Teks:** 1 Sam. 27:1

GETROU ONDER BEPROEWINGE

Dawid soek asiel by die Filistyne. Buite sy eie land moes hy sit en wag om te sien wat gebeur. Dit het vir Dawid seker na Godverlatenheid gevoel. Dit was 'n groot laagtepunt in Dawid se swerwersbestaan. Hy is dikwels beproef. Soms het hy moeite gehad om hom te beheers soos in die geval van Nabal. Daar was die verleiding om sy vervolger om die lewe

te bring. Telkens het die Here egter vir Dawid van bloedskulde gered. Soms het die Here mense op Dawid se pad geplaas om hom te bemoedig en van verkeerde weë te red. Ons dink aan wat Jonatan en Abigaël vir Dawid beteken het. Ons hoef maar net die psalms te lees om iets van die beproewing van Dawid se eerste jare voor aanvaarding van die koninkryk te begryp. Uiterlik en innerlik was daar veel om teen te stry.

By dieselfde Filistyne van wie Dawid die baasvegter Goliath verslaan het, moet hy nou asiel vra. Besef ons wat dit van Dawid moes verg? Sy geskiedenis was deurvleg met skrik en troos, mooi en lelike dinge, erns en vrolikheid. Menslike het Dawid sy swak oomblikke gehad en sy toevlug tot liste en leuens geneem. Sy lewenslig is egter nie uitgeblus nie want telkens het sy Godsvertroue geseëvier. Dawid het sy roeping onthou. Dit was seker ook hierdie bewustheid wat hom in die land van die Filistyne staande gehou het.

Hier speel Dawid die gevaarlike spel van skynoptrede teen sy eie landgenote, maar intussen voer hy sy strooptogte teen heidense volke in die omgewing. God was nie maar vir Dawid 'n God nie, maar die verbondsgod wat die wêreld voorberei het vir die koms van die Messias. So het Dawid onder beproewing getrou gebly.

29 September Lees: 1 Sam. 28:3-30 Teks: 1 Sam. 28:15

WAARHEEN NEEM JY JOU TOEVLUK?

Wanneer ons hierdie hoofstuk lees, voel ons Saul se bewing en vrees aan. Ons voel ook aan hoe die uitverkore volk met ondergang bedreig word. Ons sien ook hoe die Here besig is om met die sonde van Saul af te reken.

Alles en almal bedreig Saul se lewe. Eens het hy sy vuil vir God gemaak. Nou word hy verteer deur vrees vir vernietiging. Buite God is daar geen vrede nie. In sy hoogste nood word Saul meteens 'n smekeling. Halfhartig wend hy hom tot God. Maar God swyg. Hy swyg nie uit leedvermaak of omdat Hy afwesig is in Saul se nood nie. God se swye is dikwels sy manier om die mens hard aan te spreek. Nogeens wou God sien waarheen Saul hom in sy nood wend.

Soos baie hulle tot die noodlot wend so wend Saul hom tot die bonatuurlike. Saul wend hom tot 'n heks. Hy roep die Kanaänitiese valse profesie in. Saul verruil finaal sy geloof vir bygeloof. Was dit werklik Samuel se stem uit die doderyk wat Saul aangespreek het? Ons weet nie. Hekse is tot snaakse dinge in staat. Dit kon ook buikspreek in die dubbele grotte gewees het. Die les is egter dat Saul nie sy toevlug tot God geneem het nie. Saul het van God se gebooe afgewyk. Wees op jou hoede vir die waarseërs en handopleggers van ons tyd. In die Naam van God word baie bedrog gepleeg.

God gaan soms met ons deur diep waters. God swyg ook soms in ons lewe om ons Godsvertroue te toets. In sy verwerping lê ook sy verkiesing. Bly by God onder alle omstandighede.

30 September

Lees: 1 Sam. 30:1-19

Teks: 1 Sam. 30:6c

MAAR DAWID HET HOM VERSTERK IN DIE HERE SY GOD

In die aangesig van krisistye kan mense so verskillend optree. Sommige word soos 'n buigsame riet in die rivierstroom platgedruk. Daar is ook hulle wat in oomblikke van nood kragtig en fier na vore kom. Diesulkes noem ons die Godvresendes. So 'n man was Dawid. Ons vind hom in ons tekshoofstuk in 'n situasie wat niemand hom beny nie. Vele het al in sulke omstandighede uitgevind dat die lewe vir hulle te veel is. Sekerlik was dit ook vir Dawid verpletterende omstandighede. Hy was immers ook net 'n mens. Maar hy het sy hande uitgestrek na die Sterkere. Dawid het geweet waar sy hulp vandaan kom.

Salig is die mens wat in nood geleer het dat God se genadeverbond onwankelbaar is; dat God niemand in die steek laat wat op Hom vertrou nie.

Was u ook al soos Dawid tot die dood toe benoud? Ken u ook sulke bang ure in u lewe? Het u ook al geleer dat 'n mens in sulke tye nie op die mens kan vertrou nie? Dat mense met die beste bedoelings nie kon help nie? Leer dan van Dawid dat ons krag, ons steun en ons troos by God te soek is. God bly in ewigheid. Al ervaar ons nie altyd onmiddellik uitredding nie, tog is die troos van God se gemeenskap altyd 'n werklikheid. Dit gaan bo die tasbare en sigbare uit. Is Dawid se God ook u God? Mag daar ook op die tafel van u hart geskryf staan „God my Sterkte“. As God vir ons is, wie kan teen ons wees?

1 Oktober

Lees: 2 Sam. 1:1-16

Teks: 2 Sam. 1:16

LEUENS VERBODE

Saul en sy drie seuns is in 'n geveg teen die Filistyne dood. In sy val het hy ook sy familie en sy ryk meegesleep.

Tot voor Saul se dood was hy vyandiggesind en afgunstig op Dawid. Dawid het deur sy dade aan die volk bekend geword en het sekerlik ook hoë aansien geniet by die volk. Saul kon dit nie verdra nie. Hy was bevrees dat die volk vir Dawid ook sou wou koning maak. Daarom het Saul probeer om Dawid om die lewe te bring.

Dawid is deur hierdie omstandighede gedwing om 'n benedelewe te lei op Filistynse gebied. Dawid en sy bende wat toe al seshonderd man sterk was, het hulle dienste aangebied aan Agis die koning van Gat. Die Filistynse koning was bly oor hierdie wending van sake en gee vir Dawid die dorp Siklag as leen-eiendom. Agis het verwag dat Dawid uit Siklag vir Israel moeilikheid sou gee.

Dawid bly egter lojaal teenoor Israel. Hy beveg die Amalakiete en ander stamme wat altyd die naburige Israelitiese stamme aangeval het. Op die tydstip toe die boodskapper met die berig van Saul se dood en Israel se neerlaag by Dawid aankom, het hy juis twee dae gelede die Amalakiete verslaan. Dawid het nie geweet dat Saul selfmoord gepleeg

het nie. Al was Saul so vyandiggesind teenoor Dawid, het Dawid hom nogtans bly erken as die koning wat deur die Here daartoe gesalf is. Daarom het Dawid ook twee geleenthede laat verbygaan waar hy Saul kon doodmaak. Die Amalakiet het gedink dat hy goeie nuus aan Dawid oordra en 'n groot beloning sou ontvang vir die boodskap en die feit dat hyself vir Saul gedood het.

Deur 'n leuen te vertel, spreek hy egter met sy eie mond die doodsvonnis oor homself uit. Geen omstandighede in die mens se lewe gee ons die reg om die eerbied vir die lewe as skepping van God te laat vaar nie.

2 Oktober

Lees: 2 Sam. 1:17-27 Teks: 2 Sam. 1:27

KLAAGLIED

Die boodskap van die dood van Saul en Jonatan het Dawid diep in die hart getref. Ten spyte van al die leed deur Saul hom aangedoen, treur Dawid oor sy dood.

In hierdie klaaglied vertolk Dawid op meesterlike wyse die smart van Israel. Hy gee ook uitdrukking aan die eienaardige grootheid en betekenis van Saul. Verder beeld hy die innige betrekking tussen hom en Jonatan uit.

Dit is merkwaardig dat die sanger in sy lied geensins die gevalle koning vir sy slegte dade verwyt nie. Hy besing Saul se goeie dade en eienskappe. Hy verswyg die slegte dade en eienskappe.

Indirek is dit getuienis van Dawid se eie grootmoedigheid en edel inbors.

Dit is 'n bitter smart en skande vir Israel dat sy helde gedood is en daarby nog onbegrawe lê (Psalm 79:2-4).

Ons teksvers kondig die afsluiting van 'n tydperk in die geskiedenis van Israel aan. Die klaaglied van Dawid en die volk dui onweerlegbaar 'n laagtepunt in die bestaan van die volk Israel aan.

Maar dit was 'n laagtepunt wat deur die Here so beskik is. Want wat sou Dawid se posisie wees as Saul op Gilboa die Filistyne verslaan het? Met Saul se val en Jonatan se dood was die weg na die koningskap oor Israel vir Dawid voorberei. Dit was ook die begin van die oorwinning oor die Filistyne en die latere beëindiging van Filistynse oorheersing.

'n Nuwe bladsy in die geskiedenis van die volk van God is oopgeslaan. Stap vir stap is die koningskap oor die hele Israel vir Dawid deur God voorberei.

Met ons teksvers is die geskiedenis van die volk van God 'n trappie nader aan die koms van die één, ware, onfeilbare koning van alle konings: Jesus, die Christus van God.

3 Oktober

Lees: 2 Sam. 2:1-11

Teks: 2 Sam. 2:1

HERE WAT WIL U HÊ MOET EK DOEN?

Na die roubetoon van Dawid oor Saul en Jonatan (en Israel) besef Dawid dat hy tot handeling geroepe is.

Dit lyk of die tyd aangebreek het waarin God die belofte waarvan sy salwing die teken was (1 Sam. 16:13), aan hom gaan vervul.

Dawid wil nie optree soos wat hy goeddink nie. Hy is in die eerste plek deur die Here tot sy diens geroep. Hy is sy dienskneg. Hy is gebonde aan sy bevele.

Daarom raadpleeg hy die Here. (Ons kan aanneem dat Dawid die Here geraadpleeg het deur die priester Abjatar.) (1 Sam. 23:9-10; 30:7.) Sy terugkeer na Juda, na sy eie vaderland en eie stamgebied, is in ooreenstemming met die wil van die Here.

In Juda is Dawid deur die oudstes as verteenwoordigers van die volk tot koning gesalf. Deur die salwing het die oudstes en die volk in werklikheid Gods leiding in die lewe van Dawid erken.

Saul het hom gewend tot waarsêers en dodebesweerders, sy eie insig gevolg in plaas van te luister na God se Woord. Dit het sy ondergang beteken.

Dawid daarenteen raadpleeg die Here en gaan voorspoe-dig na Hebron. Die noodkreet van Dawid, sy verlange na bevryding is verhoor.

Nie net Dawid nie, nee die hele skepping, alle skepsele verkeer in nood, sug tesame en hyg na die verlossing (Rom. 8:19-22).

Die gebed van die lydende skepsel, — hierdie noodkreet om verlossing — het in Jesus Christus vlees en bloed geword. Hy bid die gebed van alle vlees. Hy roep uit die diepte van ons ellende tot God. Sy gebed „My God, my God waarom het U my verlaat?” is in Getsemane en op Golgota verhoor.

Deur sy genade kan ons ook bid. Hy bid vir ons (Rom. 8:34). Hy leer ons bid (Matt. 6:9). Hy verhoor dié gebed.

4 Oktober

Lees: 2 Sam. 2:12-32

Teks: 2 Sam. 2:26

BURGEROORLOG

Dawid was nou koning oor Juda. Die kroon is deur God en die volk self aan hom gegee.

Daar was egter 'n groep volgelinge van Saul — met Abner die seun van Saul se oom Ner aan die spits — wat die voortsetting van die koningskap van Saul ten alle koste wou handhaaf. Daarom proklameer hulle Isboset, die enigste seun van Saul wat nog geleef het, tot koning oor Israel.

Hierdie koningskeuse het nie van die Here uitgegaan nie. Dit was selfs in stryd met die goddelike vonnis oor Saul se huis. Die koningskap is boonop aan Isboset toegestaan sonder oorlegpleging met die oudstes en stamhoofde.

Die vonnis deur Samuel uitgespreek oor die koningskap van Saul was: „Maar nou sal jou koningskap nie bestaan nie” (I Sam. 13:13). Dit het ook vir die koningskap van Isboset gegeld.

Maar Dawid het stadig nader beweeg aan die koningskap oor die hele Israel, want: „Die Here het vir Hom ’n man na sy hart gesoek; en die Here het hom as vors oor sy volk aangestel” (I Sam. 13:14).

Daarom het Juda as oorwinnaar uit die stryd getree teen Israel. Deurdat Abner by Joab pleit om die oorlog te beëindig, word beklemtoon dat die stryd wat sonder God se bystand gestry word ’n verlore stryd is.

Ons verkeer ook daagliks in stryd teen die sonde. Vanweë die sonde is ons geneig om God en ons medemens te haat.

Maar God het vir ons deur sy Seun die sondemag gebreek. Deur Hom is die oorwinning oor die sonde ons deel hier en tot in ewigheid.

Goddank! Hy beskik oor die lewensbestemming van alle mense. Hy beskik ook oor ons bestemming! As God vir ons is, wie kan dan teen ons wees?

5 Oktober

Lees: 2 Sam. 3:6-39

Teks: 2 Sam. 3:18

GOD IS GETROU

Die laaste stadium van Isboset se regering het aangebreek. Sy twis met Abner was die begin van die einde. Abner speel die rol van grondlegger én vernietiger van Isboset se koningskap.

Abner moes met verloop van tyd tot die besef gekom het dat Dawid deur die Here bestem is as koning oor die hele Israel. Met hierdie feit in gedagte, en die verloop van omstandighede onder Isboset se regering, moes Abner ook aanvaar dat hy hom nie langer kan en mag verset teen Dawid se koningskap nie.

Hierdie wending in Abner se optrede dui op die leiding van die Here wat besig is om sy belofte aan Dawid te vervul. Om sy belofte te vervul, gebruik Hy selfs die besluite en optrede van die wat Hom daarin teenstaan.

Die pad na die troon oor Juda en Israel is vir Dawid voorberei. Die enigste struikelblok wat nog bestaan het, was Isboset, want hy was tóg nog koning oor die tien stamme in die noorde.

Vir die volk Israel het die verlossing uit die hand van die Filistyne en uit die hand van al hulle vyande byna werklikheid geword.

Maar hierdie verlossing sou net tydelik wees, want die kneg van die Here, Dawid was, ’n feilbare, sondige mens.

Dit was God wat sy volk sou verlos deur Dawid as kneg. God het deur Dawid 'n geestelike koningskap ingestel. Uit hierdie koningskap sou in die volheid van die tyd die Vredesvors gebore word tot vermeerdering van die heerskappy en tot vrede sonder einde, op die troon van Dawid en oor sy koninkryk, om dit te bevestig en dit te versterk deur reg en deur geregtigheid, van nou af tot in ewigheid.

Aan Hom behoort alle mag in hemel en op aarde. Sy oorwinning oor sonde en dood en hel wil Hy ons ook genadiglik skenk.

6 Oktober

Lees: 2 Sam. 4:1-12

Teks: 2 Sam. 4:12

NASATE VAN ADAM

Met die dood van Isboset het die geskiedenis van die koningskap van Saul en sy nageslag tot 'n einde gekom.

Dit is opvallend dat die Naam van God in hierdie geskiedenis van stryd om die koningskap in Israel baie min voorkom.

Ook in hierdie hoofstuk word die stem van God nie uitdruklik gehoor nie. God swyg.

Die enkele kere wat die Naam van die Here wel voorkom, is dit uit die mond van moordenaars. Regab en Baena het die Naam van die Here oor hulle moorddaad uitgeroep. In die Naam van God het Dawid hulle ter dood veroordeel.

Maar tog is dit nie net die geskiedenis van mense wat hier vertel word nie. Ingeweef in die geskiedenis van die mense is die hand van God aan die werk. Midde-in die geskiedenis van die mensdom is God besig om sy raadsplan uit te voer.

God se werke is absoluut anders as ons werke. God is liefde. Hy is genadig en nie wreedaardig nie. Hy is heilig en nie wraaksugtig nie. Hy is ewig die lewende God en heers oor die dood.

Aan die einde van die mens se geskiedenis wag die graf. Isboset se kop word in Abner se graf in Hebron begrawe. Hulle geskiedenis is daarmee verby. Maar die geskiedenis van moord en wraak sou verder gaan.

Dit is goed dat die Bybel ook hierdie geskiedenis vertel.

Maar deur die geloof weet ons dat as ons aardse tentwoning afgebreek word, ons 'n gebou het van God; 'n huis nie met hande gemaak nie, ewig, in die hemele. Om hierdie rede sug ons ook en verlang om met ons woning uit die hemel oorklee te word.

Daarom bid ons: „Laat u koninkryk kom.”

7 Oktober

Lees: 2 Sam. 5

Teks: 2 Sam. 5:10

KONING DAWID

Die stryd om die koningskap is verby. Dawid is koning oor al die stamme. Die volk van God het die leier wat deur God aangewys is tot koning gesalf.

Die slawing kom van God al is dit 'n mens wat dit uitvoer. (vgl. 1 Kron. 11:13.) Dit is ook 'n mens wat gesalf is tot koning.

God gebruik hierdie mens van wie ons lees: „En Dawid het gedurigder groter geword,” as bemiddelaar tussen Hom en sy volk. Die Here is Dawid se God en daarom ook Israel se God. Deur Dawid sou Israel die seën van die Here ontvang.

Die genade wat God aan Dawid bewys, kring uit deur Dawid na die hele volk. Hiermee hang saam dat die Here aan Dawid roem en aansien geskenk het en die volk bevry het van hulle vyande.

Die feit dat die Here met Dawid was, se betekenis sluit nie af met Dawid se dood nie. Nee, sy huis en sy koningskap „sal bestendig wees tot in ewigheid” (II Sam. 7:16).

Die ware godsregering kon tog ook nie in Dawid verwesenlik word nie. Hy moes plek maak vir Jesus, die gesalfde van God. Aan Hom het God die troon van sy vader Dawid gegee. Aan sy koninkryk sal geen einde kom nie.

Hy heers oor die hele wêreld. Hy heers oor die sonde, duivel en die dood.

Goddank! Hy is die koning wat sy volk bevry oor die hele wêreld heen. Sy bevryding is nie aan die tyd en verganklikheid gebonde nie. Sy bevryding en verlossing strek oor die grense van die teenwoordige bedeling tot daár waar geen grense meer is nie — tot in ewigheid.

Hy laat ons dit ook reeds in hierdie lewe ondervind deur die geloof.

Laat ons Hom daarvoor dank met ons hele lewe.

8 Oktober

Lees: 2 Sam. 6:1-11

Teks: 2 Sam. 6:7

DIE HERE VRA GEHOORSAAMHEID

Ussa se bedoeling was baie goed. Hy het probeer om te keer dat die ark van die Here nie van die wa afval nie. Hy het dus probeer om die saak van die Here te bevorder. Daarom is dit moeilik om te verstaan waarom die Here hom met die dood gestraf het. Ook Dawid se bedoeling was goed. Hy wou die ark na Jerusalem, sy nuwe hoofstad, bring om so die diens van die Here te bevorder. As die Here egter vir Ussa tref, sien Dawid ook vir homself daarin 'n vingerwysing. Daar moes met sy hele plan iets verkeerd wees en daarom laat hy dit voorlopig vaar.

Met Ussa en ook Dawid se bedoelinge was daar egter niks verkeerd nie. Daar was wel iets verkeerd met die manier waarop hulle dit ten uitvoer wou bring. Hulle het geen ag geslaan op die voorskrifte wat die Here gegee het vir die vervoer van die ark nie. Numeri 4 bepaal dat die ark alleen deur die Leviete gedra mag word en selfs die Leviete mag nie eers by doodse pyn daaraan raak nie. Na die voorbeeld van die Filistyne het Dawid egter die ark op 'n nuwe wa gelaai en Ussa het onnadenkend sy hand uitgesteek om die ark vas te hou. Dáárom het die Here Ussa met die dood gestraf en deur sy dood is ook Dawid vir sy ongehoorsaamheid gestraf.

So sien ons dat die Here nie net vra na ons goeie bedoe-
lings nie, maar dat Hy ook van ons gehoorsaamheid vra. Die
Here sê nie net dat ons Hom moet dien nie, maar Hy sê ook
hoe ons Hom moet dien. Dit is verkeerd om te dink dat die
doel die middel sal heilig. Ook die middel moet volgens die
eise van God se Woord wees.

9 Oktober

Lees: 2 Sam. 6:12-23 Teks: 2 Sam. 6:21

EK SKAAM MY NIE VIR DIE EVANGELIE NIE

Dit is vir Dawid 'n saak van groot blydskap as hy uitein-
delik die ark van die Here in Jerusalem kan inbring. Hy gee
ook uiting aan sy gevoelens as hy volgens gebruik van die tyd,
ten aanskoue van die hele volk, vrolik dans voor die aangesig
van die Here. Omdat Dawid nou gehandel het volgens die voor-
skrifte van die Wet van die Here, was sy onderneming ge-
slaagd en was daar rede vir vreugde en blydskap.

Dawid se vrou, Migal, die dogter van Saul, deel nie in die
koning se vreugde nie. In haar oë het Dawid homself verneder
en voor die volk belaglik gemaak. Dit was volgens haar nie
vir die koning betaamlik om só aan sy gevoelens uiting te gee
nie en sy het hom in haar hart verag. As sy die geleentheid
kry, sê sy ook vir Dawid wat sy van hom dink.

Dawid vererg hom só vir Migal dat hulle lewenslank ver-
vreemd raak en Migal daarom kinderloos bly tot haar dood
toe. Vir Dawid bestaan daar nie so iets dat 'n mens jou kan
verneder in die diens van die Here nie. In hierdie diens sien hy
ook nie homself as koning verhewe bo sy volksgenote nie.
Hy is bereid om saam met die geringstes van hulle vrolik te
wees voor die aangesig van die Here en só lof en dank aan
die Here te bewys. Hy het ook baie stof tot dankbaarheid ge-
had, want dit is die Here wat hom gebring het waar hy was.

Hierdie gesindheid van Dawid hoor ons ook in die woorde
van Paulus as hy sê: „Ek skaam my nie vir die evangelie van
Jesus Christus nie, want dit is 'n krag van God tot saligheid
vir elkeen wat glo.” Hierdie gesindheid behoort daar ook by
elke gelowige te wees.

10 Oktober

Lees: 2 Sam. 7

Teks: 2 Sam. 7:13

DIÉ EWIGE TEMPEL VAN GOD

Dawid wil vir die Here 'n tempel bou, maar dit word hom
geweer. Die rede vir die weiering is volgens 1 Kron. 28:3 die
feit dat Dawid 'n man van oorloë was en bloed vergiet het.
Buitendien sou die Here eers Dawid se huis bou en sy geslag
bestendig en dan sou Dawid se nakomeling die huis vir die
Here bou. Só word die mens se diens aan die Here eers sinvol
as dit gesien en gedoen word in die lig van dié diens wat die
Here aan die mens bewys het.

Die nakomeling van Dawid wat die tempel vir die Here sou bou, is in die eerste plek Salomo, die seun van Dawid. Salomo, die koning van vrede, kon 'n tempel bou waar Israel die Here kon dien. Dit is egter duidelik dat ons teksvers nie net verwys na Salomo en die tempel wat hy sou bou nie. Want daar staan ook die belofte dat die nakomeling van Dawid se koninklike troon bevestig sou word tot in ewigheid. Só kry die belofte aan Dawid dan ewigheidsbetekenis en wys veral heen na dié Seun van Dawid, ons Here Jesus Christus. Hy het na hierdie aarde toe gekom om deur sy dood en opstanding 'n ewige tempel vir die Here te bou. Die tempel wat Hy bou, is sy gemeente waarin die Gees van God wil woon. Van hierdie tempel praat Paulus ook as hy in 1 Kor. 3:16 sê: „Weet julle nie dat julle 'n tempel van God is en die Gees van God in julle woon nie?“

Omdat die Here deur sy Seun hierdie tempel gebou het, waar ons waarlik gemeenskap met Hom kan oefen en Hom kan dien tot in ewigheid, daarom kan ons ook ons lewe inrig as 'n tempel vir die Gees van God om in te woon.

11 Oktober

Lees: 2 Sam. 8

Teks: 2 Sam. 8:14b

DIE HERE VERVUL SY BELOFTES

In die vorige hoofstuk het ons gelees van die belofte van die Here dat Hy Dawid se huis en sy koningskap sou bevestig tot in ewigheid. In hierdie hoofstuk kry ons nou 'n opsomming van die belangrikste oorloë wat Dawid gevoer het. In al hierdie oorloë was Dawid suksesvol. Hy het al die verskillende volkere onderwerp en hulle het sy belastingpligtiges geword. Al hierdie oorwinnings van Dawid was te danke aan die feit dat die Here sy God met hom was. Ons teksvers sê dan ook dat die Here aan Dawid die oorwinning gegee het oral waar hy getrek het.

Só het dit dan duidelik geword dat die Here God koning is oor al die verskillende volkere en nasies. Dit was in sy mag om hulle aan Israel te onderwerp. Maar dit het veral ook duidelik geword dat Hy sy beloftes aan Dawid waar gemaak het. Soos Hy belowe het, het Hy Dawid se huis en sy koningskap bestendig.

Die feit dat die Here tot hier toe sy beloftes vervul het, was veral ook waarborg daarvoor dat Hy dit — volgens sy belofte — sou doen tot in ewigheid. En só is hierdie belofte ook verder vervul met die koms van Jesus Christus na hierdie wêreld toe. Hy het as die Messias, gekom, as die Seun van Dawid, om vir die mens die sonde en die dood te oorwin. As oorwinnaar het Hy dan ook uit die dood uit opgestaan en na die hemel toe opgevaar. Hierdie koningskap sal eendag aan die einde van die tyd finaal bekragtig word, wanneer die konings van die aarde die heerlikheid en die eer van die nasies in die nuwe Jerusalem aan Hom sal bring.

12 Oktober

Lees: 2 Sam. 9

Teks: 2 Sam. 9:3

NAASTEDIENS UIT DANKBAARHEID VIR GOD SE LIEFDE

Nadat Dawid se koninkryk goed gevestig is, soek hy na familie van sy voorganger, koning Saul. Hy soek hulle om aan hulle goed te doen, omdat hy aangename herinneringe gehad het aan sy mooi vriendskap met Jonatan, die seun van Saul. So spoor hy dan Mefiboset, 'n seun van Jonatan, op en hy maak bekend dat hy „die guns van God aan hom wil bewys.” Ons sien in hierdie aankondiging van Dawid dus 'n dieperliggende motief vir die liefdesdiens wat hy aan Mefiboset wil bewys. Hy wil dit doen omdat die Here ook aan hom guns bewys het. Ja, hy doen dit om aan die Here dankbaarheid te betoon vir die gawes wat hy van Hom ontvang het en sy liefdesdiens word dan op die ou end „die guns van God”.

Die guns van God wat Hy aan Dawid bewys het, is sy verbondstrou. Dit is die feit dat Hy getrou gebly het aan die beloftes wat Hy aan Dawid gemaak het. Só wil Dawid dan ook getrou bly aan sy belofte wat hy aan Saul gemaak het. Hy het vir Saul by die Here gesweer dat hy sy nageslag nie sal uitroei nie (1 Sam. 24:22, 34). Hy gaan egter meer doen as om sy belofte na kom. Hy gaan goed doen aan Saul se nageslag, want hy het baie om voor dankbaar te wees.

Só behoort elke gelowige se naastediens 'n dankdiens aan God te wees. Dit behoort 'n antwoord te wees op Jesus se oproep: „Wees dan barmhartig, soos julle Vader ook barmhartig is” (Luk. 6:36). Die tweede tafel van die Wet, die liefde tot die naaste, kry eers werklik betekenis as dit gegrond is op die eerste tafel van die Wet, die liefde tot God. Want „alles wat nie uit die geloof is nie, is sonde”. Luther gaan selfs só ver om ons goeie werke wat nie uit dankbaarheid teenoor God gedoen word nie, vervloekte afgodery te noem.

13 Oktober

Lees: 2 Sam. 10 en 11

Teks: 2 Sam. 11:6

DIE MENS KAN SY SONDES NIE BEDEK NIE

Dawid het met Bátseba, die vrou van Uria, owerspel gepleeg. Wanneer Dawid dan hoor dat Bátseba 'n kind verwag, besef hy dat sy oortreding bekend gaan word. En as Dawid nou vir Uria laat haal van die slagveld af, begin sy pogings om sy sonde te bedek. Eers wil hy Uria bedrieg sodat hy moes dink dat dit sy (Uria se) kind was. As hierdie plan as gevolg van Uria se lojaliteit misluk, stuur hy Uria terug en laat hom doodmaak in die geveg. Niemand sou vermoed dat dit opsetlik was nie, want „die swaard verteer die een sowel as die ander”. Dawid het gedink dat hy sy sonde bedek het, maar hy het dit met 'n volgende sonde gedoen. Bý die owerspel het hy nou nog moord ook gevoeg en hy het sy skuld voor die Here net nog groter gemaak.

In hierdie optrede van hom is Dawid die tipiese sondaar. As die sondaar in die strikke van die duiwel geval het, wil hy nie hê dat sy sonde bekend moet word nie. En as hy probeer om dit ongedaan te maak, maak hy dit eintlik net nog groter. Nee, die mens kan nie self sy sonde bedek nie. Daar is vir hom maar net een weg en dit is om sy sonde voor die Here te bely en om te vra om genade. Hy moet erken as hy verkeerd gehandel het en sy berou voor die Here toon. Dan wil die Here sy sonde vir hom bedek. Hy het dit eintlik reeds gedoen toe Hy sy Seun, Jesus Christus, vir die sondaars aan die kruis laat sterf het. As die mens deur die geloof met Jesus Christus bekleed word, word sy sondes bedek. Dan ontvang hy ook die krag van Christus om teen die sonde te kan stry.

14 Oktober

Lees: 2 Sam. 12

Teks: 2 Sam. 12:7a

JY IS DIE MAN

In die tekening van Dawid in hierdie hoofstuk sien ons weer die tipiese mens. Ons sien die mens wat altyd reg is om die fout by 'n ander raak te sien, maar wat dink dat hy self sonder foute is.

Dawid word baie kwaad vir die ryk man wat 'n ander se enigste ooilam afgeneem het en hy beveel dat hy swaar gestraf moet word. Vir geen oomblik het hy daaraan gedink dat hy besig was om 'n oordeel oor homself uit te spreek nie. Dawid is hier die toeskouer wat op die pawiljoen sit. Hy sien die ander se foute mooi raak en hy lewer heftig kritiek. Hy self is egter verhewe bo kritiek.

Só maak ons mense graag ook. 'n Ander se foute sien ons gou raak. Ons kritiseer en ons veroordeel en ons is dankbaar dat ons nie so slegs is nie. Rondom die erediens is daar veral drie opmerkings wat aan hierdie houding herinner: Die predikant het vandag net vir die mense gepraat wat nie in die kerk is nie. Ek is nie so skynheilig om net in die kerk te gaan sit om deur die mense gesien te word nie. My buurman moes darem hierdie preek gehoor het, want dit is net vir hom bedoel. Ja, die ander is swarte sondaars en ek is die onskuldige.

Omdat dit so dikwels ons houding is, spreek hierdie woord van Natan ons ook aan: „Jy is die man.” Jy moet nie net dink aan 'n ander se skuld nie, maar jy moet daaraan dink dat jy self skuldig voor God staan. Die Fariseër wat in sy gebed alleen maar op sy deugde geroem het, het geen regverdiging by die Here gevind nie. Die tollenaar egter het geregverdig na sy huis gegaan en sy gebed was: „O God, wees my, sondaar, genadig” (Luk. 18:13).

RUS VIR JOU GEWETE

As Adam en Eva van die boom eet wat God hulle verbied het, bemerk hulle dat hulle naak is en hulle kruip weg vir God. As Amnon hom vergryp aan sy halfsuster Tamar, ontwikkel daar by hom 'n groot afkeer teenoor haar. Só sien ons dat die sonde nie net die verhouding tussen God en die mens versteur nie maar ook die verhouding tussen mense onderling. Ons kan eintlik sê, dit is die normale menslike reaksies na 'n daad van sonde, om weg te vlug van God en die medemens.

Waar alles vir Amnon aanvanklik goed en reg gelyk het, daar word self gesê dat hy vir Tamar liefgehad het al was dit geen ware liefde soos wat dit later duidelik word nie, verander alles skielik nadat hy haar onteer het. Waar die sonde die oorhand kry, kan geen menslike verhoudings bly staan nie. Ons lees dat die afkeer wat hy van haar gekry het, groter was as die liefde waarmee hy haar liefgehad het en hy stuur haar as't ware met geweld weg.

Al wat vir Amnon oorbly, is sy gewete wat hom só aankla dat sy verdere verhouding met Tamar alle betekenis verloor. Al wat hy aan die hele saak kan doen, is om Tamar uit desperaatheid met die skandvlek wat ook op haar rus, weg te stuur, maar aan sy eie gewete wat hom aankla, kan hyself niks doen nie.

Wat die mens se sonde ookal mag wees, die gewete sal jou tot wanhoop dryf behalwe as jy êrens vergiffenis en rus vir jou gewete kan vind. En dit is alleen moontlik deur die geloof in Jesus Christus. Hy wat ons sondes wil en kan vergewe; Hy wat ook ons gewetenswroegings stil as ons ons sonde in alle opregtheid voor Hom bely.

GEEN HERSTEL SONDER BEROU EN VERGIFFENIS

Nadat Absalom vir Amnon vermoor het uit wraak omdat hy sy suster Tamar onteer het, vlug hy na sy grootvader, die koning van Gesur. Dawid verlang na sy seun Absalom maar hy kan hom nie laat terugkeer nie want daar lê bloedskulde op hom en die bloedwraak kan hom tref. Die vaderlike gevoel vir sy seun en die regmatige toorn oor sy misdaad stry teenmekaar in sy hart.

Dit is egter Joab wat 'n plan bedink om Absalom te laat terugkeer, om weer versoening te bewerk tussen vader en seun. Ons lees dat Joab 'n skander vrou laat haal het en dat hy die woorde in haar mond gelê het wat sy tot die koning moes spreek. Uit die verdere verloop sien ons dat die hele verhaal 'n leuen was, met ander woorde Joab probeer om deur middel van die leuen die saak op te los. Op die oog af lyk alles geslaagd as Dawid aan Joab opdrag gee om te gaan

en Absalom terug te bring. Maar as ons verder lees dat Absalom in sy huis ingetrek het maar die aangesig van die koning nie gesien het nie, is dit duidelik dat daar nie volkome herstel is nie. Die leuen slaag nie daarin om die saak volkome op te klaar nie.

Werklike versoening is nie moontlik, al wil ons gebruik maak van allerlei menslik uitgedinkte planne, sonder die seun se berou en die vader se vergiffenis nie. Dit word vir ons geleer in die gelykenis van die verlore seun, met besondere verwysing na die optrede van die jongste seun. As hy tot kennis van sy sonde en ellende kom, staan hy op en keer terug na sy vader met belydenis van sy sonde om deur Jesus Christus weer só opgeneem te word in die Vaderhuis met sy baie wonings.

17 Oktober

Lees: 2 Sam. 16:1-14 Teks: 2 Sam. 16:10

KONING, SONDAAR, GELOWIGE

In ons teksvers tree Dawid ons tegemoet as koning, as sondaar en as gelowige. As Abisai die kop van Simeï wil afslaan omdat hy die koning vloek, dan gebruik Dawid sy koninklike gesag om dit te verbied. Met verwysing na Joab en Abisai sê hy: „Wat het ek met julle te doen, seuns van Serúja?” met die bedoeling dat hulle hul uit hierdie saak moet uithou.

Deur tweekeer te verwys na die vloek wat Simeï teen hom geslinger het, wat as inhoud het: die bloedvergieting wat hy bewerk het; 'n moontlike verwysing na die moord op Uriah, die man van Batseba; en die laat dood maak van die twee seuns en vyf kleinseuns van Saul, kom Dawid in sy volle sondaarsgestalte voor ons te staan.

Maar ons leer ook vir Dawid hier ken as gelowige, as iemand wat volkome berus in die raadsbesluite van God, al moet hy gebuk gaan onder geweldige beledigings en beskuldigings. Dit sien ons duidelik as hy met verwysing na Simeï se beskuldigings sê: „As hy vloek, en as die Here aan hom gesê het: Vloek Dawid! wie mag dan vra: Waarom maak jy so?” Wat God hom opgelê het as straf moet hy sonder murmuring en teenspraak dra. Hy mag nie vra waarom God dit toelaat nie. Dit is God wat handel en daarom moet hy swyg en die kruis wat hom opgelê is met geduld dra.

Ook elkeen van ons is geroep om in die wêreld te leef as konings (Heidelbergse Kategismus Vraag 32), om die sonde te versaak en om 'n gehoorsame lewe teenoor God te lei. Maar as ons uit swakheid in sonde val, moet ons nie aan die genade van God twyfel en in die sonde bly lê nie. Ons moet onself verloën, elke dag ons kruis opneem en Christus volg.

18 Oktober

Lees: 2 Sam. 17:1-14 Teks: 2 Sam. 17:23

SELFMOORD BIED GEEN UITKOMS

Elke selfmoord het verskillende oorsake. Daar word maar altyd gegis en baie selde word die presiese oorsaak bepaal. Só was dit ook die geval met Agitófél. Waarom hy selfmoord gepleeg het, moet ons probeer aflei uit die gebeure wat daar-aan voorafgegaan het. Agitófél was aanvanklik 'n raadgewer van Dawid, maar wat ons nie uit die oog moet verloor nie is dat Batseba, met wie Dawid owerspel gepleeg het, 'n kleindogter van Agitófél was. Daar moes dus altyd 'n heimlike haat by Agitófél teenoor Dawid bestaan het oor hierdie verfoeilike daad wat Dawid teenoor sy kleindogter gepleeg het.

En as Absalom teen Dawid in opstand kom, sien Agitófél dit as 'n gulde geleentheid om hierdie egbreker en moordenaar van die troon te stoot. Hy skaar hom aan die kant van Absalom. Maar as Absalom die lewe laat en hy tot die besef kom dat sy rol uitgespeel is, slaan hy die hand aan sy eie lewe, nie om sy eie gekrenkte eer te ontvlug nie maar om te ontkom aan die straf en vonnis wat daar vir hom wag. Nie by die aardse koning of by God wil hy om genade pleit nie. Hieruit is dit duidelik dat hy Absalom nie gesteun het omdat Absalom 'n goeie en regverdige saak gehad het nie, maar as gevolg van 'n onsuivere motief van haat teen Dawid.

Dawid was die oorsaak van die haat maar hy doen belydenis van sy sonde en hy pleit om genade: „Ek ken my oortredinge, . . . Wees my genadig.” Agitófél daaronteen wat haat, volhard in sy haat en hy neem sy eie lewe. Beide van hulle, hy wat die haat veroorsaak het en hy wat haat, het vergewing en genade nodig. Só is daar vergewing moontlik in en deur Jesus Christus maar alleen vir elke berouvolle sondaar.

19 Oktober

Lees: 2 Sam. 18:19-33 Teks: 2 Sam. 18:33

SPYT KOM SOMS TE LAAT

In ons teksvers tree Dawid ons tegemoet: in sy veerkrag en lewensmoed, 'n gebroke mens, gebroke in sy eie ryk, in sy eie huis en ook in sy eie hart. Absalom is dood. Die lewe van Absalom het misluk. Daarom kom die bittere woorde, hortend en stotend oor die lippe van sy vader Dawid: „Absalom, my seun, my seun!”

Uit die woorde van Dawid sien ons eintlik hoe magteloos die diepste menslike liefde is. Dawid wou homself offer in die plek van sy seun, maar hy kan nie. Dawid is hier teken van die mens se onmag en magteloosheid. Sy optrede is 'n profetiese getuigenis en heenwysing na die plaasvervangende sterwe van Jesus Christus aan die kruis, want alleen God kan in sy sondaarsliefde 'n plaasvervangende offer gee. Daar is net één wat in die plek van ander kan sterf en dit ook inderdaad gedoen het, en dit is Jesus Christus.

Dit help absoluut niks om te wil maak soos Dawid, om ons hele lewe te wil gee of op te offer as ons kinders reeds in die maalstroom van die lewe weggeraak het nie. Ons moet aan hulle daardie vastigheid reeds vroeg in die lewe gee. Ons moet hulle betyds heenwys na dié Een wat inderdaad in ons plek geleef en gesterf het en dit is Jesus Christus, ons Heer en Verlosser. Dit is eintlik al wat ons kán en móét doen, maar dit is genoeg. Elke ouer wat dit met erns en verantwoordelikeitheid doen, sal geen rede hê om eendag saam met en soos Dawid in diepe berou uit te roep, as dit reeds te laat is nie: My seun, my dogter!

20 Oktober

Lees: 2 Sam. 22

Teks: 2 Sam. 22:30

MET MY GOD SPRING EK OOR 'N MUUR

In 'n ietwat gewysigde vorm is 2 Sam. 22 'n weergawe van Psalm 18. Dit is 'n koninklike danklied waarin Dawid die lof en dank aan God toebring vir redding uit die mag van al sy vyande.

Dawid besef sy eie kleinheid, nietigheid en onmag. Was dit nie dat God hom telkemale bygestaan en bewaar het nie, sou hy nie nou nog bestaan het nie. Die hele 2 Samuel-boek is getuigenis daarvan. En noudat hy as ou man aan die einde van sy lewe staan, en hy terugkyk op dit alles, kan hy nie anders as om met 'n lofverheffing en danklied voor God te staan nie.

Hy weet waar hy altyd die moed en die krag vandaan gekry het om sy vyande voor hom te verslaan. Soos wat die nuwe vertaling van Psalm 18 lui: „Met u hulp loop ek 'n hele bende storm, met my God by my klim ek teen 'n stadsmuur uit.” In sy verbeelding is Dawid weer krygsman wat kans sien vir 'n groot leërmag, vir wie geen stadsmuur te hoog is om hom te weerhou van sy vyande nie. Maar Dawid is hier nie net krygsman nie. Hy is gelowige krygsman want hy kon dit alleen doen „met u hulp” en „met my God by my”.

In die meeste mense se lewens kom daar 'n oomblik waarin hulle bedreigd voel na liggaam en gees. In sulke oomblikke staan ons alleen ten spyte van al die mense-massas wat ons omring. Dit is dan wanneer die gelowige weet: Christus het reeds die oorwinning behaal oor alle magte wat die mens bedreig, en elkeen wat in Hom glo, wil Hy laat deel in daardie oorwinning. Hy is ons enigste hoop en toekoms. Met Hom loop ons 'n bende storm. Met my God spring ek oor 'n muur.

21 Oktober

Lees: 2 Sam. 24:1-15

Teks: 2 Sam. 24:10

VERTROU ALLEEN OP GOD

In 1 Kron. 21 het ons 'n parallelle berig oor dieselfde gebeurtenis wat op sommige punte meer lig werp. 'n Volkstelling op homself is nie verkeerd nie. God het byvoorbeeld self beveel om die volk te tel (Eks. 30:12). Die verskil is egter, met watter gesindheid of met watter doel dit gedoen word.

Volgens 1 Kron. was die resultaat van die telling: in Israel elfhonderdduisend weerbare manne en in Juda vierhonderd en sewentigduisend man. Dit het dus gegaan om 'n opname van militêre sterkte en weerbaarheid. Ongetwyfeld het Dawid dit gedoen uit eersug en hoogmoed. Dawid het op daardie oomblik vergeet dat Israel se krag en betekenis nie berus of mag berus op uiterlike dinge, op mense materiaal of oorlogspotensiaal nie, maar daarin dat hulle alleen moet vertrou op die enige, ware en lewende God.

Die besef kom by Dawid op dat hy gesondig het. Hy bely sy sonde en vra die Here om vergewing. Die vergewing word hom nie geweier nie, maar die straf kan nie uitbly nie. Die Here laat 'n pes onder Israel kom en sewentigduisend man sterwe.

Hier sien ons hoe fataal dit is om te glo dat 'n mens volkome beskerm kan word deur militêre mag of deur wat ookal buite God om. Die dissipels het 'n soortgelyke fout begaan toe een van hulle met verwysing na die tempel vir Jesus gesê het: „Meester, kyk watter geweldige klippe en watter geweldige geboue!“, waarop Jesus vir hom gesê het: „Jy sien hierdie groot geboue? Hier sal nie een klip op die ander bly nie; alles sal afgebreek word.“ Dit gaan in ons godsdienste nie om magsvertoon of indrukwekkende geboue nie, maar om die geloof in Jesus Christus wat ons onder alle omstandighede bystaan en ons verlos van die tydelike en ewige straf.

22 Oktober

Lees: 1 Kon. 2:1-4

Teks: 1 Kon. 2:3

DIE RESEP VIR SUKSES

Wie wil nie graag suksesvol wees nie? Daar bestaan seker nie 'n mens wat nie graag sukses wil behaal nie. Dit maak ook nie saak wat jy aanpak nie — jy begin daarmee in die hoop dat sukses jou pogings sal bekroon. Mens sou ook kon sê dat die sukses waarop jy hoop en wat jy begeer, jou inspireer om met jou pogings vol te hou.

Wie ken egter ook nie die teleurstelling en frustrasie van ontwykende sukses nie? Daarvan het ons ook almal ondervinding. Sommiges van ons miskien net meer as ander. Waarom ontwyk sukses ons so dikwels? Kan dit nie dalk wees omdat ons te veel staatmaak op onself en te min vertrou plaas in die seënende hand van God nie?

Let op wat is die formule vir sukses wat Dawid aan sy seun Salomo gee. Ons kan dit alles saamvat in drie woorde: Dien die Here! Diens aan God omvat al die dinge waarvan Dawid praat. Dit sluit in: geloofsvertroue, dankbare gehoorsaamheid en biddende verwagting. Daarop volg die seën van God.

Merk u uit ons teksvers dat ons die seën van God nie moet vergeestelik nie? Natuurlik is sy seën in die eerste plek geestelik van aard. Hy skenk in Jesus Christus die verlossing én die geloof waarmee ons dit vir onself toeëien. Hy skenk

ons sy waarheid in Jesus Christus én sy Gees wat ons in daardie waarheid lei. Maar sy seën ondervind ons ook op die terrein van die stoflike en liggaamlike. Gesondheid, voorspoed en lewenskrag en lewensblyheid kom ook uit sy hand. So ook die sukses wat ons strewe bekroon en die voorspoedige afloop van ons planne en die verwesenliking van ons ideale.

23 Oktober

Lees: 1 Kon. 3:1-15 Teks: 1 Kon. 3:11-13

NIE BAATSUG NIE, MAAR DIENS

Salomo se begeerte spreek bo alles van onbaatsugtigheid. Hy kon in die eerste plek aan homself gedink het, want God laat die moontlikheid vir hom oop: „Begeer wat Ek jou moet gee.” Hy kon enigiets vir homself vra.

Hy vra toe wel iets vir homself — maar ten behoeve van sy volk. Dit is sy plig as koning om na die beste van sy vermoëns die reg in die land te handhaaf. Ter wille van die volk vra hy van God 'n wyse hart — sodat hy reg kan onderskei. Dit gee God aan hom, maar ook wat hy nie begeer het nie op die koop toe. En die Woorde van God laat by ons geen twyfel bestaan nie; dit is juis omdat hy dit nie begeer het nie dat hy dit wel kry.

Maar nou moet ons versigtig wees. Ons moet nie 'n karikatuur van hierdie gebeurtenis teken deur te sê dat die manier om rykdom en eer te verwerf is om dit nie te begeer nie. Want dit sou al klaar weer 'n verfynde vorm van baatsug wees, en ons Skrifgedeelte wil juis die teenoorgestelde onder ons aandag bring. God se gunstige oordeel oor Salomo en die seën wat hy ontvang, spruit uit die feit van sy onbaatsugtigheid. In sy gebed dink hy nie aan homself nie maar aan sy volk, en hy vra toerusting om hulle beter te kan dien.

Sy onbaatsugtigheid lê enigsins op dieselfde vlak as die van Jesus Christus. Hy het Homself prysgegee en tot in die dood oorgegee ter wille van ons. Ter wille van sy dienswerk aan die mense het Hy Homself geoffer. Dieselfde gesindheid verwag van sy mense.

24 Oktober

Lees: 1 Kon. 5:1-7

Teks: 1 Kon. 5:4

DIE VREDE IS VAN GOD

Die voorneme van Salomo om die tempel te bou, staan sentraal in hierdie Skrifgedeelte, maar in ons tekswoord word die voorwaarde vermeld waarkragtens dit moontlik geword het. Hierin lê daar vir ons 'n wonderlike troos opgesluit.

Daar is rus rondom Salomo. Met ander woorde gesê: Hy leef in vrede met sy bure. God het dit aan hom gegee.

Kom ons dink 'n bietjie aan rus en vrede. Die kosbaarste rus wat ons kan smaak is sekerlik die rus van die gemoed. Dit is moontlik omdat God in Jesus Christus die oorsaak van ons onrus, naamlik die sonde, wegneem en sodoende die skeidsmuur tussen Hom en ons afbreek.

Maar God beskik ook rus in die gemeenskap. Hy is ook die God van die geskiedenis. Die lotgevalle van volke en nasies verloop volgens sy wil. Hy weer die teenstander en die onheil wat dreig af.

Maar dan is dit belangrik om te let op die doel van hierdie vrede wat God beskik. Hy gee die vrede sodat Hy rustig en vreedsaam gedien kan word. Die vrede wat Salomo ervaar is geleentheid om die tempel te bou. Die vrede moet tot diens en eer van God gebruik word. As ons dit gebruik om onself te dien en van God vergeet, moet ons nie verbaas wees as die vrede verdwyn nie. As ons ons rus net tot eie voordeel gebruik en nie om God te dien nie, kan dit so maklik plek maak vir onrus.

25 Oktober

Lees: 1 Kon. 6:1-13 Teks: 1 Kon. 6:12-13

DIE VOORWAARDE VIR DIE NABYHEID VAN GOD

God soek nie allerhande voorwaardes waaraan die mense moet voldoen voordat Hy na hulle kom nie. Die grootste teken van sy genade en liefde is trouens juis die feit dat Hy die mens opsoek. Daarvan getuig die hele geskiedenis van Israel. Maar dit word by uitnemendheid betuig deur die koms van Jesus Christus. In Hom kom God na sy vyande — om hulle te behou. Ja, God stel nie voorwaardes voordat Hy kom nie.

Maar Hy stel voorwaardes voordat Hy bly. Dit verneem Salomo in baie duidelike taal. Die tempel wat Salomo bou, is bedoel as God se woonplek in die midde van sy volk — die sigbare teken van sy teenwoordigheid. Hy sal daarin kom woon, soos Hy in elk geval altyd in die midde van sy volk was. Maar Hy sal nie daarin bly woon as Salomo sy insettinge en verordeninge en gebooe verontagsaam nie. As die koning en sy volk die Here dien, sal Hy by hulle bly. As hulle sy diens egter nalaat, sal Hy hulle verlaat.

In die Seun van sy liefde het God ons opgesoek. Deur sy Heilige Gees bly Hy by ons. Dit is die wonder van die evangelie. Dit wil egter nie sê dat God ons nie weer kan verlaat nie. As ons in gebreke bly om Hom te dien, as ons die dankbaarheid nalaat en die diens tot sy lof verwaarloos, sal ons uiteindelik sy gemeenskap en sy nabyheid moet ontbeer.

26 Oktober

Lees: 1 Kon. 8:1-11 Teks: 1 Kon. 8:10-11

GOD KOM WOON BY SY VOLK

Die tekswoord is die bewys daarvan dat God die tempel wat Salomo gebou het, aanvaar as sy aardse woonplek. Die volk waarvan daar hier sprake is, is die beeld van die heerlikheid van God, en as sodanig 'n teken van sy teenwoordigheid.

Hier vind ons dus die radikale vervulling van die belofte van die nabyheid van God. Hy kom woon werklik in die nabyheid van sy volk. Die heilige God kom maak vir Hom by mense 'n woning.

Maar dit beteken nie dat Hy sy heiligheid prysgee nie. Sy heiligheid en heerlikheid oorrompel nog die mense waar- onder Hy verkies om te woon. Die priesters kon nie staan om diens te doen nie, lees ons. So is dit. In die teenwoordigheid van die heerlikheid van God kan geen mens staande bly nie — jy word op jou knieë gedwing.

Dieselfde het gebeur tydens Jesus se omswerwinge op die aarde. Op daardie oomblikke as die mense deur die sluier van sy vlees sy Godheid kon bespeur, het hulle spontaan op die knieë geval. Dit kan nie anders nie. Die sondaar kan nie voor God staan nie. Die afstand tussen Hom en ons is te groot.

Maar dink nou net wat beteken die koms van die Heilige Gees. Deur hierdie wonder het God in ons kom woon. Dit beteken dat, alhoewel die afstand tussen die Heilige en die sondige vlees nooit kan ophou om te bestaan nie, Hy ons tog deel aan sy heiligheid gee.

27 Oktober Lees: 1 Kon. 8:44-50 Teks: 1 Kon. 8:49

SY VASTE WOONPLEK IS DIE HEMEL

God het sy intrek in die tempel geneem. Hy woon in die midde van sy volk. Maar Salomo weet dat dit nie sy vaste woonplek is nie. Hy verkies om op hierdie wyse sy gemeenskap met sy verkore volk te openbaar. Maar dit beteken nie dat hulle oor Hom kan beskik nie. Hy bly in die hemel en hulle op die aarde. God kan na die aarde kom, Hy kan die mense kom opsoek, maar hulle kan in die hemel nie kom nie, hulle kan maar net daarnatoe roep. Die afstand wat hulle van God skei bly, afgesien deur middel van die gebed, onoorbrugbaar.

Die genade van Jesus Christus het dit egter verander. In Hom het God op 'n baie ingrypender manier na die aarde gekom. Hy het in die menslike vlees gekom. Hy het egter nie hier gebly nie. Hy is terug na die hemel. Maar Hy het die menslike vlees saam met Hom geneem. Hy het liggaamlik opgevaar. Daarom is daar nou menslike vlees in die vaste woonplek van God. Die afstand wat so onoorbrugbaar gelyk het, is in Jesus Christus oorbrug.

Nou sien ons dit nog nie, ons ervaar dit nog nie; maar dit is ons verwagting: Soos Jesus daar is, so sal ons ook daar wees. Op God se goeie tyd.

Só het Paulus uitdrukking aan hierdie verwagting gegee: „Want ons weet dat as ons aardse tentwoning afgebreek word, ons 'n gebou het van God, 'n huis nie met hande gemaak nie, ewig, in die hemele” (2 Kor. 5:1).

28 Oktober Lees: 1 Kon. 8:54-61 Teks: 1 Kon. 8:56

GOD VERVUL SY BELOFTES

In die rus wat die volk ervaar en in die feit dat die tempel voltooi is, sien Salomo die vervulling van al die „goeie woorde” wat God deur die diens van Moses gespreek het. „Goeie woorde” kan ons ook vertaal met: „heilsbeloftes”. Daar is

nou sigbare tekens in die midde van die volk dat God sy beloftes hou — dat Hy gee wat Hy belooft. Daarom is Hy lofwaardig.

Eens het Jesus Christus op hierdie aarde geleef. Hy was ook 'n sigbare en tastbare bewys van die vervulling van God se beloftes van heil en verlossing. Hy was die langverwagte Messias.

Ons leef as kerk. Ook die kerk is so 'n sigbare bewys of teken. God vervul sy belofte van seën en gemeenskap. Dat daar, ten spyte van soveel sondigheid in die kerke, nog 'n kerk is — is 'n bewys van die vervulling van die Godsbelofte dat Hy die werke van sy hande nie laat vaar nie maar getrou bly.

Maar ons leef ook nog uit 'n belofte. Christus sal weer kom. Hy sal weer na sy eiendom kom om op te eis wat aan Hom behoort en sy vyande finaal te vernietig. Dan sal ons nie meer deur 'n spieël in 'n raaisel sien nie, maar van aangesig tot aangesig. Ons het geen rede om aan die waarheid en geldigheid van hierdie belofte te twyfel nie. Die Heilige Skrif bied genoeg voorbeelde om ons van hierdie groot waarheid te verseker: God hou sy Woord. Sy beloftes word vervul.

29 Oktober

Lees: 1 Kon. 9:1-9

Teks: 1 Kon. 9:6-7

BELOFTE EN DREIGEMENT

Salomo ontvang 'n besondere belofte van God. Tog is daar 'n voorwaarde aan dié belofte gekoppel: *ás jy wandel voor my aangesig . . . met 'n volkome hart en in opregtheid deur te doen net soos Ek jou beveel het en my insettinge en verordeninge onderhou, dán sal Ek die troon van jou koningskap oor Israel vir ewig bevestig.* As Salomo egter nie leef na die eis wat God hier stel nie, sal die oordeel van God nie uitbly nie.

Die verdere verhaal van Salomo se doen en late is eintlik maar die verhaal van hoe Salomo geleidelik en stadigaan wegdwaal van hierdie belofte en sy voorwaardes. Daarom het God se straf en oordeel ook nie uitgebly nie maar 'n grimmige werklikheid geword.

God se straf het nie net op Salomo, die koning, neergekom nie maar die hele volk ook getref. Koning en volk is onlosmaaklik, in oordeel en genade, aan mekaar verbonde. Dit gebeur omdat die koning die opvattinge en lewenstyl van die volk bepaal.

Salomo draai weg van die pad wat vir hom in die belofte aangedui is. So is die mens. Daarom staan, uiteindelik, buite Jerusalem, die kruis van Golgota as teken van God se ewige toorn teen die sonde. Meer nog, as wonder van God se genade, die sigbare werklikheid dat God die sonde van elkeen wat in Jesus Christus glo, vergewe.

Belofte en dreigement, genade en oordeel hoort bymekaar net soos God en mens.

30 Oktober

Lees: 1 Kon. 10:1-13

Teks: 1 Kon. 10:9

LOF VAN GOD

Die verhaal van die koningin van Skeba is nie net baie bekend nie maar ook die beginpunt van baie fabels en legendes. Dié koningin sou dan uit Abessinië gekom het en uit haar ontmoeting met Salomo het die keiserlike geslag van Abessinië glo voortgekom. Die laaste keiser van daardie land het selfs die titel „Leeu van Juda“ gedra. So sou ook die kennis, selfs die geloof in God, deur die koningin van Skeba na Afrika oorgedra gewees het.

Wat hier belangriker is, is die treffende opmerking van die koningin: Omdat die Here Israel vir ewig liefhet, het Hy u as koning aangestel om reg en geregtigheid te doen.

God se liefde, sy seën en genade word sigbaar in Israel. Dit word gesien in die welvaart van die land en sy mense, in die feit dat die koning reg en geregtigheid doen teenoor God en die mense. Dit is op hierdie wêreld 'n uitsondering. Reg en geregtigheid is in ons sondige, egoïstiese wêreld bitter skaars.

Hierin word Salomo, die priester-koning van Israel, die voorafskaduwing van die één wat God se reg en geregtigheid onuitwisbaar in ons sondige mensgemeenskap kom vestig het. Om dit te kan doen, het Hy op Golgota in ons plek en ter wille van ons, sy lewe neergelê.

God se reg en geregtigheid beteken die kruisdood van Jesus Christus. Dit beteken vir ons, na die wonder van Gods genade, die vergewing van die sonde vir elkeen wat in Jesus Christus glo.

Uit die duisternis van Golgota word dié loflied van die verlore sondaar gebore — 'n loflied waarin hierdie koningin van Skeba ook saamsing.

31 Oktober

Lees: 1 Kon. 11:1-13

Teks: 1 Kon. 11:8

HERVORMING

Koning Salomo, deur God geseën met wysheid, het ryk, welvarend en sterk geword. Met die konings en lande rondom hom het hy verdrae en verbonde gesluit. Baie keer is dié verdrae met 'n huwelik beseël en so het koning Salomo ook baie vreemde vroue gehad.

Salomo is ook 'n mens. Ter wille van sy vreemde vroue bou hy altare vir hulle afgode. Stap vir stap voer sy uitwaartse beleid, waardeur hy vir Israel rykdom, voorspoed en vrede verwerf, hom verder weg van dié dinge en waardes wat hom en sy volk Israel so uniek onder die nasies gemaak het.

As Salomo moet kies, juis hý wat geseën was met wysheid, dan verkies hy die voordeel van hierdie wêreld bo die geloof in God, die gehoorsaamheid aan God, die inagneming van die pad waarlangs God sy volk wil lei.

Eeue later, as Jesus Christus deur die duiwel gekonfronteer word en die duiwel Hom al die koninkryke van die wêreld en hulle heerlikheid aanbied op voorwaarde dat Hy die duiwel sal aanbid, antwoord Hy: Die Here jou God moet jy aanbid en Hom alleen dien.

Daarom is daar 'n kruis opgerig buite Jerusalem want die soektog van die wêreld en die natuurlike mens is na mag, rykdom, welvaart en aardse sekuriteit. Ons wat mens is, ken van nature nie die geloof en die reslose vertroue op God alleen nie.

Martin Luther en sy medestanders in die 16e eeu beroer kerk en wêreld. Hulle leer opnuut die vergete saak dat die mens voor die aangesig van God alléén deur die geloof, alléén deur die genade, alléén deur die Woord van God kan lewe. Dat dit inderdaad moontlik is, dit bewys die Kerkhervorming.

Die vraag is of ons, die erfgename van die Kerkhervorming, ons lewe leef soos Salomo of soos Luther. Die maatstaf waarmee ons gemeet word, is Jesus Christus.

1 November

Lees: 1 Kon. 12:26-33 Teks: 1 Kon. 12:28

KONING EN VOLK

Die oordeel van God oor Salomo se wegdwaal van die pad van Israel, word 'n harde werklikheid. Die groot ryk wat Dawid opgebou het en deur Salomo tot 'n hoogtepunt van rykdom, mag en welvaart gevoer is, val uitmekaar. Salomo se seun Rehabeam bly met Juda en Benjamin oor, Jerobeam word koning oor die tien stamme van Israel.

Die skeuring van die ryk is egter nie net 'n suiwer aardrykskundige of politieke saak nie. Jerobeam, bevrees dat die godsdiens Israel se band met Jerusalem en die troon van Dawid lewendig sal hou, voer doelbewus die afgodery vir Israel in. Dan en Bet-el word die tempelplekke van Israel waar die goue kalf aanbid word. Hierdie keer as daar 'n goue kalf as god voor die volk staan, is daar nie 'n Moses om die volk tot besinning te ruk en 'n wig tussen die verleier en die wat verlei word, in te slaan nie.

Merkwaardig dieselfde volk wat met toewyding die Here in sy tempel in Jerusalem aanbid het, dien nou die afgode met ewe veel toewyding. Daar is by die volk geen verset as die koning dwaal nie, net slaafse navolging. Dit is die werklikheid. Die volk laat hulle lei deur die koning. Die volk self het geen mening nie. Die meerderheid is altyd reg en dit is altyd die veiligste om by die meerderheid te bly.

Eeue later blyk dit weer as die volk skree: Kruisig Hom! As die volk moet kies tussen die keiser van Rome en die koning van die Jode, dan ken die volk nie die vreemde man van Galilea nie.

Die heil van die mens, die verlossing uit die sonde, was egter nog nooit op 'n ander te plek te vind as by God alleen nie. Ons weet dit, ons sien dit... Glo ons dit om daarna te lewe?

2 November

Lees: 1 Kon. 13:11-34 Teks: 1 Kon. 13:21

SO SPREEK DIE HERE

Die geskiedenis van die ongehoorsame profeet. Dit klink vir ons moderne mense wat so seker is van ons eie krag, die korrektheid van ons opvattinge en die deugdelikheid van ons insigte seker maar soos 'n storie.

'n Man kry 'n opdrag van God wat hy so en nie anders nie, moet uitvoer. As hy hom laat aflei van sy gehoorsaamheid, dan tref die harde oordeel van God hom. Gehoorsaamheid is beter as offerande.

God se Woord staan vas en elkeen wat daaraan wil toevoeg of daarvan wil wegneem, speel met sy lewe.

So spreek die Here.

God se Woord vra: gehoorsaamheid, aanbidding, geloof.

So spreek die Here. Dáárom, in voltooiing van God se beloftes, ondanks alle ontrou en ongeloof van die mens, word Jesus Christus in Betlehem gebore en sterf Hy buite Jerusalem. Geen jota of tittel van God se Woord staan verniet daar nie.

So spreek die Here, tot ons heil, tot ons verlossing.

Ons is té maklik geneig om die kwaliteit van God se opdrag gelyk te skakel met ons menslike uitsprake. Ons het baie redenasies waarmee ons God se Woord wil plooi om by ons aan te pas. Dit is vir ons moeilik, indien nie onmoontlik, om sondermeer ons te buig voor die Woord alleen nie.

God se Woord, Jesus Christus, vra: gehoorsaamheid, aanbidding, geloof.

3 November

Lees: 1 Kon. 14:1-20 Teks: 1 Kon. 14:15

OORDEEL

Jerobeam, die koning van Israel, het homself en sy volk skuldig gemaak voor God. Die oordeel oor Jerobeam, sy huis en sy volk word in harde en grimmige woorde aan sy vrou oorgedra. Daar is geen simpatie met haar en haar sterwende kind by die profeet Ahia nie. Net 'n donker, uitsiglose oordeelsprofesie.

So straf die Here God. Die finale einde van Israel, wat so mooi met Jerobeam begin het, word as 'n vaste werklikheid neergelê.

Te maklik wil ons soms in die Nuwe Testament 'n „god van liefde” soek wat anders sou wees as die streng „straffende god” van die Ou Testament. Dit is 'n fout. God is ewig dieselfde.

Die kruis net buite Jerusalem waar Jesus Christus sterf, die ewige Seun van God wat mens geword het, wys nog duideliker as ooit vantevore dat God die sonde, die ongehoorsaamheid, die verset teen God en sy weg nooit ongestraf laat bly nie.

Die ongehoorde, die wonder van God se genade is dat Hy Jesus Christus maak tot 'n soenoffer vir al óns sondes. Deur die geloof, deur ons reslose aanvaarding van Christus se offer, kan ons ook die vergewing van die sonde ontvang. So kan ons vernuwe word om nou werklik met 'n nuwe gehoorsaamheid voor die aangesig van God te leef tot sy eer.

Dit is nie God wat die dood van die sondaar soek nie.

Jerobeam is die tipe van 'n mens wat nie na die Woord wil luister nie wat in hardnekkige beteroeterigheid sy eie pad wil gaan. Daarom gebeur wat gebeur het.

4 November

Lees: 1 Kon. 15:1-8

Teks: 1 Kon. 15:4

GOD SE TROU

Genade, so het die ou mense gesê, is nie oorerflik nie.

Tog, so leer die Woord ons, is God se trou eindeloos meer as die mens se ontrou. Dawid se nageslag was anders as Dawid self. Hulle wou verander, hulle wou aanpas, hulle wou nie sigbaar so anders wees as al die ander volke rondom hulle nie. So gebeur dit dat Salomo hoogtes bou vir die afgode. So word 'n nuwe tradisie geskep vir die koningshuis van Dawid: en hy het gewandel in al die sondes van sy vader... Die sonde, die rebellie teen God, dit is oorerflik.

Ter wille van Dawid, ter wille van Jerusalem en in laaste instansie ter wille van ons het God sy hand nie heeltemal teruggetrek van die koningshuis van Dawid nie. Uit die nageslag van Dawid word, in die volheid van die tyd, 'n kind gebore. By sy geboorte staan daar 'n ster bo 'n stal en die sang van engele vul die naglug bokant 'n klompie skaapherders.

Ter wille van daardie gebeure het die Here God vir 'n trouelose koning 'n lamp in Jerusalem gegee sodat dié stad in stand gehou kon word.

God se beloftes kan nie deur ons mense ongeldig gemaak word nie.

God se Woord is onveranderlik.

Daarom is daar vir ons 'n Christusfees en 'n Paasfees en 'n ewige toekoms wat reeds hier 'n werklikheid is.

5 November

Lees: 1 Kon. 17:1

Teks: 1 Kon. 17:1

DIE HERVORMER UIT TISBE

Elia was 'n legende in sy eie leeftyd — een van daardie seldsame min uitverkorenes wie se persoonlikheid, optrede en geesteskrag die slytasie van vergetelheid oorleef het. Sy grootheid moet egter nie soos by die „grotes" van die wêreld verwag sou word, gesoek word in die gestalte van die aansienlike uiterlike wat bewonderend en strelend in die menslike oog spring, ook nie in die meevoering van welsprekende begaafdheid nie, maar in sy geheimsinnigheid van optrede as eenling — die eenvoud en trefkrag van sy preke en bowe-al in sy kinderlik-onvernietigbare geloof in die Here sy God.

Tisbe, sy vaderstad, was ongeveer 20 kilometer noord van die Jabbokrivier — die plek waar Jakob met God geworstel het — en aan die oostekant van die Jordaanrivier geleë. Hy het dus uit die genadelose woestyn gekom net soos Johannes die Doper later. Hy het uit 'n eenvoudige familie gespruit, want die name van sy vader en moeder word nie eers genoem nie. Hy het nie een enkele reël op skrif gestel nie in teenstelling met ander profete van wie hele boeke bewaar gebly het. Tog, word die naam Elia — „die Here is my God” — meer dikwels in die Nuwe Testament aangehaal as enige van die ander profete . . .

Die tydperk van sy optrede tydens die koningskap van Agab was gekenmerk deur 'n ernstige godsdienstige en sedelike verval. Israel het die enige, ware God ingeruil vir allerlei afgode. Dit is hierteenoor dat Elia, soos 'n Martin Luther veel later voor Rome, vreesloos voor die aangesig van die koning Agab gaan staan en proklameer het: „So waar as die Here, die God van Israel leef voor wie se aangesig ek staan . . .” Elia wou eintlik sê: My bevel het ek as dienskneg van my Meester ontvang en daarna is u verplig om te luister!

Elke tydvak in die wêreldgeskiedenis bring sy eie unieke begaafde persoonlikhede voort, ook op godsdienstige gebied. 'n Christengelowige mens — u en ek — al behoort ons tot die breë laag gemiddeldes, moet in hierdie tyd van afval en toenemende Godloosheid, onbevrees en onbeskaamd die ewangeliewoord spreek. Christus het immers gesê: „Elkeen wat hom voor die mense openlik vir My uitspreek, vir hom sal Ek My ook openlik uitspreek voor my Vader wat in die hemel is” (Matt. 10:32).

Dit is die onvervalste getuigenis waarna die wêreld so dorstig smag!

6 November

Lees: 1 Kon. 17:1

Teks: 1 Kon. 17:1

„DIE MISDAAD VAN DIE VADERS . . .”

Agab het gespesialiseer in sonde en in goddeloosheid. So lees ons in 1 Kon. 16:30: „En Agab, die seun van Omri, het gedoen wat kwaad is in die oë van die Here, meer as al sy voorgangers.” Dieselfde woorde word van sy vader gesê.

Hy was die spreekwoordelike appel wat nie ver van die boom af geval het nie.

Sy vader Omri het deur 'n militêre staatsgreep aan bewind gekom en soos dit met sulke gevalle gewoonlik gaan, gun jou wandade uit die verlede jou nie die geleentheid tot rus en veiligheid nie. Tog was hy as koning blykbaar 'n goeie beplaner want hy het die stad Samaria militêre strategies op 'n berg aangelê en 'n pragoord daarvan gemaak, maar dit was ook 'n stad waarin onsedelikheid en brassery hoogty gevier het.

In hierdie omstandighede het die jong Agab opgegroeï — ver van God en die kerk; intendeel, hy het nog verder as sy vader gegaan want van sy vrou Isébel, heidense dogter van die koning van die Sidoniërs, het hy sienderoë toegelaat om

die ware godsdiens in Israel te ondermyn en te ondergrawe. Die gode van haar vaderland naamlik Baäl, die songod, en Astarte, die maangodin, is met vlieënde vaandels die stads-poorte binnebring en deur die eens Godvresende volk in wellus aanbid en verheerlik. Hiermee het hulle die Here God geterg. Hierteen het die swakkeling Agab nie eers in verset probeer kom nie, maar saam met sy vrou in die afgodediens versink.

Voorwaar 'n donker tydperk in die lewe van sy volk.

Hoe is dit moontlik: Agab was tog eenmaal uit 'n gelowige volk gebore...

Vandag is dieselfde verskynsels van vervlakking in ons eie volksgeskiedenis en veral met betrekking tot die protestantse godsdiens besig om hulself te herhaal. Die misdaad van die vaders besoek die kinders. So gebeur dit dikwels:

As die ouers „halwe“ Christene is, is die nageslag dalk geen Christene meer nie. Dit alles gebeur selfs nadat ons ewe plegtig die doopbelofte voor die kansel afgelê het en dit daarna met swierige tragiek by die huis „gevier“ het. Is dit dan te verwonder dat sovele lidmate elke jaar „wegraak“?

Laat ons nie ons belofte in hierdie só ernstige saak vergeet nie, want heerlik is die nakoming daarvan; luister wat sê die doopformulier: „Want wat God belowe het, is vir julle en vir julle kinders en vir almal wat daar ver is, vir almal wat die Here ons God na Hom toe sal roep“ (Hand. 2:39).

7 November

Lees: 1 Kon. 18:1-21 Teks: 1 Kon. 18:21b

DUISTERNIS OF LIG

Die stryd tussen goed en kwaad, lig en duisternis, lewe en dood het begin met die sondeval van die mens in Genesis. Hierdie stryd het verhewig en verdiep. Hieruit het gevolg: die eerste moord, die eerste veldslag, die eerste dronkenskap, die eerste egskending. Dit het begin tussen die mens en die slang, tussen Abel en Kaïn, Jakob en Esau, Dawid en Saul, Christus en die Satan en die skeiding sal eindig met die weerkoms tussen die „skape“ en die „bokke“. Israel is hier deur die profeet Elia op geen ondubbelsinnige wyse voor die keuse gestel: „As die Here God is, volg Hom na; en as Baäl dit is, volg hom na!“ Hier is dus geen sprake van 'n versoening tussen God en Baäl, of 'n wapenstilstand met die bose nie; halfhartigheid is immers onduidbaar in die koninkryk van die hemele! Elia het sy volk se besluiteloosheid geken. Daarvan het hy gesê: „Hoe lank hink julle op twee gedagtes?“ Hoe lank knak julle na twee kante toe — die een oomblik hel julle op die regtervoet oor na die diens aan die Here en volgende op die linkervoet in die rigting van die afgod Baäl.

So staan baie Christelike harte in ons moderne wêreld ook verdeeld, verdeeld tussen Christus en die wêreld en probeer om die lig met die duisternis te versoen. Dit word

naderhand 'n gewoonte ja selfs 'n lewenswyse. Die moderne mens — selfs ook die gelowige — deins liewer terug voor beslissinge van ingrypende aard; want as jy moet kies, beteken dit terselfdertyd afstand te doen van ander moontlikhede wat die mens in sy normale gang, sy bewegingsvryheid gaan strem. Mens sien dit ook in die westerse denkwysse en wêreldpolitiek, die ongesonde beheptheid van die wêreldleiers wat die verdraagsaamheidsgedagte onder volkere verhef ten koste van eie beginsels.

Lig of duisternis — God of Baäl, daar bestaan geen ander keuse nie. Die Satan het selfs Christus voor sy eie keuse gestel met die versoeking in die woestyn. Christus het ons die voorbeeld gestel: halfhartigheid deug nie — daarom volg Hom in belydenis en daad met 'n onverdeelde hart.

8 November Lees: 1 Kon. 19:8-15 Teks: 1 Kon. 19:14 en 15

MOEDVERLOOR SE VLAKTES

Wanneer ons hierdie gedeelte oor die geloofsheld Elia lees, is dit asof ons in hom teleurgesteld raak, want deur sy hele optrede as profeet het ons hom leer ken as 'n kragtige persoonlikheid wie se onwrikbare geloof ons tot jaloersheid stem.

Ons sien hom in die vorige hoofstuk alleen en onbeweeglik staan in sy geloof in God teenoor die Baälpriesters; ons hoor sy dringende gebed dat dit nie moet reën nie en daarna op sy gelowige gebed gaan die hemelsluise weer oop.

En tog het daar van die ou Elia hier in ons teksvers maar min oorgebly. Verskrik vlug hy voor die koningin Isébel na die verste suidpunt van sy land naamlik Berseba en val daar uitgeput onder 'n doringstruik neer om daar soos 'n magtelose teen die hemel te lê en kla.

Wat moet mens van al hierdie dinge sê? Wat van die geloofsheld Elia dink? Lees en luister gerus weer na sy stroom van klagtes in vers 14!

Hierdie houding van die klaende Elia wek miskien nogal meegevoel by ons op — want die geestelike verval in Israel was so groot en sy taak gedug, maar tog setel daar ook soveel sondige feite in sy klag. Diep sondig is dit omdat eie persoon en eie werk noodwendig op die voorgrond van sy besware staan. Elia begin en eindig met homself wat hy sê: „Ek het baie geywer... en hulle soek my lewe...” Verder beweer hy: „Israel dit wil sê almal) het u verbond verlaat en ek alleen het oorgebly.” Is dit waar? Wat van die vrome profeet Obadja en sy volgelinge. Wat van die 7 000 wat die knie voor Baäl nie gebuig het nie en die belangrikste: Wat van die Here self?

As die lewensritme nie elke dag sy polsende aansteeklike tempo in ons godsdienstige lewens handhaaf nie, kan ons ook só maklik net soos Elia op moedverloor se vlaktes gaan sit

en kla teen die hemel. Ons moenie wanhoop, wanneer harde teenslae ons harte laat ineenkrimp en die lewenstorms ons onrustig maak nie. Dit is God se manier om ons op te soek in die spelonke van ons eensaamheid. Die Here Jesus Christus wil hê ons moet daaruit — terug na ons arbeidsveld tussen die gewoel en die massas.

Soos Elia was ook Christus 40 dae in die woestyn en dit sonder kos en onder die felste versoekinge deur die Satan. Maar Hy het daarvandaan teruggekeer na u en my moedelose harte om vir ons te kom sterf en sy Gees vir altyd aan ons te gee.

Dit moet ons, ook in ons donker dae, tot ewige hoop en blywende dankbaarheid stem.

9 November

Lees: 1 Kon. 21:1-16 Teks: 1 Kon. 21:3

DIE ERWE VAN DIE VADERE

Nabot was 'n opregte Israeliet, 'n patriarg. Die Ou Testamentiese wet en die tradisie van sy volk was vir hom heilig — die belangrikste van sy hele bestaan. Hy was dus konserwatief, in teenstelling met die ruggraatloosheid van sy koning Agab, vir wie die gewortelde gewoontes en onwrykbare opvattinge van die voorgeslagte nie veel beteken het nie.

Agab was op hierdie stadium by sy buiteverblyf te Jisreël, waar hy blykbaar baie maande van die jaar 'n luilekker lewe deurgebring het, soos van ons eie mense in hul vakansiehuse aan die kus. Dit is waarskynlik dat hy daar vanuit sy vesting neergekyk het op die beskeie eiendom van Nabot en 'n ernstige begeerte in sy hart voel brand het om dit te verkry.

Nou sal sommige ander ons miskien vra: Wie sou so 'n aanbod kon weier? Nabot kon tog dankbaar sy koning hierdie diens bewys! Hy kon 'n kommervrye oudag tegemoetgaan met die hoë prys in geld wat hy daarvoor sou ontvang?

Nabot weier dit en dit was nie blote hardkoppigheid nie want daar was rede voor: In sy wette aan sy volk het die Here God 'n verbod daarop geplaas om jou erfdeel in grondbesit te verkoop of te vervreem. Die rede daarvoor was die voorkoming van armoede in Israel. Slegs in buitengewone omstandighede kon dit verkoop word en dan was daar nog 'n voorwaarde aan verbonde — dat die oorspronklike eienaar dit eendag kon terugkoop wanneer hy daartoe in staat was. So het die geboorte van God en die erwe van sy vadere vir Nabot meer beteken as vir die liberale Agab.

Wat beskamend is van ons moderne geslag is dat jy redelik vrugtelos soek na 'n gehegtheid en verkleefdheid aan die erwe van die vadere — dit word dikwels soos straatrommel weggegooi — en dit geld veral in geestelike opsig. Die rede? Ons is besig om die erfdeel van ons vadere uit die hande te laat glip; en die begin daarvan setel in ons ouerhuisel

Die eerste beginsels van gesag en dissipline begin daar in die huis en onder die hoogste gesag en voorbeeld, dit is die Woord van God. Christus het ons geleer wat gehoorsaamheid aan dié gesag is, deurdát Hy Homself tot die dood toe aan die gesag van sy Vader onderwerp het.

Laat ons as ouers en kinders gerus hieruit leer en dan hiervolgens handel.

10 November

Lees: 1 Kon. 17:29 Teks: 1 Kon. 21:20b

„JY MAG NIE BEGEER NIE“

‘n Mens hoor somtyds iemand sê: Die Bybel sê ‘n mens mag nie begeer nie maar ek „wens“ ek het die geld gehad om so ‘n huis te kon besit of so ‘n motor te kon koop. Ander mense verstaan weer onder dié gebod dat ‘n mens nie esteties en waarderend mag praat van ‘n mooi dame of ‘n aantreklike man nie.

Dit is natuurlik so dat die Heidelbergse Kategisme (vraag-antwoord 113) oor die begeerte sê: „Dat ook die geringste lus of gedagte teen enige gebod van God, nooit in ons hart mag opkom nie, maar dat ons van alle sondes altyd van ganser harte vyande moet wees en in alle geregtigheid behae moet hê.“

Ons moet onthou: Alle begeertes soos ons somtyds rede-neer is nie noodwendig sonde nie — natuurlik met die voorbehoud dat daardie begeertes nie onbetaamlik moet wees of daarop gemik sou wees om met die gedagte, woord of daad wat sy oorsprong in die menslike hart het, ons medemens te benadeel of skade te berokken nie.

Agab het Nabot se eiendom aanvanklik net met gedagte begeer maar op so ‘n wyse dat hy hom uiteindeilk daarvoor laat vermoor het. Die bloed van Nabot het nou soos dié van Abel vanaf die aarde na God die regter in die hemel geroep. Elia word daarom nou deur God aangesê om die vreeslike oordeel (vers 21) oor Agab uit te spreek. Die geregtigheid van God se heilige toorn loop as vonnis die misdadiger agterna — stap vir stap totdat dit voltrek word met die woorde van Elia: „Ek het u gekry . . .“

Dit begin gewoonlik alles by ‘n onskuldige gedagte. Die begeerte wat hom uiteindelik in die daad van ons meester maak:

‘n Oomblik se seksuele genot tussen twee mooi, opgevoede jong mense, kan ‘n leeftyd van ontnugtering, vernedering, skande bring en bittere verwyte laat naklink.

‘n Onskuldige glasier by ‘n vrolike partytjie en die einde? ‘n Verterende dranklus, waaraan hy liggaam en siel, vrou en kinders ten offer bring.

Maar Goddank wat ons deur ons begeertes aan die sonde verkoop het, het Jesus Christus deur sy bloed en genade weer losgekoop. Laat ons ernstig bid en pleit om sy hulp en leiding „om die wêreldse begeerlikhede te verloën, ingetoë en regverdig en vroom in die teenwoordige wêreld te lewe...” (Titus 1:12).

11 November

Lees: 1 Kon. 22:1-18 Teks: 1 Kon. 22:14

WARE EN VALSE PROFESIE

Die meule van God se heilige oordeel was onstuitbaar besig om die lewe van die goddelose Agab fyn te maal.

Agab moes seker 'n voorgevoel gehad het dat sake vir hom na 'n eindpunt beweeg, daarom dat hy — soos koning Saul voor hom met die towerheks Endor — sy lewenslot in die hande van sy beroepsprofete gewerp het.

Hierdie manne, gelei deur hul woordvoerder Sedekia, was valse profete. 'n Valse profeet is iemand, omdat hy populêr onder die volk wou wees, hom deur die willekeurige opvattinge van sy tyd en ook gedryf deur 'n behoefte na eie belang laat lei het. Hulle het hulle laat meevoer deur die inlegginge van hul eie hart, en in diens van die koning profeteer hulle natuurlik wat die koning graag wil hoor, soos hy graag gelei wil word, hom deur sy eie ego graag wil laat streel. Valse profesie was die uitloper van 'n siek en sondige volksiel, omdat die volk (want die waarheid maak dikwels seer) geweier het om na die woorde van die ware profete te luister.

Die ware profeet — Miga — se godsdienstige lewensbeginsel het altyd dié uitgangspunt gehad: So spreek die Here! Die ware profeet is dus iemand in wie se mond die Woord van God geplaas is. Duidelik blyk dit uit die antwoord van Miga aan die koninklike boodskapper (:14): So waar as die Here leef, voorwaar, wat die Here vir my sê, dit sal ek spreek.

Die verskil tussen ware en valse profesie kom ook duidelik na vore in die uitslag van die geveg waarin Agab sy lewe verloor. Die waarheid het uiteindelik geseëvier al het Miga die profeet van die Here, man alleen teenoor vierhonderd valse profete gestaan.

God se openbaring aan die ware profeet vandag vind weliswaar op 'n ander wyse plaas as veral in die Bybelse tye, maar tog word ons ondubbelsinnig gewaarsku teen die stroom van valse profesie wat oor die wêreld heengolf: „... glo nie elke gees nie, maar stel die geeste op die proef of hulle uit God is, want baie valse profete het in die wêreld uitgegaan” (1 Joh. 4:1).

Die kerk, die gelowige, se lewensnoodsaaklike sielsbehoefte is die honger na die regte kennis van die Woord van God. Daarom het Hy sy profete gestuur, het Hy sy Seun en sy Gees aan ons geskenk. Laat ons as gelowiges dan waak en bid en waarsku teen diegene wat in die gedaante van die valse profeet hul eie willekeurige opvattinge oor die evangelie in die wêreld wil verkondig — en dit ter wille van eie gewin.

12 November

Lees: 2 Kon. 2:1-12

Teks: 2 Kon. 2:11

DIE LEWE CHRISTUS, DIE STERWE WINS

Elke mens leef net eenkeer en dan die dood. Elke mens kan boekdele oor jou eie lewe skryf. Jou kinder dae, jou volwassenheid, jou ouderdom. Dit alles is van verbygaande aard, want die lewe na die dood, dit is van veel groter belang. Elke mens moet sterwe en wat dan?

Kom ons kyk vandag na die dood van een van die groot profete van die Ou Testament — Elia. Ons lees hy het opgevaar na die hemel. Net soos Henog, het Elia nie gesterf nie, maar is in die hemel opgeneem. Hy is opgeneem in 'n storm, net soos sy lewe, 'n lewe van storm en drang was. Elia het geweet dat die einde nader en tot driemaal wou hy op taktvolle wyse vir Elisa agterlaat sodat hy alleen kon wees soos Moses op die berg. Hy kon nie daarin slaag nie, en dan kom hy en Elisa by die Jordaen. En soos Moses met sy herderstaf die water laat skei het, slaan Elia met sy mantel, wat die simbool is van sy profeteamp, op die water en dan verdeel dit.

Terwyl hulle praat het dit gebeur dat Elia weggeneem word. Vir die oë van Elisa was dit soos 'n geweldige onweer en dan is hy weg.

Van min profete in die Ou Testament lees ons hoe hulle dood is. Elia se dood word beskryf en dan dink mens onwillekeurig aan Moses wat in dieselfde landstreek op die berg Nebo gesterf het en deur God self begrawe is. Sy graf het niemand gekry nie, ook nie Elia s'n nie.

Eenmaal, jare later, het Moses en Elia weer op die berg verskyn. Hierdie keer saam met Jesus om Hom te bemoedig vir sy taak, toe Hy sy lewe moes aflê, sodat sondaars kan lewe tot in ewigheid. Ook sy graf het niemand gekry nie. Vanaf die berg het Hy opgevaar na die hemel. So sal Hy weer kom om te oordeel, die lewende en die dode.

Die dood is vir baie mense 'n verskrikking en dit sal seker so wees as die hoop op die ewige lewe nie die deel van die sterwende is nie, maar as daar 'n welgegronde hoop en geloof in die siel is, gewek deur die vrug van die geloof, verander die dood in 'n blye weersien en verwag ons dit omdat dit ons na 'n beter wêreld en beter tuiste sal voer. Vir die gelowige is die lewe Christus en die sterwe wins. Vrees dan nie die dood nie, want die dood in Christus Jesus beteken lewe, ewige lewe, lewe tot in ewigheid.

13 November

Lees: 2 Kon. 2:23-25

Teks: 2 Kon. 2:23

DIE VLOEK VAN DIE HERE OOR SPOTTENDE SEUNS

Nadat Elia in die hemel opgeneem is, het Elisa sy opvolger geword. Terwyl hy langs die pad geloop het, het jong seuns met hom gespot en gesê: Gaan op, kaalkop! Gaan op, kaalkop! Dat hulle vir hom kaalkop gesê het, beteken nie dat hy kaalkop was nie, eintlik was dit in daardie tye 'n teken van ramp en ongeluk.

Hier word dit egter gebruik as 'n skimpwoord om uitdrukking te geen aan jou minagting vir iemand. G'n mens hou daarvan dat daar met hom gespot word nie, en die mense wat so graag spot, kan dit die minste verdra dat daar met hulle gespot word.

Teen hierdie tyd was dit reeds bekend by almal dat Elia na die hemel opgevaar het. Die ouers moes daarvoor nie met eerbied gepraat het nie, en die appel val nie ver van die boom nie. Die kinders het dit ook gedoen.

Elia vervloek hulle in die Naam van die Here, want hy ondervind hier haat teen die Here, en God hoor. Twee beerwyfies het uit die bos gekom en die seuns verskeur. In die dood van die kinders word ook die ouers gestraf. Die Here straf tot in geslagte as die sonde ook in die geslagte voortleef.

Hierdie hele tragiese gebeurtenis is minagting van die vyfde gebod deur die eeue tot op ons dag, die respek en waardering vir jou meerdere.

Wanneer die eer van meerderes, deur die spot van minderers in die gedrang kom, verrai dit 'n diepgewortelde rebellie, nie net teen gevestigde gebruike nie, maar teen alle gesag.

Dit het ons by Jesus Christus nie ervaar en gesien nie. Hy was te alle tye aan sy ouers onderdanig. Laat sy voorbeeld en lewe vir ons steeds die bron van navolging wees.

14 November

Lees: 2 Kon. 4:1-37

Teks: 2 Kon. 4:26

HOE GAAN DIT MET U?

Ons lewe in 'n gemeenskap. En elkeen van ons is soos 'n klein ratjie in 'n groot masjien wat die masjien aan die werk hou. Ons is dan ook aan God en aan mekaar verantwoording verskuldig.

Dit stel dan ook eise aan elke mens. Ons kan nie maak soos ons wil nie. Ons moet ander mense in ons lewe konsidereer, respekteer en waardeer, soos hulle weer dit met ons doen. Daarom moet ons elke dag in ons huis en in ons werk vriendelik en hulpvaardig wees. Ons houding moet respek afdwing van andere. Nou wonder mens net of dit vandag so sal wees in ons lewe, ons huis en ons werk?

Die mense in die Bybeltyd het ook maar so gelewe. Kyk maar na die Sunamitiese vrou. In haar nood het sy geweet waarheen om te vlug. Sy vlug na hulle vriend in nood, die man van God, Elisa.

Dadelik toe Elisa haar sien het hy geweet dat sy na hom gedryf is, want sy moes ver reis om by hom te kom. Op die tradisionele gasvrye wyse volg sy vraag toe: „Gaan dit goed?” Mens wonder hoeveel keer op 'n dag word die vraag gestel 'n „Hoe gaan dit?” en dan die antwoord: „Dit gaan goed.”

Die Sunamitiese vrou se enigste kind het siek geword en gesterf en dan weet sy van net een mens na wie sy kan vlug in haar nood en pyn. Elisa was hulle vriend wat so dikwels by

hulle tuisgegaan het en vir wie hulle 'n bokamer gereed gemaak het, waar hy kon tuisgaan soos hy wil.

Toe hy die verhaal van die vrou hoor, was hy vervul met medelye. Eers stuur hy sy kneg Gehasi, maar gaan later self, en God wat die hoorder van gebede is, hoor sy gebed en die kind staan op uit die dood.

'n Vraag vandag aan u is: Gaan dit goed met u? Gaan dit goed net u man u vrou, u kind? En hierdie vraag vandag, het betrekking op u geloof, meer as op u gesondheid.

Gelukkig is u as u kan sê, dit gaan goed met my en my huis. Ek en my huis ons sal die Here dien.

In my huis is daar vandag gelees en gebid. Ons was gister in die kerk en die vleesgeworde Woord, Jesus Christus, is aan ons verkondig. Ja, 'n kind is vir ons gebore. 'n Seun is aan ons gegee en Hy word genoem, Wonderbaar, Raadsman, Sterke God, Ewige Vader, Vredevors. Hy sê ook aan ons: My genade is vir jou genoeg, want my krag word in swakheid volbring.

15 November

Lees: 2 Kon. 5:1-14

Teks: 2 Kon. 5:15

DIE GETUIENIS VAN 'N KIND

Baie jare gelede, by 'n inval van die Arameërs oor die grense van Israel, is 'n klein dogtertjie van haar ouerhuis ontvoer na die land van die Arameërs.

In die vreemde land het sy in diens gekom van die vrou van Naäman. Hy was 'n man met 'n hoë posisie, want hy was die leërowerste van die koning. 'n Baie dapper man, maar diep, diep ongelukkig, want hy was 'n baie siek man. Hy was melaats. By al sy rykdom en posisie was hy arm en leeg — veral teenoor die jong dogter wat in sy huis was en wat deur God begunstig is met geloof en vertroue wat sy as jong kind in haar ouerhuis ontvang het.

Wat beteken 'n mens se opvoeding tog nie alles in die lewe nie! Net soos Daniël getrou gebly het, so het hierdie klein dogtertjie die instrument geword in die hande van God, om nie alleen Naäman na die ware God te lei nie, maar ook sy volk.

Sy het hom vertel van Elisa, die profeet van God, en op haar versoek het hy na Elisa gegaan. Op bevel van Elisa het hy hom dan ook sewe keer in die Jordaan gaan bad en het gesond geword.

'n Vraag vandag aan ons is: Wat leer ons, ons kinders aangaande God en sy gebod? Watter getuienis sal hulle aflê in die wêreld as hulle skielik uit hulle ouerhuis geneem moet

word? As u kind opgevoed is soos ons met hulle doop onderneem het, sal hulle soos die dogtertjie optree en nie huiwer om die Naam van Jesus Christus, in wie se Naam hulle gedoop is, uit te dra voor konings en volke nie.

'n Kind wat Jesus Christus liefhet, sal altyd uitblink deur die goeie voorbeeld wat hy stel in die huis en by die skool, op die sportveld, ja oral waar hy gaan. Dit is immers woorde wat wek, maar voorbeeld wat trek. En teen 'n voorbeeldige lewe kan niemand iets inbring nie.

16 November

Lees: 2 Kon. 16:1-7 en
Jes. 7:1-16

Teks: Jes. 7:14

DIE IMMANUEL-TEKEN

Daar was weer oorlog. Peka, koning van Israel, en Resin, koning van Aram, het Juda aangeval. Hulle trek op teen Jerusalem om wraak te neem.

Gedurende hierdie tyd het die profeet Jesaja opgetree, Ja, terwyl die koning en sy mense be-angs en bevrees is, en bewes soos die bome van die bos voor die wind, kom Jesaja om Agas gerus te stel. Hy noem Peka en Resin stukke brandhout. Hulle lyk gevaarlik, maar beteken niks. Hulle plan sal misluk, daarom moet Agas nie so bevrees wees nie, maar vertrou hê.

Dan vra Agas 'n teken soos dit so dikwels in die Bybel gegaan het. En God gee 'n teken. Kyk, die maagd sal swanger word en 'n Seun baar, en Hom Immanuel noem. Immanuel, God met ons. Met hierdie teken het God die oog gehad op die koms van sy Seun in die vlees. Dit is die hoogste en rykste vervulling van die gedagte wat in die naam Immanuel opgesluit lê.

In die volheid van die tyd is hierdie profesie vervul toe Jesus in die stad van Dawid gebore is. Sy geboorte het alles verander want ons sing mos:

Stille nag, heilige nag-
Koningskind, bron van krag!
Voor die Jesus moet duisternis swig,
sy geboorte gee ewige lig,
Heer gebo're vir ons.

17 November

Lees: 2 Kon. 20:1-21

Teks: 2 Kon. 20:15

WAT HET HULLE IN U HUIS GESIEN?

Koning Hiskia, een van die godvresende konings van Juda, is siek. Sy ure is getel. Jesaja het vir hom gesê: Maak jou sake reg en sorg vir die wat na jou moet kom, want jy sal sterwe en nie lewe nie.

Wat 'n verskriklike boodskap!

Maar toe Hiskia hierdie woorde hoor, het hy met sy aangesig na die muur gedraai, tot die Here gebid en gesê: Ag, Here, ek bid U, laat my tog lewe en nie sterwe nie.

En God wat die hoorder van gebede is, verhoor sy gebed.

Hiskia word weer gesond en vir nog 15 jaar gespaar vir sy gesin en sy volk.

Hierdie berig oor sy genesing het spoedig ook versprei na sy buurkoning, die koning van Babel. En toe hy dit hoor, stuur hy dadelik afgesante na Hiskia met 'n brief en 'n geskenk.

En Hiskia, verheug oor die skynbelangstelling, wys sy paleis met al sy skatte aan hulle, sonder om te besef dat dit fynbeplande diplomاسie is. Dit was hulle plan om insae te hê in wat hy wel besit. Alles is dan ook later weggevoer na Babel.

Na die besoek het Jesaja weer aan Hiskia verskyn en hom gevra: Wat het hulle in u huis gesien?

Wat het mense vandag in u huis gesien? Het hulle net u mooi huis, tuin, meubels, skilderye en matte gesien? Dit streel ons mos as mense meubels, skilderye en matte gesien? Dit streel ons mos as mense dink ons is ryk en ons kan spog met al ons duur goed.

Of, het hulle dalk iets anders gesien? Kan hulle sê dat dit 'n Christelike huis is waar daar Godsvrug gesien word, huweliks- en gesinsgeluk. 'n Huis met fondamente waar 'n egpaar en kinders gelukkig saamwoon want die seën van die Here maak waarlik ryk.

Ons leef in moeilike tye. Ons gesinslewe word bedreig. Die massas van Afrika is in opstand. Die erfenisse van ons vaders is op die spel. Ons sal tot in ons fondamente wakker geskud moet word. As gelowiges glo ons egter saam met die kerk van alle eeue in die drieënige God, Vader, Seun en Heilige Gees. En dit is 'n belydenis met verrykende implikasies, 'n belydenis wat elke terrein van ons geloofslewe raak. Hierdie geloof gee sin aan my lewe, krag vir die uitdagings op my lewenspad, en die sekerheid dat wat ookal met my en my huis gebeur, God het die wêreld en sy toekoms onder sy beheer. En dit is vir ons genoeg.

18 November

Lees: 2 Kon. 22:1-20

Teks: 2 Kon. 22:2

GOED GEDOEN IN DIE OË VAN DIE HERE

Josia was die laaste vroom koning uit die vorstelike huis van koning Dawid voor die Babiloniese ballingskap. Josia beteken dan ook: Jahwe, die Here ondersteun.

Hy was agt jaar oud toe hy koning geword het. En ons lees dat hy nog jonk was toe hy die God van sy vader Dawid begin soek het.

Hy het vroeg al begin om Juda en Jerusalem te reinig van die hoogtes en heilige boomstamme, die gesnede en gegote beelde, hy het ook die afgodsaltare afgebreek. Hy het, omdat hy gelowig was, nie teruggedeins om voort te gaan om alles uit te roei wat verkeerd was in die oë van die Here, veral toe hy die wetboek in die tempel ontdek het nie. Nadat hy hierdie

wetboek, wat moontlik die boeke van Moses is, gelees het en dit 'n diep indruk op hom gemaak het, het hy die oudstes byeengeroep en 'n verbond gesluit om die Here God te dien.

Hy het weer reg laat geskied aan Paasfees en sy volk het weer die volksaltare in ere herstel. So gaan dit met elke volk en elke mens wat die Here opreg dien. Daar's vrede en vreugde solank die huisaltaar in ere gehou word.

'n Vraag ontstaan by ons. Hoe lewe ons elke dag ook vandag? Kan daar ook van ons gesê word dat ons doen wat goed is in die oë van die Here? Die lewe is so kort van duur, so nietig ons bestaan. Laat ons daarom meer positief leef. Met die regte geloofs- en selfvertroue is die lewe die moeite werd, is elke dag vir ons mooier as die vorige een. Ons geloof moet sy diepste grond vind in die geloof in God, die Vader. Dit is belangrik dat ons in lewe en in sterwe, ja ook in die aangesig van die dood, berustend en vol vertroue optree, want ons weet dat as God vir ons is, wie of wat kan dan ooit teen ons wees.

In die geloofsvertroue van die apostel Paulus: „Ek is tot alle dinge in staat deur Christus wat my krag gee”, lê die antwoord van elke mens opgesluit.

Daar is net een maatstaf waarby ons ons eie doen en late moet besien. Die maatstaf, die norm van die Bybel en Jesus Christus die gekruisigde. Sy hele lewe, sy doen en late spreek vir Homself. Sy lewe is te alle tye navolgenswaardig. As ons dié voorbeeld navolg, sal ons alleen kan doen wat goed en reg is in die oë van die Here.

19 November

Lees: Job 1

Teks: Job 1

VROOMHEID EN LYDING

Die volgende sewe oordenkings is gewy aan die boek Job. Vanweë die aard van die boek sluit hulle baie nou by mekaar aan. Vandag se teksgedeelte is die fondament vir die res van die boek (en ook die volgende oordenkings).

Die hoofstuk bestaan uit vier dele. Eers hoor ons van Job se vroomheid en geluk (vs. 1-5). Die tweede deel (vs. 6-12) beskryf hoe Satan in die hemelhof aankom en Job se vroomheid aan sy voorspoed toeskryf. As antwoord laat God toe dat daar lyding oor Job kom. Die derde deel (vs. 13-19) vertel dan dramaties hoe dit gebeur het. Vier berigte oor rampe volg mekaar vinnig op om te wys hoe erg dit skielik vir Job geword het. Eensklaps verloor hy al sy rykdom en ook sy kinders. Die laaste deel (vs. 20-22) sê wat Job se reaksie was. Hy het sy opregtheid behou en nie toegelaat dat die onverklaarbare lyding hom van God vervreem nie. Volgens hoofstuk 2 het dinge selfs nog erger geword, want Job het boonop nog aan 'n ernstige kwaal begin ly — sonder dat hy spesifiek iets gesondig het om dit te verdien.

Vir baie gelowige Christene los dit 'n probleem op. Almal is wel sondaars, maar soms ly vrome en getroue lidmate veel swaarder as die ergste skurke. Dan vra hulle dikwels: Vir watter sonde straf God my dan? Maar hier hoor ons dat lyding nie noodwendig gepaardgaan met 'n spesifieke sonde nie. Die graad van lyding dui nie noodwendig die graad van sonde aan nie. Maar dit bring ook 'n vraag mee: Wat moet ons houding te midde van sulke lyding wees? Waarom gebeur sulke dinge? Die res van die boek bespreek hierdie probleem.

20 November

Lees: Job 10:1-7

Teks: Job 10:1-7

DIE VRAAG „WAAROM?”

Hierdie stuk kom uit 'n digterlike toespraak waarin Job oor sy lyding praat (hfst.9-10). Hy het eers betoog dat sy sonde nie die oorsaak daarvan kan wees nie en dat sy saak hopeloos lyk. Nou begin hy in ons teksgedeelte om God se optrede te bevraagteken.

Met 'n bittere klagte wil hy weet waarom God soveel smart toelaat. Die oorsaak kan tog nie wees dat God voordeel uit die mens se lyding trek nie. God is ook nie aan menslike beperkings onderhewig sodat Hy moet soek na rede om Job leed aan te doen nie. Dus is die rede vir sy lyding ook nie dat God 'n tipies menslike fout met hom begaan het nie. Want God weet dat Job onskuldig is en geen groter sonde gedoen het as sy voorspoedige medemens nie. Daarom wil Job die verklaring weet **waarom** God optree as sy vyand wat hom wil vernietig (soos die res van die hoofstuk onderstreep). Later in die boek word hierdie vraag nog heftiger, maar die antwoord word uitgestel tot aan die einde.

So toon die digter hoe ernstig hy die vraende en klaende mens neem. Hy skud nie sommer die antwoord uit sy mou nie, maar gee Job as 't ware kans om al sy smart en vrae uit te spreek. Dit mag lydendes en mense met vrae in hul gemoed vandag ook weet: Die Bybel het 'n diepe respek vir die klaende en die vraende mens. Hy maak mense met die vraag „**waarom?**” nie stil nie — of die vraag nou spruit uit lyding of uit 'n ander geloofskrisis. En as die mens sy hart klaar uitgestort het, dan mag hy die troostende antwoord hoor. Dit sal ons sien wanneer ons by die einde van die boek kom.

21 November

Lees: Job 22:1-14

Teks: Job 22:1-14

KLIPVROOMHEID

Die grootste deel van hierdie boek is 'n diskussie tussen Job en sy vriende oor die probleem van onverklaarbare lyding. Vandag hoor ons hoe een van die vriende, Elifas, die vraag „**waarom?**” beantwoord. Dit gaan ons om drie afdelings van sy lang toespraak.

Eers sê hy dat God se optrede nie bepaal word deur sy eie belang nie, maar deur die mens. Daarom moet die oorsaak van Job se ellende sy eie boosheid wees (vs. 1-5). Dan gaan hy voort om af te lei dat Job van onbarmhartigheid beskuldig kan word — waarteen die wet en die profete dikwels waarsku (vs. 6-9). Dus moet sy lyding niks anders as God se straf wees nie, al wil Job dit nie erken nie (vs. 10-14). Maar hierdie afleiding is onwaar. Hfst. 1-2 toon duidelik dat Job 'n vroom man was, en boonop het Elifas self vroeër Job se onskuld toegegee (4:3-4). Met ander woorde sy beskuldiging is nie gegrond op die werklikheid nie, maar op sy eie skynvrome afleidings. Hy neem aan dat lyding altyd volg op 'n spesifieke sonde en dat God nooit van dié patroon afwyk nie. Hy dink dus dat God gebonde is aan 'n skema en dat hy God se optrede altyd mooi kan deurgrond en verklaar. Elifas is vreeslik vroom, maar sy vroomheid staan vreemd teenoor God en die werklikheid — hard en onbewoë soos 'n klip. Daarom word hy ook in die werklikheid — hard en onbewoë soos 'n klip. Daarom word hy ook in die slot van die boek gekritiseer.

Mense kan nie God se weë deurgrond met behulp van hul eie skemas oor hoe Hy behoort op te tree nie. Ons kan nie alles sommeer so verklaar op grond van ons eie denksisteme nie. Ons kan God nie bind aan ons eie idees of vroomheid nie — Hy styg bo alles uit. Iemand wat nie hiervoor buig nie, se vroomheid is vergeefs. Vergeet juis ons in die kerk dit nie al te maklik nie?

22 November

Lees: Job 27:1-6

Teks: Job 27:1-6

BESKULDIGING TEEN GOD

In ons teksgedeelte vind ons nou die teenoorgestelde van Elifas (en die ander twee vriende) se standpunt. Waar hulle Job se skuld uit sy lyding wil aflei, ontken hy dit ten sterkste. Só seker is hy daarvan dat hy sy oortuiging in die vorm van 'n eed by God uitdruk. Hy kan die vriende nie gelyk gee nie, want die werklikheid weerspreek hulle (hfst. 1-2). Hierby sal hy bly totdat hy sterf. Dit beteken nie dat hy absolute sondeloosheid volhou nie, maar alleen dat hy nie spesifiek so erg gesondig het dat hy meer as ander moet ly nie.

Maar terwyl hy so sy onskuld volhou, maak hy 'n uitspraak wat toon hoe groot sy bitterheid intussen geword het. Hy sê God is iemand wat hom sy reg ontnem het. Hy meen dus dat seën op sy vroomheid moes gevolg het in plek van lyding. So beskuldig hy God van onregverdige optrede. Hierdie gedagte voer hy verder in hfst. 29-31 waar hy God selfs tot 'n regstryd uitdaag. Dit is die verste punt waartoe Job gedryf word — hy bal sy vuus vir God.

Later in die boek word hierdie rebelse houding van Job teen God afgewys, en dan trek Job sy woorde berouvol terug (vgl. 42:6). Daaruit weet ons dat ook hierdie reaksie op die

probleem van onverklaarbare lyding verkeerd is. Net so min as wat mens die probleem kan oplos met 'n versteende sondestraf-skema, so min mag mens in verbittering van God verantwoording eis wanneer jy jou lyding nie kan verstaan nie. Maar nog steeds weet ons nie wat die ware oplossing van die probleem is nie — alleen die twee verkeerde uiterstes. Die finale antwoord word nog vir later gebêre.

23 November

Lees: Job 40:1-9

Teks: Job 40:1-9

DIE OORWINNING VAN DIE PROBLEEM

Hierdie gedeelte vorm die slot van die magtige toespraak van God (hfst. 38-39). God het Job se uitdaging tot 'n regstryd aangeneem en in sy antwoord gewys op die wonderbare skepping. Geen mens kan dit deurgrond nie, maar nogtans is dit sinvol en pragtig georden. As Job nou God wil beskuldig van onreg, moet hy net so magtig soos God wees en ook kan doen wat God doen. Hoe onmoontlik dit is, word op twee maniere aangetoon. Die eerste is reeds in die aanloop tot ons teksgedeelte gegee, naamlik dat God se skepping vir Job ondeurgrondelik is. Die tweede is dat Job 'n tipiese Godsdaad moet verrig, naamlik om alles te verneder wat hoog strewe. Dit wil sê hy moet **homself** verneder as hy wil probeer om soos God te wees! Dit beteken dat hy buitendien nooit soos God kan wees nie, en daarom kan hy God nie in 'n regstryd van onregverdigheid beskuldig nie.

So maak God dit vir Job onmoontlik om sy verset voort te sit — Hy oorwin Job innerlik. En daarmee is die probleem van onverklaarbare lyding ook oorwin. Want as die skepping getuig van onverstaanbare dinge wat nogtans sinvol deur God in stand gehou word, dan geld dieselfde ook vir sy probleem: Onverstaanbare lyding het nogtans plek binne die sinvolle en regverdige wêreldorde van God — al kan mens dit nie begryp nie. Job word nie vernietig soos sy vriende se sondestraf-skema eis nie, maar hy word deur God tot 'n punt gebring waar hy nie meer verder kan rebeleer nie. So sien ons dat onverklaarbare lyding nie beteken dat God onregverdig is nie. Maar ook: As God iemand oorwin, wil Hy so iemand **na Hom toe** wen. Hy maak dit vir ons onmoontlik om ons teen Hom te verset — tot ons eie heil.

24 November

Lees: Job 42:1-6

Teks: Job 42:1-6

DIE OPLOSSING

Die slotsom van die boek Job is dan dat die mens nie die probleem van onverklaarbare lyding kan deurgrond nie, maar dat dit nogtans nie mag lei tot opstand teen God nie. Dit roep nou ook om 'n reaksie van die mens. Hoe moet sy houding in sulke lyding dan wêl wees? Dit word gegee in die antwoord van Job op God se toespraak. Nadat hy self in ontmoeting met God gekom het, besef Job sy kleinheid en be-

perkinge. Dit beteken dat God se toespraak hom oortuig het. In sy lyding en onvermoë om te begryp, sien hy net een ding raak: Hy is deur God oorwin en kán hom nie meer verset nie. Daarom trek hy sy verbitterde woorde van vroeër terug. Hy gee hom alleen aan God oor.

So word die punt bereik waarop alles in hierdie groot digwerk afgestuur het. Die oplossing van die probleem is dan dat mens die vraag „waarom?“ nie só kan beantwoord dat dit inpas by een of ander menslike denkpatroon of teologiese sisteem nie. Omdat alles uitstyg bo menslike begripsvermoë, kan die mens alleen maar aanvaar dat God nie skuldig is aan onregverdig diskriminasie nie, maar dat Hy wel alles sinvol beheer. Die mens kan alleen ware rus in sy lyding en kwelling kry as hy hom op dié manier in die arms van God oorgee. Vrede kom alleen met berusting.

In die lig van Jesus Christus se werk op aarde het die boodskap van die boek Job vir ons nog voluit dieselfde waarde. Christus gee ons nie pasklaar sleutels om alles so maklik te verstaan nie, maar Hy vra van ons volledige oorgawe aan Hom. Dan kwel ons ons nie daaroor dat soveel kwaaddoeners dit beter mag hê as 'n vrome of onskuldige wat miskien swaar mag ly nie, want dan weet ons: Christus is die ruspunt van ons hart.

25 November

Lees: Job 42:7-17

Teks: Job 42:7-17

'N ILLUSTRASIE

In die slot van hierdie hoogstaande kunswerk word die hoofgedagtes daarvan (wat ons in die voorafgaande oordenkings gevolg het) nou ook geïllustreer.

Ons teksgedeelte vertel van God se seën wat oor Job kom en sy toorn wat oor die vriende kom, want hulle het nie reg van God gespreek soos Job nie. Hoe moet ons dit verstaan? Dit kan nie beteken dat die vriende gestraf word vir hul sonde en dat Job beloon word vir sy vroomheid nie, want die hele boek het dan aangedui dat so 'n straf-beloning-patroon nie uitwerk nie. Bowendien het die vriende altyd vir die eer van God opgekom — al was dit op 'n verkeerde manier — terwyl Job later sy vuis vir God gebal het en daarvoor alles-behalwe seën verdien. Die hele oplossing lê in die woordjie „want“ (vs. 7, 8). Omdat die vriende se vergeldingskema verkeerd is, daarom kan God se toorn oor hulle kom ten spyte van hul verdediging van sy eer. Omdat Job se slotbelydenis oor die onpeilbaarheid van Gods weë reg is, daarom kan God se seën oor hom kom ten spyte van sy opstand teen God. En so word die hele probleem en sy oplossing weer geïllustreer — nou alleen met die bordjies verhang. Waar Job eers die lydende party was, is die vriende nou in sy bootjie, sonder dat

hulle dit met 'n spesifieke boosheid verdien het. So eindig die boek eintlik waar hy begin het, en dit onderstreep sy boodskap. Wanneer die probleem oor en oor gesien kan word, word die ondeurgrondelikheid daarvan nog duideliker en die noodsaak vir die mens om hom aan God oor te gee, nog dringender.

Die Nuwe Testament leer ons wat dit is: Oorgawe aan Jesus Christus, die Verlosser uit die nood.

26 November

Lees: Open. 7:1-3

Teks: Open. 7:2a

DIE LEWENDE GOD

Voordat die groot verdrukking die aarde tref, sal 'n engel die diensknegte van God met die seël van die lewende God verseël. Vir die skrywers van die Bybel was die frase „Die lewende God” baie geliefd. Wanneer hulle hierdie frase gebruik, was dit met sekere vaste veronderstellings in hulle gedagtes. Vir die Bybelskrywers was die besef van 'n lewende God tot bemoediging.

In die hoogtepunt van hulle stryd herinner Josua sy volk daaraan dat die lewende God met hulle is en dat Hy sy krag in die konflik met hulle vyande sal toon. Die lewende God is in moeilike tye met 'n mens.

Die Bybelskrywers benadruk dit dat dit 'n voorreg is om die lewende God te ken en om aan Hom te behoort. Hosea wys Israel daarop dat dit slegs deur die genade van God is dat van hulle gesê kan word dat hulle kinders van die lewende God is. Dit is vir ons 'n voorreg dat ons deel het aan die gemeenskap, hulp, krag en teenwoordigheid van die lewende God.

Maar in die frase „Die lewende God” is daar terselfdertyd ook 'n dreigement opgesluit. In II Konings lees ons hoe die groot koning Sanherib van Assirië 'n afvaardiging gestuur het om Hiskia mee te deel dat hy van plan is om die hele Israel as volk uit te wis. Menslik gesproke het die klein koninkryk van Juda geen hoop op oorlewing teen die ontsaglike mag van Assirië gehad nie. Maar die lewende God was met Israel en dit was hierdie lewende God wat terselfdertyd 'n bedreiging was vir die goddeloosheid van Assirië en 'n belofte van behoud vir die getroues van Israel.

In die volkerewêreld het ons ook daardie groot troos dat die groot vyand van die godsdiens die Kommunisme ook die lewende God se vyand is. In die begrip „Die lewende God” is daar dus 'n dreigement vir die mens wat God miskien, maar 'n waardevolle belofte vir die mens wat sy vertroue in God geplaas het.

27 November

Lees: Open. 7:4-8

Teks: Open. 7:4

DIE SEËL VAN GOD

Die diensknegte van God sal op hulle voorhoofde verseël word. Die oorsprong van hierdie beeld is bes moontlik uit Esegïel 9. In Esegïel se beeld merk die man met die inktpot die voorhoofde van die getroues voordat die finale slagting begin.

In die ou nabye Ooste het die koning 'n seëlring gedra. Hierdie seël het op al die persoonlike eiendom van die koning voorgekom. Die seël was die waarmerk en die waarborg van koninklike gesag, die koninklike mag en die koninklike besittingreg. So het die farao byvoorbeeld aan Josef sy seëlring gegee as teken van die gesag wat hy aan hom oorgedra het toe hy hom as eerste minister aangestel het.

In die vroeë Christelike kerk is hierdie beeld van die verseëling spesifiek verbind met twee sake. Dit is eerstens in verband gebring met die doop. Die doop is beskou as 'n verseëling. Wanneer 'n persoon gedoop word, word daar 'n merk op hom geplaas om aan te toon dat hy die eiendom van God is.

Verder praat Paulus verskeie kere van die Christen wat verseël word met die gawe van die Heilige Gees. Dat die Heilige Gees in hom woon, is die teken en waarborg dat 'n mens aan God behoort. Die Heilige Gees gee aan 'n mens wysheid en kennis, leiding en krag op so 'n wyse en in so 'n mate dat 'n mens gekenmerk word as 'n dienskneg van God. Die ware Christen word gekenmerk deur die seël van die Gees wat hom wysheid en krag gee om hom opgewasse te maak teen die aanslae van Satan in die lewe waarteen ander nie opgewasse is nie.

28 November

Lees: Open. 7:9-17

Teks: Open. 7:10

DIE LIED VAN VERLOSSING

Die groot menigte uit alle nasies en tale wat die geluk van die voleinding beleef, besef dat hulle hul geluk te danke het aan die ewige God en aan die Christus wat aan die kruis gesterf het. Daarom bars hulle los met die roemryke gesang van die verlostes: „Heil aan ons God wat op die troon sit, en aan die Lam.” Die besef van God se groot liefde vir ons sondaarmense laat hierdie verlostes sing. Liefde is iets om oor te sing. Dit is waarom die Christendom, die godsdien van die liefde, 'n geloof het met die meeste liedere. Sommige godsdienste het gladnie liedere nie, omdat hulle nie die taal van die liefde praat nie. In die Bybel, veral in die Nuwe Testament, tref ons 'n skat van liefgesesange van alle soorte aan. Dit is nie toeval dat die blye boodskap van God se liefde begin met die lofsang van Maria nie, en dat daarop volg die engelekoor wat die herders gehoor het nie. Die apostel Paulus wat selfs geweet het hoe om in die tronk te sing, en wat self die Nuwe Testamentiese lied van die liedere, 1 Korintiërs 13, gedig het, het

die vroeë Christene aangespoor om te sing. Soos dit begin het, so eindig die Nuwe Testament ook met 'n triomferende liefdesgesang in Openbaring 19.

In die kerstyd wat nou nader, hoor ons ook hoe die mense die liefde van God uitjubel in vrolike kersgesange. Hierdie liedere het almal hulle bestaansgrond daarin dat God die wêreld so liefgehad het dat Hy sy eniggebore Seun gegee het sodat elkeen wat in Hom glo, nie verlore mag gaan nie, maar die ewige lewe kan hê.

29 November

Lees: Open. 8:1-13

Teks: Open. 8:1

STILTE IN ONTSETTING OOR DIE OORDELE VAN GOD

Met hoofstuk agt begin 'n nuwe gedeelte van die boek Openbaring. Die ses seëls van die boek van God se raadsbesluit is oopgemaak. Dit wil sê die hele geskiedenis tot op die jongste dag is in ses beelde saamgevat en uitgedruk. Die sewende seël ontplooi homself nou weer in die sewe ander dele: die sewe basuine. Ons is dus nou aan die einde van die wêreldgeskiedenis, by die jongste dag. In die komende beelde by die sewe basuine word die jongste dag beskrywe. Tog is die opbou van die boek Openbaring nie so eenvoudig nie. Want ook wat nou verder oor die jongste dag beskrywe word, is weer 'n samevatting van alles wat in die geskiedenis gebeur. Die laaste dag en die geskiedenis kan nie so maklik uitmekaar gehaal word nie. Dit word duidelik uitgedruk in die gedagte van die laaste oordeel. Daarin gaan dit immers uitsluitlik oor wat op die wêreld gebeur het.

Maar by die oorgang van die sewe seëls na die sewe basuine gebeur twee dinge. In die eerste plek is daar die stilte in die hemel van 'n halfuur lank en in die tweede plek die vermenging van die gebede van die heiliges met die reukwerk. Daarna begin die gerigte van die sewe basuine. Die stilte en die reukwerk hou verband met die oordele van God. 'n Mens sou dit so kon saamvat: die stilte is die hemelse keersy van die goddelike gerig op die aarde en die oordele van God is die aardse keersy van die gebede van die heiliges in die hemel. Die groot teenstelling lê daarin dat die gelowiges bid dat die oordeel gou moet kom, maar die engele hou hulle asem daarvoor in. Die groot gerig is die verhoring van alle waaragtige gebede, maar tegelykertyd moet 'n mens dit waarvoor hy gebid het in ademlose vrees en bewing tegemoet sien as die eenmaal kom.

30 November

Lees: Open. 9:1-12

Teks: Open. 9:4

DIE IMMUNITEIT VAN DIE HEILIGES

Die beskrywing van die marteling van die bese, die uit die mensdom wat nie die seël van God op hulle voorhoofde het nie, beklemtoon op 'n indirekte wyse die veiligheid van hulle wat werklik aan God behoort. Die giftige angels van die sprin-

kane doen net skade aan daardie mense wat self iets van daardie gif in hulle rondra. Ware Chirstene mag baie ly, maar daar is sommige dinge wat hulle nooit ly nie.

Hulle is byvoorbeeld nooit verskeur deur die suspisie van valse mense wat, omdat hulleself vals is, valsheid in ander verwag nie. Christene word ook nooit geraak deur daardie vretende vrees van mense wat gereed is om kwaad aan ander te doen, en dan gedurig in vrees lewe dat hulle dieselfde behandeling terug sal ontvang. Elke boosheid wat in die menslike hart nestel, berei die weg voor vir een of ander giftige angel. Wat die sprinkane bring, is dus in werklikheid die selfverwoesting van die boosheid wat losgelaat word met folterende mag.

God se seël op die voorhoof is dus die uiterlike simbool van innerlike opregtheid. Die stekende sprinkane vlieg oral rond, maar hulle het geen mag oor hulle wat versterk is deur daardie innerlike opregtheid en toegeneentheid nie. Toe Jesus voor Pilatus gestaan het, het die Romeinse goewerneur daardie gevoel gekry dat hy nie tot Jesus kan deurdring nie. Hy het 'n gevoel van leegheid en innerlike nuttelosheid ervaar. Die siel van Jesus was buite die bereik van die keiserlike gesag. So was dit ook dat die besit van die Heilige Gees deur die eeue heen nog altyd Christene verhef het bo die kwaadwillige aanvalle van die wêreld. Ook in die tyd waarin ons nou leef, bly dit die beste bewapening.

1 Desember

Lees: Open. 9:13-21

Teks: Open. 9:20

MENSE LEER NIE UIT ONDERVINDING NIE

Volgens Johannes het die uitwissing van 'n derde van die mensdom geen invloed op die mense gehad nie. Die spreekwoord „daar is niemand so blind as hulle wat nie wil sien nie“, is hier van toepassing. In die Ou Testament sien ons ook hoe die profete keer op keer die volk berispe oor hulle weiering om die ware betekenis van gebeurtenisse wat God oor hulle laat kom, in te sien. Maar sonder resultaat! Hulle bly blind vir die betekenis van hierdie gebeure.

Die rede is voor die handliggend: Die heerskappy van God is vervang deur die heerskappy van allerhande ander dinge in 'n mens se lewe. Allerlei boosheid groei in die akker van Godloosheid. Daarom is dit dat as die groot oordeel kom oor hierdie mense wat verstriks is in hulle boosheid, hulle hulleself nie bekeer nie. Hulle probeer liever 'n ander toormiddel, 'n ander afgod, in plaas daarvan om hulle na God te wend.

Laat ons daarom hierdie waarskuwing ter harte neem en soos opregte Christengelowiges lewe; soos mense wat in leer en lewe getrou is aan ons doop en belydenis. So moet dit altyd

wees — veral met Kersfees wat weer naderkom. Ons moet ons lig so laat skyn voor die mense dat hulle ons goeie werke kan sien, sodat ons Vader in die hemele daardeur verheerlik kan word. As ons dit doen, sal ons daarvan verseker wees dat niks ons sal kan skei van die liefde van God wat daar in Christus Jesus, ons Here, is nie.

2 Desember

Lees: Open. 10:1-11 Teks: Open. 10:6

DIE EINDE VAN DIE TYD

In hierdie Skrifgedeelte kondig 'n engel met 'n eed aan dat die volle raad van God in vervulling sal gaan. Die engel kom sê dat die tyd aangebreek het dat die sewende basuin moet blaas.

Die engel sweer by Hom wat van ewigheid tot ewigheid is; in die Naam van Hom wat aan geen tyd gebonde is nie, omdat Hy die Skepper en Onderhouer van alles is. Ja, Hy is ook die Skepper van tyd. Voordat daar tyd was, was God al daar.

Die eed van die engel stem baie ooreen met die engel se eed in Daniël 12:5-7. In Daniël kondig die engel egter 'n uitstel van die oordeel aan. Hy praat van 'n tyd, tye en 'n halwe tyd voordat alles in vervulling sal gaan. Die engel in Daniël sê dat alles verseël sal bly tot in die eindtyd. Hierteenoor sê die engel in Openbaring 10 dat daar geen uitstel meer sal wees nie. Die tyd waarin die teenstanders van God en Christus skynbaar vrye spel gehad het, is verby.

Wanneer ons rondom ons kyk, wil dit voorkom asof God se vyande en teenstanders vrye spel in die wêreld het. Dit lyk asof hulle deur niks en niemand gestuit kan word in hulle ongebondenheid nie. Dit is egter net skyn, want God is die alfa en die omega, die begin en die einde. En omdat Hy die begin en die einde is, het Hy ook die eerste, maar veral die laaste woord. Die gelowiges kan daarvan verseker wees dat God ten slotte sal ingryp om sy vyande en teenstanders te onderwerp en dan sal elke knie voor Hom buig en elke tong sal bely dat Hy God is.

3 Desember

Lees: Open. 11:1-13 Teks: Open. 11:12

DIE GETUIES VAN GOD

Ons leef in die eindtyd. In hierdie tyd sal die ongelowige die kerk van Christus verdruk en vervolg. Maar Christus se gemeente is gemeet, hulle sal deur God bewaar word. Hulle word bewaar met 'n doel, en dit is om te getuig. As konings en priesters van God sal hulle getuies wees van die evangelie van Christus. Soos Moses en Elia sal hulle wonders doen, maar dan nie soseer sigbaar nie, eintlik onsigbaar deur hulle gebede voor God. Deur hierdie gebede tref God se plaas die wêreld ter wille van die bekering van die mensdom. As hulle dienstyf verby is, oorwin die dier uit die onderwêreld die

gemeente. Hierdie dier is elke mag wat teen God in opstand is en sy gemeente vervolg. Tog selfs deur die gelowiges se dood is hulle getuies van Christus. Hulle bly tot die dood toe gehoorsaam aan God en sterf vir hulle geloof, so is hulle ook na hulle dood getuies. Die dier het nie oorwin nie, in Christus het sy getuies oorwin sodat hulle na 3½ dag weer opstaan. In 'n wolk vaar hulle op om Christus wat op die wolk kom, (Openb. 14:14) te ontmoet in die hemel.

Ons, die gemeente van Christus, is sy getuies. Sonder ophou moet ons onbevrees sy Naam in die wêreld bely. God wil ons woorde gebruik om ander ook getuies van Hom te maak. Ook al verwerp die wêreld ons getuies moet ons getrou voortgaan. En God sal ons uit die dood opwek om Christus ons bruidegom op die wolk tegemoet te gaan.

4 Desember

Lees: Open. 12 Teks: Open. 12:10, 11

DIE AANKLAER

Kyk ons na ons teksvers en ons vergelyk daarmee die geskiedenis van Job, wil dit voorkom of Satan in diens van God was. Dit lyk of Satan God se aanklaer was wat die mense by God aankla. Maar hy het van hierdie posisie misbruik gemaak en deur sy leuens die mense verlei sodat hy hulle dan voor God kan aankla. Nie alleen het hy hierin satanies opgetree nie, hy het nog verder gegaan. Toe Christus uit die Godsvolk gebore is, het hy gereed gelê om Hom te verslind. God het Christus egter weggeruk om aan sy regterhand te sit en as koning te heers. Daarom is Satan uit die hemel uitgegooi en op die aarde neergewerp; hy wat dag en nag ons voor God aankla. Nou luister God nie meer na hom nie. Tog gaan hy voort om die mense met leuens te verlei en kla hulle dan voor die toe poort van die hemel aan. Die probleem is ons hoor hom en glo hom. Hy laat ons glo dat God ons verwerp vanweë ons sonde.

Uit onself sal ons nooit die duiwel kan weerstaan nie en altyd kwyn voor sy aanklagte. Maar Jesus Christus het gekom en sy bloed vir ons gestort. Nou is die enigste ding waarteen Satan nie bestand is nie die bloed van die lam van God.

As ons dan hoor hoe hy ons aankla moet ons soos Luther sê: „Skryf oor daardie lys van sonde met rooi ink: die bloed van Jesus Christus reinig ons van alle sonde.” Want die aanklaer staan nie meer voor God nie. Voor God sit nou Jesus Christus wat dag en nag vir ons in die gebed intree.

5 Desember

Lees: Openb. 12:18-13:9 Teks: Openb. 13:8

DIE ANTICHRIS IS GEVAARLIK

Na die hemelvaart van Christus het die dier, die Antichris, opgekom vir die volkere see van die wêreld. Die Antichris is nie 'n persoon nie maar gees. Tog is daar enkelinge, persone en organisasies wat die trekke van die Antichris dra. So het byvoorbeeld die keiser van Rome, in die tyd van Openbaring,

dié trekke vertoon. Die dier se gevaar lê daarin dat hy 'n wanbeeld van Christus is. Soos die Lam het hy horings, hy dra 'n kroon soos die Lam, hy het 'n groot naam soos die Lam. Soos die Lam ontvang hy volmag, soos die Lam dra hy 'n dodelike wond en sy profeet doen wonders soos die profete van die Lam. Dit is moeilik om te onderskei wie 'n profeet van die Lam is en wie 'n profeet van die dier is.

Verder lê sy gevaar daarin dat die mense dink hy kom eers in die heel laaste dae. Openbaring sê hy loop tussen die gelowiges rond al vanaf die hemelvaart van Christus. Hy die wolf in die klere van die Lam val die kerk aan deur hulle op 'n dwaalspoor te bring. En die hele aarde aanbid hom. Maar die Lam het na die aarde gekom. Ons het geglo dat Hy vir ons gekom het. Nou is ons name deur sy slagting in die boek van die lewe ingeskryf.

Nou sal die dier beslis kom en ons deur lyding en droefheid probeer oorwin, maar hy sal dit nie regkry nie. Ons Here het gekom. Hy is by ons en Hy sal ons bewaar vir die ewige lewe. As die mag van die Antichris dreig, kan ons mekaar toeroep: „Maranata” dit is: die Here is teenwoordig.

6 Desember Lees: Openb. 13:11-14:5 Teks: Openb. 14:1

ALLEEN BY DIE LAM IS DAAR SKUILPLEK

In sy drietal trek Satan op teen die heiliges, dit is die gelowiges. Hy, die draak, vervolg hulle. Sy dier, die Antichris, voer oorlog teen die heiliges en dit is ook aan hom gegee om hulle te oorwin. Daarby maak die gees van lastering, dat almal wat nie die beeld van die Antichris aanbid nie, gedood word. Kan die gelowiges nog leef op die aarde, is daar nog 'n plek waar hulle kan skuil teen die aanvalle van die hel? Ja, by die Lam, by Christus is hulle veilig. Hy het gekom na die aarde en het belowe: „Kyk, Ek is met julle tot aan die einde van die aarde.” Saam met Hom staan hulle op die berg Sion. Dit is sy kerk. Hy is by hulle in die kerk. Hy bewaar sy eiendom. Hy ken sy skape by die naam en weet presies hoeveel hulle is. Dit is wat die getal 144 000 vir ons wil sê. Die getal wil glad nie sê daar gaan net 144 000 gered word nie; of dat dit die besondere goeie Christene is nie. Hierdie getal wil vir ons sê: God ken die aantal van sy kudde en as een afdwaal, gaan soek Hy hom.

Die gemeente van Christus is verseël. Die Naam van Christus en die Naam van die Vader is op hulle voorhoofde geskryf. Laat dit ons nie dink aan ons doop nie, waar God, met water op ons voorhoof, verseël het dat ons sy kinders is?

Kom laat ons kniel by die Lam wat kom in die Naam van die Here. Laat ons 'n nuwe lied uitjubel:

Ons loof U dan Immanuel!
U het oorwin en dood én hel
U maak ons van die sonde vry
Daarom aanbid en juig ons bly!

7 Desember

Lees: Openb. 14:1-5 Teks: Openb. 14:4

DIE MAAGDELIKE REIN BRUID VAN DIE LAM

By die Lam, op die berg Sion, staan sy bruid; dit is sy kerk. Dit is hulle wat hulself met vroue nie besoedel het nie. Hulle het nie ontrou geword aan die Bruidegom nie. Agter die dier het hulle nie aangeloop nie en sy beeld nie aanbid nie. Dat hulle maagdelik rein is, beteken nie dat hulle ongetroud is of dat hulle 'n handjie vol gelowiges is wat absoluut heilig en sondeloos leef nie. Dit is die hele kerk van Christus; die volle getal van 144 000. Hulle is sondaars wat elke dag sonde doen. Maar hulle vlug juis met hulle sonde na die Lam. Hulle pleeg nie owerspel deur agter die dier aan te loop nie. Hulle soek skuiling by die Lam deur die Woord van God te lees en Hom te aanbid. So ver dit in hulle vermoë is, is hulle Sondag na Sondag in sy huis by Hom. Daarom is hulle rein, nie omdat hulle sondeloos is nie, maar omdat hulle aan hulle bruidegom vaskleef. Dit is dus duidelik hierdie gemeente op die berg Sion, is nie in die hemel nie. Hulle leef nog op die aarde in die tyd tussen die eerste koms van Christus en sy tweede koms.

Aan hierdie gemeente het Christus gesê: „Julle het My nie uitverkies nie, maar Ek het julle uitverkies en aangestel om uit te gaan en vrugte te dra, vrugte wat sal hou.” Ook sê Hy: „Gaan, Ek stuur julle soos skape onder die wolwe.” Hulle gaan want hulle weet Hy trek self vooruit. Laat ons ons Bruidegom onvoorwaardelik volg waar Hy ons ookal heen lei, te midde van 'n krom en verdraaide geslag, want eendag sal Hy kom en ons vir ewig na Hom neem.

8 Desember

Lees: Open. 14:6-13 Teks: Openb. 14:12

TOG DIE MOEITE WERD OM 'N GELOWIGE TE WEES

'n Engel kom vanaf die hemel met 'n vreugde boodskap. Daar het 'n einde gekom aan al die ellende wat die heiliges moes ly. Die uur van God se oordeel het aangebreek. Al die smarte en marteling wat die gelowiges deur maak, hou nie aan tot in ewigheid nie. Na die dae van vervolging kom God met sy oordeel en bring die vrymaking van die gelowiges. Nou word duidelik geopenbaar dat die heiliges se geloof tog die moeite werd was. Dit was beslis sinvol dat hulle deur al die marteling en ellende aan God getrou gebly het. Nou word duidelik dat die goddelose wat agter die wêreld aanloop tog nie al die voordeel kry nie. Al die tyd wat God se kerk gewag het, was die moeite werd. Op sy tyd kom God. Elkeen wat die dier aanbid het, word gestraf. Elkeen wat die liefde van God geminag het, kry te doen met sy woede. God gryp in en bring 'n einde aan die goddeloosheid van die wêreld.

Laat ons maar vashou in die geloof. Laat ons liever leef in die smarte van Christus as in die genot van die wêreld. Die stryd is die moeite werd. Salig is van nou af die dode wat

in die Here sterf. Laat ons ons kruis opneem en agter die Lam aanloop. Eendag sal ons beseft dat dit die beste was om te midde van al die nood van die wêreld, tog by die Here te bly. Want kyk, Hy kom! Dan sal ons hoor: „Mooi so goeie en getroue diensknecht, oor weinig was jy getrou oor veel sal Ek jou aanstel. Gaan in in die vreugde van jou Heer.”

9 Desember

Lees: Openb. 14:14-20 Teks: Openb. 14:14

CHRISTUS KOM OP DIE WOLK!

Die Seun van die mens kom met die wolke en elke oog sal Hom sien, en die geslagte van die aarde sal oor Hom rou bedryf. Al lyk dit asof die belofte nie vervul gaan word nie, die Here kom verseker. Hy kom nie as 'n kindjie nie. Ook as 'n lam wat deur die wêreld gekruisig moet word, kom Hy nie. Hy kom as koning op sy troonwa van wolke. Met sy sekel in sy Hand kom Hy om die oes in te samel. Die oes is hier nie die gelowiges nie. Almal wat in hulle ongeloof volhard het en agter die wêreld aangeloop het. Almal wat die wêreld liever gehad het as God. Hulle almal is die oes. Dit is die eindoordeel. Oor die hele aarde sal die sekel ingestek word en die goddelose sal afgemaai word. Die druiwe het ryp geword; die ongelowiges se daad het vol geword. Vir die parskuip word hulle ingesamel. Daar word hulle buite die stad getrap sodat hulle bloed in 'n ontsaglike dik stroom oor die hele aarde vloei. En die gelowiges? Hulle is binne in die stad. Hulle staan op die berg Sion by die Lam. Daarom word die oes buite die stad getrap, want in die stad is die kerk van Christus.

Hy het belowe Hy sal kom. En Hy sal ook waarlik kom om 'n einde te maak aan die goddeloosheid van die aarde. Laat ons nie moeg word om in die geloof in alle droefheid met 'n opgehefde hoof ons Here Jesus Christus uit die hemel te verwag nie. Vir hulle wat glo, is sy koms 'n groot vreugde.

10 Desember

Lees: Luk. 2:8-20 en

Teks: Openb. 15:3

Openb. 15

SING 'N LIED!

Dis opmerklik dat daar, voordat die sewe seëls oopgemaak word in hoofstuk 5, sprake is van 'n nuwe lied wat gesing word soos ook hier in ons teksvers. Die hemelse leërskare breek uit in 'n lofsang wanneer God sy raadsplan vir die eindtyd aankondig. Openbaring 14 teken vir ons dié jubelende gemeente van God, die oorwinnaars, hulle wat die Lam gevolg het op sy oorwinningstog. Hulle kan nou sonder vrees sien en hoor hoe God gereedmaak om deur middel van die sewe laaste plaes sy oorwinning te bevestig. Die voleinding is naby, maar hulle mag 'n lied sing, 'n lied wat getuig van God se grootheid en goedheid. „Halleluja, die heil en die heerlikheid en die eer en die krag aan die Here ons God!” (Hfst. 19:1).

Ook Moses kon eenmaal so 'n jubelende lied sing toe God hom en sy volk verlos het, hulle veilig laat deurtrek het deur die Rooi See. Nie hulle krag was daarvoor verantwoorde-lik nie, maar God wat dit vir hulle gedoen het. 'n Oorwinnings-
lied tot God se eer!

Ek hoor nog 'n oorwinningslied weergalm „Eer aan God in die hoogste hemel, en vrede op aarde vir die mense in wie Hy 'n welbehag het!“ Die engelied van Betlehem! God kom onder mense woon; Hy kom om te soek en te red, Hy die Lam van Openbaring.

Johannes sien in die visioen van Openbaring 15 dié mense wat deur hierdie Lam versamel is deur al die eeue heen. Saam mag hulle 'n nuwe lied sing, die lied van Moses en die Lam. Hulle mag in vreugde dit uitjubel omdat God hulle deur die see van bloed laat trek het, hulle verlos het van die mag van die duiwel. Wat 'n voorreg is dit vir ons wat nog in die wêreld is, wat nog in die strydperk is, om saam met die hemelse leer-skare, op hierdie dag, die dag van die Here, oorwinningsdag, juigend en bly te sing van God se oorwinning in Jesus Chris-tus. Met dié lied wat ons sing, wat ons saam mag sing, getuig ons in hierdie wêreld van daardie oorwinning.

11 Desember

Lees: Openb. 16

Teks: Open. 16:15

KYK, HY KOM!

Die sewe skaalvisioene kom na inhoud en in opbou in groot mate ooreen met die basuinvizioene van hoofstukke 8, 9 en 11. Ondanks die groot ooreenkoms tussen hulle, volg op die uitstorting van die skale nie bloot 'n herhaling van die basuingebeure nie, maar die rampe is nog veel skrikwekkender en snel nou regstreeks op die einde af.

Midde in die beskrywing van hierdie gebeure klink 'n oproep van Christus. Hy kom gou, daarom word sy kudde opgeroep om te waak en gereed te wees.

Dit is mos juis ook die oproep van die kerk in hierdie dae.

Ons is besig om ons voor te berei om Kersfees te vier. Ons wil opnuut die wonder oordink, die wonder dat Jesus Christus na ons toe gekom het. Sy eerste koms was nie on-verwags nie. Vir jare het profete dit voorsien en voorspel. Daarom was daar vreugde en blydschap by sy koms, altans by hulle wat Hom verwag het. Vir die ander, soos Herodes, was sy koms 'n bedreiging.

En nou wag ons ook weer; wag ons met reikhalssende verlange dat Hy wêér moet kom. Ons wag omdat Hyself be-loof het dat Hy sál kom. Maar hoe wag ons? Gaan dit nie met ons soos met die gemeente van Sardis nie. „Ek ken jou werke, dat jy die naam het dat jy leef, en jy is dood.“ Ook vir hulle het God gesê dat hulle hul klere moet bewaar, en moet waak anders sal Hy op hulle afkom soos 'n dief in die nag.

Ons moet waak, dit wil sê ons moet wakker wees. Ons moet met Christelike nugterheid na onself en na die wêreld kyk en dan moet ons kragtig in die Here word, sodat ons met God se wapenrusting, met dié klere wat Hy ons wil aantrek, met die swaard van die Woord en met die waarheid omgord, staande kan bly teen die liste van die duiwel. Salig is ons, as ons só waak, want kyk, Hy kom!

12 Desember

Lees: Openb. 17

Teks: Openb. 17:4

DIE LAM EN ONS

Deur bemiddeling van een van die sewe engele wat die skale uitgegooi het, word die grote Babilon waaroor die oordeel voltrek moet word, aan Johannes getoon. Dit word algemeen aanvaar dat Babilon vir die Christen van daardie tyd simbool was van die Romeinse onderdrukkers en van die gesamentlike gevaar wat die konings van die Ooste vir die Christendom ingehou het.

Die engel toon aan Johannes dat hierdie gesamentlike mag teen die Lam sal oorlog voer, maar dat Hy sal oorwin, Hy die Here van die here — 'n titel waarmee die Persiese grootkonings hulself beskryf het! Die Lam en die wat saam met Hom is, sal oorwin! Dit wil sê, hulle wat by die Lam is, sal oorwinnaars wees. Kom ons sê dit anders: as ons nie by die Lam is nie, as ons nie aan Hom behoort nie, sal ons nie oorwin nie, sal ons ondergeploeg word deur die Babilon van ons tyd, deur hulle wat téén God en téén Christus werk en leef.

Hoe kan ons by die Lam kom en by Hom bly? Dit word beskryf met die drie laaste woorde van ons teksvers: geroepe, uitverkore en getrou. Geroepenes — dit is hulle wat God se Woord gehoor het, werklik gehóór het en daarom gehoorsaam; hulle wat, wanneer hulle by die krip van Betlehem staan nie bewoë word oor die mooi ou babatjie nie, maar neerval voor die Koning van die konings, ons Verlosser, die Oorwinnaar. Uitverkorenes — dit is hulle wat in Christus, dit wil sê saam met Christus gesterf het en opgestaan het in 'n nuwe lewe van diens aan God; hulle wat geroep en verkies is om heilig te lewe. Geroepenes en uitverkorenes is dié mense wat in die kerk van Jesus Christus is en daarin bly tot die einde toe omdat hulle volhard om aan Jesus Christus vas te hou. Hulle is getrou. Getrou gaan hulle kerk toe, getrou lees en bid hulle in hul eie huise, getrou probeer hulle leef soos mense wat 'n koning het — dien hulle Hom omdat hulle weet: Hy sal vir hulle sorg. Sulke mense sal sáám met die Lam oorwin.

13 Desember

Lees: Openb. 18:1-8

Teks: Openb. 18:4

UITWAARTS!

Dis 'n bekende woord met soveel betekenis. In ons teksvers beteken die oproep iets heel anders as om te vlug, ja, beteken dit eintlik die teenoorgestelde. Die volk van God word opgeroep om Babilon te verlaat; om dié plek te verlaat

waar openlike sonde en opstand teen God hoogty vier, sodat die aanstaande oordeel nie ook vir hulle tref nie.

Die groot kerkvader, Augustinus, het die betekenis van hierdie vers akkuraat weergegee. Dié profetiese oproep moet geestelik verstaan word en is daarom gerig tot alle Christene van alle tye. Ons moet vlug uit die stad van hierdie wêreld en met die skrede van die geloof wat in liefde tot uiting kom, gaan skuiling soek by God.

Paulus roep die gemeente van Korinte op: „Gaan onder hulle uit en sonder julle af.” Dit is juis hierdie oproep wat ons weer na die wêreld terugstuur. In ons afsondering, en in die feit dat God ons in Jesus Christus geheilig het, dit wil sê afgesonder het vir sy diens, daarin lê ook ons roeping vir en in die wêreld. Ons is in die wêreld omdat Jesus Christus ons soos sout en lig hier wil gebruik, maar ons is nooit van die wêreld nie. Ons hou geen gemeenskap met die sondes van Babilon nie, nee, daarvan vlug ons weg sodat ons diensbaar kan word vir God.

Jesus Christus het hierdie saak treffend raakgevat in die wêreld ingekom sodat daar vir ons ruimte gekom het, hier en nou en vir ewig. Maar dan moet ons na Hom te kom, moet ons wegvlug uit ons mensgemaakte skuilinkies en onder sy vleuels gaan skuil.

14 Desember

Lees: Matt. 21:33-44

Teks: Openb. 18:5

’N TORING VAN ONGERECHTIGHEID

Van die vroegste tye af is daar by die mens die drang om torings te bou, om na bo te klim, om die hemel te bereik. Die inwoners van Babel het dit probeer. „Kom laat ons vir ons ’n stad bou en ’n toring waarvan die spits tot aan die hemel reik; en laat ons vir ons ’n naam maak.” Dááror gaan dit eintlik. Die mens wil vir homself ’n naam maak. Hy wil bewys dat hy sonder God by die hemel kan uitkom.

Die inwoners van die Babilon van Openbaring het geslaag in hierdie doel. Hulle het ’n toring gebou wat tot aan die hemel reik; wat God nie kan miskyk nie, ’n toring van ongerechtigheid! Die boustene van hierdie toring was sonde en opstand teen God en God het dit onthou, dit wil sê nie neutraal daarvan kennis geneem nie maar daarteenoor stelling ingeneem! En dít beteken oordeel en ondergang.

Jesus Christus het hierdie saak treffend raakgevat in die gelykenis van die landbouers. God het ’n wingerd aangelê en met sorg beplan. Hy het die wêreld en die mens gemaak en ons, die landbouers, het ons begin verbeel dis óns eiendom. Goddank, dat die goeie God oplaas sy Seun gestuur het om ’n brug te bou van bo af na ons toe. Wat ’n voorreg is dit nie

om Kersfees tegemoet te gaan met hierdie wete nie. God het ons onthou! Anders as met die inwoners van Babilon beteken dit dat Hy vir ons gekies het. Daarom kan ons ook in hierdie tyd 'n toring bou; kan ons dit bou op die hoeksteen Jesus Christus; mag ons bou en werk en leef met ons hele lewe. Dít is godsdiens: dat ons ons hele lewe stel as 'n lewende, heilige en aan God welgevallige offer.

15 Desember

Lees: Openb. 18:9-20

Teks: Open. 18:20

VERBLY JULLE!

Die Christelike geloof was nog altyd gekenmerk deur kontraste. Kan enige ander mens wat nie 'n Christen is nie by 'n oop graf deur sy trane glimlag en vol moed vorentoe kyk? Watter ander mens behalwe 'n Christen kan gelukkig genoem word juis omdat hy arm voor God is? Wie kan homself salig noem omdat hy hier in die wêreld honger en dors is en vervolgd word behalwe 'n Christengelowige?

Dis van hierdie soort kontras waarvan ons teksvers praat. Die ondergang van Babilon gaan gepaard met 'n geweeklaag uit die wêreld. 'n Eerste klaagkoor bestaande uit konings weeklaag omdat die stad waarin welige genot geheers het, vernietig is. Handelaars en seelui sluit hulle hierby aan. Wat 'n jammerte dat die heerlike dinge van die wêreld verby moet gaan! Ag, kon die hemel maar soos die aarde gewees het!

Maar vir die Christen wat 'n bywoner in die wêreld is, is daar 'n ander erfenis. Daarom is daar in die hemel, in kontras met die geweeklaag op die aarde, 'n jubelsang as Babilon vernietig word. Openbaring 12 gee die rede vir hierdie blydskap aan. Dit was eenmaal in die wêreld Kersfees! Die Lam van God het gekom en ten spyte van al die pogings van die draak kon die Satan hierdie Seun nie vernietig nie.

U en ek leef in die tyd ná Kersfees. Die draak sal ons, die vrou van Openbaring 12, vervolgd en probeer afrokkel maar ons kan elke Kersfees die blye boodskap weer hoor: verbly julle! Vir ons menslike oë is die oorwinning nog nie sigbaar nie, maar ons mag in blydskap alle leed en pyn en vervolging hier verdra en jubelend saam met die hemelkore sing. Laat ons mekaar dan oproep en vermaan: Wees bly in die Here!

16 Desember

Lees: Ps. 78:1-7

Teks: Openb. 16:6

'N REGVERDIGE OORDEEL

Dit is interessant dat daar net ten opsigte van die uitsterfing van die derde skaal in Openbaring 16 'n bevestiging van 'n engel kom dat God se oordele regverdig is. Miskien is dit so omdat die oorsaak van hierdie ramp naamlik dat die water soos bloed sal word, aangegee word as: „want hulle het die bloed van heiliges vergiet.” Dít is vir die sener Johannes een van die grootste redes waarom God vir sy volk begin stry het,

omdat Christene, sy heiliges, vervolg en gedood is en word. God straf almal wat die bloed van Christene vergiet het. Hulle verdien dit.

Ons volk vier vandag Geloftefees. Ons dink daaraan dat God vir ons volk gestry en oorwin het. Ons vier hierdie fees, soos 'n Sondag, omdat ons van oortuiging is dat die moorde en wrede hede van 1838 deel was van die aanslag van Satan teen Christene. Dit gaan nie vir ons in die eerste plek om die wonderbaarlike oorwinning van 'n klompie Voortrekkers oor 'n magtige Soeloeleër nie. Ons en hulle het op daardie dag, 16 Desember 1838, kennis geneem van die groot dade van God. Ons en hulle moes na die slag sáám sê: Waaragtig en regverdig is u oordeel. Daarom is hierdie dag eerstens nie 'n nasionale dag van feesvieringe nie maar 'n dag waarop ons móét praat en móét vertel van die roemryke dade van die Here en sy mag en sy wonders wat Hy gedoen het. Maar ons kan hierdie dag net met vrymoedigheid vier as ons Christene is. Dan en dan alléén is ons saak ook God se saak in die wêreld. Daarom is hierdie dag ook vir ons as volk 'n waarskuwing: God se oordele is altyd regverdig!

17 Desember Lees: Openb. 19:1-10 Teks: Openb. 19:7 en 8
DIE BRUILOF VAN DIE LAM

Die groot menigte in die hemel juig „want die bruilof van die Lam het gekom en sy vrou het haar gereed gemaak.”

Aan die einde van die tyd sal daar 'n bruilofsfees wees. Jesus Christus sal die Bruidegom wees en sy kerk sal die bruid wees. Die Bybel vergelyk telkens die verhouding tussen die Here en sy volk of tussen Christus en sy kerk met die liefdesverhouding tussen 'n bruid en 'n bruidegom. (Jes. 51; 54; 62; Ps. 45:6-9; Joh. 3:28-29; Efes. 5).

Hier gebruik die Bybel 'n gewone aardse saak om die hemelse te beskryf. Daarmee word nie bedoel dat die verhouding tussen man en vrou gelyk is aan die verhouding tussen Christus en sy kerk nie. Die verhouding tussen man en vrou is maar slegs 'n weerspieëling van die heerlijkheid en die skoonheid van die volmaakte bruilof aan die einde van die tyd.

Op hierdie stadium is die kerk reeds die eiendom van Christus. Christus het reeds die bruidskat vir haar betaal. Hy het haar gekoop met sy bloed op Golgota.

In hierdie tussentyd, tussen hemelvaart en weerkoms, moet die bruid haar voorberei. Sy moet haar met fyn linne laat beklee. Dit dui op die geheiligde karakter van die kerk. En hierdie geheiligde karakter kan die bruid nie self verwerf nie. Dit word haar van Godswêë deur Jesus Christus geskenk. In hierdie tussentyd werk God deur sy Woord en Gees in sy kerk.

En so staan die bruid elke dag met hunkerende afwagting gereed. Sy wag op die Bruidegom om haar te kom haal.

Aan die einde van hierdie bedeling, op God se tyd, sal die Bruidegom kom om sy bruid, die kerk, die Christengelowiges in ontvangs te kom neem.

Ons moet onthou dat elke gelowige deel uitmaak van die bruid van Christus. God is elke dag besig om sy gelowiges te beklee met fyn linne. Hierin moet ons Hom toelaat, sodat ons elke dag gereed kan wees. Want in die oë van God kom hierdie bruilofsdag baie gou.

18 Desember Lees: Openb. 19:11-21 Teks: Openb. 19:15
OORWINNING VAN CHRISTUS OOR SY VYANDE

Die swaard uit die mond van die ruiter op die wit perd, dui op die Woord van God. Christus verskyn hier as die komende regter wat deur sy Woord die nasies sal oordeel en straf. Die enigste wapen van Christus is sy Woord. Sy Woord is sy swaard. Hy sal kom om die volke te verslaan en om hulle met 'n ysterstaf te regeer.

Die woorde aangaande die ysterstaf herinner sterk aan die woorde in Ps. 2:9: „U sal hulle verpletter met 'n ysterstaf; U sal hulle stukkend slaan soos 'n erdepot.” Hier sê die Vader aan sy Seun dat Hy aan Hom die heidene as erfdeel sal gee. Dit is vir ons uit die Ou Testament 'n aanduiding van die Messias se koninklike heerskappy tot aan die eindes van die aarde. Hier gee God aan Hom die bevoegdheid om al sy teenstanders te vernietig.

Met die nasies in ons teks word al die mense wat Hom nie ken nie en al die mense wat Hom verwerp, bedoel. Met die ysterstaf word bedoel die mag of die krag of die sterkte waarmee Hy die nasies sal vernietig.

Die grond van hierdie vernietiging word vir ons in die laaste deel van ons teks weergegee. Hierdie slagting sal plaasvind deur die grimmigheid en die toorn van God. Christus sal kom om God se wraakgerig uit te oefen. God sal aan die einde van die tyd sy toorn oor sy vyande laat ontbrand. Dan sal Christus nie weer kom om te ly nie, maar om sy teenstanders te laat ly. Dan sal Hy kom om wraak uit te oefen oor diegene wat Hom gehaat en nie as hul enigste Saligmaker en Verlosser aanvaar het nie.

Daar is baie mense wat nie aan die weerkoms van Christus glo nie. Daar is sektes wat sê daar bestaan nie 'n hel nie. Vir hierdie mense moet ons weer gaan sê wat sê die Bybel.

Aan die ander kant moet ons versigtig wees om nie in dieselfde onverskilligheid te verval nie. Ons moet God daaglik bid om ons te help om op die regte pad te bly. Ons moet Hom vra om ons hand te neem, sodat ons nooit 'n vyand van Hom sal word nie.

19 Desember

Lees: Openb. 20:1-6

Teks: Open. 20:2

SATAN DUISEND JAAR GEBIND

Die uitleg van Openb. 20:1-6 het deur die eeue heen baie belangstelling uitgelok. Die verklarings ten opsigte van hierdie saak loop egter wyd uiteen. Ons kan die verskillende standpunte in twee groot groepe indeel. Daar is dié mense wat reken dat die duisendjarige ryk nog in die toekoms lê. Dan is daar die ander groep wat reken dat die duisendjarige ryk reeds in aanvang geneem het.

As ons na die Bybel gaan kyk, moet ons met die groot meerderheid Skrifverklaarders saamstem dat die duisendjarige ryk 'n simboliese aanduiding is van die hele tydperk vanaf Christus se eerste koms tot kort voor sy weerkoms.

Wanneer ons hier lees dat die Satan vir 'n duisend jaar gebind en in die afgrond toegesluit is, beteken dit dat hy gedurende die Nuwe Testamentiese bedeling vasgemaak is. Gedurende hierdie tyd is die Satan se invloed op die aarde beperk. Hy is nie meer in staat om die oë van die heidene te verblind, soos wat hy in die Ou Testament gedoen het nie. Hy is nie meer in staat om die uitbreiding van die evangelie onder die heidene te voorkom nie. Want daar het 'n groot verandering plaasgevind. Jesus Christus het gekom en die leuen van die Satan met die waarheid van die evangelie kom vervang.

Maar nou moet ons dit baie duidelik stel dat die duiwel nie geheel en al onmagtig is nie. Sy invloed is nie geheel en al tot niet gemaak nie. Op hierdie stadium is hy soos 'n gewonde dier wat vasgemaak is. Sy invloed en sy mag geld nog, maar net so ver as wat hy kan bykom. Hy kan binne die bereik van sy „gevangeweess” baie groot skade aanrig. As die mens buite sy bereik bly, kan hy die mens geen skade aandoen nie.

Ons moet sorg dat ons nie so naby aan die Satan beweeg dat hy ons in sy mag kan kry en ons verslind nie. Ons moet altyd van hom wegvlug. Want eers by Christus se weerkoms sal hy die finale nekslag toegedien word.

20 Desember

Lees: Openb. 20:11-16 Teks: Openb. 20:15

DIE LAASTE OORDEEL

Voordat die oordeel, waarvan in ons tekshoofstuk sprake is, kan plaasvind, moet die dode eers opgewek word. Al die dooies vanaf Adam tot by die laaste gestorwene moet eers opstaan. Hierdie wederopstanding van die dode beskryf Johannes vir ons op 'n treffende wyse in ons teksvers. Johannes sien in 'n gesig dat die dode herlewe en dat hulle opstaan uit al die plekke waar hulle begrawe is. Uit die see en uit die grafte verskyn hulle deur die almag en die krag van God. En direk hierna verskyn hulle almal voor die regterstoel van God. Dan vind die oordeel plaas. Die skape en die bokke word dan van mekaar geskei.

Die laaste vers in hierdie hoofstuk gee aan ons 'n laaste waarskuwing. As iemand nie opgeskryf is in die boek van die lewe nie, sal hy in die poel van vuur gewerp word. As sy naam dus nie in die boek van die lewe verskyn nie, wag daar op hom 'n ontsettende straf. Dit sal 'n straf wees wat vir ewig sal duur. Daar sal nooit 'n einde aan kom nie. En hiervoor moet ons nie blind wees nie. Ook mag ons hierdie feit nooit verswyg nie. As ons hierdie ewige straf verswyg, sus ons onself en ons medemens in 'n sondeslaap. As ons dan eindelijk ontwaak, kan dit miskien te laat wees.

Die poel van vuur wat Johannes hier noem, is 'n beeld wat hy gebruik. Hy wil daarmee die ewige verderf vir ons skilder. Die vuur dui op die ewigdurende en die benoue karakter van die verderf. Hier sal die veroordeelde mens op die allersmartlikste wyse gepynig word.

Jesus Christus sal kom om ook deur sy straffende vergelding sy neerbuigende goedheid te toon. Want die Here is goed en Hy het geen behae in die dood van sondaars nie. Hy wil hê dat die sondaar hom sal bekeer en dat hy sal lewe.

21 Desember

Lees: Open. 21:1-8

Teks: Open. 21:6

DIE WATER VAN DIE LEWE

In hierdie gedeelte het ons met die positiese van die weerkoms van Christus te maak. Hier word vir ons die bestemming van hulle wat die ewige lewe sal beërwe, beskrywe.

In hierdie gesig sien Johannes 'n nuwe hemel en 'n nuwe aarde. Hier word daar vir ons 'n blye toekoms geskilder. In hierdie nuwe hemel en nuwe aarde sal die heerlijkheid van God deur die hele heelal uitgestraal word.

In ons teksvers word Jesus Christus as die alfa en die omega geopenbaar. Hy betoon Hom hier beide as die begin en as die einde. So word Hy geopenbaar as die enigste oorsprong van alle dinge en ook as die einddoel of die bestemming van alle dinge. Uit Hom en deur Hom en tot Hom is alle dinge.

As die alfa en die omega sal Hy aan die dorstige gee uit die fontein van die water van die lewe. Hier gebruik Johannes 'n beeld om vir ons die volkome geluksversadiging van die ewige lewe aan te dui. Die dors dui op 'n behoefte wat vervul moet word. Die ewige dors is iets wat die dood tot gevolg kan hê. Maar hier word van sieledors gepraat. Dit is 'n sterk begeerte wat nie ophou om om versadiging te roep nie. En hierdie volkome versadiging sal God aan sy uitverkorenes skenk. Die vryheid om van hierdie water te drink, gee die Here uit louter genade sonder enige verdienste aan die mens. God skenk dit gratis. Die mens wat dit wil verdien of wil koop, word afgewys. God gee dit verniet aan hulle wat arm van gees is — aan hulle wat weet en bely dat hulle niks het om te betaal nie.

Hierdie gedeelte wil die gelowige mens in sy geloofstryd bemoedig. Dit hou vir ons die groot belofte in dat daar na hierdie lewe 'n ewige lewe op ons wag — 'n lewe wat Jesus Christus vir sy volgelinge verwerf het. Dit is vir die gelowige 'n groot bron van krag. Want dit sê aan ons dat ons die pad van die geloof nie tevergeefs loop nie.

22 Desember Lees: Openb. 21:9-22:5 Teks: Openb. 21:10

DIE NUWE JERUSALEM

Die Bybel begin met die beskrywing van 'n tuin. Hier eindig die Bybel met die beskrywing van 'n stad. En hierdie stad word vir ons, net soos in Gen. 1, paradysagtig beskrywe. Bo die bouvalle van die weerstrewige stad Babilon, verrys hier 'n stralende bruidstad — die stad van God, die heilige Jerusalem.

In hierdie gedeelte gebruik Johannes die beeld van 'n bruid en bruidegom om die verhouding tussen Christus en sy kerk uit te druk. En hier verskyn die bruid in die vorm van 'n stad. As die engel dus vir Johannes sê dat hy aan hom die bruid wil toon, beteken dit dat hy aan hom die ideale kerk aan die einde van die tye wil toon.

Ons sien dat die stad van God af neerdaal. Die nuwe Jerusalem kom nie uit die aarde voort nie. Dit het sy oorsprong van bo af en nie van onder af nie. Die nuwe stad, die bruid van God, het nie 'n aardse karakter nie. Dit is hemels in wese. Die gemeente van Christus of die kerk het sy oorsprong nie by mense nie, maar by God. Die diepste wortels van die godsvolk lê by God.

Die troon van God en van die Lam sal in die nuwe Jerusalem wees. Hy sal hierdie stad regeer. Hy alleen sal die vrygekooptes se koning wees. En almal sal Hom vir ewig dien as hul Heer.

Hier aan die einde van die Bybel het ons 'n ryke belofte. Dit hou vir ons die herstel van 'n volmaakte toestand met God in. En die mens sal hierdie beloofde toestand nie weer soos Adam en Eva verbeur nie. Want intussen het Jesus Christus gekom en die Satan, die groot verleier, vernietig.

God het in Jesus Christus hierdie nuwe Jerusalem van die eerste begin af byeengebring. Jesus Christus het dit by sy menswording kom vernuwe. En Hy vernuwe dit nog elke dag deur sy Woord en Gees daar waar die evangelie verkondig en die sakramente bedien word.

Ons mag dus nie reken dat ons saligheid buite die kerk geleë is nie. As ons so redeneer, sal ons nooit burgers van die heilige stad kan wees nie.

DIE DAG IS NABY

Ons hoor in die laaste hoofstuk van die Bybel 'n telkens herhaalde feit: „Kyk, Ek kom gou.” Dit is nie 'n gedagte wat Johannes self uitgespreek het nie. Dit is ook nie 'n versugting van die gemeente nie. Jesus Christus is hier self aan die woord. Hierdie belofte het ons van ons Here Jesus Christus self ontvang. Dit is ook nie die eerste keer dat ons hierdie woorde hoor nie. Ons hoor dit reeds in die evangelies en die briewe van die Nuwe Testament praat ook daarvan. Die gekruisigde, opgestane en verhoogde Heer kom weer.

Dit is een saak in die toekoms waaroor ons absolute sekerheid het. Hoe ons lewenspad ookal mag loop, wat die uiteinde van die geskiedenis ookal mag wees, een saak staan vas: Aan die einde van die tyd sal almal voor die Heer te staan kom, want Hy kom en Hy kom gou.

In ons teks word daar nie net gesê dat die Heer gou kom nie, maar daar word ook vir ons gesê wat sal gebeur as die Heer weer kom. As die Here weer kom, sal Hy kom om te oordeel. As die laaste dag aanbreek, kom hou God sy gerig. Dan sal ons voor sy regterstoel hoor wat ons alles gedoen of nagelaat het. Dan sal daar nie meer tyd wees vir berou nie. Ons sal dan nie meer tyd hê om reg te maak wat ons verkeerd gedoen het nie.

Hierdie gedeelte hou vir ons 'n finale waarskuwing in. Dit wil ons oproep om die tyd uit te koop. Dit maan ons om nou van ons geleenthede gebruik te maak.

As ons die woorde hoor: „En kyk Ek kom gou, en my loon is by My” moet elkeen van ons gereed staan. Ons moet met groot verlange in ons hart kan sê: „Amen, ja kom, Here Jesus.”

JESUS — VERLOSSER VAN SONDES

Dit is God self wat deur sy engel die menswording van sy Seun aankondig. Dit is God self wat die kind 'n naam gee. Dit sluit alle moontlikheid uit dat 'n mens hierdie naam kon uitdink. 'n Naam is altyd betekenisvol in die Bybel.

Dit stel iemand voor. Dit sê wie jy is en wat jy is. Die Naam „Jesus” sê oneindig veel. Dit sê wie Hy is en wat Hy is. In Ps. 130:8 staan daar:

„en Hyself sal Israel verlos van al sy ongeregtighede.” Dit word van God gesê. Dieselfde word van Jesus gesê. **Hy is God wat na die mense toe kom, met die uitsluitlike doel om die mense van hulle sonde te verlos.** Dit is tragies dat dit so maklik vergeet word in die wêreld vandag. In die geledere van die Wêreldaad van kerke word verkondig dat God in Jesus

gekom het om 'n onderdrukte mensheid te verlos van onderdrukkende, politieke-, ekonomiese- en tegnologiese magstrukture. Hy word die voorbeeld vir alle rewolusionêre mense. Die terroriste en rewolusioniste word dan beskou as die eintlike Christene. Dit gebeur as vergeet word dat die Naam „Jesus“ beteken: „Hy wat sy volk van hulle sondes sal verlos.“

25 Desember
Kersfees

Lees: Luk. 1:67-80 Teks: Luk. 1:78 en 79
en Jes. 9:1

LIG IN DUISTERNIS

Die inhoud, die boodskap van Kersfees is, dat die mense wat in sonde verlore is, besoek word deur God. Hierdie „besoek“ word tekenend omskryf in die woorde van ons teks. In sy lofstang besing Sagaria nie sy eie kind Johannes nie, maar die Messias, die Christus. Hierdie besoek word gebring aan die donker aarde. Die Christus skyn helder van bo af soos die blink môrester op die deur-sonde-verduisterde-aarde. Sy besoek uit die hoogte is soos die aanbreek van 'n daeraad na 'n stikduister angsvolle nag. Hy kom na die mens wat soos 'n ter dood veroordeelde in 'n donker sel sit en sy vonnis afwag.

Die duisternis is die doodskaduwee wat van die sondaar-lewe 'n dodesel maak. In hierdie donker benoude kerker skyn skielik 'n helder lig. Dit verdryf die doodskaduwee, die mure van die dodesel. Dit bevry die ter dood veroordeelde.

Dit plaas sy voetstappe op die weg van vrede. Wie sal na so 'n donker, benoude nag nog huiwer om die weg te bewandel! Staan dan **nou** op en loop daardie weg. Dan sal ons vrede smaak — vrede met God, vrede met onself, vrede met mekaar.

26 Desember

Lees: Luk. 2:1-8

Teks: Luk. 2:3 en 6

IMMANUEL — IN DIE LEWE VAN ELKE DAG

Dit is opvallend dat Lukas die agtergrond waarteen Jesus se geboorte plaasgevind het noukeurig skets. Hy doen dit met 'n doel. Hy lê meer klem op die agtergrond as die geboorte self. Die agtergrond waarteen die geboorte plaasgevind het, skets hy in vyf verse; die geboorte self in net twee verse. Die rede waarom Lukas die kersverhaal so opteken is om die feit te beklemtoon dat God op 'n, vir die mens, onaanskoulike manier te werk gaan in die wêreld. Op die oog af lyk dit vir ons asof dit 'n toevallige sameloop van omstandighede was wat meebring het dat die Christus kind juis in Betlehem gebore is. Ons sien 'n keiserlike bevel, 'n politieke situasie, wat meebring dat Josef en Maria na Betlehem moet reis — 'n sameloop van omstandighede. Lukas sien egter bokant die troon van keiser Augustus 'n hoër troon — die troon van die almagtige God. Van hierdie troon af kom die bevel wat Augustus onbewus gehoorsaam! Sonder dat hy dit besef, is hy 'n

instrument in die hand van God wat die wil van God uitvoer! God openbaar Homself in die verborgenheid van die alledaagse. Deur gewone menslike bedoelinge en werksaamhede heen volbring God sy onveranderlike raadsbesluit. God wil deur Lukas se beskrywing van die Kersverhaal ons oë daarvoor oopmaak.

27 Desember

Lees: Luk. 2:8-14

Teks: Luk. 2:10

DIE BOODSKAP VAN VERLOSSING BLY ALTYD NUUT

God se blye boodskap van verlossing bly altyd nuut. Nuut en sielsverkwikkend het dit geklink in die ore van 'n angsbevinge, in sonde gevalle, eerste mensepaar, Adam en Eva: „Ek sal vyandskap stel tussen jou en die vrou, en tussen jou saad en haar saad. Hy sal jou die kop vermorsel, en jy sal hom in die hakskeen byt.” Sielsverkwikkend moes dit geklink het in die ore van Adam en Eva nadat hulle hierdie oordele van God, vanweë hulle ongehoorsaamheid, moes aanhoor: Moeitevolle swangerskap; smartvolle barensnood; oorheersing; 'n vervloekte aarde waarop gewoon moet word; moeitevolle arbeid; met sweetverdiende brood; die dood.

En duisende jare daarna is 'n Romeinsoorheersde verarmde groepie afstammelinge van hierdie eerste mensepaar — 'n paar herders in die velde van Betlehem, juis besig om hulle brood te verdien in die sweet van hulle aangesig. Met moeitevolle arbeid waak hulle in die koue nag oor hulle skape. En in hierdie vanweë-die-sonde-vervloekte-omstandighede klink die blye boodskap nuut en heerlik in hulle ore: „Moenie bang wees nie, want kyk, ek bring vir hulle die goeie tyding van groot blydschap wat vir die hele volk bestem is.”

En vandag 27 Desember 1978 klink hierdie tyding nog steeds nuut in ons ore. Ons wat nog steeds leef in 'n wêreld waarin alles vanweë die sonde chaoties is. 'n Wêreld waarin steeds vyandskap is, bedrog, moeitevolle swangerskap, smartvolle barensnood, begeerte, oorheersing, 'n vervloekte aarde — peste, plaë, droogte, oorstromings, hael, koue, vuur. Ja met moeite eet ons van die aarde. Nog altyd klink in ore die goeie tyding van groot blydschap wat ons steeds vertroos.

28 Desember

Lees: Luk. 2:15-20

Teks: Luk. 2:16

JAAG NA DIE DOEL

Die herders het nie getalm nadat hulle die boodskap van die engel gehoor het nie. Hulle het haastig daarheen gegaan en dit gevind net soos aan hulle vertel is.

Daar was toe by hulle geen twyfel nie. Hulle het geglo, want hulle oë het die heil aanskou. Die herders se geloofsgehoorsaamheid is navolgenswaardig. Maar hoe baie vind ons nie die verskynsel onder sogenaamde gelowiges vandag dat Bybelse waarhede bevraagteken word nie. As God spreek,

mag ons nie talm of twyfel nie. Die herders het nie stilgestaan by die engeleverskyning nie. Hulle het die vleesgeworde Woord gaan soek. Hulle het dit haastig gedoen sonder om te talm.

Ons laat die klem verkeerd val. Wat ons najaag is wind. Die een ding wat ons moet najaag, daar gaan dit op 'n slakkepas. So moet ook ons geloofslewe deur haas gekenmerk word. Die haas waarvan Paulus geskrywe het: „Maar een ding: ek vergeet die dinge wat agter is, **en jaag na die doel** om die prys te verkry van die hoë roeping van God in Christus Jesus” (Filip. 3:14).

29 Desember

Lees: Joh. 1:1-14

Teks: Joh. 1:12-14

KINDERS VAN GOD

Deur die sondeval van Adam het die wêreld verdorwe geraak, verlore gegaan — deur Adam wat geskape was as seun van God (Luk. 5:38). Adam en Eva was voor die sondeval kinders van God. Na die sondeval het hulle en ons, kinders van die toorn geword (Ef. 2:3). Maar God wil ons weer sy kinders maak. Om dit te laat gebeur, laat Hy Jesus soos 'n mens word. Paulus noem Jesus die tweede Adam. „Adam” beteken mens. „Die eerste mens, Adam, het 'n lewende siel geword; die laaste Adam 'n lewendmakende Gees” (1 Kor. 15:45).

Jesus word die enigste Seun van God genoem om ons weer kinders van God te maak; om ons die **wedergebore** seuns en dogters van God te maak. Dit beteken ons mag God weer as Vader aanspreek, as ons sy Seun Jesus aanneem, as ons in sy Seun glo. Ons word as kinders van God aangeneem. Laat ons dan soos kinders elke dag leef — in volle afhanklikheid van ons Vader. Ons moet ons nie bekommer oor môre nie — mekaar soos kinders vergeef, soos kindertjies glo met ons hele hart, ons hele siel, ons hele gemoed en al ons kragte. Ons moet soos kinders bereid wees om getug te word deur ons Vader. Ja, ons moet soos pasgebore kindertjies sterk verlang na die onvervalste melk van die Woord, sodat ons daardeur kan opgroei.

30 Desember

Lees: Joh. 1:14-18

Teks: Joh. 1:18

GOD IS ONSIGBAAR MAAR KENBAAR

Niemand het God ooit gesien nie. Niemand kan God sien nie. God is nie sigbaar vir die menslike oog nie, nie bespiedbaar nie. Want as Hy sigbaar was sou dit beteken dat Hy deurvors kan word, bepaal kan word, begrens is. Dan was Hy nie God nie. Want dan kon die mens Hom aan 'n menslike oog onderwerp. „Niemand het God ooit gesien nie” sê Johannes. Maar

dan vervolg hy: „Sy enigste Seun, self God, wat die naaste aan die Vader is, wat in die boesem van die Vader is, die het Hom bekend gemaak.” Nie langs die weg van die oog nie, maar langs ’n ander weg wil God bekend word. Deur sy enigste Seun wat in sy boesem is, wil God Homself bekend maak. Christus is die ontboeseming van die Vader. Deur Christus se koms na die wêreld toe het God nie sigbaar geword nie, maar wel kenbaar. Christus het die lig van God se wese vir ons versag, sodat ons nie by die finale ontmoeting met God sal vergaan nie. Hy maak die grootheid van God vir ons bevatlik sodat ons God as ons Vader kan herken. God is vir ons oë onsigbaar, maar vir ons hart het Hy deur Christus kenbaar geword. Wie nou in Christus glo, glo ook in die Vader want Hy en die Vader is een.

31 Desember

Lees: Luk. 2:15-20

Teks: Luk. 2:20

BID EN WERK. WERK EN BID

Na hulle besoek aan die stal in Betlehem het die skaapwagters teruggegaan na hulle skape toe. Hulle moes terug want die kudde moes versorg word. Vir hulle was kersdag verby, maar dit was nie maar net nog ’n feesdag wat verby was nie. Dit was nie maar net nog ’n hoofstuk in hulle lewe nie. Ons teks sê uitdruklik:

„Die skaapwagters het toe teruggegaan terwyl hulle God loof en prys oor alles wat hulle gehoor en gesien het.” Hulle het dit wat hulle beleef het nie maar van verbygaande aard beskou nie.

Ons het ’n week gelede Kersfees gevier. Ons het soos die herders van ouds die goeie tyding van groot blydschap vernem. Maar net soos die herders kan ons nie in die stal in Betlehem bly nie. Ook ons moet weer terug na ons daaglikse werk. Na Sondag volg die werkweek. Na Kersfees volg ’n nuwe jaar. Bid en werk, werk en bid — dit is die kenmerk van die lewe in Christus. Die herders het teruggegaan na hulle werk toe. Maar terwyl hulle werk, het hulle God geloof en geprys oor alles wat hulle gehoor en gesien het.

Mag ons ook hierdie kenmerk vertoon. Wie hierdie gesindheid elke dag openbaar, gaan ’n geseënde, gelukkige toekoms tegemoet.

MEDEWERKERS

1- 7 Januarie	:	A. P. J. Beukes
8-14 Januarie	:	P. A. Geyser
15-21 Januarie	:	J. J. du Toit
22-28 Januarie	:	J. A. Beukes
29 Januarie-4 Februarie	:	D. G. S. Steyn
5-11 Februarie	:	J. D. Maloney
12-18 Februarie	:	J. L. P. Wolmarans
19-25 Februarie	:	L. J. Meyer
26 Februarie-4 Maart	:	J. B. Schutte
5-11 Maart	:	E. J. Smit
12-18 Maart	:	G. J. W. van der Merwe
19-25 Maart	:	J. C. van der Merwe
26 Maart-1 April	:	D. B. Snyman
2- 8 April	:	T. J. Botha
9-15 April	:	P. A. R. C. van Wyk
16-22 April	:	H. C. van der Merwe
23-29 April	:	B. J. Engelbrecht
30 April-6 Mei	:	J. van Immerzeel
7-13 Mei	:	D. J. A. G. du Toit
14-20 Mei	:	T. H. J. Nieuwenhuizen
21-27 Mei	:	J. H. Brandt
28 Mei-3 Junie	:	G. H. J. Marsman
4-10 Junie	:	G. J. Wallis
11-17 Junie	:	J. M. Fourie
18-24 Junie	:	J. J. H. Engelbrecht
25 Junie-1 Julie	:	P. W. Venter
2- 8 Julie	:	N. M. J. S. Heyneke
9-15 Julie	:	T. L. Botha
16-22 Julie	:	J. B. J. van Rensburg
23-29 Julie	:	J. C. de Lange
30 Julie-5 Augustus	:	J. J. G. Breedt
6-12 Augustus	:	C. J. Botha
13-19 Augustus	:	J. H. Breytenbach (jnr.)
20-26 Augustus	:	F. du C. Labuschagne
27 Augustus-2 September	:	M. J. Naudé
3-9 September	:	P. J. Cilliers
10-16 September	:	A. A. da Silva
17-23 September	:	D. J. Smith
24-30 September	:	J. J. H. Jacobs
1- 7 Oktober	:	D. S. Smit
8-14 Oktober	:	C. J. J. van Rensburg
15-21 Oktober	:	G. N. Bloem
22-28 Oktober	:	G. C. Velthuysen
29 Oktober-4 November	:	A. D. Pont
5-11 November	:	D. J. Claassens
12-18 November	:	W. J. Engelbrecht
19-25 November	:	J. A. Loader
26 November-2 Desember	:	H. P. F. Kern
3- 9 Desember	:	Z. L. Meyer
10-16 Desember	:	W. P. Prinsloo
17-23 Desember	:	G. S. C. Scheepers
24-31 Desember	:	T. Snyman

*Ons sit
die
glimlag
terug ...*

EVELYN HADDON & KIE. BPK.

PRETORIA - JOHANNESBURG - DURBAN
KAAPSTAD - PORT ELIZABETH
OOS-LONDEN - BLOEMFONTEIN - SALISBURY

*Voorsieners
aan die
drukkers-
bedryf vir
meer as
70 jaar!*

mondi paper company

★ VERVAARDIGERS VAN:

Mondi Wove
Tablet

Constat en
'Rotatrim'
Gesnyde Papier

mondi

IDENTIFISEER HULSELF GRAAG AS
VOORSIENERS VAN PAPIER AAN DIE

Nederduitsch Hervormde
Weeshuispers

Het u al kennis gemaak met . . .

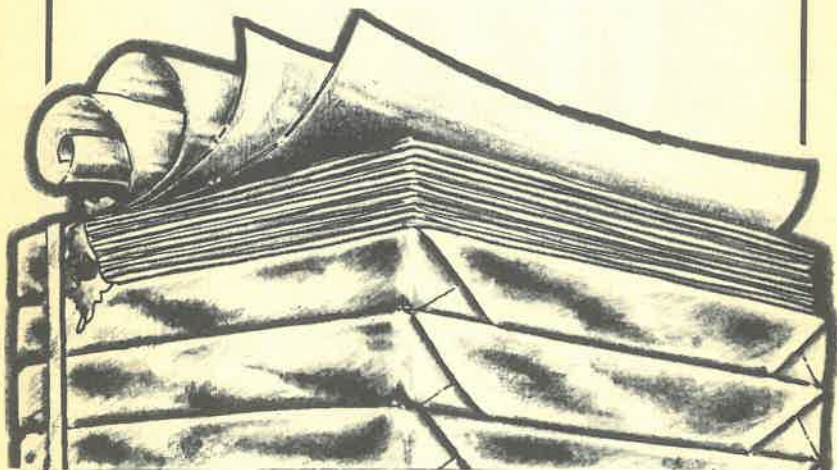
- ONS PROTESTANTSE ERFENIS. Uitgegee in opdrag van die Algemene Kerkvergadering deur die Raad vir die Handhawing van ons Protestantse Erfenis. 125 Bladsye. Prys R1,45.
- JULLE SAL MY GETUIES WEES deur prof. dr. D. J. Booysen. 63 Bladsye. Prys R1,00.
- DOOP- EN HUWELIJSKATEGES deur prof. dr. F. J. van Zyl. 59 Bladsye. Prys R1,20.
- RONDOM DIE GEWETENSKLOUSULE. Op-gestel deur die professore J. P. Oberholzer en F. J. van Zyl en ds. J. G. M. Dreyer (Sr.). Uitgewers H.A.U.M. 43 Bladsye. Prys 40 sent.
- „OPSIG en TUG met verwysing na die afsnyding en die Ban”. Prof. dr. A. D. Pont. Sagte band. Slegs 10 bladsye. Uitgawe N.H.W.-Pers. 1975. Prys 27 sent.
- WAAROM IS EK LIDMAAT VAN DIE KERK. Proff. dr. F. J. van Zyl, P. S. Dreyer en ds. P. M. Smith. 14 Bladsye. Prys 20c.
- HERBERG VIR DIE VREEMDELING. Dr. L. M. le Roux. 10 Bladsye. Prys 15c.
- SEKTE KENMERKE . . . deur die Raad vir Sek-tewese. Harde band. 83 Bladsye. Prys R1,50.
- DIE VRYMESSELARY deur prof. dr. F. J. van Zyl. Tweede druk. 15 Bladsye. Prys 20 sent.
- DIE JEHOWA-GETUIES WEERLÊ. Ds. A. J. van Staden. 145 Bladsye in hardeband met netjiese omslag. H.A.U.M. 1975. Prys R2,50.
- KERK OF SEKTE. Ds. A. J. van Staden. 95 Bladsye. Prys R2,50.
- WOORD EN DIENS deur prof. dr. B. J. Engel-brecht. 45 Bladsye. Prys 30 sent.
- BRANDWAGTE VAN GOD deur prof. dr. P. S. Dreyer. 91 Bladsye. Prys R1,00.
- KEN JY DIE BYBEL? onder redaksie van prof. dr. F. J. van Zyl. Harde band. 63 Bladsye. Prys R1,00.
- DINK AAN JOU SKEPPER 'n preekbundel vir die jeug, saamgestel in opdrag van die Raad vir die Belydende Jeug. Harde band. 91 Bladsye. Prys R1,45.

Bestel vandag nog by

**PAUL KRUGERSTRAAT 480, PRETORIA
TEL. 3-6417
POSBUS 460, PRETORIA 0001**

*As dit
papier is...*

SPICERS

DIE NAAM VIR GOEIE PAPIER

**SPICERS HET PAPIER EN SKRYFBEHOEFTE
VIR ALLE GELEENTHEDE
TAKKE DWARSOOR DIE HELE REPUBLIEK**

**BLOEMFONTEIN — Telefoon 8-1533
DURBAN — Telefoon 47-3636
KAAPSTAD — Telefoon 51-8191
PORT ELIZABETH — Telefoon 41-4271
PRETORIA — Telefoon 79-4231
JOHANNESBURG — Telefoon 836-6981**

nhw

Drukkers en Litografeerders

**DIT IS U KERK SE EIE
DRUKKERY**

Nederduitsch Hervormde Weeshuispers

Posbus 18061, Hercules 0030

Telefoon 77-2188/9

Drukkery:

Suiderberg, Pretoria